GÜLSEN KILIÇASLAN

DELİ kız

1

Siz hiç kendinizi bir yaprak gibi hissettiniz mi? O gün olanları, gözlerimi kapatıp her hatırladığımda hâlâ aynı hissi duyumsayabiliyorum. İradem dışında bir güç tarafından rüzgârda savrulan bir yaprak gibiydim. Önce uzun süre sonunu göremeden ve ne olacağını hiç bilemeden, hayatım yön değiştirip durdu. Sonra bir nehre düştüm ve hayatım, o coşkun akışın yön vermesiyle devam etti. Yine seçimim dışındaki yolculuk devam ediyordu ama en azından yönü belliydi. Akıntıyı karşı koyma isteğim ise cidden komikti. Bir yaprağın koskoca nehir karşısındaki şansı nedir ki? Belki de benim hayatla ilgili, herkesin kendi hayatında dönüm noktası dediği ilahî mesajım bu zor yolla gelmiştir. Mesaj... Evet, her şey bir mesajla başlamıştı zaten. O gün gelen ve aptal bir gençlik heyecanıyla ardını hiç sorgulamadan cevapladığım bir mesaj...

Heyecandan elim ayağım birbirine dolanmış vaziyette telefonuma gelen mesaja bakıyordum. Pınar, yani sevgilim, asker-

den dönüşümü kutlamak üzere benimle buluşmak istediğini yazmıştı. Hatta daha fazlasını...

"Kadir, ben Pınar. Telefonum suya düştüğü için arkadaşımın telefonundan yazıyorum sana. Askerden döndüğünden beri doğru düzgün buluşup konuşamadık. Çok özledim seni. Eğer bu gece yarısından sonra, uygun bir yer bulabilirsen ben de oraya gelebilirim. Senin için hazırlanacağım, yatağı olan bir yer olursa iyi olur."

Mesajın sonundaki göz kırpan emojiye ben de sırıtan suratımla cevap veriyordum. Patronumuz Emre Abi'nin benden tarafa bakmadığına emin olduktan sonra iki kulak arası ağızla cevap yazmaya koyuldum.

"Geçmiş olsun telefonun için. Ben de seni çok özledim bitanem. Ama gece, babanlara yakalanmadan evden çıkabilir misin?"

Cevap hiç gecikmeden geldi: *"Sorun olmaz benim için. Ne o yoksa istemiyor musun gelmemi?"*

"Olur mu hiç öyle şey aşkım? Sadece gece gece yalnız başına sokaklarda dolaşmanı istemiyorum. Sen sokağınızın başına gelince mesaj at, ben seni alırım."

"Olmaz. Hem telefonum yok haber veremem sana hem de komşular görürse babam bacaklarımı kırar."

"Peki, sen nasıl istersen. O zaman çalıştığım mobilyacının deposunda buluşalım mı? Daha evvel gelmiştin bir kez, hatırladın mı?"

"Hatırladım, olur. Ama ışıklar kapalı olsun lütfen. Utanıyorum şimdiden."

Allah'ım! Pınar, mesaj sonuna o göz kırpan emojileri koydukça beni hava durumundan bağımsız olarak sıcak basıyordu.

Ama mutluluğum Emre Abi'nin, "Kadir!" diye seslenmesiyle yarıda kesildi.

"Efendim abi?"

"Oğlum, pişmiş kelle gibi sırıt diye mi işe aldık seni? Boyahanedeki dolapları paketleyip kamyona yükleyin, sonra da doğru montaja."

Patrondan paparayı yemiştim ama hiç önemi yoktu. Pınar'la bu gece buluşacaktık ya, dünya yansa umurumda olmazdı. Boyahaneye geçer geçmez, "*Tamam aşkım, sen nasıl istersen. Anlaştık. Bu gece görüşürüz,*" yazıp bu kez de ben göz kırpan bir emoji yolladım.

Kamyona malı yüklerken en yakın arkadaşım Zafer geldi. "Kolay gelsin gençler," deyip o da işe el attı. Hep birlikte çalışırken Zafer halimi fark edip, "Hayırdır? Yüzünde güller açıyor," dedi alaycı bir şekilde.

"Pınar'la buluşacağız bu gece."

"Gece?"

"Evet."

"Oğlum olay başka bir boyuta geçmiş o zaman desene."

"Onu biz de anladık herhalde, saf değiliz."

"Eee?"

"E'si ne?"

"Oğlum lan, bize demeden askerdeyken milli mi oldun yoksa?"

"Hayır, tabii ki Pınar'ı aldatmadım. Hem ne alakası var lan?"

"Gece, inşallah elin ayağın birbirine dolanmaz o zaman?"

"Niye elim ayağım dolansın?"

"Heyecan var mı heyecan?"

"Var tabii."

"E o zaman, rahatlamak için bu akşamüzeri iki tek atıyoruz muhakkak."

"Yüksek sesle söyleme içiyoruz falan diye. Bizim patron çok dindar, kızıyor öyle işlere."

"Emre Abi mi?"

"Evet, adam beş vakit namazında niyazında."

"Oğlum, hiç o tip yok o adamda he? Amerikan artisti gibi yakışıklı herif. Böyle, uzaktan bakınca, ne karılar götürüyordur bu adam diye düşünüyor insan."

"Evli barklı adam Zafer, saçmalama. Bir oğlu var, ikinci çocuk da yoldaymış."

"Ne olmuş yani?"

"Emre Abi karısına taparcasına âşık, asla bakmaz başkasına demek. Öyle bir evlilik, darısı başıma, inşallah."

Montaj malzemeleriyle kamyonun yanına gelen Miraç, son birkaç cümlemizi duymuş olacak ki, "Ne dilediğine dikkat et," dedi.

Biz kamyona binip gideceğimiz için Zafer, "Akşama buluşuyoruz, unutma sakın," dedikten sonra, "Eyvallah," deyip gitti. Miraç'la kamyonun önüne bindiğimizde merakla, "Niye öyle dedin ki az evvel?" diye sordum. "Çok mutlu görünüyor eşiyle Emre Abi."

"Şimdi mutlular tabii ki, Allah bozmasın. Ama ilk başta ne Elif Ablam, Emre Abi'yi istiyordu ne de Emre Abi herhangi biriyle evlenmeyi."

"Niye?"

"Uzun hikâye, yazsan kitap olur, o derece yani. Ama özet geçecek olursak zorla ve görücü usulü evlendirildiler diyebiliriz. Tabii sonradan çok sevdiler birbirlerini ama ilk başlarda evlenmemek için Elif Abla'nın ne kadar ağladığını ve Emre Abi'nin babasına nasıl yalvardığını biliyorum."

"Emre Abi'nin eşi, senin akrabandı değil mi?"

"Evet, kuzenim."

"Çok iyi kadın o da, belli. Ne zaman kocasına yemek getirse bize de ziyafet çekiyor resmen."

"Elif Ablam, uzaktan hep cadı gibi gözükür ama aslında çok merhametlidir. Emre Abi'nin lakabı, Deli, biliyorsun. İşte Elif Abla, o lakaba ya da başka hiçbir zorluğa yenilmeden göğüs gerdi her şeye."

"Sahi, Emre Abi'ye niye, Deli diyorlar? Tanıdığım en akıllı insan bence."

"Aklından sıkıntısı yok, küçükken bir psikolojik sorun yaşamış sadece. Ama Elif Ablam hafiye gibi geçmişte ne olduğunu çözüp Emre Abi'nin tedavi olup tamamen iyileşmesini sağladı."

"Vay be, ne aşk hikâyesi! Ama yine de bence Emre Abi'nin çok ciddi bir sorunu yoktur önceden de. Bizim Türk milletini biliyorsun, birinin bir eksiğini görmesinler; aksıyorsan topal derler, elin sakatsa çolak derler... Derler de derler yani."

"Yok ya, bayağı hastanede yattı Emre Abi zamanında."

"Tamam, hastanede yattı da sevgilim Pınar'ın bir kuzeni var mesela, Deli Kız, diyorlar, onun gibi miydi?"

"Pınarlar bize komşu, dediğin kızı da biliyorum. Allah şifa versin, onun kafa bayağı bir gidik."

"Ben hiç görmedim ama Pınar anlatıp duruyor. Amcasının kızı, tam alt katlarındaki dairede oturuyorlarmış. Her gece bağırıp duruyormuş, yabani gibi pek de konuşmazmış."

"Onun durumu bayağı bir vahimmiş. E niye kızı hastaneye yatırmıyorlar o zaman?"

"Üç-dört yıl evvel o deli kızın kardeşi ölmüş, kız da o zaman kafayı sıyırmış zaten. Ailesi oğulları ölünce kalan tek kızlarını da hastanede uzun süre bırakmaya kıyamamışlar. Pınar öyle demişti. Gerçi kız geceleri bağırıyor diye Pınar hiç istemiyor onu binada. Tekrar tımarhaneye tıkılması gerek diyordu hep."

"Ana baba onlar da sonuçta, nasıl tek evlatlarını hastane köşesinde bıraksınlar? Elif Ablam, Emre Abi'yi hastaneden çıkarıp eve alabilmek için ne uğraşlar vermişti, hatırlıyorum da..."

"Doğrudur, onların birbirine bakışı bile farklı, güzel. Zaten onunki gibi bir evlilik istememe o bakışlar sebep oldu."

"Nasip böyle şeyler. Neyse geldik sayılır, şöyle sağa çekiyorum kamyonu."

Pınar'ın yeşil gözlerini ve sarı saçlarını hayal ede ede tüm gün çalıştıktan sonra paydos olur olmaz telefonum çaldı ama arayan umduğumun aksine Zafer'di.

"Ne oldu oğlum, bitmedi mi hâlâ işin?"

"Yeni bitti."

"İyi hadi oyalanma, limanın arkasında, çocuklarla seni bekliyoruz biz de."

"Tamam geliyorum."

2

Briketlerin yan yana getirilmesiyle oluşturulmuş masamızda, gazete kâğıtlarının üstüne çilingir sofrası kurulmuştu. Zafer ve Muzo, biraları yetersiz bulup rakı almaya tekel bayine gitmişlerdi. Onlar gelene kadar diğer çocuklarla biralarımızı içip askerlikten konuşmaya başladık. Zafer gelince, "Sensiz başladık, mezeler öyle güzel gözüküyordu ki dayanamadım," dediğimde omzumu sıvazlayıp, "Az bile bu sofra benim can kardeşime," dedi. Biz, biradan sonra aslan sütüyle piizlendikçe gece ile ilgili endişe ve tasam da azalmaya başlamıştı. Artık kalkma vaktim yaklaştığında Zafer, küçük bir hap uzatıp, "Al bunu iç," dedi göz kırparak.

"Bu ne oğlum?"

"Şeker," dedi ve herkes güldü.

"O zaman sen ye."

"Lan oğlum disko bisküvisi derler, hiç mi duymadın? Öyle kötü bir şey olsa ben sana verir miyim? Bunu al, endişe edecek hiçbir şeyin kalmasın, sadece kafanı rahatlatsın diye yani."

"Boş ver ya."

Muzo lafa atlayıp, "Oğlum ne hanım evladı çıktın lan sen?" deyince zaten pek sevmediğim Muzo'ya, "Sen miyim lan ben, ödlek," diye çıkıştım. Muzo, Zafer'ın elindeki hapı alıp, "Ben bunu şeker niyetine yutuyorum oğlum, kimmiş ödlek?" deyince Zafer'e döndüm. "Var mı daha?"

"Var kardeşim, olmaz mı? Sana bu gece için en kıyak hediyem bu," dedi gülümseyerek. Muzo'nun suratına pis pis bakarak yuttum hapı. Sonra da çocuklarla vedalaşıp deponun yolunu tuttum.

Gitgide endişem daha da azalıp mutlu olmaya başlamıştım. Zafer'in dediği gibiydi yani, abartılacak bir şey yoktu. Depoya yaklaştığımda, Pınar'ın sabah yazdığı numaradan mesaj geldi. *"Ben geldim, içerdeki yatakta seni bekliyorum. Sakın ışıkları açma."*

Heyecandan gümbürdeyen kalbimle elimi cebime sokup, iş çıkışı aşırdığım deponun anahtarlarını aramaya koyuldum. Anahtarlar, spor montumun cebinde yoktu, sanırım düşürmüştüm ama deponun kapısının önüne gelince zaten anahtara ihtiyacım olmadığını anladım. Kapı ardına kadar açıktı. Karanlık depoda, telefonumun ışığıyla arka tarafa doğru ilerledim. Burada, gece mesaisine kalınırsa, arada işçilerin dinlenip birkaç saat uyuması için konulmuş bir yatak vardı. Pınar, beni onun üzerinde bekliyordu.

Yatağın üzerinde, uzun saçları yüzünü perdelemiş şekilde yatıyordu. Hafif bir inleme sesi çıkarınca ışık istemediğini hatırlayıp telefonu kapattım. Kendimi hiç olmadığım kadar enerjik ve harika hissediyordum. Her şeyi yapabilecek güçteydim sanki. Karanlıkta Pınar'ın üstüne eğilip el yordamıyla üstündeki elbiseyi yukarı doğru sıyırdım.

Teni öyle pürüzsüzdü ki onun bedeninde yok olmak için daha da sabırsızlanmaya başladım. Heyecandan olsa gerek, sıcak yaz akşamına rağmen vücudu üşümüştü ya da ben yanıyor-

dum. Bacaklarında gezdirdiğim ellerimi ince belinden yukarı kaydırıp göğüslerine ulaştım ve elimin altındaki sutyeninden taşan göğüslerini öpmeye başladım. Pınar, ona dokunduğum ilk andan itibaren hafifçe titreyip inliyordu ama göğüslerini öpmeye başladığımda bu titreme şiddetlenip iniltileri hırlamaya dönüştü. "Hoşuna gitti mi?" diye sorduğumda cevap vermeyip bir inilti koyverdi. Ben, bunu da utandığına yorup üzerine eğilerek göğüslerini öpmeye devam ettim.

Ve birden depodaki tüm ışıklar göz kamaştıracak şekilde yandı. Gözlerimi parlak ışığa alıştırmaya çalışarak etrafa bakındım. Üç-beş polis ve arkalarında da Emre Abi vardı.

Basılmıştık! Hemen ayağa kalkmaya çalıştım ama sarhoşluktan olsa gerek ilk başta yalpaladım. "Cibilliyetsiz, bir de körkütük *sarhoş!*" diyen bir polis beni kolumdan tutup düşmekten kurtarırken bir diğer polis, deponun girişine doğru, "Kızı bulduk, yaşıyor. Ambulans çağırın!" diye bağırdı.

"Sevgilim o benim," dedim ama ağzımdan daha çok bir geveleme çıktı. Durum çok ciddi olsa da sırıtmaktan kendimi alamıyordum ve ne olduğunu hâlâ anlamış değildim. Emre Abi, deposuna izinsiz girdik diye bizi şikâyet etmiş diye düşünüp, "Abi, polise ne gerek vardı?" dedim, iki polisin kolunda Emre Abi'nin önünden geçerken. Ama o, soruma cevap vermeyip, "Ne halt ettin sen?" dedi bembeyaz bir suratla. Bu kadar ciddi olan neydi bir türlü anlayamadığım için kahkaha attım.

Gülerken sarsılmaktan aşağı düşen kafamı kaldırdığımda deponun girişinden içeri koşan Pınar'ı görünce gözlerimi kırptım defalarca. Kafam bir milyon olmalıydı ki arkamdaki yatakta bıraktığım Pınar'ı şimdi depoya yeni girerken görüyordum. Pınar, yüzüme tükürüp, "Allah belanı versin! Pis sapık!" dediğinde iyice kafam karıştı. "ASLI!" diye feryat ederek önümden

geçip arkadaki yatağa koşunca kolumdaki polislerden kurtulup ben de arkama döndüm.

Yatakta hiç tanımadığım bir kız yatıyordu. Elleri ve kollarından sıkıca yatağa bağlanmıştı ve ağzına gri bir bant yapıştırılmıştı.

Pınar, yataktaki yabancının, az evvel sıyırdığım elbisesini, çabucak aşağı çekerken polisler de kızın elleriyle ayaklarını bağlayan ipleri çözmeye koyulmuşlardı.

"Bu kim ya?" diye daha çok kendi kendime sorarken birden dizlerimin arkasına sert bir darbe indi ve az evvel kurtulduğum polisler kollarımı arkada birleştirip bana kelepçe taktılar. Bir arabaya bindirilişimden sonra o gece yaşanan olaylar çok pusluydu.

Sabah gözlerimi açtığımda her tarafım ağrıyordu ve başım çatlayacak gibiydi. Etrafa bakındığımda nezarette olduğumu anlayıp yattığım tahta sırada doğruldum. Dün geceye ait anılar parça parça zihnime akın ederken hepsinin kâbus olmasını dileyerek nezarethanenin demir kapısına vurdum. Bir dakikalık ısrarımdan sonra bir polis kapıyı açıp, "Ne var lan?" dedi.

"Abi, ben tam olarak niye buradayım?"

"Ooo... Paşamızın aklı başına ancak gelmiş! Dün gece ayran budalası gibi gülüyordun."

"Valla doğru düzgün bir şey hatırlamıyorum, Allah rızası için neler olduğunu anlat."

"Seninle çene çalmaya vaktim mi var lan benim? Dünya kadar iş beni bekliyor! İfaden alınırken sorarsın ne olduğunu."

"Ailemden birini arayabilir miyim?"

"Babanla abin dün geceden beri buradalar zaten. Kızın babasını zapt ettik de senin babanı engelleyemedik, sağlam iki tane asıldı dün gece sana. Ulan insan o tokatları hatırlamasa da şimdi yüzündeki acısını hatırlar. Patronun sakinleştirdi babanı."

"Emre Abi buraya da mı geldi? Şimdi de burada mı?"

"Bahçede oturuyorlardı babanla."

"Onunla konuşabilir miyim beş dakika?"

"Sorarım komiserime, o ne derse artık."

"Tamam."

Polis, kapıyı yüzüme kapatıp gittikten on beş dakika sonra geri döndü. "Gel bakalım," deyip beni önüne kattıktan sonra bir odaya götürdü. Odada Emre Abi'yi oturmuş beklerken görünce tanıdık birini görmek içimdeki sıkıntıyı çok az da olsa rahatlattı. Polis, bizi yalnız bırakırken, "Komiserim sadece on dakika dedi," diye uyardı.

Emre Abi, "Tamam, teşekkür ederiz," dedikten sonra kapı kapanır kapanmaz bana döndü. "Dün gece ne halt ettin sen?"

"Bir hatırlayabilsem... Tuhaf bir rüyadaymışım gibi bir şeyler hatırlıyorum. Bir de polislerin beni alıp arabaya koyduklarını."

"Rüyanı anlat, gerçek mi değil mi derim ben sana."

"Depodaki yatakta Pınar, yani kız arkadaşım vardı. Sonra birdenbire polisler geldi. Pınar önüme dikilince de yataktak kız başka birine dönüştü."

"Rüya değil bunlar, gerçek hepsi."

"Abi gözünü seveyim baştan anlat şunu, başım çatlayacak gibi."

"O boku içersen öyle olur tabii!" diye sıkılı dişlerinin arasından hırladı Emre Abi.

"İçkiyi fazla kaçırmışım, dün arkadaşlarla iki tek atalım demiştik sadece."

"Ne içkisi ulan! Kimi kandırıyorsun sen? Kanında sadece alkol değil, ekstazi midir nedir, ondan çıktı. Haa... Tabii bolca alkol de var yanında, o ayrı!"

"Ya ben o hapın ne olduğunu bile bilmiyordum, arkadaş verdi kafan rahatlar diye."

"Ne yapmaya gidiyordun ki kafanı rahatlatmak istedin?"

"Pınar'la buluşacaktık."

"Yatakta bağlı olan kızın adı Aslı, üç sene kadar öncesinde katıldığım bir terapi grubunda o da vardı. Kız da sanrısal bozukluktan bogifobiye kadar bir sürü rahatsızlık var. Hasta yani."

Bir anda olayın farkına varınca elimi alnıma vurup, "Yataktaki Pınar değildi, kuzeni olan o deli kızdı," dedim.

"Yeni mi fark ettin! Yani kızı depoya kaçırırken ya da yatağa bağlayıp ağzını bantlarken kızın sevgilin olmadığını anlayamamıştın, öyle mi?" diye yalandan bir şaşkınlıkla sorduğunda, "Yemin ederim, ben depoya geldiğimde orada yatıyordu zaten," dedim. "Karanlıktan bağlı olduğunu ya da onun Pınar olmadığını anlayamadım. Zaten kafam bir milyondu."

"Seni kızın üstündeyken gözlerimle gördüm. Dahası benimle birlikte polisler de gördü. Olay çok açık; yetişmesek kızın ırzına geçecektin."

"Abi, Kuran çarpsın ki ben depoya Pınar'la buluşmaya gittim. O kızı daha önce hiç görmemiştim bile. Ne kaçırması, ne bağlaması?"

"O boku içtiğin için hatırlamıyorsundur belki de."

"Ben, polis arabasına bindikten sonrasını hatırlamıyorum. Öncesini hatırlıyorum, eminim. Hatta şahitlerim bile var, gece yarısına kadar limanın arkasındaydık, arkadaşlarla."

"Sana o hapı veren arkadaşlarınla mı? Sana hapı veren torbacı olmakla suçlanacaktır, asla kabul etmez seninle olduğunu. Zaten arkadaşın olsaydı sana o boku vermezdi."

"Sen mi dün gece polisi aradın peki? Depoda hırsız var falan sanıp da..."

"Polis beni aradı. Üç saattir kayıp olan akıl hastası bir kızın, bana ait bir depoda tutulduğu ihbarını almışlar. Komiser beni tanır, bilir. Kaldı ki ben akşam işten sonra hemen eve dönmüştüm, benlik bir durum yoktu yani. Beni depoyu açmam ve çıkışlarını göstermem için çağırdılar. Geldiğimizde zaten kapı kilitli değildi."

"İyi de kim niye o kızla basılmam için bu kadar uğraşır?"

"Bence de o soruya iyi bir yanıt bulsan hiç fena olmaz çünkü ben kızı kaçırmadım dediğinde polis de sana aynen bu soruyu soracak. Dün gece mal mal sırıtıp durdun zaten. Kızın babasından kurtardıktan sonra bir de seni kendi babanın elinden almamız gerekti. Polis seni sorgudan önce muayene için hastaneye götürdüğünde yattığın sedyede sızdın kaldın."

Babamın adı geçince yüzümü ellerime gömdüm. Hapse düşmekten kurtulsam bile kesinlikle babam ağzıma edecekti. "Kız belki kendisini kaçıranı görmüştür," diyerek bir ümit kafamı kaldırıp sordum.

"Kız hasta dedim ya, sağır mısın? Ona kalsa her şeyi ona musallat olan cin yapıyor."

"Ne?"

"Bogifobisi var. Türkçesi, gulyabaniden, canavardan korkmak demek ama o cinden korkuyor. Buna benzer sanrılar görüyor. Hep peşinde bir cin var sanıyor."

"Belki de gerçekten cinlidir, evlerden ırak."

"Evlerden sana ne? Senin yerin hapis bu saatten sonra."

"İyi de masumum ben, tek suçum karanlıkta o kızı Pınar sanmak, hem de aklım başımda değilken."

"Karanlıkta Pınar sandım, deyip kurtulamazsın, ışığı açsaydın o zaman derler adama!"

"Pınar mesajda ışıklar kapalı olsun demişti." Birden aklıma Pınar'ın yazdıkları gelince, "Mesajlar!" diye ümitle bağırdım. "Mesajlar var. Pınar'ın bu gece, benimle o depoda buluşmak için sözleştiğine dair mesajlar var."

"Telefonun polistedir, o kontrol edilebilir ama sen emin misin hapın etkisindeyken kızı kaçırmadığına."

"Eminim. Hapı, depoya doğru yürümeden en fazla on beş dakika önce aldım zaten. Öyle üç saat önce falan almadım ki. Zaten sonrasında olanlar da kafam yerinde olmadığı için yaşandı, yine benim bir suçum yok."

"O hapı ya da o kadar alkolü isteğin dışında almış olsaydın o dediğin olurdu. Sen zıkkımlanmışsın hepsini, dolayısıyla etkisindeyken yaptıkların da senin sorumluluğundadır."

"Biliyorum, yanında sadece iki aydır çalışıyorum ama az çok tanıdın beni abi. Niye durduk yere deli bir kıza tecavüz etmeye kalkayım ki ben?"

"Dediğin gibi seni uzun zamandır tanımıyorum ama mantığımla düşünmeye başlayınca dediklerinin bir kısmı akla yatkın geliyor ve sana sırf bu yüzden inanıyorum. Eli yüzü düzgün, yakışıklı adamsın Kadir. Görüştüğün bir sevgilin var. Ben de kendime niye o zavallı kızla uğraşıp başına iş alsın ki diye soruyorum dün geceden beri."

"O zaman yardım et bana abi, lütfen."

"Şikâyetçi olurlarsa hiç kurtuluşun olmaz. Hadi diyelim ki kızı senin bağlamadığın ispat edildi. Pınar sandın karanlıkta,

ona da tamam. Ama bu kız hiç mi debelenmedi? Biz bulduğumuzda ağlamaktan yüzü gözü şişmişti."

"Aslında kıpırdayıp duruyordu ama ben... Ben onu başka şeyden sandım."

"Polise de böyle dersen, artık yirmi sene yersin."

"Zaten her türlü benim için kurtuluş yok gibi."

"İyi düşün dün geceyi, her detayı hatırlamaya çalış."

"Pınar'la orada buluşacaktık, sonra ben depoya yürürken mesaj attı. Ben içerdeyim, dedi. Bir de şey, deponun anahtarlarını düşürmüştüm ben, ama gittiğimde deponun kapısı zaten açıktı."

"Anahtarlar kapının iç tarafına takılıydı, Kadir. Bu da işe yaramaz."

"Valla aklıma tek bir ihtimal geliyor ama bu imkânsız."

"Neymiş?"

"Bana bu komployu Pınar kurdu sanırım."

"Emin olmadan kimseyi suçlama. Allah'tan da ümidini kesme. Düşük bir ihtimal de olsa bakarsın şikâyetçi olmazlar. Kız, on dokuz yaşında, yani reşit. Eğer şikâyetçi olunmazsa hapse girmezsin."

"Niye hapistekilere kader mahkûmu denildiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Emre Abi, bana cevap veremeden kapı açıldı ve bir polis memuru, "Görüşme süresi doldu, ifaden alınacak," dedi. Emre Abi, oturduğu sandalyeden kalkarken, "Senin için bir çıkar yol var mı bakacağım," diye teselli verdi.

Bir çıkar yol bulamayacak olsa da anlattıklarıma inanması bile bana güç veriyordu.

3

İfadem alınırken Emre Abi'ye söylediklerimin aynısını polise de söyledim. Mesajlardan bahsettiğimde ise telefonumu getirip baktılar. İfademin alınmasının ardından saatlerce yine nezarette bekledim. Akşamüzerine doğru, demir kapı tekrar açıldı ve bu kez komiserin odasına alındım. Geniş bir masanın arkasında oturan orta yaşlı komiser, başıyla önündeki boş koltuğu işaret etti. Karşı koltukta da Emre Abi vardı.

Komiser, burnundan nefesini salıp, "Emre'yle tanışıklığım vardır ve nasıl dürüst birisi olduğunu biliyorum. Mesajları gördükten sonra sana kefil oldu," dedi.

Cevaptan çekinerek, "Pınar mı atmış o mesajları?" diye sordum.

"Ona sorduğumuzda çok kızdı, hatta senin onu suçlayıp iftira atmak için uğraştığını zannetti."

"Ama arkadaşından yazdı bana, bu doğru."

"Numara o kıza ait değil."

"Çünkü dediğim gibi telefonu suya–"

Komiser sabırsızlıkla, "Telefonu da sapasağlam duruyor," dedi. "Aksine senin onu iki gündür hiç arayıp sormadığını, her sosyal ağdan engellediğini söyledi ve ispatladı da."

"Ama birisi bana o mesajları attı ve beni o tuzağın içine çekti."

"Hat şu an kapalı, kimin üzerine olduğu araştırıldıktan sonra meydana çıkar."

"E o zamana kadar bana ne olacak peki?"

"Nöbetçi mahkemeye çıkarılıp %99 tutuklu yargılanırsın."

"Ama hiçbirini bilerek yapmadım ki ben."

"Bak evladım; kız arkadaşım dediğin kız, sevgili olduğunuzu kabul dahi etmedi."

"Babası yanında diyedir."

"Birlikte içtik dediğin arkadaşların da seni o akşam görmediklerine dair yemin ediyorlar."

"Hap yüzünden başları derde girmesin diyedir."

"Polyanna gibi o bundan demiştir, bu bundan demiştir deme hiç. Birisi sana komplo kurmuşsa bu sana düşmanlık besleyen bir tanıdığın olduğu anlamına gelir."

"Ama yok öyle biri."

"O zaman sen kaçırdın kızı!"

"Valla yapmadım komiserim."

"Benim Emre'ye itimadım sonsuzdur ama suçluysan seni adaletin keskin kılıcından kimse kurtaramaz."

"Sağ olsun Emre Abi," deyip karşımda oturan benden dokuz-on yaş daha büyük ve daha tecrübeli gözlere baktığımda, "Benim aklımda bir şey var ama kabul edersen," dedi.

"Kurtulmak için her şeyi yaparım. Yeter ki işlemediğim bir suçun faturası bana kesilmesin."

"Kızın ailesi şikâyetlerini tek bir şekilde geri almayı kabul ettiler; o da kızlarıyla evlenip kızın namusunu temizlersen..."

"Anlamadım? Niye mahallenin deli kızıyla ben evlenecekmişim?"

Emre Abi, bana öldürecekmiş gibi baktıktan sonra komisere dönüp, "Komiserim, konuşmak için bize beş dakika izin verir misiniz?" diye sordu.

Komiserden izin çıkınca, Emre Abi beni kolumdan tuttuğu gibi yan odaya geçtik. Odanın kapısını çeker çekmez de kısık ama hayli kızgın bir sesle beni azarlamaya başladı.

"Geri zekâlı! Ne sanıyorsun, kızın ailesi bu duruma bayılıyor mu sence? Babasını ikna edene kadar göbeğim çatladı. Adamın bir tanecik kızı var, onu da kıza tecavüz etmeye kalkan adamla baş göz etmeye pek de meraklı değil. Şansına birisi boşboğazlık edip tüm Kilimli'ye senin kıza tecavüz ettiğini yaymış."

"Tecavüz mü? Allah'ım inanamıyorum! Herkes beni sapık zannederken nasıl şanslı olabiliyorum acaba?"

"Kızın ailesi, zaten psikolojisi bozuk olan kızlarının bir de namusu kirlenmiş diye dedikodusunun ortaya çıkıp iyice üzülmesini istemiyor. Sadece nikâh kıyıp olayın kapanmasını sağlayacaksın. Yoksa kızlarını tacizcisinin kucağına atacak değiller zaten."

"Bu ne demek şimdi?"

"Yani formalite icabı bir evlilik olacak. Bir daha o kıza elini bile sürmeyi aklından geçirme. Bir sonrakinde babası çifteliyle vurur seni."

"Abi, hâlâ inanmıyor musun bana da böyle diyorsun? Valla Pınar sandım ben o kızı!"

"İnanmasam, sabahtan beri bir tarafımı yırtmazdım sana yardım etmek için. Ben sadece seni uyarmak için söyledim, nefsine yenilme sakın."

"Anladım," demekle yetinip elin deli kızının nesini nefsimin isteyeceğini düşünerek gözlerimi devirdim. Evlilik formalite olacaksa ve hapse girmeyeceksem tek çıkar yol evet, demek gibi görüyordu. Çatık kaşlarla bana bakıp duran Emre Abi'ye, "Tamam, evlenmeyi, yani formalite icabı evliliği kabul ediyorum," dedim el mahkûm olarak.

"En doğrusu bu olur zaten. Ben İbrahim Amca'yla konuşayım," deyince, "O kim?" diye sordum.

"Müstakbel kayınpederin."

"Anladım, şey... Abi, çok oluyorum ama benim babamla da konuşur musun?"

"Senin baban dün geceden beri gök gürültüsü yiyip yıldırım sıçıyor. Denerim konuşmayı ama beni dinler mi bilmiyorum."

"Olsun, çok sağ ol yine de."

Perişan halime bakıp, anlayışla omzumu sıvazlayarak, "Sen de takma kafana bu kadar, her şey olacağına varır," dedi.

Boş bir odada kaderimi beklerken düşünmeden edemiyordum. Bu kız Pınar'ın kuzeniydi ve Pınar'a olayların iç yüzünü anlatmak için fırsatım bile olmamıştı. O kızla evlendikten sonra beni dinlese de artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Pınar'a liseden beri âşıktım ama açılıp aşkımı ilan etmem onun üniversiteyi kazanmasıyla ancak gerçekleşebilmişti. Öyle çok korkmuştum ki üniversite için buradan ayrıldığında başkasıyla sevgili olabilir diye, bir anda dökülüvermişti ağzımdan sözcükler. O gün aklıma gelince hüzünlü bir gülümseme benden bağımsız olarak yüzüme yerleşti. Aynen şöyle cevap vermişti: "Niye söylemek için bu kadar geciktin?"

O üniversiteye giderken, ben bir kez daha sınava hazırlanmak için kursa yazılmıştım ama yine olmamıştı. Pınar'la ilişkimiz iki yıl boyunca uzaktan sürdü, onun okulu biter bitmez evlenebilmek için de geçen yıl, erkenden askere gittim. Askerden döner dönmez de para biriktirebilmek için mobilyacıda işe girdim. Böylece gelecek yıl, Pınar mezun olur olmaz evlenebilecektik. Umutla kurduğum bu hayallerin hepsi tek gecede karanlığa gömülüp ulaşılamaz olmuştu. Dün gece Pınar, suratıma tükürürken yüzünde hiç unutamayacağım bir iğrenme ifadesi vardı. Oysa bana bir kez sorsaydı olanları ya da bana azıcık bile olsa güvenip yapmayacağımı bilseydi... Gerçi ben de ilk olarak ondan şüphelenmiştim tüm bu olanlardan sonra. Sanırım bizim ilişkimizde karşılıklı olarak güven eksikliği vardı. Yoksa ne o benden ne de ben ondan bir an için bile olsa şüphe ederdik.

Tabii bir de arkadaşlarımın ettiği ihanet vardı. Zafer dışında, o çocuklarla görüşmezdim pek ama yine de kanıma dokunuyordu yalan ifadeleri. Gerçi kızmaya hakkım da yoktu, o haplar yüzünden onların da başı belaya girebilirdi ne de olsa. Benim yüzümden Zafer'in içeri girmesini asla istemezdim. O da liseden beri en yakın arkadaşımdı, çoğu zaman abimden bile yakın olmuştu bana.

Bir yandan da Emre Abi'nin dediğini yapıp dün geceyi en ince ayrıntısına kadar hatırlamaya çalışıyordum ama hayli zor bir işti bu. Hap –ilk kez aldığım için olsa gerek– dün gece yaşananları bir sisin ardından bölük pörçük hatırlamama sebep oluyordu. Mesela yataktaki kızın yüzünü hiç hatırlayamıyordum. Kızla ilgili bir şeyler aklıma geldiğinde ise kendimden utanmama sebep olacak şekilde aniden basan bir ateşle heyecanlandım. Aslında bu heyecanın o kızla hiç ilgisi yoktu, sadece ilk kez birisiyle bu kadar yakınlaştığım içindi o kadar.

Dün geceyle ilgili hatırladığım en tuhaf ayrıntı ise niye Pınar sandığım kızla bir-iki laf etmediğimdi. Eğer Pınar san-

dığım deli kıza öküz gibi yumulacağıma konuşsaydım zaten cevap vermediğinde bir gariplik olduğunu anlardım. Gerçi her şey öyle çabuk olmuştu ki ben anlayıp kızı çözmeye başlamadan polis yine de gelmiş olurdu. Her şey ben depoya girdikten beş dakika sonra meydana gelmişti. Yani birisi, ben daha oraya gitmeden polisi aramış olmalıydı. O kişi de bana mesajı atan meçhul şahıstı.

Keşke Pınar'ı görüp ona durumu açıklayabilseydim. Ama babası ve amcası buradayken asla benimle konuşamazdı.

Tekrar komiserin odasına alındığımda Emre Abi'nin canı biraz sıkkın gibiydi. Bana güven verecek şekilde gülümsemeye çalışsa da pek becerebildiği söylenemezdi. Merakla bir Emre Abi'ye bir de komisere baktığımda komiser, "Hadi yine iyisin, şikâyeti geri çektiler," dedi babacan bir tavırla. Onun aksine Emre Abi sıkkın bir ifadeyle, "Babanla da konuştum," dedi. "Şey... dedi, bir daha eve gelmesin, benim öyle bir oğlum yok dedi."

"Neler olduğunu bana bir kez bile sormadan mı?"

"İkna etmek için çok uğraştım ama uyuşturucu almış olmana çok kızmış."

Bu da başka utanç verici bir durumdu ve başımı önüme eğmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Emniyetten çıktıktan sonra olanlar ışık hızıyla yaşandı. Abim, evdeki tüm eşyalarımı getirip mobilyacıya bıraktı. Emre Abi, bir hafta kadar dükkânın arka tarafında kalabileceğimi söyleyince çevremde ondan başka beni düşünen kimse olmadığını da anlamış bulundum.

Telefonum elime geçer geçmez Pınar'ı aramak istedim ama numaramı engellemişti. Sosyal medya hesaplarından mesaj atmak istediğimde ise şok oldum. Ben zaten iki gün önce Pınar'ı engellemiştim, yani Pınar doğru söylüyordu. Aslında ilk Pınar'ı ben engellemiştim, o sadece bana misilleme yapmıştı. Zafer'i aradığımda ise. "Adam mısın sen şerefsiz?" diyerek telefonu açtı.

"Ne diyorsun Zafer?"

"Ne pis sapıksın oğlum sen! Utanmadan bir de beni mi arıyorsun? Ulan, o kıza nasıl böyle bir şeyi yapabildin? Bir de Pınar'la buluşacağım diye yalan söyledin bana."

"Pınar yanında mı? Zafer iki dakika telefonu ona ver, lütfen."

"Seninle konuşmak istemiyor, hatta ne yüzünü görmek ne de sesini duymak istiyor."

"O zaman bari sen dinle beni! Biri bana komplo kurmuş, telefonuma atılmış mesajlar var, kanıtlayabilirim. Pınar'a söyle, ben onunla buluşacağımı sanıyordum."

Belli ki telefonun hoparlörü açıktı çünkü biraz geriden de olsa Pınar'ın sesi, "Baktı ben yokum kuzeniyle mi idare edeyim demiş!" dedi. "O komployu kuran birisi de benmişim, polise öyle demiş! Ben hep Aslı'nın geceleri bağırmasından şikâyet ediyordum diye babam bu sapığa inanıp bana demediğini bırakmadı. Bak aklıma geldikçe iyice sinirleniyorum. Zafer, rica ediyorum kapat şu telefonu."

"Tamam tatlım, sinirlenip canını sıkma sen yeter ki. Zaten ağlamaktan helak oldun."

"Ama yüzsüzlüğü beni çıldırtıyor! Yarın kuzenimle evlenecek hâlâ utanmadan benimle konuşmaya çalışıyor!"

Zafer suratıma kapatmadan son olarak Pınar'ın boğuk hıçkırıklarını duydum. Bu defter de böylece kapanmış oldu. Kız

bir bakıma haklıydı aslında. Emniyetten çıkar çıkmaz nikâh işlemlerini başlatmak için belediyeye başvurduk, yarın da yıldırım nikâhıyla kuzeniyle evlenecektim. Bu süreçte onu aramak bile ahmaklıktı. Deli kızı ise hiç görmemiştim o geceden sonra. Normalde nikâh için çiftlerin birlikte başvurması gerekirdi ama Emre Abi'nin belediye başkanından ricada bulunmasıyla babası ile kız ayrı, ben ayrı şekilde belgeleri teslim ettik.

Yarın hayatımın bitişine imza atacakmış gibi hissediyordum. Öte yandan bardağın dolu tarafından bakacak olursam hapiste değildim, hem evlilik de gerçek değildi. Pınar'ı kaybettiğim gerçeği hariç çok da kötü değildi durumum.

4

Belediyenin nikâh salonunda ben, kızın annesiyle babası ve amcası –yani Pınar'ın babası–, Emre Abi, eşi ve küçük oğlu vardı sadece. Benim şahidim Emre Abi, deli kızınkiyse amcası oldu. Nikâh memuru, "İbrahim kızı Aslı Göktürk'ü eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sorduğunda gözlerim Pınar'ın babasına takıldı. Pınar'ı babasından isteyeceğim günü kaç kez hayal etmiştim kim bilir. Pınar üniversite okuduğu bense lise mezunu olduğum için ailesi rıza göstermez diye korkmuştum hep. Defalarca, üniversiteyi sınava ilk girişinde kazanan Zafer'in yerinde olmayı istemiştim bu yüzden. Oysa şimdi bambaşka bir sebeple ayrı düşmüştük.

Suratı garip bir şekilde –sanırım fırça bıyıkları nedeniyle– denizaslanına benzeyen nikâh memuru, "Size diyorum!" diye seslenip sorusunu tekrarladı. "Aslı Göktürk'ü eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedim kaderime razı olup. Zaten davul bile dengi dengine demişler, benim gibi ipsiz sapsız kim, Pamukkale Üniversitesi'nde diş hekimliği okuyan Pınar kim... Deli kız bile fazlaydı bana ki onun bile gerçekten kocası olacak değildim, evliliğimiz formaliteydi.

Nikâh memuru bu kez kıza, "Aslı Göktürk, Mahmut oğlu Kadir Kuzey'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye sorduğunda o da ürkek bakışlarla babasına baktı. Belli ki bu evlilik onun da hiç istemediği bir olaydı. Açık kahverengi gözlerinde endişe vardı. Babası başıyla onaylayınca geç de olsa dudaklarından, "Evet," kelimesi dökülüverdi. İlk kez duyduğum sesi ince ve yumuşak bir tona sahipti. Niye bilmiyorum ama acıklı bir türküyü ondan dinlemenin nasıl olacağını merak ediyordum, üstelik şarkı söylemek için yeteneği var mı, onu bile bilmezken.

Şahitlere sorulunca onlar da bir ağızdan, "Evet," dediler ve defter önümüze sürüldü. İmzalar atıldıktan sonra eline tutuşturulan nikâh defterine buruk bir yüz ve yaşlı gözlerle bakınca içimden, "Bu evlilik sahte, korkma," diyerek onu teselli etmek geçti ama babasının sert bakışları üzerimdeyken susmanın daha yerinde olacağına karar verip masadan kalktım. Salondan çıkmadan Emre Abi'nin eşi önümü kesip, "Tebrik ederim," dedi. Tişörtümün yakasına bir çeyreklik altını iğnelerken kulağıma, "Sakın o kızdan vazgeçme," diyerek öğüt verdi. Pınar'dan bahsettiğini düşünüp, "Kuzeniyle evlendikten sonra bir daha yüzüme bile bakmaz," dedim.

"Aman, o sümüklüden bahseden kim? O zaten ilk engelde sırt çevirip seni yeterince sevmediğini ispatlamış. Ben her şeyi biliyorum, Emre anlattı olanları. Benim bahsettiğim şu melek gibi güzelliğiyle Aslı. Sakın vazgeçme o sırma saçlı güzelden."

Arkamı dönüp salondan babasıyla çıkmakta olan saçı başı karışmış Aslı'ya bakıp, "Ondan mı?" diye hayretle sordum. "O mu güzel?"

"Evet, ne varmış kızda? Hem delilerin asıl güzelliği kalbinde gizli. Emre'ye zamanında deli diye önyargıyla yaklaşmıştım ben de ama sonrasında onun onda biri kadar akıllı kimseyi tanımadığımı fark ettim."

"Anladım Elif Abla."

"Anladım deyip geçiştirme beni. Nikâhta keramet vardır diye boşuna demeniş eskiler. Kızla ayrı evde kalmayın, aynı yerde yaşayın."

"Abla, Emre Abi demedi sanırım ama bizimkisi–"

"Dedi, dedi! Formalite evlilikmiş, yahu evliliğin formalitesi mi olurmuş? Attınız imzaları işte, karın oldu. Şu saatten sonra iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta daima birbirinize destek olmanız lazım. Zaten zavallı kızın onuru kırıldı bu şekilde evlendirildiği için."

"Ama babası istedi evlenmemizi."

"Tamam da hangi genç kız kot tişört giyerek evlenmek ister ki?"

"Abla zaten evlenmeyi istemediği için suratı düştü bence, yani evlenmek istemezken ne giydiğini kim umursar?"

"Ben."

"Anlamadım?"

"Ben de Emre'yle evlenmek istemediğim için ağlayıp zırlayıp durdum, hatta ailemle şiddetli kavgalara tutuştum ama iş gelinliğe, düğüne gelince her şey en güzeli olsun diye uğraştım."

"Yanlış anlama ama seninki sanki biraz dengesizlik olmuş abla."

"O hep dengesiz," dedi yanımıza gelen Emre Abi muzip bir gülümsemeyle. Karısının gözlerini devirdiğini görünce de, "Elif benden de delidir, sakın onun dediklerini dinleme sen," diye devam etti. "Efendi gibi işine gücüne devam et, kızdan da olabildiğince uzak dur."

Elif Abla tek kaşı havada, meydan okur bir yüz ifadesiyle, "Sen ne bakıyorsun Emre'ye, ona kalsa evlendikten sonra boşanmıştık hemen," dedi. "Mutlu evliliğin sırrı fedakârlık ve sadakatte gizlidir bir kere."

Emre Abi ve karısı, artık benim ve bebek arabasında uyuyan üç yaşındaki oğullarının varlığını unutup kendi aralarında tatlı bir atışmaya tutuşmuşlardı.

"Bu durum bizimkiyle aynı değil, herkes de biz değil Elif."

"Biliyorum ama benzer bir durum. O kızcağızın ilgi ve şefkate ihtiyacı var."

"Ailesi zaten kızın yanında ve onu el üstünde tutuyorlar."

"Bu yine de âşık olup sevdiğinde yaralarına derman aramak istemeyeceği anlamına gelmez. Seni de baban çok seviyordu ama bende buldun dermanını."

"Ama sen benim kaderimdin."

"Belki Aslı da Kadir'in kaderidir."

"..."

Emre Abi, birden verecek cevap bulamayınca yalnız kalabilmek için bu fırsatı kullanıp, "Hediyeniz ve tavsiyeleriniz için teşekkürler," diyerek salondan çıktım.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Aklımı dağıtabilmek için bir şeyler yapmak istiyordum ama ne bir arkadaşım ne de bir akrabam vardı etrafımda. Deniz kıyısına doğru yürüyüp kayalıklara çıktım ve güneş ufuk çizgisinde kaybolana dek öylece oturup düşündüm. O, saçı başı karışmış, akli dengesi yerinde olmayan kızla Elif Abla'nın sandığı gibi bir yuva kurulamazdı. Kız hastaydı ve bu yüzden ailesinin bakım ve ilgisine muhtaçtı, zaten bozuk olan psikolojisine daha da zarar veren bana değil. En mantıklısı Emre Abi'yi dinleyip kızdan uzak durmaktı.

Üç ay boyunca Emre Abi'nin dediğini yapıp hiç evlenmemiş gibi eski hayatıma devam ettim, tabii birkaç küçük farkla. Babam benimle konuşmadığı ve annemle abime de benimle görüşmeyi yasakladığı için tek başıma bir ev kiralayıp orada yaşamaya başladım. Zafer ve diğer çocuklar ya da Pınar'la görüşmediğim gibi herhangi birinden en ufak bir haber de alamadım. İşin aslı, küçük evimdeki yalnızlığa öyle alışmıştım ki –Pınar hariç– onları merak ediyor da değildim.

Kilimli'de, emlak fiyatları gereksiz şekilde arttığı için küçük müstakil evimi Karadon Mahallesi'nin Birinci Durak diye anılan, ilçe merkezine yakın sayılabilecek bir sokağında tutmuştum. Tek katlı ev, eski ve sobalı olduğundan soğuk oluyordu ama tüm gün zaten mobilyacıda çalıştığım için akşam da yorgana, battaniyeye sarılıp uyuyarak idare ediyordum.

Yine üşüyerek uykuya daldıktan üç saat kadar sonra, buz gibi kasım soğuğu evin duvarlarını bile delip geçtiği halde, ben ateşler içinde uyandım. Rüyamda onu görmüştüm, Aslı'yı... Dibi bucağı gözükmeyen bir kuyunun içine düşmek üzereydi, ben de ellerinden tutuyordum. O incecik, kadife sesiyle bana sürekli "Beni bırakma!" diyerek gözyaşları içinde yalvarıyordu. O, düşmemek için ellerime sarılırken ben de onu düşürmekten daha çok korkarak ter döküyordum. Kalbim korkudan sıkışmış, bir anda aklım durmuştu. Onu çekmeye çalıştıkça terleyen ellerimden kayıp gitmişti. Düşerken attığı çığlık hâlâ kulaklarımdayken uyanmıştım. Kan ter içinde yataktan kalkıp su içtim. Tekrar yatağa girdiğimde ise artık uyku bana haram olmuştu. Her gözümü kapattığımda, rüyama giren Aslı'nın gözlerini görüyordum. Benden yardım isteyen o çaresiz bakışlarını...

Elif Abla'nın üç ay evvel söylediği sözler bilinçaltıma işlediği için bu rüyayı görmüş olduğuma kendimi ne kadar telkin etmeye uğraştımsa da olmadı. Sonunda sabahı ettiğimde işe gitmek için hazırlanıp kendime sobanın üstünde çay demledim ve kahvaltılık bir şeyler hazırladım. Pek iştahım olmadığı için sadece çay içip, 37 ekran, tüplü televizyonumda haberleri izlerken telefonum çaldı.

Tanımadığım numarayı açarken arayanın Pınar olduğunu ümit eder halde buldum ansızın kendimi; ama arayan kalbimin teklemesine sebep olacak şekilde Aslı çıktı. İnce sesini "Alo," der demez tanımıştım.

"Efendim," dedim tereddütle. O garip rüyanın üzerine araması çok daha garip olmuştu.

"Numaranı çok zor aldım, sana hemen söylemem gereken bir şey var," dedi çabuk çabuk.

"Tamam, söyle."

"Gelip beni buradan çıkarmanı istiyorum."

"Nereden? Anlamadım?"

"Devlet hastanesinin psikiyatri servisinden. Annemle babam, bir ay önce beni buraya tıktılar ve artık burada kalmaya dayanamıyorum. Çıkmak istiyorum!"

"Tamam, sakin ol biraz. Bak, annenle baban bence seni önemsiyorlar ve onlar bunu uygun gördülerse orada kalman–"

"Burada kalmak is-te-mi-yorum! Sadece yeniden özgür olmak istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemez bir halde susarken telefonun diğer ucundan, "Beni bırakma," dedi. Tıpkı rüyamdaki gibi çaresiz bir ses tonuyla korkarak söylemişti. Bir dejavu yaşar gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Tekrar, yalvarır gibi, "Beni bırakma, lütfen beni burada bırakma," dediğinde mantığımdan

çok uzakta olan kelimeler yüreğimin tam ortasından birden dö-
külüverdi. "Seni asla bırakmayacağım, söz veriyorum."

"Gerçekten mi? Gerçekten beni buradan çıkaracak mısın?"

"Evet. elimden geleni yapacağım. Ama önce babanla ko-
nuşmam gerek çünkü babanın izni olmadan oradan çıka–"

"Sadece babamın izni gerekmiyor buradan çıkmam için," di-
yerek çabuk çabuk konuşarak sözümü kesti. "Sen, resmî nikâhlı
kocamsın ve aslında şu an, bu hak, babam kadar sana da ait.
Gelip bir imza atman yeterli buradan kurtulmam için. Gelecek
misin?" diye ekledi her an vazgeçmemden korkan bir sesle.

"Peki, geliyorum o zaman. Ailene haber vermemi ister misin?"

"Hayır, lütfen! Sakın bir şey söyleme onlara."

"Ama er geç haberleri olacak."

"Buradan bir çıkayım sonra ne zaman öğrenirlerse öğren-
sinler. Bak, burası dipsiz bir kuyu gibi, sadece boşlukta karan-
lığa düşüyorum, o yüzden bir an önce buradan çıkmam gerek,
anlıyor musun?"

Rüyamda gördüğüm kuyuyu mecazen tasvir eden kelime-
lerini dinledikten sonra aklım ve kalbim durmuş bir vaziyette
öylece kalakaldım. Sadece, benden cevap bekleyen Aslı'ya bir
cevap verebilmek için kuruyan ağzımı birkaç kez açıp kapatıp,
"Anlıyorum," diyebildim.

Telefonu kapattıktan sonra ne Emre Abi'yi ne de aklımın
herhangi bir mantık kırıntısı kalmış köşesini dinlemeden yola
çıktım. Geç kalacağımı bildiren bir mesajı, usta başımız Mi-
raç'a yazıp yolladıktan sonra hastaneye varmak için minibüse
bindim.

Sonunda psikiyatri servisine vardığımda Aslı'nın doktoru
vizitedeydi. Kadın odasına döner dönmez, "Eşim Aslı Kuzey'i
çıkarmak istiyorum," dedim.

Kadın zaten Aslı'nın geçici olarak doktorluğunu yapıyormuş, asıl doktoru yıllık izindeymiş. Hiç itiraz etmeden, "Kendi doktoruyla devam etmesi daha doğru olur," diyerek benden imza aldı ve Aslı'yı taburcu etti. Ben de Aslı'yı karşılamak için merdivenlerin dibinde beklemeye başladım.

Aslı, elinde orta boy bir bavulla, psikiyatri servisinin merdivenlerini inmeye çalışırken kafasını kaldırınca göz göze geldik. Çok yorgun ve bitkin görünmesine rağmen beni görünce gülümsemeyi ihmal etmedi. O gülümseme benim yüzüme akseder etmez, dün geceki rüyayı gördüğüm andan itibaren yüreğimi saran karabulutlar dağılıverdi. Rüyamdaki gibi olmamıştı. Başarmıştım, onu tutabilmiş ve yukarı çekip kurtarmıştım. Belki de aylardır ilk kez bu kadar hafiflemiş ve mutlu hissediyordum. Belki bu yaptığım jesti bilse Pınar beni affedebilirdi bile...

Taksiye binene dek hiç konuşmadık ama taksi şoförü, "Ne tarafa?" diye sorunca Aslı'ya dönüp sorarcasına baktım. "Ben, artık eve dönmeyeceğim," dediğinde gözlerim benden bağımsız olarak sonuna dek açıldı. Şimdi, hiç de beş dakika önceki kadar kahraman hissetmiyordum kendimi. Bende kalamazsın, demek apaçık kabalık olurdu. Evine git, demek de aynı şekilde. Ne diyeceğimi düşünürken taksici tekrar, "Nereye gidiyoruz?" diye sorunca "Sen Kilimli'ye doğru sür, oradan sonra ben sana yolu tarif edeceğim," dedim.

Yol boyu camdan dışarıyı seyreder gibi yaptı. Seyreder gibi yaptı diyorum çünkü yağan sağanak yağmurdan ötürü dışarıyı görmek imkânsızdı. Karadeniz'e has sonbahar yağmurlarından biriydi başlayan sağanak. Öyle yoğun ve hızlı yağıyordu ki, sanki birisi taksinin camlarına hortumla su tutuyordu. Taksi şoförü, asgari bir hızla giderken kafasını iyice ön cama yaklaştırmış, sileceklerin sağladığı görüş alanını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu.

Kağnı hızıyla ilerleyen taksiye rağmen Kilimli'ye gelene dek Aslı'ya evine dönmesi gerektiğini nasıl söyleyeceğimi bir türlü bulamamıştım. Sonunda, şoföre direkt olarak –Pınar vasıtasıyla çok iyi bildiğim– Aslı'nın oturduğu apartmanın yolunu tarif etmeye başladım. Aslı'ya evine git, demenin en kibar yolu buydu sanırım. Ama adresi verdiğim an, "Hayır! Eve dönmeyeceğim, dedim ya sana!" diyerek kızdı bana.

"Ama... Ailenin yanında olman gerekir bence."

"Onlar beni istemiyorlar."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"İsteseler beni tımarhaneye tıkmazlardı herhalde!"

"Orası sadece hastane, iyileşmen için bunu yapmışlardır."

"Anlaşıldı senin derdin, başına kalmamdan korkuyorsun."

"İnan öyle değil. Ben daha çok babanın gelip beni çifteliyle vurmasından korkuyorum."

Bu sözümle önce sert yüz ifadesini gevşetti, ardından da kısa bir kahkaha attı. "En azından samimisin, sevdim bunu." dedi.

Onun rahat tavrından faydalanıp, "Peki, benim selametim ve sağlığım için kalabileceğin bir akraban da mı yok?" diye sordum.

"Biz aile apartmanında yaşıyoruz, yani tüm akrabalarım aynı binanın içinde. Babamlardan en fazla üç kat uzakta olmuş olurum o zaman."

Ben cevap veremeden, yolun ortasında bizim yüzümüzden öylece bekleyen taksici, "Daha muhabbet edecek misiniz yoksa yola devam edecek miyiz?" diye öfkeyle soludu. Mecburen benim fakirhanenin adresini verdim. Aslı da minnetle bana bakarak sessiz bir teşekkür yolladı.

Taksici, evin önünde durduğunda yağmur hâlâ aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu. Taksiden inip eve girene dek sıçan gibi ıslanmıştık. Eve girdiğimizde Aslı sobanın başına koştu ama hemen sonra, "Sönmüş bu, buz gibi," diyerek hayıflandı.

"Yakarım şimdi tekrar," deyip işe koyuldum. Aslı da bavulunu alıp boş olan odaya geçti. Boş derken, sadece içinde insan olmadığından değil, hiç eşya olmamasından bahsediyorum. Ben sobanın gürül gürül yanmasını sağladığımda, o da ıslak kıyafetlerini değiştirip salona döndü. Masanın yanındaki sandalyelerden birini çekip sobanın dibine oturdu. Sobanın üzerine tutarak ısıttığı ellerini ovuştururken, "Çoktandır sobalı bir eve gitmemiştim, özlemişim," dedi.

Konuyu evine dönmesi gerektiğine çevirmek için harika bir fırsat diye düşünüp, "Evinize–" diye başladım ama sözümü kesip, "Bizim apartmana on yıl kadar önce kalorifer tesisatı döşediler, artık soba yok yani," dedi.

Tüm cesaretimi toplayıp, "Anladım," diyerek söze başladım. "Eve dönmeyecek misin gerçekten?" diye sordum.

Tatsız bir şekilde başını sallayınca, "Ama neden?" dedim.

"Dedim ya, beni istemiyorlar," dedi hüzünle.

"Aileni çok tanımıyorum ama gördüğüm kadarıyla sana bayağı düşkündüler. Yani ne oldu da değişti?"

"Seni bir deliğe tıksalar ailenin seni sevdiğini düşünür müydün?"

"Keşke babam, kapıya atacağına beni, sıcak bir deliğe tıksaydı," deyiverdim birden.

"Anlamadım?"

"Ailem benimle konuşmuyor, şeyden beri. Şey işte, o geceden beri."

"Babanın yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Bence kişisel olarak alma bunu. Benim oğlum da uyuşturucu alıp bir kıza tecavüz etmeye kalkışsaydı ben de onu yok sayardım."

"Öyle mi? O zaman ben de senin babanın yerinde olsaydım, en doğru olan şeyi yapıp iyileşebilmen için seni bir hastaneye yatırırdım!"

"Kişisel alma demiştim en başta. Ayrıca sadece beni hastaneye yatırmalarına kızmadım, bana inanmıyor oluşları, onlara olan güvenimi bitirdi."

"Hangi konuda sana inanmıyorlar?"

"Beni kaçıran şeyin cin olduğu konusuna artık inanmıyorlar."

"Artık derken?"

"İlk kez o şeyi gördüğümde bana inanmışlardı, hatta hocaya gidip dua okuttular, koruyucu muska ve Cevşen yazdırdılar." Anlatırken bir yandan da boynundaki bir ipin ucuna bağlanmış derileri kazağının içinden çekip gösterdi. "Ama ikinci kez onu gördüğümü söylediğimde bana inanmadılar."

"Kaçırıldığın gece mi?"

"Evet. Biliyorum, beni sen değil, o şey kaçırdı."

"Benim yapmadığım doğru ama cin olması da imkânsız."

"Sen de babamlardan farksızsın, tamamen kafayı sıyırdığımı düşünüyorsunuz hepiniz!"

"Kafayı sıyırdığına eminim ben. Yoksa niye madde bağımlısı olduğunu düşündüğün tacizci bir adamın evinde kalmak isteyesin ki?"

"Çünkü aslında madde bağımlısı değilsin, biliyorum. Hatta ilk kez aldığın hap yüzünden beni Pınar zannettiğini de biliyorum."

Ağzım açık ona bakakalınca, "Pınar da biliyor," dedi. "Sadece, benimle evlenmezsen hapse gireceğini bildiği için sana

inanmadığını söyledi. Amcam çok sert bir adamdır, Pınar bu yüzden babasına ya da benimkilere sevgili olduğunuzu söyleyemedi."

İçimde, Pınar'la ilgili büyüyen umutla sordum. "Sen sevgili olduğumuzu biliyor muydun?"

"En başından beri. Aslında üç yıl evvel, yani kardeşimin vefat ettiği o geceye dek Pınar'la çok yakındık, hatta sırdaştık. Bana seni anlatırdı hep, yani sandığından çok daha iyi tanıyorum seni."

"O geceki olaydan sonra hiç benden bahsetti mi?"

"Evliliğin formalite olduğunu bildiği halde, nikâhın kıyıldığı gün bize gelip saçma sapan konuşması dışında, hayır."

"Ne dedi, anlatır mısın?"

"Bize mutluluklar diledi. Gözyaşları ve bol bol hıçkırıklar eşliğinde senin nasıl mükemmel bir eş olacağından ve çok şanslı olduğumdan bahsetti. Dedim ya, bildiğin saçmaladı."

"Yani üzüldü." Benim için mükemmel eş dediğini öğrendikten sonra içim kıpır kıpır bir mutlulukla cevabını bekliyordum.

"Seni kaybettiğini anladığı ilk andan itibaren yıkıldı desek daha doğru olur. Seni unutmaya çabalıyor."

"İyi de masum olduğumu biliyorsa neden bunu bize yapıyor?" dedim isyanla.

"Amcam yüzünden. Babası, bu olanların ardından asla Pınar'la evlenmenize müsaade etmez; yani bir imkânsıza tutulmak yerine hayata tutunmaya çalışıyor diye kuzenimi suçlayamazsın."

"Haklısın sanırım. Benimle kaçmasını istemek bencillik olurdu."

"Yani bu eve gelin gelebilecek bir kız değil o," dedi küçümseyen bir edayla, eliyle etrafı göstererek.

"Madem beğenmiyorsun, sen ne demeye geldin o zaman?"

"Pınar ile ben bir miyiz? Pınar, sülalenin en akıllı, en parlak insanı ayrıca en hanım hanımcık ve güzel kızı. O daima en iyisine layık, bense sülalenin cinli, deli kızıyım, bana bu ahırdan bozma ev bile çok," deyip histerik bir kahkaha attı.

"Bak şu gülüşle cidden deliye benzedin," deyiverdim.

"Ne yani yalan mı? Bana kim bakar ki, muhteşem Pınar'a âşıksın sen de herkes gibi."

"Onu kıskanıyor musun?" diye şüpheyle sorduğumda alaycı bir tavırla, "Valla seninle imzayı attığımızdan beri o beni daha çok kıskanıyor," dedi.

"Sen harbi ruh hastasısın, biz gerçekten evli değiliz farkındasın bunun değil mi?" Asla Pınar'ın yerini alabileceğini düşünmesini istemiyordum.

"Ben gayet farkındayım ama Pınar, gözünü bürüyen kıskançlıktan bunu göremiyor. Krize girdiğim geceler bağırışlarımdan korktuğu için şikâyet edip dururdu. Hatta annem, bu sebeple artık onu pek de sevmez. Ama ben Pınar'ı hep sevmişimdir çünkü bence haklı. Benim bağırışlarım ve cinli olduğum düşünülürse, kızın benimle aynı apartmanda yaşamak istememesi gayet doğal. Ama son zamanlarda seninle evliyim diye takındığı tavra ben de gıcık olmaya başladım."

"Pınar istemiyor diye mi evine dönmüyorsun yoksa?"

"Hayır, dedim ya annemler bana artık inanmıyorlar, bu yüzden onlara küstüm. Pınar'la alakası bile yok, çünkü o eylülden beri okulda, yani Denizli'de."

"Şımarıklık ediyorsun resmen. Ailem inanmıyor deyip de kaçmak ancak bir çocuğun yapacağı şey olur."

"Çocukluk etmiyorum! Sadece o da değil, dün doğum günümdü ve onlar bunu unuttular. Dün beni ziyarete geldiklerin-

de ne pasta getirmişlerdi ne de bir hediye; hatta, 'İyi ki doğdun,' bile demediler."

"İyi ki çocukluk etmiyorsun! Ulan ben 22 yaşındayım daha bir kez bile doğum günümü kutlamamıştır ne anam ne de babam, benimkiler seninkilerin yanında canavar o halde."

"O senin ailevi problemin, ben karışmam. Ama ben bir kez yirmi yaşıma giriyorum ve hatırlamaları gerekirdi. Beni yok saydıklarını daha açık nasıl gösterebilirler?"

"Dün ziyaretine gelmişler işte, seni yok saysalar gelmezlerdi."

"Ne alakası var, beni her gün görmeye geliyorlar zaten."

"Ailen seni her gün ziyaret ediyor ama sen ilgisizler diye şikâyet mi ediyorsun? Harbi şımarıksın!"

"Beni dinlemiyor musun? Asıl sorun bana inanmıyor oluşları!"

"Ailen seni bir cinin kaçırdığına inanmıyor diye onları tek ediyorsan benimle de çok uzun kalamazsın; çünkü bu saçmalığa ben de zerre kadar inanmıyorum!"

"Beni kim kaçırıp bağladı o zaman?"

"Bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bir cinin cep telefonunun olmadığıdır."

"Ne?"

"Birisi bana Pınar'mış gibi yazıp mesaj atarak, beni o depoya çağırdı. Ardından seninle basılabilmem için de polisi arayıp ihbarda bulundu. Senin söylediklerinin doğru olduğunu kabul edersek, elinde cep telefonu olan bir cin hayal etmemiz gerekiyor."

"Ha-ha-ha. Aman ne komik!"

"Bence komik; çünkü seni kaçıranın kastı sana değil, banaydı. Az kalsın hapiste çürüyecek olan bendim!"

"Belki kardeşim gibi korkudan ölecek olan da bendim ama." Birden gözleri yaşlarla dolmuştu. Kardeşinin tam olarak nasıl öldüğünü bilmiyordum. Pınar, zamanında bu olaya çok üzüldüğü için, ona kuzeninin ölümü hakkında hiçbir şey sormamıştım. Aslı sessiz sesiz ağlarken usulca, "Kardeşin neden öldü?" diye sordum.

"Korkudan."

"Nasıl?"

"İnanmadığın cin var ya, onu gördük o gece, kardeşim henüz altı yaşında olduğu için çok korktu, kalbi durdu. Buna ventriküler fibrilasyon deniyor. Ventriküler fibrilasyon en ciddi kardiyak ritim bozukluğudur. Kalbin karıncıkları kasılmak yerine titreşirler ve tam kasılamadıklarından kan akışı olmaz, sonunda da kalp durur. Korku sonucu yaşanan ölümlerin en muhtemel sebebi buymuş. Otopsi raporu böyle demişti."

"Ödü patladı öyle mi?"

"Halk arasındaki deyimi öyle ama aslında öd kesesi darbe almadan patlamazmış."

"Çok üzüldüm, başın sağ olsun. Kardeşin korkup öldüğü için mi bunu cinlere bağladın?"

"Hâlâ inanmıyorsun, değil mi? O şeyi ben de gördüm ve korkudan bayıldım. Ayıldığımda hastanedeydim, ilk üç gün kardeşimin öldüğünü bile söylemediler bana."

"Peki kaçırıldığın gece ne oldu?"

"İkinci kez gördüm onu ve yine bayıldım. Bu kez ayıldığımda bağlıydım ve karanlıkta, seni o cin sandığım için neredeyse ben de korkudan ölecektim."

"Gördüğün şeyin hayal ürünün olduğuna inanmayı niye reddediyorsun?"

"Ben hayal görmedim! Söylesene, aynı hayali iki kişi nasıl görebilir? Kardeşim korkudan öldü, bense bayıldım. Ya da bir hayal ürünü beni nasıl kaçırıp bağladı?"

"Belki de hepsini sen yaptın?"

"NE? Pınar'dan sonra şimdi de beni mi suçluyorsun? Sen de paranoyaksın o zaman."

"Senin anlattıklarının aksine sadece mantıklı cevaplar arıyorum."

"Mantık dediğin şey ne peki?"

Lisedeki felsefe hocamız gibi birdenbire, "Mantık nedir?" diye sorunca öylece kaldım. Alaycı gülümsemesi yüzüne yayılmaya başlayınca hemen, "Şey demek..." diye gevelemeye başladım. "Yani işte, böyle... eee... Beş duyu ile algıladığımız ve olabilecek olan şeyler mantıklıdır."

"Beş duyu ile algılayabilmek, mantık için şartsa sevgi, hüzün, aşk gibi şeyler mantıksız oluyor."

"Ya onu demek istemediğimi biliyorsun. Yani görünmesi gereken bir şeyi göremiyorsan o yoktur."

"Güneş var mı peki?"

"Tabii ki var."

"Ama hiç gözü olmayan ve değil güneşi, ışığı bile algılayamayan canlılar var. Senin çarpık mantığına göre, o canlılar bilmediği için koskoca güneş yok. Sırf sen algılayabilecek yetkinliğe sahip değilsin diye olağanüstü canlılar yoktur denemez yani."

Tam bir şapşal gibi ağzım bir karış açık, kızın karşısında kalakalmıştım. Deli kızın, hiç bu kadar konuşkan ve benden çok daha zeki olacağını düşünmemiştim doğrusu. Beni alt etmesini bir türlü erkeklik gururuma yediremiyordum. "Laf salatası yapıp kendini haklı çıkarmaya uğraşıyorsun. Ve hakkını vermem

gerek, neredeyse başarıyordun da. Ama akıllı olan bilir ki olağanüstü varlıklar teknolojik cihaz kullanmaz. Senin cininin bir telefonu vardı."

"Akıllı, deli... Bunlar ne demek? İnsanların, at gözlüğü takmış, sıkıcı çoğunluğu kendi koydukları kurallarla kendilerini akıllı ilan etmişler. Hayata daha geniş bir perspektifle bakanlara da deli demişler. Çünkü kendi at gözlükleriyle gördüklerinden daha geniş bir bakışla görülebilecek birçok şey olduğunu hayal bile edemeyecek kadar akılsızlar aslında. Asıl deli, belki de sensin."

"Seninle böyle biraz daha konuşursak tam anlamıyla Sokrates'e döneceğim."

"O kadar kolay Sokrates olunabileceğini sanmıyorum."

"Ama onunla ortak bir özelliğim oldu bile, hatta ikincisi de olmak üzere."

"Neymiş peki onlar?"

"İlki dırdırcı bir karısının olması ki ona şimdiden sahibim, ikincisi de biraz daha işe geç kalırsam, işsiz güçsüz olacak olmam."

"Sokrates işsiz değildir, adam düşünür bir kere. Bundan daha güzel iş mi olur?"

"Düşünce gücüyle hâlâ para kazanılamıyor ama."

"Aman neyse, nereye gidiyorsan git. Kafan çalışmıyor bari kaslarını çalıştır. Her canlının hayatta kalabilmek için farklı özellikleri vardır zaten."

"Bayan çok akıllı, evimde misafir olmak istiyorsan bana geri zekâlı demen hiç de akıllıca olmaz."

"Aaa kim demiş misafirim diye? Evliyiz biz, burası benim de evim."

"Evliliğimiz kâğıt üzerinde sadece."

"Bunu geceleri de hatırlar ve benden uzak durursan gül gibi geçinip gideriz, *kocacım*!"

Dalga geçerek söylediği son kelimeye yüzümü buruşturup, "Korkma bu pasaklı halinle menzilime bile girmiyorsun," dedim.

"Yine sarhoştum, öyleydim böyleydim deyip saldırma diye söylüyorum."

"Sapık değilim ben! O geceden beri de ağzıma içki koymadım, yeminliyim artık."

"İyi yapmışsın, beyin boşken vücuda iyi bakmak şart zaten."

"Deli olan sensin, ben değil! Hatırlatırım."

"Deliyim ben, senin gibi aptal değilim çok şükür."

"Bak, şansını fena halde zorluyorsun. Babanı arayıp burada olduğunu söyleyeceğim şimdi."

"Yiyorsa söyle hadi, daha sen anlatmaya başlamadan beni yine kaçırdığını düşünecektir."

"Öyle olsa ne olacak, evliyiz biz. Polise gidemez, unuttun mu *karıcım*!"

"Benden aldığını bana satma. Orijinal fikirler sun ortaya, taklitçi olma."

"Buna taklitçilik değil, gelen ortayı göğsünde yumuşatıp kafa topuyla lafı doksana çakmak denir."

"Futbol manyağı bir nobran daha. Senden daha fazlasını beklememek lazım zaten. Pınar bunca yıl ne bulmuş acaba sende?"

"En azından bende bir şeyler bulan birisi olmuş. Senden herkesin köşe bucak kaçtığını düşünürsek; 1-0 öndeyim."

"Ambalaja aldanmıştır benim güzel kuzenim. Onun öyle takıntıları vardır çünkü. Kıyafetiyle uyumlu bir çanta gibi *illa* yanına yakışmalı koluna taktığı adam."

"Kötü hissedeyim diye böyle söylüyorsun, Pınar beni seviyordu."

"Peki neyini seviyordu? Akademik kariyerini ya da zekânı olmadığında hemfikiriz. Zengin değilsin, yani parana vurulmuş da değil, ki bu iyi bir şey. Geriye bir tek sevebileceği kara kaşın kara gözün kalıyor. Yerinde olsam, bedenime çok iyi bakardım çünkü elinde ondan başka sermayen yok."

"Sen adamı deli edersin! Bu sabahki doktorun, kendi doktoru gelince getirirsiniz diyerek seni hemen sepetlemesine şaşmamak gerek!"

"O kadın egoist. Kendinden daha çok bilen ya da daha zeki bir hastası olmasını kaldıramıyor, o kadar."

"Dil de pabuç kadar maşallah! Her lafa bir cevap. Ama tüm gün burada kalıp seninle laf yarıştıramam, işe gidiyorum ben."

"Çav..." diyerek arkamdan ukalaca bir sırıtışla el salladı. Pınar'la konuşuyor olsaydık, ilk işim onu arayıp, "Hani kuzenin içine kapanık ve kimseyle konuşmayan sessiz biriydi!" diyerek hesap sormak olurdu. İşe kaçana dek kızın çenesinden kurtulamamıştım.

İşe vardığımda Emre Abi bana dönüp, "Hayırdır, hasta mısın? Öyleyse hiç gelmeyip istirahat etseydin bugün," deyince, "Yok, sadece ufak bir işim vardı, onu hallettim," deyiverdim. Niyeyse Aslı'yı ailesine sormadan hastaneden çıkardım ve şimdi benim evimde diyememiştim. Ailesi her gün ziyaretine gittiğine göre, kızlarının hastanede olmadığını fark etmeleri çok da uzun sürmeyecekti.

Tüm gün elim işte, aklım evdeki Aslı'da ve olacak olanlardaydı. Aslı, benim aptal olduğum konusunda çok da haksız sayılmazdı aslında. Ben de biraz kafa olsaydı, kızı direkt babasına teslim ederdim ama yok, kafa harbi yok bende. Sabah ağlayıp boynu bükük duran o kızın, eve gelince içinden canavar çıkmıştı. Bildiğin parmağında oynatmıştı beni. Aslında hepsi dün gece gördüğüm rüya yüzündendi ama bunu ona söyleyip doğaüstü varlıklarla ilgili felsefe yapmasına katlanamazdım hiç.

İşten eve döndüğümde hâlâ evdeydi ama hiç iyi bir halde değildi. Bizim geveze filozof, el bebek gül bebek büyüdüğü için olsa gerek benim evde hayatta kalma savaşı veriyordu. Soba çoktan sönmüştü ve ev buz gibiydi. Benim yatağıma kıvrılıp yorganı çenesine kadar çekmişti. Elimdeki paketleri görünce, "Yemek mi onlar?" diye hevesle sorarak doğruldu.

"Evet, dürüm getirdim."

"Harika, açlıktan ölüyorum. Sabahtan beri doğru düzgün hiçbir şey yemedim."

"Evde peynir, zeytin, domates, ekmek falan vardı ama..."

"Mecbur kalınca, fare gibi domates ekmek de yedim ama sabahtandı o."

"Fare derken? Süslü burjuva, beğenmiyorsan babanın evine naş naş!"

"Aman, sana da bir şey denmiyor! İyice asabi olmuşsun, hayırdır? İşte azar işittin de geldin benden mi hıncını alıyorsun?"

"Emre Abi kimseyi durduk yere azarlamaz, azarlasa da kızdıracak kadar kalbini kırmaz bir kere. Yok öyle bir şey yani."

"Aaa, doğru ya... Senin patronun Emre'ydi, hep sakin bir hastaydı o zaten."

Emre Abi'yle terapi grubundan tanıştıklarını bildiğim için bu konuda hiçbir şey demeyip, "Sobanın sönmesine niye müsaade ettin?" diye sordum.

"Aslında ateş sönmeye başlayınca kömür döktüm içine ama birden söndü."

Sobanın başına gidip durumu inceledikten sonra, "Ateşi boğmuşsun çünkü," dedim. Sobayı tekrar yakmak için montumu çıkarıp kolları sıvarken, o da yataktan fırladı ve aldığım dürümlere tabiri caizse saldırdı. İlk dürümü bir-iki dakikada midesine indirdikten sonra, "Diğeri senin mi?" diye sordu. Misafir olduğunu düşündüğüm için, "Onu da yiyebilirsin sorun değil," dedim. "Ben senin gibi sosyetik değilim, sahanda yumurta kırıp yediğimde de doyabilirim."

"Sen de amma alıngan çıktın arkadaşım," diye gülümsedikten sonra ikinci dürümden de kocaman bir ısırık aldı. İçtiği ayranla, dudağının üstünde beyaz bir bıyık olunca gülmeye başladım. Ağzı tıka basa dolu ve ayrandan bıyıkla çok komik gözüküyordu.

Kapı çalınınca, hâlâ Aslı'nın o haline sırıtır vaziyette kapıyı açtım ama öfkeden, kırmızı görmüş boğa gibi burnundan dumanlar çıkaran babasını görünce gülümsemem yüzümde dondu.

"Kızım nerde?" diye tükürürcesine öfkeyle sorduğunda ilk başta ne cevap vereceğimi bilemedim. İbrahim Bey ve arkasındaki gözü yaşlı karısı bir hayli endişeli gözüküyorlardı. Cevapsız bıraktığım soru üzerine İbrahim Bey yakama yapışıp beni silkeleyerek, "Aslı nerede?" diye tekrar sorduğunda Emre Abi'nin eşi Elif Abla, koşarak aramıza girdi. "Sakin ol İbrahim Amcacım," dedi yatıştırıcı bir tonda. Ama İbrahim Bey'in yatışmaya ya da sakinleşmeye hiç niyeti yok gibiydi. Karı burnundaki Elif Abla'ya rağmen ellerini yakamdan çekmedi. Emre Abi de park ettiği arabasından inip yanımıza gelince, anladım ki İbrahim Bey ve eşini buraya, evimin adresini bilen Emre Abi getirmişti.

Emre Abi, İbrahim Bey'i omuzlarından çekip benden uzaklaştırırken bana da kızgın bir bakış atmayı ihmal etmedi. Kinayeli bir şekilde, "Aslı burada değildir, umarım," dedi. "Hastaneye sorduklarında, eşinin imzasıyla taburcu edildiğini söylemişler İbrahim Amca'ya ama ben inanamadım çünkü seni uyarmıştım Kadir."

Durduk yere buraya gelmedikleri anlaşılmıştı. Her şey bu kadar ortadayken yalan söylemek ahmaklık olacağı için, "Doğru söylemişler, Aslı içeride," dedim.

İbrahim Bey, homurtuya benzer bir ses çıkarıp tekrar üzerime yürüyünce kenara çekilip, "İçeri buyurun," dedim. Böyle bir durumda, Aslı'nın babasından paşa paşa dayağı yemek icap ederdi. O dayağı komşular görüp duymadan yersem en azından rezil olmazdım. Emre Abi ve Elif Abla'nın yanında içeri girdiklerinde, odanın ortasında dikilen Aslı'yı görür görmez kızlarına koştular. Ama Aslı daha annesi ve babası ona varamadan beni de şaşırtan bir şekilde koluma sarılıp elimi tuttu. Bu kız, babasının beni çiğ çiğ yemesi için ölüm fermanımı hazırlıyordu resmen. Parmaklarıma kenetlediği parmaklarına kaşlarını kaldırıp soran bakışlar attığımda başını dikleştirip ailesine döndü. "Ben bundan sonra kocamla yaşayacağım," dedi.

Son sınırına dek açılan gözkapaklarım benden bağımsız gerekli tepkiyi verdiklerinde annesi yalvarır gibi bir sesle, "Yavrum, niye böyle yapıyorsun?" dedi.

Aslı küskün bir sesle, "Beni istemiyorsunuz, sanki seviyormuş gibi numara yapmanıza dayanamıyorum artık," diye karşılık verdi.

Babası kırgın bir şaşkınlıkla, "Biz seni sevmiyoruz da bu it mi seviyor?" dediğinde Aslı hiç beklemeden, "Sevseydiniz doğum günümü hatırlardınız," dedi. Babası ve annesi birbirlerine baktıktan sonra İbrahim Bey'in gözleri doldu ve elleri titre-

yerek montunun iç cebinden çıkardığı bir kâğıdı kızına uzattı. "Bu doğum gününde geldi, bir türlü becerip de sana veremedik çünkü dün okuyunca biz de yıkıldık," dedi ağlamamak için kendini sıkarak ama gözünü kapattığında iki damla yaş yüzünden aşağı süzüldü. Karısı ise çok daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Aslı, çiçekli böcekli bir zarftan, yine zarfa uygun çiçeklerle bezeli bir kart çıkarıp okumaya başladığında onun da gözyaşlarına boğulması uzun sürmedi. Bir elini ağzına götürüp hıçkırıklarını bastırmaya uğraşırken okumayı bırakıp yan odaya kaçtı ve kapıyı kapatıp hepimizin duyduğu haykırışlarını serbest bıraktı. Elif Abla, biraz sonra daha fazla dayanamayıp nemli gözlerini kurulayarak Aslı'nın olduğu odaya girdi. Emre Abi de beni kolumdan çekip mutfağa sürükledi. Aslı'nın anne ve babası, birbirlerine sarılmış ağlar vaziyette salonda kaldılar.

Emre Abi sıkıntılı bir soluk verdikten sonra, "Kıza dokundun mu?" sorusunu pat diye soruverdi.

"NE?"

"Duydun işte."

"Yemin ederim öyle bir şey yapmadım, hatta aklımdan bile geçirmedim. Bu sabah çok erken bir saatte beni arayıp onu hastaneden çıkarmam için yalvardı. Ben de tüm bu olanlardan ötürü kendimi suçlu hissettiğim için dediğini yaptım."

"Evine niye bırakmadın kızı o zaman? Bak Kadir, şikâyetini geri çeksin diye İbrahim Amca'ya, sana kefil olduğumu söylemiştim. Şimdi sen tam tersi şekilde davranıyorsun."

"Aslı eve dönmek istemedi. Annemle babam, beni istemiyor dedi."

"Kızını sevmeyen ana baba böyle olur mu hiç? Elif'in ailesi çok hayırsızdır, öyle anne babaları da biliyorum ama İbrahim Amca asla öyle biri değil."

"Bence de değil ama Aslı kalmak için çok ısrar etti. Kovamazdım ya..."

"Kovmasan da babasını arayıp adama durumu anlatsaydın."

Verebilecek mantıklı bir cevabım olmadığı için susup kafamı önüme indirdiğimde Elif Abla ve Aslı'nın annesi mutfağa girdiler. Elif Abla, Emre Abi'ye kaş göz yapınca biz mutfaktan çıktık. Salona döndüğümüzde Aslı hâlâ ortalarda yoktu ve İbrahim Bey bir sandalyeye çökmüştü. Gergin ve sessiz bekleyiş çok uzun sürmedi, mutfaktan salona gelen kadınlar çok daha gergin görünseler de kocasına, "Gidelim," diye mırıldanan Aslı'nın annesiyle beraber sinir bozucu sessizlik de bozulmuş oldu.

İbrahim Bey, anlayamadan karısına bakarken ben de aynı durumdaydım. Niye birdenbire kadın fikir değiştirmişti? Bu gizemli değişikliğin sebebini yalnızca kocasına açıklamak için kulağına bir şeyler fısıldadığında İbrahim Bey, "Ne diyorsun Ayşe?" diyerek daha çok yıkılmış bir haykırışla bağırdı. Ve ben, daha ne olduğunu anlayamadan suratıma sağlam bir yumruk yedim. Emre Abi tekrar araya girip İbrahim Bey'i üzerimden çektiğinde sol gözümü açamaz haldeydim. Ayşe Hanım, kocasının kulağına ne demişti de ben bu yumruğu yemiştim acaba? Daha ben anlayamadan İbrahim Bey, katlanamayacağı bir durumda olduğuna karar verip aniden evden çıkıp gittiğinde diğerleri de onu takip etti. Öylece kalakalmıştım ve Emre Abi de dış kapıyı çekip giderken en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Aslı burada kalmak istediğini söylediği için babası bu kadar sinirlenmişti sanırım. İşin aslını öğrenebilmek için onunla konuşmam gerekiyordu ama bunun için doğru bir zaman mıydı, kestirmek zordu. On dakika bekledikten sonra bomboş bir odada tek başına beklemenin ona kendini daha kötü hissettirece-

ğini düşünüp kapısını çaldım. Ses gelmeyince, "Aslı, girebilir miyim?" diye sordum ve cevabını beklemeden kapıyı açtım. Çıplak duvarları, sarı ampul ışığının aydınlattığı odada, bir duvarın dibine yere sinmişti. Yeni dindiği belli olan gözyaşları yüzünde şeritler halinde izler bırakmıştı ve bu haliyle yağmurda ıslanmış bir kedi yavrusuna benziyordu.

Yanına eğilip, "İyi misin?" diye sorduğumda başını sallamakla yetindi. Böyle bir durumda ne denilir, hiçbir fikrim yoktu. Ağzımdan çıkan tek şey, "Bu oda çok soğuk, salona, sobanın yanına geçmek ister misin?" olabildi. Cevap vermese de dediğimi yapıp salona geçti ve yatağın içine girip kıvrıldı. Rahat etsin diye, "Ben salondaki çekyatlardan tekini yan odaya götürüp orada yatarım," dediğimde aniden doğrulup, "OLMAZ!" diye feryat etti.

Şaşkın yüzüme bakıp ciddiyetle, "Ben yalnız uyuyamam," dedi.

"Tamam, burada çekyatta yatarım."

"Hayır, hayır, hayır... Olmaz... Beni dinlemen gerek. Ben yalnız uyuyamam, karanlıkta uyuyamam, hatta çoğu gece hiç uyuyamam."

Öyle büyük bir panikle cümleleri sıralıyordu ki, onu sakinleştirmek için, "Anladım, sakin ol," diyerek araya girme ihtiyacı hissettim. "Işık açık kalabilir ve tam karşındaki çekyatta yatarım."

"Kıt anlayışın yüzünden beni anlamıyor musun yoksa dinlemiyor musun? Ben *yalnız* uyuyamam diyorum sana!"

"Bakıyorum da aniden küstahlığın geri döndü! Karşındaki çekyatta yatacağım diyorum ben de sana, yani yalnız uyumayacaksın! *Anlayışın mı kıt yoksa beni dinlemiyor musun?*"

Aslı ayağa dikilip salonda birkaç tur attıktan sonra tam önümde durup daha sakin bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

"Benim çok ciddi takıntılarım var. Daima beni izleyen bir cin yüzünden korku duyuyorum."

"Biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. O hep beni izliyor ve geceleri yalnızken bana görünüyor ama ben artık onunla karşılaşmak istemiyorum."

"Bence bu senin kuruntun, yani seni izleyen kimse yok."

"Bogifobi ve sanrılarımın olduğunu kabul ediyorum. Hatta kardeşimin ölümünün ardından kısa süreli bipolar rahatsızlık da oluştu bende ama o şeyi iki kez *gerçekten* gördüm ve ikisinde de halüsinasyon değildi."

"Şu an buraya geleceğini düşünmek de saçma, farkındasın değil mi?"

"Niye saçma olsun? Cam ve kapıdan geleceği düşünülürse, yatağı duvar kenarına çekmek gerekir. Sonra perdeleri aralık kalmayacak şekilde örtmeliyiz ki camdan izlemesin. Ve ben yatağın duvar kenarında yatarken sen de yanımda uyumalısın ki kapıdan gelirse ilk sana saldırsın! Yani şey... saldırırsa sen beni korursun demek istemiştim."

Tek nefeste, hararetle ve el kol işaretleriyle anlattığı şeyler ona niye, Deli Kız dediklerini artık daha iyi anlamamı sağlamıştı.

"Cidden hastasın sen ve anlam veremediğim şey; sen bu kadar kafadan kontakken anan baban seni nasıl benim başıma bırakıp gittiler?"

"Onlara yalan söyledim."

"Ne yalanı?"

"Birlikte olduğumuzu..." diye mırıldandığında ilk önce bahsettiği şeyin duygusal birliktelik olduğunu düşünüp, "Bana

karşı bir takıntın ya da beslediğin duygular varsa üzgünüm ama ben hâlâ Pınar'ı seviyorum," dedim.

"Biliyorum ama ben o şekilde bir birliktelikten bahsetmiyorum. Elif Abla'ya, beni hastaneden çıkarmana karşılık birlikte olmak istediğini söyledim. Bu sabah hastaneden çıkınca da..."

"Ne yaptın? Ne yaptın?"

"Tam planladığım gibi oldu her şey. Elif Abla anneme söyledi ve annem de babama. Deli de olsa, insan, kızı böyle bir şey yapınca hemen affedemez. Bu da bir süre annemle babamın beni eve ya da hastaneye götürmelerini engeller."

"Niye eve ya da hastaneye dönmekten bu kadar korkuyorsun? Sakın bana ailem bana karşı ilgisiz palavrasını sıkma, o kuyuya bir kez düştüm bir daha yemezler!"

"Çok belli değil mi?"

"Hayatımın içine etmek istediğin mi? Evet, o gün gibi ortada ama diğer her şey muallakta!"

"Cin yüzünden. Beni takip ediyor ve evimi zaten biliyor. Şimdi de bence hastaneyi buldu. Hastane odasındaki arkadaşım taburcu oldu ve ben tek kaldım. Yanımda başka birinin kalmasını istediğimde o salak kadın, 'Korkularının üstüne gitmelisin,' deyip reddetti. Kuzu kuzu, o odada, bir başıma, tekrar gelmesini bekleyemezdim."

"Bu kadar mantıksız bir olaya senin kadar mantıklı bir açıklama yapabilecek başka kimse yoktur eminim."

"Eee... Benimle uyuyacak mısın?"

"Bir şartla." dedim aklıma gelen muzip fikirle.

"Neymiş, söz yaparım hemen."

"Söylediğin yalan var ya, onu gerçek yapalım, nasılsa herkes öyle sanıyor, zaten sonra da beraber uyumakta bir sıkıntı olmaz."

Fal taşı gibi açtığı gözleri hafif hafif tekrar doldu ve ağlamamak için kendini sıktığını belli eden dudakları titredi. Onu daha çok zorlamak için, "Hadi soyun ya da yalnız uyu bu gece," dedim.

Sudan çıkmış balık gibi ne yapacağını bilemez haldeydi. Hem yalnız uyumayı bir seçenek olanak göremiyordu hem de benimle birlikte olma fikrinden korkuyordu. Sonunda cevap veremese de ben istediğimi aldım ve gözyaşları, eğdiği başından kucağına düşmeye başladı. Yatağa, yanına oturup kulağına, "Nasıl boktan bir yalan söylediğini şimdi anladın mı?" diye sordum. Kafasını kaldırıp çattığı kaşlarıyla bana bakınca, bu sudan çıkmış balık misali haliyle daha çok eğlenip, "Ne oldu, bayan uzun dilli? Dilini mi yuttun?" dediğimde, "Kafa mı buluyordun benimle?" diye kekeledi.

"Herhalde kızım, yine diyorum; ben Pınar'ı seviyorum ve seninle işim olmaz. Ama ağladığında, o sümsük halini görüp neşemi bulma şansını da geri çevirmek olmazdı. Hele de sen bana iftira attığın bir yalanla burada karşımdayken."

"Özür dilerim yalan söylediğim için ama hastanede tek başıma kalamazdım. Eve gidince de kesin tekrardan gelecek o cin, yani inan, son çarem buydu."

"Bana söylediğin şeyi, yani doğruyu ailene söylemek hiç aklına gelmedi, öyle mi?"

"Desem de inanmıyorlar ki! Doktor, tedavi uyguluyor deyip geçiyorlar."

Aslında söylediği yalan yüzünden ona hâlâ çok sinirliydim ve kolundan tutup babasının evine geri götürmemi söyleyen öfkeli sese kulak vermemek için ciddi bir çaba harcamam gerekiyordu. Ama bir taraftan da az evvel onu ağlatarak biraz olsun öcümü almış olduğumu düşünerek kendimi rahatlatıyordum.

Zaten bu akşam yeterince ağladığına kanaat getirip daha fazla uzatmaktan vazgeçtim.

"Neyse yeterince zırladın bu akşam, tamam burada uyuyacağım ama benim de belli kurallarım var. Öncelikle o tek kişilik yatakta seninle uyuyamam ama yatağı dediğin yere çekeriz, hemen önüne de çekyatlardan birini yerleştiririz, böylece hem yan yana uyumuş oluruz hem öcü seni yemeye gelirse ilk beni yer hem de aynı yatakta yatmayız ve ben de Pınar'a ihanet etmiş olmam."

Biraz düşünüp, "Olur, anlaştık," dedi ve elini uzattı. Elini sıkarken, "Bir şey daha var," dedim. "Işık kapalı olacak, ben zaten yanındayım ve sobadan tavana yansıyan ışık da odayı aydınlatıyor, fuzuli yere elektrik faturasını kabartmaya gerek yok."

"Cimri!"

"Faturayı ödeyecek paran varsa konuş, yoksa otur aşağı!"

Elini şiddetle çekip öfkeli bir homurtu koyverdiğinde kazandığımı anladım. Odadaki eşyaların yerlerini dediği gibi değiştirip yatmadan önce bir ısırık alıp bıraktığı dürümü yedim. Sonra da yatakla çekyatı dip dibe koyup ışığı kapattım. Yatar yatmaz sobadan tavana yansıyan ışıktan şikâyet etmeye başladı. "Bu şey odayı aydınlatmıyor, daha ürkünç hale getiriyor!"

"Dans eden alevlerin ışığı sadece. Küçükken, abimle sobanın az ilerisinde, yer yatağında uyurduk ve en büyük eğlencemiz, uykuya dalmadan şekilden şekle giren bu ışıkları izleyip yorum yapmak olurdu. Mesela bak, şimdi sanki şu taraftaki ışık dans eden bir dansçıya benziyor, şimdi de hoplayan tüylü bir köpeğe."

"Şu tarafta da kanat çırpan bir kuş varmış gibi," diyerek eliyle tavanı işaret edip keşfettiği şekle pür dikkat baktı.

"Hemen öğrendin, korkulacak bir şey yok, değil mi?"

"Evet, tıpkı şekil değiştiren bulutları izlemek gibi."

"O halde iyi uykular dilerim."

"Sana da."

Gözlerimi kapatıp uykuya dalalı sadece on dakika olmuştu ki birden, gümbür gümbür çalan bir şarkıyla gözlerimi açtım. Uyanmaya çalışırken çalan şarkının bir cep telefonundan geldiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Sonunda hanımefendi de uyanıp, "Kapat şunu!" diye söylendiğinde telefonumun ekranına bakıp, "Benimki değil," dedim.

Birden telaşla yastığının altından bir telefon çıkardı ve ekrandan yansıyan ışıkta yüzünü gördüğüm kadarıyla bayağı endişeliydi. "Telefonun var mıydı senin?" diye şaşkınlıkla sorduğumda, "Vardı, sadece annemlerde duruyordu, bu akşam geldiklerinde –çok lazımmış gibi– annem bıraktı," dedi sıkıntılı bir şekilde. Arayan kimse Aslı'yı çok tedirgin ettiği belli oluyordu. Alay ederek, "Ne o, cin mi arıyor yoksa?" dedim.

"Hayır. Şu an cinin aramasını bile yeğlerdim."

"Hadi ya! O derece korkunç birisi arıyor, öyle mi? Kim, baban mı yoksa?"

"Hayır, arayan Pınar."

Ona inanmayıp hâlâ çalan telefonu tek hamlede elinden kaptım. Gerçekten arayan oydu ve sonunda sesi kesilen telefonu Aslı'ya uzattığımda yine çalmaya başladı. Pınar'ın sesine olan özlemim ağır basınca, "Açar mısın?" diye sordum. Kafasını sallayıp onaylayınca, "Ama hoparlörü de aç ki ben de duyabileyim sesini, olur mu?" diye ekledim çabucak.

"Peki," deyip telefonu açtığında kalbim göğüs kafesimi terk edip uçmak için çırpınıyordu.

Aslı'nın, loş ekran ışığında görünen tedirgin yüzü, telefonu açıp ne diyeceğini bilemez halde bana bakarken ilk ses karşı taraftan geldi.

"Aslı? Orada mısın?"

"Evet," diyebildi zar zor duyulan bir sesle.

Pınar, telefonun diğer ucunda yüksek sesle bir soluk alıp konuşmaya başladığında sesi titriyordu. Belli ki aldığı o soluk bile kendini toplaması için yetmemişti. Bu detay onun her kelimesiyle beraber beni daha da çok kahrediyordu.

"Doğru mu? Susma, cevap ver bana! Annemin bu akşam söyledikleri doğru mu? Fırsattan istifade, hemen onun koynuna girdin değil mi?"

"Pınar... Lütfen sakin ol ve sözlerine dikkat et!"

"Yalan mı? O hasta beyninde nasıl entrikalar döndürüp duruyorsun yıllarca hiç anlamamışım ama artık gözlerim açıldı. Fırsatını bulunca hemen Kadir'in üstüne atladın. Bir de evlendiğinizde seninle konuşmadım diye bana kızıp, 'Bu formalite bir evlilik,' demiştin. Ne yalan ama! Sırf Kadir'i sevdiğimi bildiğin ve beni ölesiye kıskandığın için yaptın bunu. Kim bilir ne sürtüklüklerle çocuğu baştan çıkardın!"

Artık Pınar'ın hakaretlerine katlanamayan Aslı sinirlenmeye başlamıştı, karşı tarafın göremediğini bildiği halde kaşlarını çatıp yüzüne meydan okuyan bir ifade yerleştirdi. "Yengem, sana anlatırken bir detayı atladı sanırım. Ben istemedim, Kadir benimle birlikte olmak istedi. O geceyi ve beni unutamadığını söyledi, hastaneden çıkış kâğıtlarını imzalamaya karşılık onunla yatmamı şart koştu."

Aslı'nın yalanı karşısında ağzım ve gözlerim ardına kadar açılınca eliyle bana susmamı işaret etti hemen.

Pınar'ın gardı düşmüştü, ağladığı net bir şekilde duyulabiliyordu ve bu kalbimi tuzla buz ediyordu. Onu nasıl sevdiğimi sesini duyunca daha iyi anlamıştım ve şimdi onu tamamen kaybettiğim gerçeğiyle yüz yüzeydim. Ne söyleyeceğimi bil-

mesem de bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Onu böyle kırıp üzmeye hakkım yoktu, tek bir gözyaşına bile dayanamazdım.

Pınar, benden önce ne diyeceğini bulup, "O hayvandan uzak dur," dedi. "Aslı, amcamı ve yengemi bu şekilde üzemezsin. Ben detayları bilmediğim için seni suçladım ama eğer o pis sapık bu şekilde bir şantajla seninle birlikte olduysa ondan uzak durman gerekir. Şu an Kadir'e harcadığım yıllarıma acıyorum sadece."

Aslı hiç geri adım atmadan, "Bence senin yerine benimle evlendiği için kendine acıyorsun," dedi.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ne zamandır hastanede yatıyorum, bir kere bile arayıp sormadın. Doğum günümde de ne bir hediye yolladın ne de aradın ve şimdi Kadir'in senin yerine beni seçtiğini öğrendiğin an, gecenin bir yarısı beni aradın. Sen, beni değil sadece sürekli pohpohlanan egonu tatmin etmek için aradın bu gece. Tüm detaylarını hayal ettiğin o aşk dolu evliliği benim yaşadığım gerçeğini kabullenemediğin için aradın."

"Şantaj yapan bir adamla birlikte oldun diye seni kıskandım öyle mi, kafadan kontak olmayan kimse buna inanmaz!"

"İşte Allah'ın işine bak, iki yaz önce bana ballandıra ballandıra anlattığın Kadir'in vücudu, bugün sana değil de benim gibi küçümsediğin bir deliye nasip oldu. Sadece bir şantajın sonucu olamayacak kadar güzeldi her ânı. Kabul et artık, sevgilin seni değil beni seçti. Artık sana değil bana âşık."

"YALAN! Bipolar bozukluğun nedeniyle olmayan şeyleri uydurmaya alışkınsın, uydurursun daima, Kadir senin gibi bir paçoza bakmaz. Erkeklerin biriyle yatakta iyi vakit geçirmesi için âşık olmalarına gerek yoktur. Seni benim yerime koyamaz o."

"Bipolar bozukluk eskiden vardı bende, iyileştiğimi sen de biliyorsun! Kadir yanımda ve niye başından beri dinlediği bu konuşmanın herhangi bir yerinde aksini iddia etmedi? Hadi Kadir'e sorsana!"

"Bu da yalan, yanında olsa böyle uyduramazdın! Beni değil de seni seviyormuş, muş da muş..."

"Ben yalnız uyuyamam, unuttun mu? Ve sen, gecenin bir vakti tam da biz birbirimize sarılıp kocamla uyurken aradın. Kadir'e merhaba desene."

"..."

Pınar cevap vermeyince beni dinlemeden kapatmasından korkup, "Pınar, orada mısın?" deyiverdim.

O an zehir gibi bir sesle cevap geldi. "Allah belanı versin! O gece, Aslı'yı gerçekten senin kaçırmış olduğuna bir türlü inanamıyordum ama şimdi ne kadar saf olduğumu anladım. Sakın bir daha hiçbir yerde karşıma çıkma, sakın! Ben senin gibi lise mezunu biriyle çıkmaya devam ederken sen tutup deli kızı seçtiysen zaten layığını bulmuşsun demektir. Ben sana bir gömlek büyüktüm hep! Size mutluluklar, tencere kapak gibi uymuşsunuz birbirinize! İkinizden de iğreniyor ve nefret ediyorum!"

Telefon, ben cevap veremeden suratıma kapanınca Aslı'ya dönüp, "Ruh hastası, niye yalan söyledin?" diyerek kızdım.

Umursamaz bir tavırla, "Öyleyim, unuttun mu?" dedi.

"Amacın ne? Niye saçma salak şeyler söyledin kıza?"

"Ben işimi yaptım sadece. Sen marangoz kalfasısın ve görevin mobilya yapmak, öyle değil mi? Ben de ailemizin delisiyim ve benim görevim de saçma sapan davranmak."

"Deliyim deyip sıyrılamazsın bu işten! Ver şu telefonu, Pınar'ı arayıp bu kez gerçeği anlatacağız!"

"Sebep?"

"Başlarım sebebine!"

Bir hışımla elinden kaptığım telefonda son aranan numaraya tıkladığımda duyduğum ses beni kahretti. Aslı'yı engellemişti, tabii kendi telefonumdan yaptığım ikinci denemede de fark ettiğim üzere, benim numaramı da engellemişti.

Sessiz ve harap olmuş halimi fark eden Aslı, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "İnan çok sığ bir kızdı, böylesi daha hayırlı oldu," dediğinde öfkeden delirecek duruma geldim.

"Kim benim için hayırlı olan? Sen misin? Kızım, Pınar dedi ya o sana asla bakmaz diye, duymadın mı? Pınar'ın bu gece en doğru söylediği söz; erkekler biriyle sadece sevdikleri için yatağa girmezler demesiydi. Ve düşün ki ben seninle aynı yatakta uyumaya bile katlanamıyorum! Saman gibi saçların, ruh gibi boş yüzün, hemen herkeste olan ela gözlerinle sen vasatın bile çok daha altındasın benim için."

"Bence Pınar'ı can kulağıyla dinlememiş olan sensin. En doğru sözü; onun senden bir gömlek üstün olduğu kısmıydı. Kız okulu bitirince diş hekimi olacak, peki ya sen? Ben seni de onu da olmayacak duaya âmin demekten kurtardım. Sana da meraklı değilim, hiç korkma! Sadece davul bile dengi dengine çalarmış, hatırlatmak istedim. Hem yatmadığımızı ona söyleseydim koşup annesine söylerdi hemen ve yengem de benim anneme tabii... Sonuç olarak beni buradan alıp eve götürürlerdi."

"Ben zaten seni babanın evine postalayacağım!"

"Yapamazsın, benim iffetimle oynarsan babam gebertir seni."

"Ne iffeti be? Sen önce bunları kafanda kuruyorsun sonra da kurduklarına inanıyorsun!"

"Ben, gerçeklerin çok yönlü olarak farkındayım ve babamı gerçeği benim, yani öz kızının dediklerinden ibaret olacaktır!

"Niye benimle uğraşıyorsun?"

"Uğraşmıyorum. Eve dönmek istemiyorum çünkü o şey orada. Neyse ki burası güvenli."

"Senden mantıklı bir cevap bekleyerek asıl deliliği ben yapıyorum."

Ona sırtımı dönüp yattığımda, "Şimdi bana çok kızgın olduğun için durumu göremiyorsun ama zaman geçtikçe ben olmasam da Pınar'la asla kavuşamayacağını anlayacaksın. İyi geceler," deyip sonunda sustu. Varlığına bile tahammülüm olmadığı için yattığım yerden kalkıp gitmek istedim bir an ama sonra bunun geceyi daha da rezil bir duruma sokacağını hatırlayıp vazgeçtim. Uyumaya çalışırken içimde kocaman bir boşluk oluşuyordu. Babasının Pınar'ı, bana asla vermeyeceğini ben de hep düşünmüş ama asla inanmak istememiştim ve doğruyu söyleyen kafamdaki o sesi hep bastırmıştım. Çünkü bir an için bile olsa onu beyazlar içinde bir başkasının kolunda hayal edince, ölmeyi isterken buluyordum kendimi. İşte şimdi gerçekten yaşamak için bir sebebim kalmamıştı.

5

Ruh gibi geçirdiğim üç haftanın içinde etrafımda olan hiçbir şeyi umursamamıştım. İşten eve, evden işe neredeyse kimseyle konuşmadığım rutin bir hayat sürüyordum. Aslı eve iyice yerleşmişti ve ev bu yüzden daha karışık ve dağınık olmuştu. Ama bu da umurumda değildi, hayatımı yerle bir etmişti, evimi dağıtmış çok mu? Geceleri yakın mesafedeki yataklarımızda uyurken yüzüne bakmaya katlanamadığım için hep sırtımı dönerek uyuyordum. Bereket versin o da salak gibi, "Nasılsın, iyi misin, iyi geceler," demeyi kesmişti artık.

Ay sonunda, beni bu münzevi hayatımdan tokatlayarak uyandıran şey faturalar ve ödemelerim oldu. Aldığım maaş ile ödemeleri karşılaştırınca, evdeki tek kişilik nüfus artışının beni aştığını anladım. Sürekli dışarıdan hazır yediğimiz için kredi kartım ümüğüne kadar dolmuştu. Bu ay bütçemde oluşan deliği yamamak bir-iki ayımı alırdı sadece ama Aslı'yı göndermezsem delik hızla büyümeye devam edecekti. Aslı'yla konuşup eve gitmesini sağlamanın imkânsız olduğunu bildiğim için Emre Abi'ye durumu açmaya karar verdim.

İş çıkışı, kısaca durumumu anlattığımda, "Avans mı istiyorsun?" dedi.

"Yok, abi. Yanlış anladın. Ben tek başıma gayet rahat geçinebiliyordum ama Aslı gelince masrafları karşılayamaz oldum."

"Eee?"

"Yani babasının evine dönmesi gerek."

"Kolay mı lan öyle kızı kullanıp babasının evine geri yollamak? Ayıp bu dediğin!"

"Ne kullanması? Açılmadan iade Allah belamı versin, inanmazlarsa alsın kızını doktora götürsünler. Ben o manyağa elimi bile sürmedim."

"Karton koli mi bu? Açılmadan iade ne demek, densiz! Hem niye Elif'e yalan söylesin durduk yere o zaman?"

"Bipolar mı iki üç polar mı neyi varsa o yüzden uydurup duruyormuş."

"Aslı'da bipolar bozukluğun hiçbir çeşidi yoktu. En azından biz aynı terapi grubundayken yoktu yani."

"Önceden mi ne varmış, çok önemli bir rahatsızlık mı bu bipolar?"

"Bipolar bozukluk devam ediyorsa hastaneye dönmesi gerekir. Çevresi ve kendisi için tehlikeli bir dengesizlik sergileyebilir. Senin anlayabileceğin en basit haliyle böyle anlatabilirim."

"Yani tehlikeli bir manyakla aynı evde, haftalardır yaşıyorum ve sen, beni hiç uyarmadın abi! Çok sağ ol."

"Abartma, bipolar bozukluk devam etse çoktan fark ederdin. Yok bir şeyi kızın."

"Onu tanımıyorum ki bileyim normal mi davranıyor yoksa anormal mi? Dönsün ailesinin yanına, onlar bilirler en doğrusunu hem."

"Bu saatten sonra o kızı geri göndermek olmaz."

"Dedim ya dokunmadım bile!"

"Fark eder mi? Aynı evde yaşadınız, millet konuşup durur şimdi."

"Evliyken yaşadık, şimdi de boşanırız olur biter. İlçedeki ilk dul Aslı olmayacak ya!"

"Sence Aslı boşanmayı kabul eder mi?"

"Evden gitmeyi de asla kabul etmiyor ama gitmesi gerek, tabii bu salak evliliğin de bitmesi."

"Niye evine dönmek istemiyor?"

"Evinde inler, cinler, periler varmış ama henüz benim evin yolunu bilmiyorlarmış."

"Hâlâ takip edildiğini düşünüyor mu peki?"

"İlk günler daha tedirgindi ama şimdilerde onu kimsenin izlemediğine emin."

"Yani senin yanında kendini güvende hissediyor. Doktoru ne diyor peki bu duruma?"

"Ne doktoru? Doktoru bir tek taburcu olurken gördük, o zaman da, 'Benim hastam değil, onun doktoru gelince gelmesi daha doğru olur,' deyip yollamıştı bizi."

"Aslı'nın doktoruyla benim doktorum aynı kişi. Ve Doktor Selçuk Bey, tatilden döndü. Aslı'yı doktora götür yarın, benden sana izin."

"Niye Aslı'nın bakıcısı oluyorum? Emre Abi ben ne diyorum sen ne diyorsun? Ben, kız gitsin başımdan, babasıyla bir konuş diyorum, sen kızı doktora götür diyorsun."

"Dönmek istemiyorken onu göndermek erkekliğe sığmaz. Ne olursa olsun karın o senin. Belli ki senin yanında güvende hissediyor kendini. Ekonomik olarak zorlanıyorsan maaşına bir miktar zam yapabilirim."

"Abi, zamla olacak iş değil," diyerek başladığım itirazımı, "Bak ne diyeceğim, Aslı'yı da alıp yarın akşam bize yemeğe gelsenize. Hem Elif de Aslı'yla tekrar konuşur, hâlâ dönmemekte kararlı mı diye sorar," dedi. Süngüm düşmüş olarak, "Tamam," demek zorunda kaldım.

Eve girdiğimde çöple karışık parfüm kokusu midemi kaldırdı. Günlerdir Pınar'ı kaybetmenin verdiği hüzünle depresyondaydım ve evin hali umurumda olmamıştı ama artık uyanmıştım, daha doğrusu kredi kartı ekstrem tarafından tokatlanarak uyandırılmıştım. "Bu koku da ne?" diye her zamanki gibi yatakta uzanmış dizüstü bilgisayarından yabancı dizi izleyen Aslı'ya seslendim. Bilgisayarı, bana taşındıktan iki gün sonra, evinde kalan eşyalarıyla birlikte annesi yollamıştı.

Ekrandan gözünü ayırmadan, "Parfüm sıktım, çok kötü kokuyordu ev," dedi.

"Çöpleri toplayıp dışarı çıkarmayı deneseydin keşke!"

"Çöpçü müyüm ben? Bana ne?"

"Ben uşağın mıyım peki?"

"Öf! Gelir gelmez ne çok konuştun, sus biraz. Senin yüzünden altyazıyı kaçırıyorum."

"Prenses hazretlerini rahatsız mı ettim, yelpaze yapayım mı rahat ettirmek için!"

"Yok, yok gerekmez. Onun yerine sobaya kömür at kâfi, dondum burada."

"Yok artık öyle her dakika sobaya kömür atmak. Daha kış yeni yeni geldi ve kalan kömürü idareli kullanmamız gerekiyor."

Sonunda nasıl olduysa dikkatini çekebilmiştim, izlediği dizi durdurup bana döndü. "Niyeymiş o?"

"Ben zengin değilim fark ettiysen. Benim asgari ücretten ibaret maaşımla iki kişiyi geçindirmeye gücüm yetmiyor. Hele senin gibi bir çorba pişirmeyi bile bilmeyen biriyle sürekli dışarıdan yiyip içmeye değil ben, Karun olsa dayanamaz."

"Kredi kartınla kömür alamaz mıyız?"

"Bir ay boyunca şiş kebap, dürüm, döner yediğimiz için kartın limiti dolmuş."

"Hadi ya... Durum o kadar kötü yani. Ee, ne yapacağız?"

"Ben daha fazla sobayı yakmamayı ve kuru ekmek yemeyi düşünüyorum. Bir yerlerde benim bilmediğim bir gömün yoksa sen de aynını yapacaksın."

"Donarım ben burada soğuktan!"

"Beğenmiyorsan kapı orada, dön sıcak baba ocağına."

"O dediğin hiç olmaz!"

"Niye?"

"Biliyorsun, onlara şey dedim."

"Ama yalan, gerçeği söylersen her şey yoluna girer."

"Olmaz, orası güvenli değil, soğukta oturmayı yeğlerim!"

"Sonunda beni de çıldırtacaksın! Ulan yok öyle bir şey, hepsi senin mal kafanın içinde!"

"Terbiyesizleşme! Asıl derdin neyse onu söyle sadece."

"Sırtımda kambursun, yüksün, ben kendim zor geçiniyorum anasını satayım! Bir de seninle, masraflarım iki kat arttı, altından kalkamıyorum. Git artık, çık hayatımdan! Yeterince etmedin mi hayatımın içine?"

"Kalabileceğim başka güvenli yer olsa bir dakika bile durmazdım burada! Ama yok işte, o yüzden ben de sana ekonomik açıdan yardımcı olmaya çalışırım ve toparlarız."

"Nasıl yardım edeceksin?"

"Ben de bir işe girerim."

"İş başvurularında, akli dengesi yerinde olmayan diye bir tabir pek yoktur, haberin olsun."

"Aklım yerinde benim. Ama... Ama benim çok dışarı çıkmamam gerek yoksa yerimi bulabilir. O yüzden evden çıkmadan çalışabileceğim bir iş olmalı."

"Allah'ım sana geliyorum! Ya rabbim, iki-üç bira ve bir tane ekstazi hap yüzünden bu kadar cezalandırıldığım yetmedi mi?"

"Melodram yapma hemen. Ne yapmamız gerek, onu düşünüyorum."

"Evi temizlemekle başlasan mesela."

"Ev işleri feminist duruşuma aykırı."

"Yapma ya, kıçını yayıp tüm gün dizi izlemek büyük bir ideoloji öyleyse."

"Tamam, aslında sen para getirdiğin ve ben şu an işsiz olduğum için ev işlerini yapabilirim ama bu durum yine de bozuk ekonomimizi düzeltmez."

"Evi toplayıp yemek yaparsan düzenli bir hayatımız ve düzenli giderlerimiz olur. O zaman da kalıp kalmaman konusunda tekrar düşünebilirim. Aksi halde bizzat babanın karşına çıkıp her şeyi anlatırım."

"Tamam hemen celallenme ama ben pek yemek yapmayı bilmem ve..."

"İnternetten dizi izlemek yerine yemek tariflerine bakarsın sen de o zaman."

Verecek cevabı kalmayınca bastırıp, "Mesela bu akşamdan başlayabilirsin denemeye," dedim. "Artık dışarıdan yemek söyleme devri bitti."

Mırıldana mırıldana söylenerek mutfağa giderken benim kazandığımı düşünüyordu. Oysa onu gitmeye ikna edemediğim için asıl kaybeden bendim. Bir saat sonunda yemek diye patates kızartması ve ketçap koyunca önüme kaderime isyan ettim. Neyse ki yarın akşam Emre Abiler'e davetliydik ve Elif Abla harika yemekler yapardı daima. Aklıma gelince, patatesle ekmeğini büyük bir iştahla yiyen Aslı'ya, "Yarın akşam Emre Abiler'e davetliyiz," dedim.

"İyi bari, orada azıcık ısınırız."

Bu hayatta Aslı'yla tek ortak fikrimiz, Emre Abiler'in evinde ısınıp karnımızın doyacağı yönündeydi.

Ertesi akşam hakikatten de muazzam bir sofraya oturduk, midemin sınırlarını zorlayarak tatlısına varana kadar her şeyden yedim. Aslı'nın da benden aşağı kalır yanı yoktu. İkimiz de uzun süredir lezzetli ev yemeğine hasrettik ne de olsa. Çaylar içilirken kadınlar bizi salonda yalnız bırakıp mutfağa gider gitmez Emre Abi dün kaldığı yerden devam ederek, "Aslı'yı ortada bırakman erkekliğe sığmaz," demeye başladı. O, doğru olanı söyleyip anlatırken onun için söylemesi kolay diye düşünmeden edemedim. Adam, villa gibi evde oturuyor, işyeri sahibi, kapısında köpeğinden arabasına kadar her şeyi var ve gelmiş bana ahlak dersi veriyor. Ahlakla karın doymuyor, diyecek olduysam da saygısızlık olacağı için kendimi tuttum.

"Allah, bir zorluk verdiyse üstesinden gelmek için güç de verecektir. Belki daha çok kazanacağın bir işin olacak zamanla. Rahmetli babamın bir lafı vardı; ruhun dara düştüğünde kafandan geçenler değil, gönlünden geçenler seni feraha ulaştırır.

Bunu lafı unutma ve Aslı'ya sırtını dönmeden önce iyice bir düşün. Başının sıkıştığının farkındayım ve bu ayı atlatman için sana biraz para ayarladım."

"Gerek yok, istemiyorum para falan."

"Sormadım sana, hayrına veriyorum. Yarın muhakkak Aslı'yı doktoruna götür, ben Selçuk'u arayıp randevunuzu aldım."

"Tamam."

Niye bilmiyorum Emre Abi, sofu insanlar gibi her konuştuğunda benim ağzımdan, evetten başka şey çıkmıyordu. Aynı şekilde "İmamı da çağırdım bu akşam, nikâhsız bir çatı altında yaşamayın," dediğinde ilk başta, "Nikâh kıydık ya," diye itiraz etsem de, "Öyle değil, dinî nikâh bu," deyip faziletlerini anlatmaya başladığında yine kuzu kuzu evet demiş bulundum.

6

İmamla birlikte Miraç da gelmişti ve ihtiyaç olunan şahit sayısı da tamamlanmış oluyordu. Aslı da benim kadar şaşkın ve belli ki çok lüzumsuz bulduğu bu olay karşında ne yapacağını bilemez haldeydi. Sırf Emre Abi ve Elif Abla'nın gönlü olsun diye ses çıkarmadık ikimiz de. Ve çulsuzluğum alenen ortadayken bir de boşanmamız durumunda Aslı'ya beş bin lira mehir ödemek üzere iki şahit önünde söz verdim. Beş bin lira buluncaya dek boşanamayacağımızı düşününce birdenbire afakanlar basmıştı beni.

Sonunda Emre Abiler'in evinden ayrılma vakti geldiğinde Aslı, bahçede köpeği severken, iyice karnı burnuna gelmiş olan Elif Abla beni bir köşeye çekti. Emre Abi gibi o da nasihat vermeye başladı. İlk başta tüm akşam aynı şeyleri dinlemiş olmanın verdiği bıkkınlıkla emme basma tulumba gibi kafamı sallarken, "O mektubu okuduğunda nasıl kahroldu kızcağız," deyince birden dikkat kesildim. Sahi ne vardı o mektupta da ailecek yıkılmışlardı. "Ne yazıyormuş mektupta Elif Abla?"

"Onu ben de bilmiyorum ama demek istediğim, ne kadar güçlü gözükmeye çalışsa da çok kırılgan bir kız, Aslı. Sana ihtiyacı var, ailesinin yanına dönmek için kendini hazır his-

sediyor olsa seni hiç uğraştırmazdı zaten. Çünkü çok gururlu biri, istenmediği bir yerde duracak biri değil. Onu tanımaya ve anlamaya çalışırsan senin için de onun için de her şey daha güzel olur."

"Haklısın abla, iyi geceler," deyip köpekle kovalamaca oynayan Aslı'nın yanına gittim. Gitmek için ona baktığımı görmesine rağmen beni umursamayınca kolundan tutup onu kendime doğru çektim.

"Yavaş ol ayı!"

"Sen de bu soğukta dikme bizi ayağa, Emre Abi arabayı garajdan çıkardı bizi bekliyor kaç dakikadır."

"Ay aman, anladık," deyip kolunu benden kurtardı ve köpeğe eğilip, "Görüşürüz Lust," dedi. Sonunda Emre Abi bizi, arabayla eve bıraktığında aklımdaki tek şey mektuptu. Aslı, evin soğukluğundan şikâyet ede ede yatağa girince ben de karşısındaki yerime yattım ve doğru kelimeleri bulmaya özen göstererek sordum.

"Eğer çok özel değilse sana bir şey sorabilir miyim?"

Birden kızarıp kekeleyerek, "Ta-tabii..." dediğinde niye bu kadar heyecanlandığına anlam veremesem de, "Bu eve geldiğin ilk gün, babanın sana verdiği mektupta ne yazıyordu?" diye soruverdim.

Birden gözleri doldu ve çaktırmamaya çalışarak gözünde biriken yaşları parmaklarının ucuyla sildi. "Aslında pek bir şey yazmıyordu," dedi hüzünlü bir mırıltıyla. "Kardeşimden gelen bir doğum günü kartıydı o, mektup değildi. O kart, annemleri çok kötü etkilediği için doğum günümü kutlayamamışlar. Okuduktan sonra havadan sudan konuşur gibi doğum günümden bahsetmeleri mümkün değildi, biliyorum."

"Eski günlerinizi hatırladığın için o kadar üzüldün, anlıyorum."

"İşin ilginç kısmı, 20. doğum günümü kutlamak için yollamış kartı. O minik elleriyle kartonları kesip yapıştırarak bana doğum günü kartı hazırlamış. Sonra da onun on benim yirmi yaşımda olacağımız tarihte elime ulaşacak şekilde postaya vermiş."

"Böyle bir şey mümkün mü?"

"Çok akıllı bir çocuktu. Bir komşumuz, PTT'de memur ve kızı da benim iyi arkadaşlarımdandı. Kartın içinde yazdığına göre hem doğum günü notunu ona yazdırmış hem de birkaç yıl sonra elime ulaşması için yardım istemiş. Yarın sana gösteririm kartı o zaman daha iyi anlarsın."

"Tamam," dedikten sonra oluşan hüzünlü hava dağılsın diye konuyu değiştirdim. "Bu arada yarın doktoruna gözükmen gerekiyormuş, Emre Abi dedi. Sabah hastaneye gideceğiz."

"Selçuk Bey dönmüş mü tatilden?"

"Evet."

"Öyleyse gideriz, sorun yok."

"İyi geceler."

"Sana da."

Ertesi sabah erkenden kalkıp doktora giderken yolda, dün söz ettiği kartı çantasından çıkarıp bana uzattı. "Bak, bu işte."

Kartondan kesilip, renk renk boyanmış, çiçekli böcekli karta bakıp gülümseyerek, "Kardeşin sadece akıllı değil, yetenekliymiş de," dedim. Kartı açtığımda, bir çocuk tarafından çizildiği belli olan resmi gördüm. Resimde, birinde on, birinde yirmi yazan iki pasta ve pastaların başında da sanırım Aslı ve kendisini tasvir ettiği iki insan vardı. Resmin altına düşülen notu okuyunca benim de boğazıma bir yumru takılı kaldı.

"Sevgili Ablacığım:

Sen bu kartı okurken ben on, sen de yirmi yaşında olacaksın. Henüz yazı yazmayı bilmediğim için bu yazıyı Zeynep Abla'ya yazdırıyorum. Babası da kartın dört yıl sonra evimize postayla gelmesini sağlayacakmış. Seni dünyalar kadar hatta çikolatalı dondurmadan bile çok seviyorum. İyi ki doğdun.

Not: Zeynep Ablam da doğum gününü kutluyor."

Diyecek bir söz bulamadığım için kartı zarfına geri koyup Aslı'ya uzattım. "Annem ve babam, beni üzmemek için doğum günümü kutlamamışlar. Bu kart gelince zaten yıkılmıştır ikisi de. Onlar beni gördükçe Berke'nin ölümü hep taze kalıyor, en iyisi onları daha fazla üzmemek için uzak kalmak," deyip kartı çantasına geri koydu ve kulaklıklarını takıp midibüsün camından dışarıyı izlemeye başladı. Sebepsizce ben de onu izlemeye koyuldum. Yüzündeki yalınlıktan gelen tuhaf bir güzellikle, Pınar gibi bakımlı ya da ilgi çekici bir yüzü yoktu ama sadelikten ötürü dingin bir ifadesi vardı. Sarı saçları doğaldı ve onları kuş yuvası gibi tepesinde toplayacağına tarasaydı çok daha hoş görüneceğine emindim. Pınar saçlarını hep tarardı ve onu her gördüğümde başka bir modelde olurdu saçları.

Bir dakika! Ben niye Aslı'yı Pınar'la kıyaslıyorum? Pınar'a ihanet etmişim gibi korkunç bir his içimi kapladığı için hemen önüme döndüm. Bir an için ona merhamet duymuştum ve bu duygu hemen başka bir şekilde beni etkilemişti ama bu imkânsızdı. Pınar, aksini sansa da ben hep ona sadık kalacağım ve bir gün o da bunu görüp anlayacak. En sonunda tekrar bir araya gelebileceğiz böylece. Pınar'la geçirdiğimiz o güzel günlerin anılarını kafamda evirip çevirip teker teker yâd ederken Aslı, "Geldik," dedi.

Hastane koridorunda sıranın Aslı'ya gelmesini beklerken yine Pınar'ın hayaliyle vaktin olduğundan hızlı akmasını sağlıyordum. Umut dolu hayallerim benim soyadımla ekranda ismi yazan Aslı yüzünden, bir an bocalasa da sonunda bu formalite evliliğin de bir gün elbet biteceğini düşünüp kendimi rahatlattım.

Aslı, yirmi dakika kadar sonra doktorun odasından çıktığında gitmek için ayaklandım ama karşıma dikilip, "Selçuk Bey, seninle de konuşmak istiyor," dedi.

Bir an şaşkınlıktan, "Kim?" diye sordum.

"Doktor yani."

"Niye?"

"Ne bileyim ben? Çok merak ediyorsan gir içeri, kendin sor."

Aslı, benim kalktığım sandalyeye kurulunca ben de dar koridorda hemen karşımızdaki beyaz kapıyı tıklatarak içeri girdim. Sekreter, "Sıradaki hasta siz misiniz?" diye sorgulayınca, "Yok, ben az önceki hastanın şeyiyim... kocası. Doktor benimle konuşmak istemiş," diye açıkladım.

"Tamam, geçin içeri."

Masada, tahminimden çok daha genç bir adam oturuyordu. Emre Abi'yle yaşıt gibi gözüküyordu. Masasında sanırım eşi ve çocuğuyla çekilmiş pek çok fotoğrafın olduğu bir çerçeve vardı. Gülümseyerek ayağa kalktı ve elimi sıkıp oturmam için bir koltuğu işaret etti.

"Merhaba, ben Selçuk. Aslı'nın doktoruyum, sen de kocası Kadir'sin, değil mi?"

"Evet ama sahici kocası değilim."

"Nasıl yani?"

"Yani formaliteden evlendirildik biz."

"İmzayı attıysan bunun formalitesi kalmamıştır. Aslı diğer durumlardan da bahsetti ve senin aksine bence evlilik sadece seksten ibaret olamayacak kadar komplike bir durum."

Adam, hiç utanıp sıkılmadan birden seks deyince kızardım. O da durumu fark edip halime alaycı bir şekilde gülümsese de bu konuda daha fazla konuşmadı. Onun yerine evlilik kurumunu anlatmaya başladı. "Evlilik, iki bireyin bir çatı altında aynı hayatı paylaşması demektir bence. Evin içinde bir işbölümü ve ekonomik paylaşım söz konusudur."

Söylediği şey çok saçma geldiği için itiraz ettim. "O zaman ev arkadaşınızla da evli olursunuz ama."

"Doğru, peki buradaki eksik kısım ne öyleyse?"

"Duygusal birliktelik."

"Bu iki sihirli kelime Aslı'nın senden beklentisi işte."

"Anlamadım!"

"Aslı senden hoşlanıyor ve senin formalite olarak gördüğün evliliği o, pratikte de yaşamak istiyor."

"O yüzden mi benim evime kamp kurdu ve gitmek istemiyor."

"Bir kere, *benim evim*, çok yanlış bir tabir. Artık evlisiniz ve aynı soyadına sahip kişiler olarak bir aile oldunuz. Aslı'nın babasının evine dönmek istememesinin temel nedeni isc bambaşka ama bu aidiyet duygusunun az da olsa etkisi olduğunu düşünüyorum ben."

"O asıl sebep, bizim evde olmayan cin değil mi?"

"Evet yani bogifobisi. Ama yeni evinde, bu korkuyu ciddi anlamda aşmış. Niktofobisi tamamen geçmiş çünkü ışıklar kapalıyken uyuyabiliyor. Dahası asla yalnız uyuyamazdı, hatta

hastanede en çok sorunu bu yüzden yaşardık onunla. Evde hep annesiyle aynı yatakta yatardı, hastanede de oda arkadaşıyla yataklarını birleştirirdi. Bu durum tabii ki diğer hastayı hep rahatsız ederdi."

"Niktofobi dediğiniz şey, karanlıktan korkmak mı oluyor?"

"Hayır, geceden korkmak demek. Zaten Aslı, iki kez saldırıya uğradığında da geceydi ve bu korkusu mantıklı."

"Siz de ona inanıyor musunuz? Cin varmış da onu hastanede de izlemeye başlamış..."

"Ona iki olayda da bedeni olan bir şeyin hatta birinin saldırdığına inanıyorum ama bunun, onun sandığı gibi cin olduğunu düşünmüyorum. Yine de Aslı'nın bu kişiden korkmak için cin olduğunu sanmasından öte, çok daha ciddi sebepleri var. Bu kişi kardeşinin ölümüne sebep olan tehlikeli biri ve Aslı'yı ikinci kez evlerinin bahçesinden kaçırdığında anlaşıldığı üzere Aslı'yı izliyor olduğu da büyük ihtimalle gerçek."

"Kuzeni bipolar bozukluk nedeniyle böyle şeyleri uydurduğunu söylemişti."

"Kuzeni derken eski sevgilinden mi bahsediyoruz?"

Başımı sallayarak onayladığımda, "Aslı, ikinizin ayrılığından kendini sorumlu tuttuğu için suçluluk duyuyor. Lütfen sen de bu konuda onun üstüne gitme," dediğinde şaşkınlıktan ağzım açıldı.

"O mu suçluluk duyuyor? Pınar'a, neler dediğini duymanız lazımdı. Ben Pınar'ı değil artık Aslı seviyormuşum ve..."

"Biliyorum, Aslı o telefon görüşmesinden bahsetti. İkinizin de aşk acısı çekmenizi istemiyor çünkü vicdan azabı çekiyor. En iyisinin birbirinizi unutmanızdan geçtiğini düşünüyor. Ama son zamanlarda sana karşı hissettiği duygular, daha da fazla suçluluk duymasına sebep oluyor."

"Bana karşı, bir şey hissetmesine sebep olacak tek bir yakınlık bile göstermedim ona. Hepsini bipolar mı nedir, o yüzden uyduruyor bence. Sizce de yeniden hastaneye yatması gerekmez mi?"

"Öncelikle bipolar bozukluk nedir, onu açıklayayım sana. Duygu-durum bozukluğudur ve Aslı bunu geride bırakalı çok oldu."

"Ya tekrar olmayan şeyleri görüp saldırganlaşırsa?"

"Bipolar bozukluk öyle bir şey değil. Bu kanıya nasıl vardın bilmiyorum ama manik-depresif dediğimiz şeydir aslında bu. Hasta hipomani ve depresyon dönemlerini sırayla geçirir. Mani döneminde kendini müthiş enerjik hissederken depresyon döneminde intihara meyilli bile olabilir."

"Ama Emre Abi ve Pınar daha farklı şeyler söylediler."

"Ne dediklerini bilmiyorum ama Emre'nin ve yanlış hatırlamıyorsam diş hekimliği okuyan kuzeninin sana farklı bir şey söylemiş olduğunu sanmıyorum. Bence sen yanlış anlamışsın."

"Olmayan şeyleri uyduruyor dediler."

"Depresif dönemde, özellikle kardeşinin vefatının hemen ardından çok daha fazla düşünceli bir hale bürünürdü. O süreçte, kafasında bu duruma kendince bir açıklama getirip buna tüm benliğiyle inanırdı. Şöyle bir örnekle açıklayayım; parasını kaybettiğinde onu düşürdüğünü düşünmek yerine etrafındaki birinin parayı çaldığını var sayıyor ve sonra da bu hırsızlık için kafasında mantıklı bir kılıf uydurup buna kendi kurduğu mantık çerçevesinde sarsılmaz bir şekilde inanıyordu. Kanıta gerek duymuyor çünkü onun mantığına göre hırsızlık için zaten bir sürü sebep var."

"Uyduruyor işte."

"Ama bu bipolar bozukluk demek değil, bipolar bozukluk içinde geçirdiği duygu-durum bozukluklarından şüpheci ve

güvensiz olduğu evrede verdiği bir tepki. Neyse, daha çok kafanı karıştırmak istemiyorum. Şu an böyle bir rahatsızlığı yok, bunu bilmen senin için yeterli olur sanırım."

"Ya halüsinasyon görürse?"

"Aslı, cin olduğunu düşündüğü kişi dışında hiç halüsinasyon görmedi. Sanrıları devam ediyor ama sanrı ve halüsinasyon aynı şey değildir. Halüsinasyon, bir insanı yaratık şeklinde görmek iken; sanrı, aksini ispat etsek bile inanmaya devam ettiği şeydir. Yani gördüğü şeyin cin olduğuna inanmaya devam etmesi gibi. Özetle Aslı, tehlikeli birisi değil. Aksine çok ürkek ve hâlâ dışarıda bir yerde, ona zarar vermek üzere bekleyen bir yaratığın olduğunu düşünüyor. Sadece kendisi için değil, onunla aynı binada yaşayan tüm akrabaları için de endişeleniyor, evinden uzak kalma nedenlerinden biri de bu. Kardeşinden sonra birinin daha zarar görmesini engellemek."

"Yani illa benimle kalmalı, öyle mi? Ailesiyle başka bir eve taşınsa olmaz mı?"

"Olabilir ama o, bunun yerine seninle yaşamak istiyor."

"Benim isteklerim ne olacak? Ben ondan boşanmayı ve hayatımdan çıkmasını istiyorum."

"Eğer sana ihtiyaç duyan ve dört yılın ardından ilk kez güvenliği için endişelenmeden uyuyabildiği bir çatı bulmuş, genç bir hanımı kapıya koymak istiyorsan; tabii ki bu senin vicdanına kalmış bir durum. Üstelik bu hanım, sen ne kadar kabul etmek istemesen de senin resmen karın."

"Hatta bir de çok lazımmış gibi dinen de karım..." diye ağzımın içinde söylendiğimde doktor, duyamadığı için, "Efendim?" dedi.

"Yok bir şey. Anladım ben, Aslı'yı bir yere yollayamıyorum, başıma kaldı. İlaç vermeyecek misiniz peki?"

"İlaç alıyor zaten ve şimdi dozu biraz daha düşürdüm. Böylece gün içinde hissettiği yorgunluk ve uyku hali azalacaktır."

Doktorun son cümlesiyle kafamda bir ampul yandı. Aslı'nın gün boyu yatması sadece keyfinden değildi demek ki. İster istemez kendimden utanmama sebep oldu bu bilgi. Hasta olduğunu unutup ona yararsız ve tembel demiştim, hem de kaç defa.

Doktorla vedalaşıp dışarı çıktığımda, Aslı dikkatle yüzüme bakıyordu. Sanki yüzümden anlamaya çalıştığı bir şey vardı. Onu bu uğraştan kurtarmak için, "Ne var?" diye sordum.

"Hiç. Selçuk Bey'le ne konuştunuz?"

"Hastalığını anlattı ve kendini uzun zamandan sonra ilk kez güvende hissettiğin için benimle kalmana karar verdik."

Birden yüzü sevinçle aydınlandı. İlaçlarını almak için girdiğimiz eczanede bile sırıtıp duruyordu. İçine ettiğim ve daima benim hayatımın içine eden vicdanım yine baskın gelmişti ve sırf Aslı için bir sürü sorumluluğu üstlenmiş oldum.

7

İlaçlarını aldıktan sonra onu eve bırakıp işe geçecektim. Soğukta durmasına gönlüm razı olmadığı için kalan kömürü yakabileceğini söylediğimde alayla, "Sağ ol yufka yürekli Hulusi Kentmencim," dedi.

"Ama döndüğümde bir tas sıcak çorba yoksa komşuyla olan internet ortaklığımızı bozarım," diyerek tehdit ettim.

"Yapamazsın!"

"Bal gibi de yaparım. 'Kemal Abi, internet faturasının bize ait kısmını ödeyemeyeceğiz' dediğim an, o pinti herif wifi'ın şifresini hemen değiştirir. Sen de tüm gün internetsiz kalırsın."

"Hayır ya! Lütfen öyle bir kötülük yapma, tüm gün o kutu kadar televizyondan kadın programı izleyerek beynimin zehirlenmesini istemiyorum."

"O zaman yemek yapma konusunda biraz daha gayretli olmanı tavsiye ederim. Böylece internetin parası kendiliğinden çıkmış olur. Dışarıdan yemek söylemek yerine, ev yemeğiyle ekonomi yapmış oluruz. Doktor da ilaçların dozunu azalttığını ve kendini daha iyi hissedeceğini söyledi zaten."

"Tamam, söz geldiğinde yemek olacak. Çok iyi olmayabilir çünkü ilk denemelerim bunlar mutfakta; ama en azından çaba göstereceğim."

"İyi bakalım, akşama görüşürüz," deyip evden çıkmak için arkamı döndüğümde, "Kadir?" deyince durup döndüm ve birden beni yanağımdan öperek şaşkına çevirdi.

Bana karşı boş olmadığını duyduktan sonra bu davranışını kabul etmek doğru olmayacağı için, "Bu kadar samimiyete gerek yok," dedim.

"Sadece teşekkür etmek istediğim içindi. Elif Abla şey demişti çünkü..."

"Elif Abla mı? Ne dedi ki?"

"Boş ver, herkes aynı değil tabii. Sen Emre Abi değilsin, ben de onun kadar güzel değilim en nihayetinde..."

"Ne diyorsun Allah aşkına?"

"Yok bir şey, saçmalıyorum. Bugün ilaçları aldığın ve sobayı yaktığın için teşekkür etmek istedim sadece. İyi işler."

"Sana da iyi günler."

Ne demek istemişti, hiç anlamış değildim. Emre Abi ve Elif Abla'yla beni öpmesi arasındaki bağlantıyı bir türlü kuramadığım için bunun da Aslı'nın dengesizliklerinden biri olduğuna karar verdim. Belki de onu terslediğim için utanıp dediği gibi saçmalamıştı.

İşyerine geldiğimde Emre Abi, "Bugün gelmesen de olurdu," deyince, "Bitti hastanede işimiz zaten," dedim. Ama mevsim dolayısıyla mobilyacı da harıl harıl çalışmıyordu. Bu yüzden yazın aldığımız o mesaili, dolgun maaşlar kışın yoktu. Yine de

Emre Abi benim için elinden geleni yapmıştı. Marangozhane-de gerçekten bana gerek olmadığını görünce hiç üstümü kirlet-meden Emre Abi'nin dediğini yapıp günün geri kalanında da iznimi kullandım. Ama hemen eve gitmek yerine önce abimi arayıp çalıştığı madenden bana bir ton kömür ayarlamasını is-tedim. Abim annemle babamın aksine, ailede benimle konuşan tek kişiydi. Aslında annem de konuşurdu; hatta abimle haber yollayıp duruyor ve halimi hatırımı soruyordu ama babamdan korkusundan açıktan benimle görüşmeye çekiniyordu. Abim telefonda, kömürü kamyona ben yükleyip ben boşaltırsam nakliyat parasının düşeceğini söyleyince hemen çalıştığı yere gittim. İşçiye bir miktar kömür hediye edilirdi ve abim onu babamın evine alırdı. Ama daha çok kömür almak isterse pat-ronu, çalışanına çok daha uygun fiyattan veriyordu kömürü. Abim de kömürü kendine alıyor gibi istemişti ve böylece fiyatı beklediğimden de uyguna geldi.

Abim çalıştığı için, kömürü yüklememe yardım edemedi ama ben tüm çuvalları kamyona yerleştirdikten az sonra elinde dumanı üstünde bir bardak çayla yanıma geldi. Baretinin altın-daki yüzü kömürden kapkara olmuştu. Çayı bana uzatıp, "Yor-gunluğunu alır," dedikten sonra hiç beklemeden asıl konuşmak istediği mevzuya girdi. "Çok vaktim yok, paydostayız şimdi ve biter bitmez gitmem gerek. Benim sana demek istediğim bir şey var."

"Buyur abi?"

"Kız, yani karın yanına taşınmış diyorlar."

"Doğru."

"Bir söylenti de kızı senin hastaneden kaçırdığın."

"O yalan işte. Sadece Aslı çıkmak istediği için çıkış kâğıtla-rını imzaladım. Sonrasında ailesinin evine dönmeyi o istemedi. Ben de kapıma gelmiş birini geri çeviremedim."

"İyi yapmışsın, bu yakışırdı adamlığa da. Ama şimdi iki kişi oldunuz, belki yarın öbür gün üç olacaksınız, geçinebiliyor musun aldığın maaşla?"

Üç kişi olacağımız kısmına içimden şiddetle itiraz etsem de abime bu konuda cevap vermemek için kendimi tutup diğer sorusunu cevapladım. "Geçinmeye çabalıyorum diyelim."

"O parayla mı?"

"Emre Abi zam yaptı, 1500 lira oldu şimdi maaşım."

"Zamlı hali bile bu ocaktaki, çaycının maaşı kadar."

"Şimdi kış, marangozhanede pek iş yok, mesai ücreti de yok tabii. Ondan böyle."

"Bak, ne diyeceğim; bizim şefimiz haftaya işi bırakıyor. Adam zaten emekli madenciydi, uzun yıllar çalışmanın ardından bir de burada çalışınca dizleri kireç tutmuş, daha doğru düzgün yürüyemiyor bile. Yerine beni şef yapıyorlar, tabii benim yerime de bir işçi alınacak. Şef olarak alınacak işçiyi seçme hakkım var. Patronlar, diğer özel ocaklardakine nazaran çok daha iyiler. Sigortan tıkır tıkır ödeniyor, maaşın gününde yatıyor, çalışma koşulları da fena değil. İstersen seni almak isterim işe. Aile kurdun şimdi, adam gibi bir maaşın olsun."

"Ne kadar ki maaş?"

"Günde on ila on iki saat çalışırsan iki bin lira. TTK'nın özelleştirilen kısmındaki işçilerinkiyle neredeyse aynı."

"Ama onlar sekiz saat çalışıyor."

"Oğlum işverene hiç kızma, işçiyi patronlara ayaküstü düzdürenlere kız kızacaksan. Sen şükret, buradaki damarda rezerv çok diye patron hızla kömürü çıkartmak istiyor. Yoksa o maaşı hayatta vermezdi. Üç vardiya çalışılıyor ve gece vardiyasında yevmiler zamlı."

"Ben gece gelemem, Aslı hasta ve geceleri yalnız kalamıyor."

"Olsun, ikinci vardiya hava karardıktan sonrası da zamlı oluyor. Hem kömür de bedava."

"Teklif çok cazip ama ben altından kalkabilir miyim? Seni mahcup etmek de istemiyorum."

"Bir haftan var daha düşünmek için. İyice düşün taşın, mobilyacıdaki patronunla da bir görüş. Zonguldak'ta ekmek, artık aslanın bağırsaklarında. Ben böyle dolgun maaş sana nasip olsun istedim, gerisi senin bileceğin şey. Neyse paydos bitti, benim gitmem gerek."

Abim sırtımı sıvazlayıp yanımdan ayrılınca ben de kamyon şoförünün yanına oturdum ve adresi söyledim. Abimin dediğine göre zamlı yevmiyelerle aylık 2250 liraya bile çıkabilirdi maaşım. İşte o zaman geçim derdi de biterdi ama madende çalışmak, mobilyacıdakine benzemezdi. Kafamda ölçüp biçerken eve gelmiştik bile. Kamyonetteki çuvalları evin bahçesindeki küçük kömürlüğe yığarken Aslı camdan baktı. Sanırım sesleri duyup merak etmişti. Beni görünce perdeyi kapatıp dış kapıyı açtı. "Kömür mü aldın?" diye zaten bildiği şeyi sorduğu için cevap vermedim. "Ben..." diye konuşmaya devam etmek isteyince zaten yorgun ve kafam karışık olduğu için şoförün yanında konuşmak istemedim. "Kapıyı kapat, evi soğutuyorsun. Birazdan eve gelince ne diyeceksen dersin," dedim.

Az buçuk bozulsa da dediğimi yaptı. Kamyonet gidince kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdım ama daha vurmama fırsat kalmadan kapı açıldı. Aslı, tek nefeste yine sayıp döktü diyeceklerini. "Sen bana yemek yapmamı söyleyince ben de birkaç yemek tarifi baktım internetten ve sonra da mutfağa geçtim. Ama mutfakta tariflerdeki malzemelerin çoğu yoktu. O yüzden yolun karşındaki mini markete gidip biraz veresiye alışveriş yaptım. Şimdi markete yüz lira borcumuz var."

"İyi yapmışsın, bu yakışırdı adamlığa da. Ama şimdi iki kişi oldunuz, belki yarın öbür gün üç olacaksınız, geçinebiliyor musun aldığın maaşla?"

Üç kişi olacağımız kısmına içimden şiddetle itiraz etsem de abime bu konuda cevap vermemek için kendimi tutup diğer sorusunu cevapladım. "Geçinmeye çabalıyorum diyelim."

"O parayla mı?"

"Emre Abi zam yaptı, 1500 lira oldu şimdi maaşım."

"Zamlı hali bile bu ocaktaki, çaycının maaşı kadar."

"Şimdi kış, marangozhanede pek iş yok, mesai ücreti de yok tabii. Ondan böyle."

"Bak, ne diyeceğim; bizim şefimiz haftaya işi bırakıyor. Adam zaten emekli madenciydi, uzun yıllar çalışmanın ardından bir de burada çalışınca dizleri kireç tutmuş, daha doğru düzgün yürüyemiyor bile. Yerine beni şef yapıyorlar, tabii benim yerime de bir işçi alınacak. Şef olarak alınacak işçiyi seçme hakkım var. Patronlar, diğer özel ocaklardakine nazaran çok daha iyiler. Sigortan tıkır tıkır ödeniyor, maaşın gününde yatıyor, çalışma koşulları da fena değil. İstersen seni almak isterim işe. Aile kurdun şimdi, adam gibi bir maaşın olsun."

"Ne kadar ki maaş?"

"Günde on ila on iki saat çalışırsan iki bin lira. TTK'nın özelleştirilen kısmındaki işçilerinkiyle neredeyse aynı."

"Ama onlar sekiz saat çalışıyor."

"Oğlum işverene hiç kızma, işçiyi patronlara ayaküstü düzdürenlere kız kızacaksan. Sen şükret, buradaki damarda rezerv çok diye patron hızla kömürü çıkartmak istiyor. Yoksa o maaşı hayatta vermezdi. Üç vardiya çalışılıyor ve gece vardiyasında, yevmiler zamlı."

"Ben gece gelemem, Aslı hasta ve geceleri yalnız kalamıyor."

"Olsun, ikinci vardiya hava kararıktan sonrası da zamlı oluyor. Hem kömür de bedava."

"Teklif çok cazip ama ben altından kalkabilir miyim? Seni mahcup etmek de istemiyorum."

"Bir haftan var daha düşünmek için. İyice düşün taşın, mobilyacıdaki patronunla da bir görüş. Zonguldak'ta ekmek, artık aslanın bağırsaklarında. Ben böyle dolgun maaş sana nasip olsun istedim, gerisi senin bileceğin şey. Neyse paydos bitti, benim gitmem gerek."

Abim sırtımı sıvazlayıp yanımdan ayrılınca ben de kamyon şoförünün yanına oturdum ve adresi söyledim. Abimin dediğine göre zamlı yevmiyelerle aylık 2250 liraya bile çıkabilirdi maaşım. İşte o zaman geçim derdi de biterdi ama madende çalışmak, mobilyacıdakine benzemezdi. Kafamda ölçüp biçerken eve gelmiştik bile. Kamyonetteki çuvalları evin bahçesindeki küçük kömürlüğe yığarken Aslı camdan baktı. Sanırım sesleri duyup merak etmişti. Beni görünce perdeyi kapatıp dış kapıyı açtı. "Kömür mü aldın?" diye zaten bildiği şeyi sorduğu için cevap vermedim. "Ben..." diye konuşmaya devam etmek isteyince zaten yorgun ve kafam karışık olduğu için şoförün yanında konuşmak istemedim. "Kapıyı kapat, evi soğutuyorsun. Birazdan eve gelince ne diyeceksen dersin," dedim.

Az buçuk bozulsa da dediğimi yaptı. Kamyonet gidince kapıyı tıklatmak için elimi kaldırdım ama daha vurmama fırsat kalmadan kapı açıldı. Aslı, tek nefeste yine sayıp döktü diyeceklerini. "Sen bana yemek yapmamı söyleyince ben de birkaç yemek tarifi baktım internetten ve sonra da mutfağa geçtim. Ama mutfakta tariflerdeki malzemelerin çoğu yoktu. O yüzden yolun karşındaki mini markete gidip biraz veresiye alışveriş yaptım. Şimdi markete yüz lira borcumuz var."

"Tamam, iyi yapmışsın sorun değil. Ben para varken gidip ödeyeyim."

"Ama şimdi evde yemek var, yaptım yani," diye ekledi takdir edilme beklentisiyle.

"Onu gelince göreceğiz," deyip Emre Abi'nin verdiği paranın son kısmıyla da markete borcu ödedim. Cebimde kalan elli lirayı saymazsak yine çulsuz kalmıştım. Abimin iş teklifi her saniye çok daha çekici hale geliyordu. Eve girdiğimde gözle görülür bir fark vardı. Yani öyle bal dök yala değildi ama en azından çöpleri toplayıp atmıştı, ortalığı toplamıştı ve sobayı söndürmeden kömür atmayı başarmıştı. Kendinden memnun bir edayla, "Ben sözümü tuttum," dedi. "Sen de sözünü tutup interneti kesmiyorsun, anlaştık mı?"

"Yemek nerde?"

"Hazır, sadece sofrayı kuracağım."

"İyi, ben banyodayken kur o zaman. Açlıktan ölüyorum."

"Tamam."

Tüm gün kömürle uğraştığım için üstüm başım kapkara olmuştu. Eğer madende çalışmayı kabul edersem her gün bundan bin beter kömür tozuna bulanmış olacaktım. Duşta bile kafamdaki sorulardan arınamıyordum. Madende çalışmanın riskleri ve zorluğu bir yanda, maaş ve bedava kömür diğer yanda, iki arada bir derede kalmıştım.

Ama duştan sonra eşofmanlarımı giyip salona geçtiğimde kararımı vermiş oldum. Aslı, gerçekten üstüne düşen sorumluluğu yerine getirip salatasından tatlısına tam teşekküllü bir sofra kurmuştu. Sofraya oturup çorbalarımızı içerken o, yemeklerin aslında basit tarifler olduğunu ve gitgide daha iyisini yapmak için neler yapması gerektiğini anlatırken ben susmayı yeğledim. Evet, benden duygusal bir yakınlık beklememeliydi ama ekonomik olarak koruma beklemek hakkıydı. Boş çorba tabağımı önümden alırken, "Nasıl olmuş?" diye tereddütle sordu. "Ellerine sağlık, güzeldi."

"O zaman bir tabak daha çorba ister misin yoksa şnitzel tavuk ve pilav mı koyayım?"

Sorusuna cevaben birdenbire, "Ben artık madende çalışmaya başlayacağım," deyiverdim.

Elinde, boş tabağımla öylece kalakaldı bir anda. "Niye? Mobilyacıdaki işinden mi kovuldun?"

"Yok, hatta Emre Abi'ye daha ayrılacağımı söylemedim bile."

"Kovulmadıysan niye gül gibi yeryüzündeki işinden ayrılıyorsun da yeraltında çalışmak istiyorsun?"

"Çünkü aldığım maaşla geçinemiyoruz, madende daha fazla kazanacağım."

"Benim babam da madenci emeklisi ama o dışarıda, nakliyede çalışıyordu, yani ocağa inmezdi."

"Bu iş TTK'da değil ki yer üstü ve ocak diye bir ayırım söz konusu olsun. Kömürü çabuk çıkarmak için ne kadar adam varsa hepsini aşağı gönderiyorlar."

"Kesin kararlı mısın?"

"Bilmiyorum, Emre Abi'yle konuşmam gerek. Çok iyiliği dokundu bana, benim gitmem onu zorda bırakırsa kalırım."

"O zaman gitme, hem durduk yere maden nereden çıktı?"

"Bugün kömür almak için abimin çalıştığı ocağa gittim. O teklif etti. İki bin liranın üzerinde maaş veriyorlar. Kira, faturalar, yakacak, mutfak masrafı ve geçen aya ait kredi kartı borcunu ancak denkleştiririm o parayla."

"İstersen kredi kartını ödemek için babamdan para isteyebilirim."

"Öyle bir şeyi asla kabul etmem. Burada kalacaksan benim kazandığımla yetineceksin."

"Ama o borcun asıl sorumlusu benim."

"Bu evden sorumlu olan kişi de benim. Emre Abi'yle bir konuşayım önce, şimdilik kesin bir şey yok zaten."

Asık suratı düzelmese de daha fazla ısrar etmedi. Yemek bitene, hatta yataklarımıza girene kadar hiç konuşmadı. Benim için bu kadar çok endişelenmesi bile, bir ay gibi kısa bir süre de bana nasıl bağlandığını gösteriyordu. Karanlıkta, yüzümü onun yatağından tarafa dönüp, "Aslı," dediğimde, "Efendim," diyerek cevap verdi.

"Bizim aramızda bir şey olamaz, bunun farkındasın değil mi?" O cevap vermeyince durumu anlayıp kabullensin diye açıkladım. "Ben, başkasını seviyorum ve sen bunu zaten biliyorsun ama Pınar olmasa da sana ilgi duymazdım. Bunu sana hakaret olsun diye söylemiyorum, inan bana. Sadece her erkeğin, kendince bir tipi vardır ve sen, benim tipim değilsin. Zaten bu eve geldiğin ilk günden bu yana sana ümit verecek hiçbir şey yapmadım. Eğer öyle bir kanıya vardıysan yanlış anlamışsın."

"Yok öyle bir şey, için rahat olsun," dedi kendince meydan okuyan bir ifadeyle ama her zamanki o çok konuşan ve hazırcevap halinden eser yoktu. Bu bile doktorunun doğruyu söylediğinin ispatıydı ama, "Peki, senin tipin nasıl kızlar?" diye sorunca benden hoşlandığından iyice emin oldum.

Cevap verip vermeme konusunda kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra asla onda olamayacak özellikleri sıralamaya karar verdim. Böylece hiç şansı olmadığını anlayabilirdi. "Hemen her erkek gibi üç 'G' ararım mesela."

"Telefonlardaki üç G mi?"

"Hayır tabii ki. Göz, göğüs ve..."

"Anladım, anladım! Pınar'da yeşil gözler ve 90-60-90 ölçülü bir vücutla hepsi vardı zaten. Peki başka?"

"Bakımlı ve alımlı olmalı, göz alıcı bir çekicilikte olmalı ki yanıma yakışsın. Giyimi kuşamı, saçı ve makyajıyla daima güzel gözükmeli."

"Bunlar hep fiziksel özellikler ama, karakter olarak nasıl olmalı peki?"

"Çok da bir önemi yok aslında karakterinin."

"Nasıl ya? Cidden o kadar yüzeysel misin?"

"Gerçekçiyim sadece. Dışını beğenmediğin hiçbir şeyin içini merak etmezsin ki zaten."

"Senin gibi boş insanların düşüncesi o!"

"İnternetten dizi ya da film izlemediğin zamanlarda hep kitap okuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Peki, kitapçıya gidip bir kitabı almaya nasıl karar veriyorsun?"

"Demek istediğini anladım, tabii ki kapağa bakıyorum ama sadece kapak yeterli değil. Yazarı da önemli, sonra konusu..."

"Okumadığın kitabın konusunu nasıl biliyorsun?"

"Arka kapakta bu konuda bilgi olur genellikle, sonra diğer okurların internette yaptığı yorumlara bakıyorum."

"Kitabı merak edip satın alman için gereken her şey kitabın dışındaydı."

"Konusu ve yorumlar içerikle ilgilidir."

"İşte, bir kızda da içerikle ilgili bilgiyi onun popülerliği ve hakkında konuşulanlardan alırsın. Arkasından bir dünya adam koşuyorsa o kız değerlidir işte. Hakkında kimsenin konuşmadığı ya da peşinde başka kimsenin olmadığı kız, sadece eziktir."

"Gerçekten bir gün âşık olup evleneceğin kızı bu kriterlere göre mi seçeceksin?"

"Ben maalesef zaten evliyim ama sen kendin dedin, diğerlerinin yorumlarını dikkate alıyorum diye."

"Ben kitabı önceden okumuş olan insanların yorumlarına bakıyorum, sen de kızın eski kırıklarına mı soruyorsun?"

"Hayır tabii ki! Sıradan bir kitaptan etrafta binlerce var zaten ama popüler kız öyle değildir. Müzayedede elyazması eser gibidir. Kimse dokunabilecek kadar yanına bile yaklaşamazken, hakkında bir sürü şey söylenir ve herkes ona sahip olmak için yarışır. Erkeklerin ruhunda var avcılık. Kız kaçmalı ki biz kovalayalım. Hem rakiplerimle yarışmalı hem de kıza yaklaşabilmek için uğraşmalıyım ki bir değeri olsun."

"Huyu suyu zerre önemli değil öyleyse."

"Az konuşsun, kendine has bir havası olsun ve çok zeki olmasın kâfi."

"Pınar diş hekimliği okuyor, yani gayet zeki bir kız."

"Sadece derslerinde başarılı, asla senin gibi bilmiş bilmiş konuşmaz. Ya da ders kitabı dışında eline kitap almaz. Aptal değil elbette ama gereksiz konuşmalarla canımı sıkacak bir ayaklı kütüphane de değildi çok şükür."

"Kürksüz ayısın resmen. Senin gibi bir erkekten, hangi kız aye hoşlansın?"

"Aynı sebeplerden; vücudum ve havalı duruşum için."

"O zaman sana kötü bir haberim var; madende çalışmaya başladığında, o havan püf diye sönecek. Elin yüzün kapkara ortada gezerken istediğin o süslülerden hiçbiri sana bakmaz."

"Zaten şu aralar formalite de olsa evli olduğum için kimsenin ilgisini çekemem ama umurumda da değil. Pınar'ın yerini

doldurabilecek birinin kolay kolay karşıma çıkmayacağının farkındayım."

"Benim de senin gibi boş insanlarla asla işim olmaz, korkma hiç!" deyip hışımla bana arkasını dönerek yattığında içime su serpilmişti. Şansım varsa yarın babasının evine gitmek bile isteyebilirdi.

Ertesi gün surat asmak dışında Aslı'nın yaptığı hiçbir şey yoktu. Bir kez daha hayallerim suya düşmüştü yani. Yine de bir gün benden sıkılıp gideceğini umut ediyordum daima. Belki bir gün bizim evin bahçesinde de in cin bir şey görürdü de koşarak babasının evine geri dönerdi, belli mi olur?

Tabii bu düşüncelerimi kendime saklıyordum. Bir kere Emre Abi'ye söz vermiştim; Aslı gitmek isteyene dek yanımda kalacaktı. Adamcağız zaten bana elinden gelen iyiliği yapmıştı, onu kırmak ayıp olurdu. İş değiştirmeyi düşündüğümü söylemeden evvel de atölyedeki duruma baktım. Emre Abi'nin maaşımı artırmak istemesi bile sadece iyi yürekliliğindendi. Bu mevsimde atölyede tek tük iş oluyordu, değil maaşıma zam, bana bile ihtiyaç yoktu aslında. Öğlen yemeğinden sonra uygun bir ânını bulup meramımı söyledim.

"Abi, ben işten ayrılmak istiyorum, iznin olursa yani."

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Dün kömür almak için abimin çalıştığı özel ocağa gittiğimde, abim orada iş teklif etti. Bana da cazip geldi açıkçası."

"Buradaki iş madendekinden çok daha rahattır."

"Biliyorum. Çok iyiliğin dokundu bana, sağ ol ama atölyede bana ihtiyaç bile yok aslında, farkındayım."

"Orası benim bileceğim iş, sana ne atölyede kaç kişi çalıştırdığımdan."

"Tabii ki... Ama sadece o da değil, maaşı da çok iyi. Artık iki kişiyiz ve geçen ay cebimde açılan deliği bir türlü yamaya-mıyorum."

"Peki maaşını gününde ve tam verecekler mi?"

"Abim dört yıldır orada çalışıyor ve her ödemesi gününde yapılıyor. Abim şef olacağı için, beni işe almayı da o istiyor. İşyeri para ödemiyor olsa abim teklif dahi etmezdi."

Emre Abi biraz düşündükten sonra, "Ne kadar alacaksın or-dan?" diye sordu.

"İki bin lira."

"İyi para. Madem bir yola baş koymuşsun, bize de destekle-mek düşer. Yolun açık olsun."

"Her şey için teşekkürler Emre Abi."

"Yaptığımız bir şey yok. Ama bir şeyler yapabiliriz... Biz Elif'le aramızda konuşup bir karar aldık. Eğer siz de kabul eder-seniz, o evde bir yuva kurmanıza yardımcı olmak istiyoruz."

"Pek anlamadım abi..."

"Yaşadığınız evin kirası uygun ama ev çok eski. Biz düşün-dük taşındık Elif'le, o evi biraz tadilata sokup size bir-iki eşya hediye etmek istiyoruz."

"Gerek yok, teşekkürler."

"Hemen kestirip atma, dinle bir. Bizim ikinci çocuk yolda hatta eli kulağında bir buçuk aya doğuyor. Ona oda ayarlaya-bilmek için bir odadaki eşyaları boşaltıyoruz. O eşyaları ve teş-hirdeki bazı eşyalarla bir de mutfak dolaplarını hediye etmek istiyoruz."

"Kiradayız zaten niye mutfağa yenileyelim?"

"Sen anlamazsın şimdi ama kadınlar için evi önemlidir ve..."

"Bizim aramızda sizinki gibi gerçek bir evlilik yok."

"Senin imza attığın nikâh defteri sahte miydi?"

Niye herkes sinir bozucu bir şekilde bunu öne sürüyordu ki? "Öyle demek istemediğimi biliyorsun," dedim savunmaya geçerek. "Zaten Aslı'nın da ev umurunda bile değil. Yemek yapayım, evi temizleyeyim, evim güzel olsun diye bir derdi de yok."

"İlk başta ben de babamın zoruyla evlendim. Her gün, Elif düğünde takılan altınları alıp kaçıp gitsin diye dua ederdim. Hatta benden uzak dursun diye elimden geldiğince kötü davrandım Elif'e. O ne yaptı biliyor musun? Benim aksime, attığı imzanın, verdiği sözün sonuna kadar arkasında durdu. Ne yuvasından ne de benden vazgeçti, sonunda ikimiz de mutlu olduk. Sen de akıntıya karşı kürek çekmekten yorulacaksın ve enimde sonunda kendini kaderin akışına bırakacaksın. Unut o kızı, o artık senin için mazide kaldı. Aslı'yla yeni bir hayata başla. Aslı'ya bir yuva kurmak için fırsat verirsen, o da yuvanız için elinden geleni yapacaktır. Senin için önemli olmayan mutfak dolapları ya da kanepe takımı onun için yuvasını ilmek ilmek dokuyan bir kuşun seçtiği çalılar gibi değerli. Ev sahibinle konuşalım bu akşam, evini yenilemek onun da işine gelir, sonuçta evin değeri artar. Biz mutfağı, döşemeleri ve banyoyu yenileyelim, o da kiradan düşsün."

"Aslı'ya boşa ümit vermek istemiyorum."

"Evi yenilemenin ümit vermekle ne alakası var. Daha iyi, temiz bir ortamda yaşamanın kimseye zararı da olmaz. Bizim gönlümüzden koptu, size hediye vermek istiyoruz. Sen kabalık edip geri çevireceksen o senin ayıbın olur."

Emrivaki yaptığı için yine hayır diyememiştim Emre Abi'ye. Akşam iş çıkışı, hesabımı kesip geçen hafta bana bir miktar para verdiği halde, çalıştığım günlerin ödemesini yaptı. Sonra ev sahibimle buluşmak üzere bir kıraathaneye gittik. Emre Abi, abiden de öte babammış gibi adamı karşısına alıp

ikna etmek için uzun uzun konuştu. Sonunda adamı, ahşap doğrama olan pencereleri ısı yalıtımı olan PVC ile değiştirmeye ve banyo, mutfak ile döşemelerde yapacağımız değişiklikleri de kiradan düşmeye ikna etti. Neredeyse bir yıl boyunca yok denecek kadar az kira ödeyecektik ve onu da yenilediği pencerelerin taksitlerini ödemek için istemişti adam.

Akşama Aslı'ya durumu anlattığımda sevinçten zıpladı. "Bir kitaplık da alabilir miyiz?" diye heyecanla sorduğunda, "Emre Abi'nin vereceği eşyaların ne olduğunu bilmiyorum ama eğer onun verdikleri arasında kitaplık yoksa, bir sonraki ay ben maaşımı aldığımda alabiliriz," dedim. Daha çok sevinmesi mümkün müydü bilmiyorum. Kızılderili dansına benzettiğim tuhaf hareketlerle zıplayıp duruyordu.

Abimi arayıp işi kabul ettiğimi söylediğimde, abim de birlikte çalışacağımız için çok mutlu oldu. Evi tadilata soktuğumu ve bir hafta sonra işe başlamak istediğimi söylediğimde sıkıntı olmayacağını söyleyip, "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu. Gerek yoktu çünkü Emre Abi her işin ucundan tutmuş, bana yardım ediyordu.

Bir hafta içinde pencereler değişmiş, eve boya badana yapılmış ve döşemeler yenilenmişti. Teşhirdeki mutfağı Emre Abi'yle yarım günde bizim eve kurmuştuk. Üstelik içindeki fırın, ocak ve davlumbaz setini de hediye etmişti bize. Evden çıkardıkları eşyalar ise salon takımıydı. Onun dışında kış günü en zor olan banyoyu kırıp döküp yenilemek olmuştu. Yatak odası, portmanto, masa, sandalyelerle beraber bir kitaplık da gelince Aslı, Elif Abla ve Emre Abi'ye kaç kez teşekkür etti sayamadım.

Elif Abla, karnı burnunda olduğundan sadece bir gün Aslı'yı alıp kalan eksikler için çarşıya gitmek amacıyla uğramıştı. Emre Abilerin küçük oğlu Emin'e, Aslı'nın bakışı öyle hüzünlüydü ki onda kendi kardeşini gördüğünü anlamak çok da zor değildi.

Emre Abi'nin verdiği son maaşımın büyük kısmını da Aslı'ya teslim ederken, niye istemediğim bir evliliğe yuva kurmak için bu kadar uğraştığımı ben de hâlâ anlayabilmiş değildim. Sonunda halısından perdesine gerçek bir evimiz olmuştu. Emre Abi'nin önerisiyle sobanın yerini değiştirip mutfak ve artık yatak odası olan yerin de ısınmasını sağlayacak şekilde salondaki iki kapıya yakın mesafeye kurunca ev çok daha iyi ısınır olmuştu. Aslı'nın keyfine diyecek yoktu. Sobanın arkasına koyduğumuz pufu da kendine okuma köşesi yapmıştı. Diğer yandan Emre Abi'nin dediği gibi artık evi hep derli toplu tutup yemek yapmak için her gün daha çok uğraşıyordu. Yavaş yavaş öğreniyordu da yemek yapmayı ama kek, pasta, börek yapmak daha çok hoşuna gidiyordu sanırım.

Evin tamamen yerleştiği o akşam yemeğin ardından, tüm haftanın yorgunluğu üstüme çökmüş gibiydi. Yarın sabah da erken vakitte yeni işe başlayacaktım. Erkenden hiç düşünmeden çok rahat gözüken yatak odasındaki yatağa yatıp uyuyakalmışım.

Sabah telefonumun alarmıyla gözlerimi açtığımda yatağın içinde Aslı'yı görünce ânında ayılıp uyandım. Bu kız iyice tuhaflaşmaya başlamıştı. Yataktan kalkarken yorganı kaldırınca aramıza koyduğu yastığı gördüm, bir gülme tuttu beni. Kahkahalarımla onun da gözlerini açması uzun sürmedi. Sitemkâr bir sesle, "Hayırdır sabah sabah, niye bu kadar mutlusun? Bokunda boncuk mu buldun?" dedi.

"Aramıza kurduğun barikata gülüyorum," dedim gülmeye devam ederek.

"Korkuyoruz diye hepten kendimizi senin gibi yüzeysel bir ayıya bırakacak da değiliz herhalde."

"E girme yatağıma o zaman sinsi sinsi kızım."

"Sinsi sinsi falan girmedim bir kere. Dün akşam tavuk gibi sekizde uyudun. Evin yeni düzeni kurulduktan sonra da hiç konuşamadık; nasıl uyuruz ne yaparız diye. Ben de kendimce böyle bir yol buldum."

"Bu da yanıma yatman için bahane oldu yani."

"Başka yatak yok ki bu odada, yalnız uyuyamadığımı da biliyorsun."

"Yerdim bu numaralarını belki ama dünyada son kalan insan ben değilim ki. İlla benimle kalmak zorunda değilsin yani."

"Denize düşen yılana sarılır diye bir laf var ya hani, o hesap benimkisi işte."

"Yılana sarılmamak için araya yastık koymuşsun," deyip bir kahkaha daha attığımda kıpkırmızı kesildi. "Neyse iyi fikirmiş yine de bu yastık, uyku sersemi bir ânıma gelip arada bir kazaya kurban gitmezsin," deyip sırıtarak göz kırptığımda önce gözlerini kocaman açtı sonra da öyle çok utandı ki yorganı kafasına kadar çekip saklandı. İşe gitmeden sabah sabah iyi eğlenmiştim.

8

İşin ilk gününde abim, şefim olarak bana yapacaklarımı gösterip rehberlik ederken işin sandığımdan çok daha ağır olduğunu anlamış oldum ben de. Öncelikle sabah beni almaya gelen serviste öyle uzaktan gelenler vardı ki bazıları ayakta uyukluyordu. İşe başlamadan üstümüzü değiştirip iş elbiseleriyle bana verilen çizmeleri giyip sarı bareti kafama taktığımda benim için bambaşka bir defter açılmış oldu hayatımda. Aslı'nın dediği gibi şu halimle Pınar asla dönüp bakmazdı bana. Eşim mobilyacı diyebilirdi; ama işçidir asla diyemezdi doktor arkadaşlarına.

Abim tüm işçileri etrafına toplayıp işbölümü yaptırdıktan sonra herkes çalışacağı yere yollandı. Ben de abimle birlikte kalas ve kerestelerin olduğu bir yığının başına geldim. Bunlar, ocaktaki tünellerin içine direkler dikilerek tünel tavanının çökmesini engellemek içindi. Abim ilk günler işi görüp öğrenebilmem için sadece bu kalasları taşıyıp direklerin dikilmesine yardım etmekle görevlendirdi beni.

Direkler dikildikten sonra abim gelip kontrol ediyor ve sağlam bulmadığı noktaları sağlamlaştırmamız için emir veriyordu. İki kez verilen yemek molası dışında ilk gün on saat aralıksız ça-

lışıp üstüm başım kömür tozu içinde servisle eve geri döndüm. Durakta servisten inip evin düzayak yolunda yürürken Aslı'yı, yeni aldığımız perdelerin arasında beni beklerken gördüm. Beni görür görmez perdeyi kapadı ve koşup kapıyı açtı. Önce ciddi bir ifadeyle, "Hoş geldin, iş nasıldı?" diye sordu. Yorgun argın, "İdare ederdi," diye cevapladım. Aslı, beni holün ışığında daha net görünce gülmeye başladı. Sanki sabah onunla alay ederek attığım kahkahaları bana iade ediyordu. Ben de onun sözünü ona iade etmek için, "Ne renk?" diye sordum.

Gülmeye ara verip, "Ne?" dediğinde, "Boncuk diyorum, ne renk?" diyerek lafı yapıştırdım.

"Boncuğun rengini bilemem ama sen gündüz feneri gibi kapkara olmuşsun, çok komik gözüküyorsun."

"Ben üç kuruş fazla kazanabilmek için canımı dişime takıp çalışayım sen de bu durumla alay et, öyle mi?"

"Ya alay değil de eğlenelim diye söylüyorum."

"Hiç komik değilsin, haberin olsun."

"En azından benim esprilerimin bir kalitesi var, seninki gibi belden aşağı değiller."

"Ne o, korktun mu?"

"Yeter ayaküstü ettiğin zevzeklik. Banyonu yap, ben de yemekleri ısıtıp sofrayı kuracağım. Seni bekleyip öğlenden beri hiçbir şey yemedim, açlıktan ölüyorum."

Cevabımı beklemeden çekip gidince ben de duşa girip lifleneerek üzerime yapışan kömür tozundan arınmaya uğraştığım uzun bir banyo evresi geçirdim. Ancak temizlenip havluya sarınmıştım ki alacaklı gibi banyonun kapısına vurup, "Öldün mü içeride? Bir saat oldu?" diye söylendi dışarıdan. Temiz kıyafetlerimi almayı unuttuğum için üstümde sadece havluyla kapıyı açıp, "Çatladın mı?" dedim. Kocaman açtığı gözlerini yarı çıplak bedenimde gezdirirken kıpkırmızı kesilmişti.

Yüzünün kızarması yetmezmiş gibi bir de -ağzı heyecandan kuruduğu için olsa gerek- yutkundu. Aslı'da etkilenebileceğim bir yan göremediğim için onun bu bakışları beni eğlendiriyordu. Iuraf etmeliyim, biraz da onurumu okşamıştı hayran hayran beni süzmesi. Yine de dalgamı geçmezsem olmazdı. "Daha bakacak mısın?"

İlk başta konuştuğumu bile fark etmedi, artık hayal âleminin kaçıncı evresinde neyin fantezisini yaşıyorduysa? Elimi yüzünün önünde sallayıp vücudumdan daha yukarı, yüzüme bakmasını sağlamak için, "Hey! Sana diyorum!" diye seslendim.

Mümkünse daha da kızarıp gözlerini benden kaçırarak, "Niye evde yarı çıplak dolanıyorsun?" diye çemkirdi.

"Hiç de şikâyetçi değil gibisin ama... Neyse... Banyoya girmeden önce yanıma temiz kıyafetlerimi almayı unutmuşum."

"Böyle de çok ayıp ama..."

"Niye? Farz et plajda gördün beni, orada da aynı şekilde belden üstüm çıplak olurdu."

Uzun sayılacak bir süre düşündükten sonra ampulü keşfeden mucit edasıyla, "Kış!" dedi.

"Ne?"

"Mevsim şimdi kış diyorum. Ev de çok sıcak sayılmaz, banyodan da yeni çıktın, üşütürsün maazallah. Çıplak gezme yazık olur sana, demek istedim."

"Az evvel ayıp demiştin, neyse sen daha fazla saçmalamadan ben giyineyim."

Onu şapşal şapşal arkamdan bakar vaziyette holde bırakıp odaya geçtim. Giyinip salona döndüğümde sofrada beni bekliyordu. Yemek boyunca haberlerin açık olduğu televizyona

bakıp hâlâ kıpkırmızı olan yüzünü benden saklamaya uğraştı. Ben de yorgun hissettiğim için konuşmamasından istifade edip azıcık kafamı dinledim. Yemekten sonra çay içerken daha fazla konuşmamaya dayanamayarak, "İşteki ilk günün çok zor muydu?" diye sordu. Maç özetlerini gösteren bir spor programını izlediğim için kısaca, "Hayır," diyerek kestirip attım.

"Kapkara geldin ya eve, az çalıştınsa nasıl o kadar kirlendin?"

"Maden ocağı bu Aslı, çocuk parkı değil. Elbette içine girince her tarafın kömür tozu oluyor."

"Babam TTK'da çalışırken, ocak işçisi olamadığı için pek de kirli gelmezdi eve. Şaşırdım o yüzden."

"Sen kirli halime değil başka türlü halime şaşırdın bence..."

"Ne alaka? Neye şaşırmışım?"

"Boş ver, şu gollerin tekrarlarını izleyebilir miyim? İki dakika susup müsaade eder misin?"

Hem bozulmuş hem de sinir olmuş bir vaziyette oturduğu yerden kalkıp kitaplığın yanına gitti. Bir kitap alıp sobanın arkasındaki pufa kuruldu ve sonunda ben de huzura kavuşmuş oldum.

Televizyon karşısında içim geçmişti, Aslı'nın omzumu sarsıp, "Kadir!" diye seslenmesiyle gözlerimi açtım. "Uyuyakaldın burada, kalk hadi yatağa geçelim."

"Yatağa geçelim derken?"

"Dünkü gibi işte, biliyorsun yalnız uyuyamıyorum."

"Bu koltuk çok rahat. Sen bana bir yorgan getir, ben burada uyurum. Yatak odasının kapısını kapatmazsan yattığın yerden beni görüp korkmazsın, zaten çok yakın mesafedeyiz. Olmaz mı?"

Aslı'nın yüzü öyle bir düştü ki, sanırsınız çok ahlaksız bir teklifte bulundum. "Biliyorum, katlanamıyorsun bana. Malum, tipin değilim! Ama bu seninle değil, benim hastalığımla ilgili."

"Yanlış anlama hemen, sadece ikimiz de rahat edelim istiyorum. Yatak odasının ışığı da açık kalabilir, kapı açık olunca da beni görürsün. Bence çok daha uygun olur böylesi."

"Yatak, koltuktan rahattır."

"İyi işte, git yat."

Bir şey söyleyecek olduysa da vazgeçti, bana bir battaniye getirdikten sonra yatak odasına gitti. Vee... GÜM! Kapıyı öyle hızlı çarptı ki yıkılan hayallerinin sesi olsa gerekti kopan gümbürtü. Onun yüzünden bu kadar ağır bir işte çalışmaya başlamıştım ve gerçekten beni düşünüyor olsaydı, çoktan evine çekip giderdi. Artık inden cinden değil de sırf bana yaklaşabilmek için burada kaldığını düşünmeye başlamıştım. Onu ödüllendirmek yerine mesafeyi korumak en mantıklı olandı.

Artık salondaki koltuk benim yatağım, yatak odası da onun olmuştu. Zaten yoğun ve ağır iş temposu nedeniyle yemeğin ardından o koltukta uyuyakalmam olağandı. Ama birkaç gün sonra Aslı'nın gözlerinin altında uykusuzluk nedeniyle morluklar belirmeye başladı. Sanırım geceleri uyuyamıyordu ama bu benim sorunum değildi. Daha dün, annesi gelmiş, onu affettiklerini söyleyip, dönmesi için Aslı'ya yalvarmıştı. Aslı, bunu bana anlatıp üstüne de dalga geçer gibi, "Ama dönmeyeceğim," dediğinde korkuları ya da hastalığı umurumda bile olmazdı. Ben, onun bebek bakıcılığını yapmak zorunda değildim sonuçta.

Pınar'a ulaşıp derdimi anlatabilmek için, sahte sosyal medya hesapları açıp gerçeği anlatan mesajlar yazıp duruyordum ama henüz hiçbirini görmemişti bile. Benim uykularımı kaçıran da Pınar'dı. Ona tüm olanı biteni anlatabilmek için bir kez bile fırsatım olmamıştı. Bu gece de Pınar'ı düşünerek uykularım kaçmış, televizyon izliyordum. Yatak odasından gelen çığlıkla fırlayıp Aslı'nın yanına koştum. Yatakta kan ter içinde yeni uyanmış vaziyette oturuyordu, kâbus görmüştü anlaşılan.

"İyi misin?" diye sordum.

Cevap verebilecek durumda gözükmüyordu. Sık nefesler alarak soluğunu düzene sokmaya uğraşıyordu. Mutfaktan bir bardak su alıp yanına döndüğümde tir tir titriyordu. Suyu içip sakinleşene kadar yanında kaldım. Sonunda konuşabilecek halde olunca tekrar, "İyi misin?" diye sordum. "Evet," diye mırıldanarak cevap verince yatakta yanına oturduğum yerden kalktım. "İyi geceler," dileyip salona dönerken acceleyle, "Lütfen gitme," dedi.

"Aslı, yarın sabah erken saatte işe gideceğim. Kötü bir rüya gördün o kadar. Çocuk değilsin, yalnız uyuyabilirsin. Ben de çocuk değilim, niyetinin farkındayım ama olmayacak duaya âmin diyen kişi asıl sensin."

Artık bana sırnaşıp şirin gözükmeye çalıştığı her hareketiyle sabrımı zorluyordu. Kapıyı çekip salona döndüğümde arkamdan gelip, "Yalnız uyuyamıyorum," diye sızlandı.

"Ailenin yanına dön o halde."

"Onlar beni gördükçe daha çok üzülüp kahroluyorlar. Zaten, o şey beni izlerken asla bütün aile bireylerimin yaşadığı binaya dönemem."

Bir hışımla arkamı dönüp, "O zaman annen ve babanla başka bir eve taşınıp yaşayın. Haftalardır, herkes bana, 'Karın o senin, kapıya koymak olmaz, erkekliğe yakışmaz, imzayı attın artık evlendin...' deyip duruyor. Kimse de karşıma geçip nasıl sevmediğin biriyle aynı çatı altında kalmaya katlanıyorsun, demiyor," diyerek içimdekileri döktüm.

Tekrar gözleri dolmaya başladı ve bu daha çok sinirlerimi zıplattı. İşine gelince dilli düdük gibi oluyordu işine gelmeyince de timsah gözyaşları döküyordu. "İstediğin kadar zırla, seninle aynı yatağa girmeyeceğim. Karım rolünü oynamaya çalışmandan sıkıldım."

"Karın falan olmak istemiyorum, sadece yalnız uyuyamıyorum! Aslında burada kendimi daha güvende hissediyorum ama yalnız olduğum için kaç gündür neredeyse hiç uyumadım. Bari ben uyuyana dek yanımda kal, odada otursan yeter."

"Sebep? Niye, yarın sabahın köründe uyanıp yerin dibine inmek için işe gidecekken, uyumadan oturup seni bekleyeyim?"

"Pınar... Pınar'la görüşmeni sağlayabilirim. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?"

"Nasıl ulaşacaksın?"

Kuzenim o benim, diğer kuzenlerle ya da yengesiyle haber yollayabilirim. Abisinin eşiyle, Pınar'ın arasında sadece beş yaş var ve ikisi arkadaş gibidirler. Pınar yeğeni için her gün arar yengesini. Ondan özür dileyip görüşmek istediğimi bile söylerim gerekirse, böylece sizi de görüştürebilirim."

Bir anda sunduğu teklif ilgimi çekmişti, içimde Pınar için yeşeren umutlarla, "Gerçekten bunu yapar mısın?" diye sordum.

"Sadece uyumak istiyorum, yardımcı olursan ben de Pınar'la konuşabilmen için elimden geleni yaparım."

"Pınar'a gerçeği söyle o zaman. Aramızda tensel, mental hiçbir şey olmadığını bilsin."

"Bir konuşmayı kabul etsin de öncelikle..."

"Tamam. Ne zaman ararsın peki?"

"Yarın ararım ama gecenin bu saatinde olmaz. Uyuyalım, uyanalım..."

"İyi, geç bakalım yatağına, başımın belası."

Gergin bir gülümsemeyle teşekkür edip yatağına geri girdiğinde ben de bir sandalye çekip o uyuyana kadar yatağın başında bekledim. On beş dakika kadar sonra nefes alış verişleri düzene girince salona, koltuğuma döndüm. Ama bu kez de Pınar'la tekrar konuşabilme ihtimali belirdiği için heyecandan

uyku tutmuyordu. Sonunda, Pınar'la barıştığımı hayal ederken son ayların en mutlu uykusuna daldım.

Sabah, erken saatte işe gitmek için uyandığımda Aslı'yı da uyanmış, mutfakta buldum. "Hayırdır, sabah sabah? Yoksa Pınar'ı aramak için mi?"

"Yok, onun için değil."

"Nasıl ya? Dün gece öyle demiyordun ama? Hani sabah olunca arayacaktın?"

"Arayacağım, sözüm söz ama bu kadar erken saatte değil."

"Ece... Sabahın köründe nasıl oldu da uyanabildiniz o zaman prenses hazretleri?"

"Elif Ablalara gideceğim bugün, baby shower yapacak."

"O ne be?"

"Bebek doğmadan, önden yapılan kutlama gibi bir çeşit parti."

"Örgüt toplantısı gibi niye şafak vakti yapıyor peki?"

"Parti şimdi değil, öğlen bir gibi olacak. Ben sabah erkenden ona yardım etmek için gideceğim. Kadıncağız, elinde üç-dört yaşında oğlu, karnında kızıyla, bizim evimiz için o kadar uğraştı. Ben de bugün ona yardım edeceğim."

"İyi de senin elinden çok da bir iş gelmiyor. Kırıp dökün daha çok zarar verme de..."

"Hah-hah-ha! Çok komiksin! Pasta, kek, börek... Öyle şeyleri gayet güzel yapabiliyorum bir kere."

"İyi tamam, ne yapıyorsan yap ama gün içinde sakın Pınar'a haber yollamak için akrabalarını aramayı unutma."

"Korkma, Pınar'ın yengesi de bugün partiye gelecek. Ona söyleyip Pınar'la konuşmaya çalışacağım."

Heyecanlı bir mutlulukla, Aslı'nın kafasını sıkıca tutup onu iki yanağından öptüm. "Bunu yaparsan her gece, uyuman için

...sonra söyler masal bile anlatırım." dedim. Benim mutlulukla gülümseyen yüzümün aksine onunki mosmor olup asılmıştı. "Çocuk değilim ben!" dedi.

Konuşmayı daha fazla uzatıp atışmaktan çekindiğim için, "Tabii ki değilsin, öyle demek istemedim." dedim hemen. Aslı'yı kızdırırsam, Pınar'la konuşmaktan vazgeçer diye korkuyordum. En iyisi bu aralar Aslı'nın suyuna gitmekti.

İşe gittikten sonra bile aklımda Pınar'la konuşup konuşmadığı vardı. Öğleden sonra dayanamayıp paydosta Aslı'yı aradım. Arkadan gelen kadın kahkahaları ve çocuk sesleri içinde, "Efendim," dedi.

"Nasılsın?"

"Ben mi? Şey... İyiyim, sen?"

Durduk yere bir heyecana kapılarak cevap verdiği için ben de umutlandım. Acaba Pınar'la konuşmuş muydu? "Ben de iyiyim," deyip hemen, "Pınar'la konuşabildin mi?" diye sordum.

"Ne? Bunun için mi aradın?"

"Başka ne için arayacağım Aslı, seni özlediğim için arayacak değilim ya!"

"Doğru, beni niye özleyesin ki?"

"Eee... Konuştun mu?"

"Yengesiyle konuştum, finallerine çok az varmış. Seninle ya da benimle ilgili konular açıldığında da çok üzülüyor ve morali bozuluyormuş. Yengesi, sınavları bitince söylerim, şimdi derslerine odaklanması gerek, kafasını böyle şeylerle karıştırmayalım, dedi. Ben de tamam, dedim."

"Bu kadar mı yani?"

"Evet."

"Peki, Pınar nasılmış? İyi miymiş?"

"Ne bileyim ben, iyidir herhalde!"

"Yengesine sorsana, finaller ne zaman bitecek? Bitince Zonguldak'a hemen gelecek mi?"

"Pınar da Pınar! Ne Pınar'mış arkadaş!"

"Ya ağzın mı eskir? İki dakika sorsan ölür müsün sanki?"

"Çok kalabalık burası, ben de Elif Abla'ya yardım ediyorum. İşim gücüm var benim!"

"Ama..." Daha cümlemi tamamlayamadan suratıma kapatınca ben de sinirle yumruklarımı sıktım. İşine gelince bizi barıştıracağını vaat ediyordu, işine gelmeyince işim var, deyip suratıma kapatıyordu. Pınar hakkında daha çok şey öğrenebilmek için akşamı zor ettim. Sonunda eve geldiğimde hem yüzüme telefonu kapattığı için sinirli hem de Pınar'ın ne zaman döneceğini öğrenebilmek için meraklıydım. Sabırsızlıkla uzun uzun zile bastım.

Sonunda kapı açıldığında Aslı'nın üstünde, onu yarı çıplak bıraktığını söyleyebileceğim yeşil bir elbise vardı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dediğinde hayretle, "Sen makyaj mı yaptın?" diye sordum.

Kıpkırmızı kesilip, "Biraz," diye mırıldandı. Şok olmuş bir vaziyette, bir süre Aslı'ya baktıktan sonra duşa girmek için banyoya yöneldim. "Eee?" deyince, "Anlamadım?" dedim. Sahi neyi soruyordu bu kız? Kendi etrafında bir tur dönüp, "Elbisem nasıl? Nasıl olmuşum yani?" diye sordu.

Arkasını dönünce, elbisenin sırtının iki çapraz askı dışında olmadığını gördüm, yarı çıplak tabirinin tam bu kılık için olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Mini eteği, derin göğüs dekoltesi ve sırt dekoltesiyle elbisenin örttüğü yerler sınırlıydı. Buna rağmen bana zerre seksi gelmemişti bu hali. Çok zayıf olduğu için ne bacakları ne de dekolteden bile görünemeyen

göğüsleri çekici değildi. Ama saçlarını tarayıp düzgün bir şekilde topladığı için ilk kez eli yüzü düzgün gözüküyordu.

Kalbini kırmamak için, "Fena değil, iyi olmuş saçın başın," dedim.

"Elbisem peki?"

"Moda eleştirmeni değilim, anlamam da pek ama yaşına uygun olmamış bu kıyafet. Bir de çok açık. Pınar böyle bir şey giyip dışarı çıkmak istese kıskançlıktan kavga çıkarırdım. Bu arada nereye gitmek için bu kadar hazırlandın, düğün mü var?"

Pınar'ın adı geçince yüzü asıldı ve, "Yok düğün falan, hiçbir yere gitmiyorum! İlla bir yere mi gitmek mi gerek, kendim için süslenemez miyim?" dedi hırsla.

"Ne kızıyorsun kızım? Şaşırdım sadece, evde polar pijamayla, eşofmanla gezersin daima. Hele de aralık ayında, sobalı evde niye yarı çıplak, üşüyeceğin bir şey giydin? Saçma geldi."

"Bugün de böyle olsun istedim, heves ettim giydim!"

"İyi canım, bana ne? Ama bu mevsimde dışarıda giyinme de bunu."

"Niye? Kıskanır mısın?" dedi hevesle.

"Hayır, ama kışın bu elbiseyle gezersen raporunu göstermene bile gerek kalmadan herkes sana deli der," diyerek dürüstçe fikrimi söyledim. Söylemez olaydım. "Hayvan!" diye kükreyip salona gitti ve kapıyı yine gümletti.

"Kiracıyız biz, kiracı! O kapılar, babanın malı değil! Yavaş ol biraz!"

Ardından bağırıp çağırdıktan sonra duşa girdiğimde acaba çok mu üstüne gittim diye endişeye kapıldım. Sonuçta daha Pınar'la ilgili hiçbir şey öğrenememiştim ondan. Zaten bariz şekilde Pınar'ı kıskanıyordu. Ya şimdi inadından öğrendiklerini söylemezse...

Sofraya oturduğumuzda ağzını bıçak açmıyordu. Laf lafı açsın da sıra Pınar'ı sorabilmeme gelsin diye, "Eee? Ne yaptın bugün? Nasıldı?" diye sordum.

"Pınar'la ilgili telefonda söylediklerimden daha fazla bir şey bilmiyorum," dedi pat diye.

"Ben onu demek istemedim..." dediğimde lafımı kesip, "Amacın lafı oraya getirmekti, boşuna kıvranmana lüzum yok," dedi.

Madem kartları açık oynuyorduk, ben de, "Peki ne zaman Zonguldak'a dönecekmiş?" diye sordum hemen.

"Finalleri bitince gelir herhalde."

"Herhalde derken?"

Cevap vermeyip hırsla sofradan kalktığında arkasından, "Nereye? Yemeğini yesene," diyerek seslendim.

"Yedim ben Elif Ablalarda," dedikten sonra bir gümleyen kapı sesiyle daha yatak odasına girdi.

Amacı alenen belliydi. Kendini bana beğendirme uğraşı iyice sıkıcı olmaya başlamıştı. Her saniye daha çekilmez oluyordu aslında ama Pınar'a ulaşabilmek için ondan başka yolum da yoktu. Birazcık gönlünü yapmakta sakınca olmazdı sanırım.

Gece kapısını tıklatıp uyuyup uyumadığını kontrol ettiğimde kitap okuduğunu gördüm.

"Özür dilerim, rahatsız ettim."

"Sorun değil, üçüncü okuyuşum zaten bu kitabı."

"O kadar çok mu seviyorsun?"

"Güzel kitaptır ama asıl neden okunmamış kitabımın kalmamış olması."

"İstersen sana biraz para verebilirim, sen de böylece yeni kitaplar alabilirsin."

"Hayırdır, nedir bu cömertliğinin sebebi? Aaa... Tabii ki Pınar, nasıl unutmuşum!"

"Yok, bu kez Pınar'ı sormak için gelmedim. Yalnız uyuyabildin mi diye bakmaya geldim."

"Senin samimiyetsiz iyi niyet gösterine ihtiyacım yok! Amacını da tek düşündüğün şeyin Pınar olduğunu da biliyorum."

"Niye durduk yere sinirlenip kızıyorsun anlamadım ama neyse..." Salona dönmek için hareket ettiğimde, "Parayı bırak," dedi.

"Efendim?"

"Beleşe Pınar hakkında bilgi vermiyorum artık. Kitap almak için para verecektin ya onu istiyorum."

"Tamam canım ne olacak yirmi liradan."

"Yirmi lira mı? Dilenciye sadaka mı veriyorsun be? Bir kitap bile alınmaz o paraya, en azından yüz lira bırak da üç-dört kitap alabileyim."

"Kitaplar o kadar pahalı mı ya? Okuma o zaman hiç, internetten beleşe filmini izleriz."

"Senin gibi düz mantık insanlar yüzünden bu ülkenin geri kalmışlığı."

"Sen roman okuyunca ne oluyor, bir Türk genci aya mı çıkıyor?"

"NASA'da, uzayda görev yapacak Türk gençleri de var çok şükür ama senin anlamadığın nokta şu; birileri aya seyahati hayal edip edebî bir eser yazmasaydı kimse bundan ilham alıp aya gitmeyi istemezdi. Ayrıca tüm siyasi akım ve fikirler, çoğu aşk konusunun işlendiği edebî eserlerle ortaya çıkmıştır. Bir romandan, neler öğrenilebileceğini bilemeyecek kadar cahilsin."

"Sonuçta ders kitabı değil bunlar, gerçekten bir şeyler öğrenmek isteyen gider ders kitabından öğrenir."

"Bandırma vapurunu bize, minik ve dibi delik bir sandal gibi anlatan ders kitapları mı? Sağ ol, ben almayayım. Onun

yerine kendim araştırıp, bir yerine pek çok kaynaktan öğrenmeyi yeğlerim. Ayrıca, okuduğum bölüm düşünülürse romanlar zaten benim ders kitabım sayılır."

Üniversiteye gitmediğini bildiğim için alay ederek, "Hayat üniversitesinin boş gezenler bölümü için mi? Kesin kıçını devirip roman okumak, o bölümün esas olayıdır!" dedim.

Hiç bozulmadı, aksine şeytani bir sırıtışla, "Üniversiteyi kazanmayı şu yarım aklımla ben bile tek seferde becerdim. Sanırım etraftaki tek boşluk senin kafanda," dedi.

"Sen üniversiteye gitmiyorsun ki..."

"Gidiyorum. İki yıl evvel, Bülent Ecevit Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazandım, hatta bir dönem okudum bile. Ama sonra tek başıma okula gidip gelirken o şey beni izler diye endişelenerek korkup okulu dondurdum. Aslında ne zamandır ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Okula geri dönmeyi. Gelecek dönem, okula kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

"Ailenin yanına mı döneceksin yani?"

"Okulla bunun ne ilgisi var? Hayır, tabii ki. Aksine kendimi burada çok daha güvende hissediyorum ve buradan okula gidersem yol arkadaşım da olmuş olur. İki yan binada Bülent Ecevit'te okuyan üç öğrenci var. Hatta Çağla ile aynı bölümdeyiz, geçen hafta tanıştık ve onun gazıyla okula dönmeye karar verdim diyebilirim."

"İyi, madem yol arkadaşı da bulmuşsun, canın istiyorsa gidersin. Yarın hemen başlayacak mısın okula?"

"Lise mi bu? Üniversitede sistem dönem dönem işliyor. Ben, birinci sınıfın ilk dönemine ait tüm dersleri verdim zaten. Şubatta, birinci sınıfın ikinci döneminden devam edeceğim."

"İyi bakalım, hayırlı uğurlu olsun. Derslerinle meşgul olursan belki benim başımın etini yemeye de vaktin kalmaz, belli mi olur?"

Cevap vermek yerine dil çıkarıp kitabına eğilince ben de iyi geceler dileyip salondaki koltuğuma döndüm. Aslı'nın yanında pek çaktırmasam da onun da üniversiteli oluşuna hem çok şaşırmış hem de biraz içerlemiştim. Ben hariç, çevremdeki herkes kazanmıştı sanki o sınavları. Becerip ben de bir dört yıllık fakülte kazanabilseydim, Pınar'la çok daha farklı bir geleceğimiz olabilirdi. Pınar'ın gelmesine sadece birkaç hafta kaldığını hatırlayınca hem sevindim hem de ya yüzüme bile bakmazsa diye endişeye kapıldım. Yine de onu düşünerek uykuya dalmak artık alışkanlığım olmuştu ve hiç şaşmadan yine gözlerimin kapanmasını sağladı.

9

Aslı, 28 Aralık akşamı, üç gün sonra bir kafede yapılacak olan yeni yıl partisine gidelim diye tutturana kadar, hayat gayet sakin ve sıradan ilerliyordu. Çarşıya kitap almaya gittiğinde parti davetiyelerini görmüştü ve şimdi de tutturmuş gitmek istiyordu. Artık, "Senede bir gün biz de eğlensek ne olur sanki?" cümlesini bir kez daha duymak istemediğim için, "Sen nereye istiyorsan gidebilirsin," dedim.

"Ama tek gidemem ki, hem sap gibi çok saçma olur hem de korkarım."

"Aslı, ben her gün çok yorucu bir şekilde madende çalışıyorum."

"Yeni yılın ilk günü sen de izinlisin, lütfeeennn..."

"Niye şımarık çocuklar gibi uzatıyorsun ki?"

"İyi, tamam. Paşa gönlün bilir ama eğer gelseydin, Pınar'la ilgili öğrenmiş olduğum yeni ve çok önemli bir bilgiyi seninle paylaşacaktım."

"Ne öğrendin, niye daha önce söylemedin?" diye bir çırpıda sözlerimi sıraladığımda, yalancı bir küskünlükle, "Yeni yıl sürprizi yapacaktım sana ama neyse..." dedi.

"Yap ne sürpriz yapacaksan yap," diye telaşla ekledim. "Severim ben sürprizleri, hatta hemen şimdi söyle."

"Olmaz, o zaman sürprizi kaçar. Birlikte o yeni yıl partisine gidersek, orada tam gece yarısı söyleyeceğim ama."

"Anlaştık, tamam gidiyoruz partiye."

Bir çığlık atıp salonda biraz zıpladıktan sonra, "Ne giysem acaba?" diye telaşla telefona sarılarak yatak odasına döndü. Sanırım akıl almak için birisini arayacaktı. Ona son zamanlarda giyim kuşam konusunda kim akıl veriyordu, bilmiyorum ama işe yaradığı kesindi. Aşırı dekolteli yeşil elbise fiyaskosundan sonra, evde çok daha düzgün giyinmeye başlamıştı. Hem yeşil elbise gibi evde giyilmesi komik şeyleri hem de daha öncesinde çorabının içine soktuğu çiçekli böcekli pijamaları giymiyordu artık. Evdeyken spor, sade, şık ve rahat bir tarzı olmuştu. Saçlarını da daima tarayıp topluyordu. Bu haliyle eskisine nazaran hoş bile diyebileceğim bir havası olmuştu. Yine de benim aklımda sadece Pınar vardı ve ikisini kıyas dahi edemezdim.

31 Aralık'a kadar pek çok kez Aslı'yı, Pınar'la ilgili ne öğrendiği konusunda sıkıştırsam da hiçbir sonuç elde edemedim. Sonunda partiye gideceğimiz akşam, benim bile takdirimi kazanabilecek şıklıkta yaşına uygun, siyah bir elbise giymeyi becerebilmişti. Akıl aldığı kişi her kimse Aslı'nın ona bir teşekkür etmesi gerekti.

Akşam sekiz buçuk civarında, Zonguldak merkezde, deniz kenarına kurulu kafeye girdiğimizde her yer süslenmişti ve içerisi şimdiden dolmuştu. Aslı, kafasını uzatıp masalara baktıktan sonra eliyle işaret ederek, "Oradalar işte!" dedi.

Heyecandan kursağım kuruduğu için yutkunup, "Pınar mı?" dedim.

"Hayır, arkadaşlarım," dedi gözlerini devirerek ve beni kızlı erkekli neredeyse on kişinin oturduğu bir masaya sürükledi.

Aslı, masada isimlerini bildiği bir-iki kişiyi tanıttı bana. Aslı'nın da yeni tanıştığı diğerleri de kendini tanıtınca sıra bana tanıştırmaya geldi. Sadece, "Kadir," diyerek adımı söylemesinden anladığım üzere yaşıtlarının yanında, bu kadar erken yaşta evliliğin utanç verici olduğunu sonunda o da anlamıştı.

Canlı müzik başlayıp hiçbirinin adını dahi aklımda tutma gereği duymadığım masadakiler dansa kalkınca ben oturmayı yeğledim. Aslı, kızlarla birlikte şarkılara eşlik edip eğlenirken kafede alkol servisi olmaması, büyük bir nimetti. Hem Aslı'nın içip içmediğini kontrol edip bebek bakıcılığı yapmama gerek yoktu hem de etrafta Aslı'ya sarkıntı olabilecek sarhoşlar yoktu. Çoğunluğu üniversite öğrencilerinden oluşan gençler canlı müzik eşliğinde oynayıp kurtlarını dökmeye gelmişlerdi. Masamızdaki esmer bir bomba hariç. O, beni kesip sürekli göz teması kurmaya çalışıyordu. Pınar olmasa affetmezdim bu esmer afeti devranı...

Pınar aklıma gelince Aslı'nın bana onunla ilgili vereceği bilgiyi hatırladım. Oynamaktan kan ter içinde kalmış vaziyette yanımdaki sandalyesine çökünce, "Hani bana Pınar'la ilgili çok önemli bir şey diyecektin?" dedim.

"Kaçmıyoruz ya, söylerim."

"Söz verdin."

"Gece yarısı söylerim demiştim."

"Saat on bir buçuk oldu, yarım saat önce söylesen ne olur sanki? Çatladım meraktan."

Aslı dikkatle bizi izleyen esmer bombayı fark edince uzun uzun kıza baktı. Saçlarını savurup bana döndüğünde zar zor duyabildiğim kısık bir sesle, "Beni dansa kaldır, bu şarkı bitince söyleyeceğim," dedi. Yeni başlayan slow müzik eşliğinde, dişlerimi gıcırdata gıcırdata Aslı'yı kolundan tutup piste gö-

nürdüm. Dans etmeye başladığımızda, resmen masadaki esmer bombaya nispet yapıyordu.

"Eee... Ne olmuş Pınar'la ilgili?" diye sorduğumda, "Bırak şimdi Pınar'ı, ânın tadını çıkar. Dans bitince söyleyeceğim zaten." dedi.

Esmer bombayı bile unutup aptal ayran budalası gibi kıpkırmızı bir yüzle, gözlerime bakmaya başladı. Şarkı kısa sürsün diye dua ederken Aslı, kafamı kendisine doğru çekti. İlk önce, günlerdir beklediğim bilgiyi kulağıma söyleyeceğini düşünüp ben de ona doğru eğildim ama aniden dudaklarıma yapışıp beni öpmeye başlayınca kalabalığın içinde rezil olmasını umursamadan onu itip kendimden uzaklaştırdım.

Ânında gözleri doldu ama umurumda değildi. Çok ileri gitmişti, hem de çok çok. Masaya dönüp montlarımızı ve Aslı'nın çantasını aldım. Pistte, cama yapışan sinek gibi dolu gözlerle donup kalmış Aslı'yı kolundan çekerek kafeden çıkardım. Dışarı çıktığımızda artık gürültücü kalabalıktan uzaklaşmıştık. İçimde biriken tüm hırsla söylenmeye başladım. "Takıntılı manyağın tekisin! Hasta beyninde kurduğun, aptal bir dünyada yaşıyorsun! Nasıl olup da benim gibi normal bir erkeğin sana ilgi duyabileceğini düşünürsün?"

Artık hıçkırıklarla ağlıyordu ve birden histerik bir şekilde gülmeye başladı. Çok tuhaf gözüküyordu. Hem durmaksızın ağlıyor hem de sinirle gülüyordu. "Ben takıntılıyım, evet! Ama sen de normal değilsin! Seninle ben aynıyız! Sen de hiç olmayacak şekilde Pınar'a takıntılısın! Sana asla dönüp bakmayacak Pınar'a... Ama bak, ben buradayım!"

"Yeter artık saçmaladığın!" deyip yoldan geçen bir taksi görebilmek umuduyla geçen arabalara bakınmaya başladım. "İnanmıyor musun bana? Sen de hastasın ve ikimizin farkı en azından ben hastalığımın farkındayım ve ilaç alıyorum," diyerek arkam-

dan konuşmaya devam edince dönüp, "Pınar beni seviyor, ben de onu. İşte asıl fark bu. Ben senin gibi beni sevmeyen birisinin peşinden koşarken kendimi küçük düşürmüyorum!" dedim.

"Pınar çoktan silip attı seni hayatından. Artık Zafer'le çıkıyor. Bu gece sana Pınar'la ilgili söyleyeceğim çok önemli şey de buydu işte!"

Yeni yıl olmuştu sanırım çünkü beynimde patlayan noktalara bir de havai fişeklerin sesleri eklenmişti. İçimde, Pınar'la ilgili oluşturduğum camdan saray yıkılıp kalbimin her yanını parçalarken bir umutla, "Yalan söylüyorsun," dedim.

"Hayır, yeni yıl sürprizim buydu ve *sürpriz!*"

Makyajının aktığı yüzü ve ümitsiz, yaşlı gözleriyle yüzüme bakarken emin olduğum tek şey yalan söylemediğiydi. Zafer ve Pınar, sevgiliydiler ve ben bir kez değil, aynı anda iki kez ihanete uğramıştım.

Sakinleşip biraz kafamı toplamak için kaldırımda bir o yana bir bu yana yürüdükten sonra, "Ne zaman öğrendin bunu?" diye sordum, gözyaşlarını silip, "Beş gün önce," dedi.

"Ne zamandır birliktelermiş?"

"Konuştuğumuz geceden birkaç gün sonra Zafer'e, evet, demiş."

"Yengesi mi dedi?"

"Hayır, bizzat arayıp Pınar söyledi. Zafer, siz ayrıldıktan kısa süre sonra ona çıkma teklifi etmiş. İlk başta reddetmiş, sonra teselliyi Zafer'de bulmuş. Artık sana karşı bir şey hissetmediği için de benimle tekrar barışıp konuşmakta bir sakınca olmadığına karar vermiş."

Başım çatlıyordu. Bir şeyleri kırıp parçalamak ya da yanı başımızda, devirdaim eden hırçın dalgalara atlamak istiyordum. Zafer... Bunca yıl keriz gibi en yakın arkadaşım oldu-

ğunu düşünmüştüm. Şimdi biraz düşününce bana tuzak kuranın da Zafer olduğunu anlamam gerekirdi. Nasıl ve ne şekilde yapmıştı, bilmiyorum ama Aslı'yı kaçırıp o depoya koyan Zafer'den başkası olamaz gibi geliyordu. Pınar'ın ellerinden tutan şimdi o muydu? Pınar bana bunu nasıl yapabilirdi?

Soğuk hava yüzüme vururken tüm benliğim öfkeyle yanıp kavruluyordu. Sulu sepken yağan kara daha çabuk ulaşabilmek için yüzümü gökyüzüne çevirip gözlerimi kapattım. "Merhaba," diyen yabancı bir sesle gözlerimi açtığımda, içerideki esmer kız elinde sigarasıyla yanımıza gelmişti. "Mutlu yıllar..." diye melodik bir sesle selam verdikten sonra sigarasını yakıp bir nefes çekti. "Benim için hiç de mutlu başlamadı," dediğimde kıkırdayıp göz kırparak, "Bence gecenin geri kalanını iyi geçirmek bizim elimizde," dedi.

Kızın, yanımıza geldiğinden beri yok saydığı Aslı'ya baktığımda kaşlarını çatmış bize bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bir şey söyleyecek olduysa da vazgeçti. Elimdeki montunu ve çantasını hışımla çekip aldı. Çantasını koluna takarken, "Seni bir taksiye bindirelim," dedim.

"Ben gitmiyorum! Daha eğlence yeni başladı," diyerek içeri girdi.

Esmer kız, Aslı'yı kastederek, "Ufaklık seninle her yola dünden razı," dedi. "Çirkin de değil, niye ittin kızı? Feci rezil oldu az önce."

"Onun istediği duygusal anlamda bir birliktelik ve ben öyle bir şeyi istemiyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

"İyi. Çünkü masada, kızı öpmediğine çok sevinen bir çocuk vardı. Yani sen ilgilenmiyorsan, ufaklığa göz koymuş birileri, seni çok da ilgilendirmez diye düşünüyorum."

"Kimmiş o lavuk?"

"Adını bilmiyorum ama ufaklıkla ilgilenmediğine göre niye umurunda, anlamadım?"

"Çünkü o ufaklık, nikâhlı karım."

Kız, tiz bir kahkahayla kafasını geriye atıp sigarasının dumanını gökyüzüne üfledi. Gülerek bana döndüğünde, "Ciddi misin?" dedi.

"Evet."

"Karınla insan içinde öpüşmek mi istemedin yoksa..."

"Dedim ya aramızda duygusal ya da diğer türlü bir şey yok."

"Ama evlisiniz? Çok ilginç gerçekten."

"Çok boktan ve uzun bir hikâye yüzünden evlenmek zorunda kaldım."

"Tek gecelik bir ilişki yüzünden mi?"

"Onunla hiç birlikte olmadım."

"Evlilik sebebiniz de evliliğiniz kadar tuhaf sanırım."

"Aynen."

"Merak ettim hikâyeni. Eğer evli bir adamı ayartmış olmayacaksam bana gidelim, senden dinlemek isterim hikâyeyi."

"Sadece o ufaklıkla değil, kimseyle duygusal bir ilişki istemiyorum. Bu senin için sorun olmazsa benim için hiç sorun olmaz."

"Çok yakışıklı ve tatlı bir çocuksun, seni temin ederim ki tek ilgilendiğim yakışıklı olman... Ben, ikili ilişkilerde mutlu olmanın yolunu, erkekler gibi düşünmeyi öğrenerek buldum. İyi bir parça bulduğunda yatağa at ve ertesi gün tak sepeti koluna herkes kendi yoluna..."

Kızın cüretkâr sözlerinden ve rahat tavırlarından etkilenmemek elde değildi. Sohbeti bile, onu hiç tanımadan hakkımdaki

her şeyi sıralayıp dökmeme yetecek kadar güzeldi. Tek güzelliği bununla da sınırlı değildi üstelik. "Aslı'yı eve yollayayım, neden olmasın? Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var zaten."

"Emin ol, bu gece tek düşüneceğin ben olacağım," deyip sigarasının son nefesini içine çekti ve dumanını yakın mesafeden yüzüme üfledi. İzmariti yere atıp topuklu ayakkabısının burnuyla ezerken çapkınca bana bakmayı sürdürdü. Hem erkeklik gururum okşanmış, heyecanlanmıştım; hem de tecrübeli olduğu her halinden belli olan esmer bomba yüzünden endişeye kapılmıştım. Esmer bomba bilmese de benim için bu birliktelik bir ilk olacaktı ve tam bir beceriksiz gibi davranıp rezil olma ihtimalim bir hayli yüksekti.

Adını bile sormayı unuttuğum kız içeri geçince ben de peşinden girdim. Aslı, bir grup kızla, hüzünlü bir şarkıya bağıra çağıra eşlik ederek oturuyordu. Yanına gidip kulağına eğildim ve, "Eve gitmen gerek," dedim.

Kaşlarını çatıp, "Neden?" diye sordu.

"Benim başka bir yere gitmem gerek."

"O kızla mı?" diyerek başıyla masanın ucunda paltosunu giyen esmer kızı işaret etti.

"Evet," dediğimde kıza inceleyerek bakarak, "Hani çok seçiciydin?" dedi. "Bu kız, herkesin peşinden koştuğu değil, herkesin yatağa atabileceği kadar basit biri. Ayrıca çok çok güzel de değil. Hele yüzündeki bir ton boyayı sildikten sonra neye benzeyeceğini tahmin etmek bile zor."

"Tek gecelik bir ilişki için ince eleyip sık dokumaya lüzum yok."

"Ertesi gün seninle bir ilişki istemeyeceğini nerden biliyorsun?"

"Kartları açık oynayıp baştan söyledim her şeyi."

Kinayeli bir şekilde, "Evli olduğunu da söyledin mi?" dedi.

"Evet," dediğimde sinirle kasıldı yüzü. "Evli olduğunu bildiği halde..." dediğinde sözünü kesip, "Rahatlamaya ihtiyacım var ve kız, seninle evli olduğumu bildiği halde tek gecelik bir ilişki için sorun çıkarmıyor. Lütfen sen de sorun çıkarmadan eve dönmeyi kabul et. Duraktan, tanıdığım bir taksici çağıracağım. Eve güvenli bir şekilde gitmiş olursun," diye söylendim.

Eve gitmekle ilgili kısmı es geçip, "Kiminle birlikte olduğunun bir önemi yok yani," dedi düşünceli bir şekilde.

Artık Aslı'yla bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğim için, "Eve gidecek misin?" diye sordum tekrar.

"Taksi çağırmana lüzum yok, arkadaşlarımda kalırım ben de," diyerek masanın bir ucundaki üç çocuğu işaret edince, "Dalga mı geçiyorsun benimle!" diyerek köpürdüm. "Benim soyadımı taşırken elin herifleriyle aynı evde kalamazsın!"

"Tek başıma uyuyamıyorum ve sen, evde tüm gece yalnız olmamı bekliyorsun benden."

"Ha bir de bu lavuklardan biriyle aynı yatağa mı girecek-sin? Lütfen öyle bir şey yap da ertesi gün senden çabucak boşanabilmek için bir sebebim olsun."

"Sen, istediğinle yatıp kalkarken sorun yok ama!"

"Pınar ve Zafer yüzünden kafam bulanık ve bir gece için bile olsa her şeyi unutmak istiyorum."

"Ben de az evvel, ilk kez birini öpmek isterken itildim, bir kafe dolusu insanın önünde rezil rüsva oldum. Benim de kırılan onurumun onarılmaya, yerlerde olan egomun tatmine ihtiyacı var. Senin aksine, beni isteyen bir erkekle, tek gece de olsa beğenildiğimi hissetmeye ihtiyacım var."

"Ne diyorsun kızım? Evlisin sen, mal mal konuşup beni ayar etme!"

"O evlilik iki taraflı bağlayıcılık içeriyor! Sen takmıyorsan ben niye takacakmışım?"

"Ben seninle evli kalmaya meraklı değilim. Boşanalım, ne bok yiyorsan ye!"

"Tamam, boşanalım!"

Pınar'la Zafer'in ihaneti üzerine boşanıp en azından üzerimdeki yükten kurtulma fikri, kulağa öyle hoş geliyordu ki... Vazgeçmesinden korkarak, "Ciddi misin?" diye sorduğumda, "Evet, daha fazla uzatmanın âlemi yok. Ama bir şartım var," dedi kaşlarını çatarak.

"Neymiş?"

"Boşanana kadar kimseyle görüşmek, sevişmek, yatıp kalkmak yok."

"Tamam, anlaştık ama sen de caymayacaksın boşanma fikrinden."

"Sen caymadığın sürece ben de caymam, korkma."

"Ben evlendiğimiz andan beri boşanmanın hayalini kuruyorum."

"İyi. Madem ilk kez seni mutlu edebilecek bir karar aldık, eğlenerek bunu kutlayalım mı?" dedi az evvel tartışan biz değilmişiz gibi. Doktorun anlattığı o dengesiz tavırlardan birini sergileyerek gülümsüyordu.

"Eve gitmemekte kararlısın yani."

"Parti gece ikide bitecekmiş, o zamana dek kalmak istiyorum."

"Öyle olsun bakalım. Bugün bana hem en kötü hem de en iyi haberi verdin ne de olsa."

"Boşanmamızın şerefine dans edelim mi?"

"Bu müzikte mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Son derece ritmik, yabancı bir pop şarkısı çalıyordu.

"Eğlenip kutlamak için ideal bence. Ama önce seni bekleyen şu kıza durumu izah etsen iyi olur."

"Haklısın. Bekle geliyorum birazdan," diyerek Aslı'nın ya-
nından kalktım. Esmer bombanın yanına gittiğimde, "Sanırım
ufaklık sandığımdan dişli bir rakip çıktı," dedi. "Benimle gele-
meyeceğini söylemek için yanıma geldin, değil mi?"

"Evet, sonunda boşanmayı kabul etti ama boşanana dek iki-
mizin hayatında da kimse olmamasını şart koştu."

"Zeki kız, seni benden uzak tutmanın yolunu iki dakikada
buldu."

"Boşandıktan sonra görüşebiliriz ama," diyerek bana attığı
çapkın bakışı ona iade ettim.

"Boşanabilirsen tabii..." dedi imayla.

"Niye boşanamayacakmışım?"

"O ufaklık, seni kaybetmemek için kendinden vazgeçmiş.
Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biriyle savaşamazsın, çünkü
vurabileceğin zayıf noktası yoktur. Pençelerini sana geçirmiş
ve seni kimseye kaptırmaya da niyeti yok."

"Nesin sen, insan sarrafı mı?" dedim alaycı bir şekilde.

"Kadın kadını gözünden tanır. Biz bu gece o ufaklıkla ba-
kışarak dövüştük ve ben, daha bıçak çekemeden o bana savaş
baltalarını gösterdi."

"Aslı gözünü korkuttu yani?"

"Aptal değilim çok şükür ama senin ufaklık kadar zeki de
olamadım asla. Yine de olur da dediğin gibi boşanırsanız bu
numaram," diyerek masadaki bir peçeteye göz kalemiyle nu-
marasını yazdı ve bol rujlu bir öpücük bıraktı sonuna. Peçeteyi
aldığımda, "Bu arada adım Simay," diyerek elini uzattı. "Ben
de Kadir," diye cevap verip elini sıktığımda gülümseyerek,
"Yeni yıla nasıl girersen öyle gidermiş," dedi ve imalı bir şe-
kilde Aslı'ya baktı.

Pek anlam veremediğim bu sözlerinin üzerine iyi geceler dileyip karşı masadan bir çocuğun yanına gitti. Kısa süre sonra da onunla ayrıldı.

Birlikte dans etmek için kalabalığın arasına karıştığımızda Aslı, müziği bastırmak için kulağıma, "Maşallah çok hızlı kız, yenisini bulmak için beş dakika bile harcamadı," dedi.

Cevap vermek yerine, müziğin ritmine uygun şekilde, Aslı'yı kolundan tutup kendi etrafında bir tur döndürdüm. Hoplayıp zıplayarak oynarken keyfi yerine gelmişti. Niye bilmiyorum, beraber dans ederken kısa süre için de olsa Zafer'le Pınar'ı unutmuştum. Belki Aslı'nın ayarsız enerjisi beni de sardığı için belki de masamızda, ağzının suyu akar vaziyette Aslı'ya bakan lavuk yüzünden, dans ederken samimi hareketlerine aynı samimiyetle cevap verip elimi belinden hiç çekmedim. Müzik değişip slow bir parça çaldığında da oturmayıp dansa devam ettik. Az sonra masadaki lavuk, yanımızda bir kızla dans etmeye başladı. Sonra da gülümseyerek, "Aslı, eş değiştirelim mi?" diye sordu.

"O soruyu bana sorman gerekir," dediğimde sevimli olduğunu sandığı bir suratla, "Haklısın, kabalık ettim. İzninle, Aslı'yı beş dakika çalabilir miyim?" dedi.

"Sen benim kapımın zilini bile çalamazsın! Uza şimdi!"

"Kabalaşmana gerek yok, medeni bir şekilde sordum sadece."

"Aslı benim karım ve medeni kanunun bana verdiği hakla ağzını burnunu kırmadan defol!"

Çocuk, medet umar şekilde Aslı'ya baktığında, Aslı kafasını başka bir tarafa çevirip çocukla göz göze gelmekten kaçındı. Sonunda, dans ettiği kızın da ısrarıyla başka tarafa gittiler. "Kim bu?" diyerek Aslı'ya sorduğumda, "Okuldan bir arkadaşım," dedi sadece.

"Boşanana kadar uzak dur bu çocuktan. Zaten sana cinsel tacizde bulunduğum gerekçesiyle sabıka kaydım var, bir de bu iti döversem benim için hiç de iyi olmaz. Kesin hapse girerim."

"Hani beni kıskanmıyordun?"

"Herkes senin benim karım olduğunu bilirken, yeni yıl konseptine uysun diye ren geyiği gibi boynuz büyütecek değilim herhalde."

"İşte, aynı şey benim için de geçerli. Herkes evli olduğumuzu bilirken başkasıyla birlikte olduğunun duyulması benim için de gurur kırıcı olur."

"Tamam, sıkıntı yok. Az önce anlaştık o konuda."

Müzik tekrar hareketlendiğinde ikimiz de yorulduğumuz için masamıza döndük. Su içip soluklanırken, "Zafer ve Pınar'ın ilişkisini pat diye söylediğim için kusura bakma ama çok sinirlendirdin beni," dedi.

"Seni o kadar kaba şekilde itmek istemezdim ama aklımda hep Pınar'la arama girenin sen olduğu düşüncesi vardı."

"Vardı derken?"

"Zafer'miş asıl karaçalı, en yakın arkadaşımdı sözde."

"Zafer denilen çocuk mu?"

"Evet, niye o kadar şaşırdın ki?"

"O çocuk, Pınar'a senden bir yıl evvel çıkma teklifi etmişti ama Pınar'ın gönlü sende olduğu için kabul etmedi ve arkadaş kalıp teklifini yok saymayı önerdi. Pınar'ın dibinden ayrılmak istemeyen Zafer de mecbur razı oldu."

"Şu dediğin doğru ise Zafer beni yıllardır kandırıyordu."

"Yemin ederim ki doğru. Senin şu an ne kadar acı çektiğini de tahmin edebiliyorum."

"Edemezsin. Tüm benliğinle sevdiğin birine, senden başka birinin dokunduğunu düşünmek nasıl bir işkence asla bilemezsin."

"Belki de yıllardır biliyorumdur..."

"Platonik bir aşkın mı vardı?"

"Evet, lisede. O beni fark bile etmeden iki yıl sevdim onu. Sonra kardeşimin vefatının ardından zaten gözüm değil erkekleri, kendi ailemi bile göremez oldu. Rahatsızlandım ve kardeşimin özlemi tüm kalbimi doldurduğu için başka hiçbir şeye yer yoktu gönlümde."

"O çocuk için hissettiklerini düşün ve onla çarp çünkü ben, Pınar'ın da beni sevdiği yılları yaşayıp mutlu olmanın tadını aldım. Şimdi şekeri elinden alınmış çocuk gibiyim."

"Bence benim durumum daha vahim. Görünmezmişim gibi asla farkıma varmadı ve bu durumda ben; daha dondurma külahını eline alır almaz, dondurması yere düşen çocuk olmuş oluyorum."

"Sen de daha cesur olsaydın, Pınar'a açılmasaydım asla onunla çıkma şansım olmazdı."

"Gururumun kırılmasından korktum."

"Aşkta gurur yoktur ve her yol mubahtır."

"Tavsiyen için sağ ol ama birkaç saat önce beni ittiğinde hiç de cesur hissetmedim. Yıllar önce cesur olsaydım çok daha kötü olurdu. Liseli bir ergen olarak hayata küserdim. Şimdi çok daha büyük acıları tatmış olduğum için bunları umursamıyorum."

"Bence benden etkilenmenin tek sebebi aynı evde yaşıyor olmamız. Boşandığımızda bu yanılsamadan çok çabuk kurtulacağına eminim."

"Biliyor musun, ben o yanılsamanın nedenini bu gece buldum."

"Neymiş?"

"Vücudun."

Cevabına güldüğümde, "Hiç gülme, bu gece bir sürü kız sana bakıp duruyordu ve ben, herkesin istediği bir şeyi bu yüzden arzuladım," dedi. "Bu, çok satan bir ürün gibi. Herkes onu almak istediği için senin de gözün kayar ya hani."

"Beni ürüne benzettiğin için teşekkür ederim!"

"Çok satan ürüne benzettim, ikisinin arasında fark var."

Daha çok gülmeme sebep olan sözlerinin üzerine, "Bir de işten eve dönerken görseler beni, acaba dönüp bakarlar mı bir kez bile," dedim.

Soruma cevap vermeyip konuyla alakasız olarak, "Benimle uyumak bile istemezken o kızla yatmayı nasıl hemen kabul edebildin?" diye sordu.

"İkisi farklı. Sen, duygusal olarak bana bağlanıyorsun."

"O kızın, sana bağlanmayacağının garantisi mi vardı?"

"Hayır ama önceden ona gayet açık bir şekilde ilişki istemediğimi belirtmişken sabah aptal âşık gibi davransa da umurumda olmazdı."

"Benim düşüncelerim ya da duygularım neden bu kadar umurunda peki?"

"Çünkü seninle evliyiz ve formalite olan evliliğimizi ciddiye almandan korkuyorum."

"Bu konuda endişe etmene gerek yok artık, sen istediğin an boşanacağız."

"Öyleyse hemen."

"Kim bilebilir, belki de fikrin değişir."

"Durduk yere niye fikrim değişsin ki?"

"Çünkü o esmer kız, bu gece benim bakış açımı değiştirdi."

Aslı bilmece gibi konuştuğu için ne söylemek istediğine pek de anlam veremedim. Ama Simay'dan bahsedince numarasını kaydetmediğim aklıma geldi ve numaranın yazılı olduğu peçeteyi cebimden çıkarıp numarasını kaydettim. Telefonun ekranındaki saati görünce, "Saat neredeyse iki, eve dönelim mi artık?" diye sordum.

"Tamam," deyip arkadaşlarıyla vedalaşırken, ben de en yakın durağı arayıp taksi çağırdım. İki dakikada gelen taksiye binip eve giderken ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Eve girdiğimizde Aslı'da bir tuhaflık olduğunu fark etsem de kafamı buna yoramayacak kadar yorgun ve kötü hissediyordum. Koltuğa yığılıp başımı geri attım ve tüm bunların kâbus olmasını dileyerek ellerimi yüzüme kapattım. Ellerimi çekip gözlerimi açtığımda Aslı, karşımda dikiliyordu.

Açıklama bekleyen bakışlarıma cevaben, "Fermuarımı açar mısın?" diye sorup sırtını döndü. Kalkıp, yarıya kadar indirmeyi başardığı fermuarı sonuna kadar indirdiğimde çok zarif bir hareketle elbisesini bedeninden kaydırıp ayaklarının dibine bıraktı. Siyah iç çamaşırları içinde hiç de ufaklık gibi gözükmüyordu. Elbisesinin içinden, bana bir adım daha yaklaşarak ayaklarını da elbiseden sıyırdı ve tam dibimde kafasını aşağı eğmiş bir şekilde durdu. Boyu benden kısa olduğu için yüzünü göremiyordum ama yaptığı şey çok yanlıştı. Pınar hayatımda olmasa bile boşanacaksak eğer ona ümit verecek her şeyden kaçınmam gerekirdi. Aslı, onu terslemelerimi kabalık sanıyordu ama aslında tüm bunları, onu kendimden korumak için yapıyordum. Onda âşık olabileceğim ya da kalbimi hızlandırabilecek hiçbir vasıf yoktu. Erkeklik dürtülerime bir anlık yenilip zaten harap durumdaki psikolojisini bir de ben bozmak istemiyordum. Sadece onu kibarca itip kendimden uzaklaştırmak için beline dokunduğumda çok derine gömdüğüm anılar su yüzüne

çıktı. Depoda, onu Pınar sandığım gece, ellerim bedeninde do-
laşırken hissettiğim her şeyi tüm benliğimle yaşıyordum.

Kan artık beynim yerine aksi yöne akmaya başladığı için
olsa gerek bir türlü elimi belinden çekemiyordum. Aslı, Si-
may'ın aksine benim gibi tecrübesizdi ve bu, hiç endişe duy-
madan onunla birlikte olabileceğim anlamına geliyordu. Yine
de mantığımın sesi çok uzaklardan da olsa mırıltı şeklinde,
"Seninle yatmam, seni sevmemi sağlamaz," diyebildi.

Aslı'nın o incecik sesi, "Sorun değil, biliyorum," dediğinde
dönülmez bir yola girmiş oldum; çünkü artık beynimle vücu-
dumun irtibatı kopmuştu. O istiyorsa, günah benden gitmişti...

Ellerim benden bağımsız olarak tüm vücudunda gezinirken
çoktan teslim olmuştu bana. Ellerimin altında titreyen bedeni
her dakika içimin daha çok arzuyla dolmasına sebep olurken
dudaklarım dudaklarını bulmuştu bile. Öpüşürken öyle ateşliy-
di ki dünya durmuştu benim için. Nerde, hangi zamanda ya da
nasıl bir durumun içinde olduğumuzun önemi yoktu artık. Ya-
tağa nasıl vardığımızı bile hatırlamıyorum. Öpüşürken göster-
diği cüreti yalnızca dudaklarımızda bırakıp gerisinde tamamen
bana teslim olması ise kendimi güçlü hissetmemi sağlamıştı.
Sanki elimde olmadan, aylardır sürüklenip giden hayatımın di-
reksiyonuna sonunda sahip olmuştum. Tabii Aslı'ya da...

Yanında yatarken yavaş yavaş ne halt ettiğimin de farkına var-
maya başladım. Aslı'nın sesi çıkmıyordu ama yüzüme bakmak
yerine sırtını dönüp yorganı kafasına kadar çekmeyi tercih et-
mişti. Onun da halinden mutlu mesut olduğu söylenemezdi. Bir
şeyler söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğim konusunda

hiçbir fikrim yoktu. Yavaş yavaş beynim karıncalanmaya başlamıştı. Ekstazi aldığım gecenin, sabahında hissettiğim duyguları, bir çeşit dejavuyla tekrar yaşıyordum sanki. O gece de inanılmaz güçlü, mutlu, vurdum duymaz ve yenilmez hissedip ertesi sabah, tüm düşünce ve dertlerimin içinde kaynadığı, kazan gibi bir kafayla uyanmıştım. Bu gece de benzer bir döngü söz konusuydu. Bu gece kola dışında hiçbir şey içmemiş olsam da durum aynıydı. Sevişirken unuttuğum tüm dertlerim, vücudumdaki son titreşimlerin de yok olmasıyla on misli ağırlıkta üzerime yıkılmıştı. Aslı, hâlâ boşanmayı isteyecek miydi? Bu ilk ve en önemli sorunum olabilirdi ama asıl kendime sormam gereken şu soru olmasıydı; bunu her istediğimde yaptığımız sürece, ben boşanmayı istiyor muydum?

Onu seviyor değildim ama bedenini ve az evvel yaşadıklarımızı sevmiştim, harika hissettirmişti. Şimdi doymuş olduğum hazza yarın ya da belki sadece birkaç saat sonra tekrar acıkacaktım. Çok ilkel ve hayvansı bir dürtüyle onunla bu şekilde bir yatak arkadaşlığı yürütme fikri, beynimi zehirli bir sarmaşık gibi ele geçiriyordu. Kafamı toplamak ve beynim düşünmekten alev alıp infilak etmeden önce kendimi suyun altına atıp rahatlamaya ihtiyacım vardı. Yataktan kalktığım an, hâlâ sırtı dönük olan Aslı'nın sesi ilk kez çıktı. "Ben uyumadan gitme bari."

Onu, işim bittikten sonra yatakta yalnız bırakacağıma dair öyle bir kabulleniş göstermişti ki nereye gittiğimi sormak aklına bile gelmiyordu. Bu gece, herhangi bir zamandan çok daha hassas olacağını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Hem oyuna getirilmiş hissettiğim için onu üzmek hem de az önceki anlar için ona minnettar olmak, tuhaf bir ikilemdi yaşadığım. Bu seferlik minnettar tarafım kazandığı için, "Sadece duş almaya gidiyorum, on dakikaya dönerim. Korkma," dedim.

Sıcak suyun altında, bundan sonra ne olacağını düşünmekten daha da gergin bir hale geldiğim için soğuk suyu açtım.

Buz gibi su tüm hücrelerime işlerken kafamda beliren bir soru, diğerlerinin aksine beni rahatlattı. "Yanlış ne yaptın?"

Aslında yanlış bir şey yoktu ortada. Evliydik, bu ne yasadışı ne de günahtı. Hatta herkes zaten birlikte olduğumuzu düşündüğü için ortada yeni bir durum bile yoktu. Gerekli önlemi aldığım için Aslı'nın hamile kalması gibi kötü bir sürpriz de olamazdı. Pınar desen, –ben hâlâ onun yüreğimden söküp atamamışken– çoktan Zafer'i seçip benden vazgeçmişti. Öyleyse neydi yüreğimi sıkıp beni boğan şey? Bir şey yüzünden feci şekilde vicdan azabı çekiyordum ama ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.

Banyodan sonra yatağa geldiğimde Aslı'nın üzerine pijamalarını giymiş olduğunu fark ettim. Bu, onun, "Bu gece daha fazlası olmayacak," deme şekliydi. Kendini kasıp, duymamam için uğraşsa da arada bir ağzından kaçırdığı iç çekişlerinden, ağladığını anlamak zor değildi. Sonunda yataktan kalkıp gidince, "Nereye?" diye sordum. Eğer birlikte uyumaktan vazgeçtiyse ben koltukta yatardım, onun gitmesine gerek yoktu. Ama tıpkı benim gibi, "Banyoya," diye mırıldandığında, tek kelimelik cevabının her hecesinden pişmanlık süzülüyordu. İşte beni rahatsız eden şeyi bulmuştum; Aslı'nın istemediği bir son için kendini kurban edişi... Hem ölmeyi hiç istemeyip hem de kendini zorunda hissederek adak taşına boynunu koyan bir kurban gibiydi bu gece.

Madem boşanacaktık, Aslı benimle birlikte olmak zorunda olduğu fikrine nereden kapılmıştı? Hem çok pişman olup hem de pişman olacağını bile bile niye bunu kendine yapmıştı? Bana körkütük âşık olması için beş ay çok kısa bir süreydi. Zaten gözünü kör edecek derecede seviyor olsaydı, pişmanlık duymazdı. Çok çılgınca ama bir an sadece birlikte uyumak için bunu yaptığını bile düşündüm. Beynim sorulardan bir yumakla arapsaçına dönmüştü. Hem uyuyup biraz olsun sorunlara mola vermek isterken hem de sorunlar yüzünden uyuyamıyordum.

Aslı kafasında havluyla odaya döndüğünde gözleri ve burnu kıpkırmızıydı. Belli ki banyoda, bedenini su; yüzünü ise gözyaşları yıkamıştı. Ona acımak yerine, ağlamış olması daha çok sinirimi bozdu. Bizi bu duruma o sokmuştu ve şimdi ağlayarak kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu. Belki de asıl amacı buydu ya da yeni taktiği...

Söz konusu Aslı olunca, kuzu postuna bürünmüş bir kurdu düşünmek en mantıklısıydı. Aylardır, ne yapıp edip boşanmamayı başarmıştı. Bu gece Simay'ın da dediği gibi, kendimi onun pençesine takılmış hissediyordum. Boynuma vicdan azabından ağır bir yük takmış ve evliliğin prangasıyla da bunu perçinleyecekti. İşte en çok da bu yüzden o döktüğü gözyaşları hiç inandırıcı gelmiyordu. Saçlarını tarayıp kuruttuktan sonra ışığı kapatıp yatağa girdi. Yine sırtı bana dönük yatağın bir ucuna kıvrılmışken sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "İki Ocak'ta hemen boşanma dilekçesini verebiliriz," dedi.

Bu zavallı ayaklarını oynaması iyice öfkelenmeme neden olurken acımasızca olduğunu bildiğim halde, "Senden hevesimi aldığıma göre fazladan bir gün bile beklemeye gerek yok. Gün açar açmaz başvuralım boşanmak için," dedim.

"Korkma, ben de aynı düşüncedeyim. Ama yarın resmî tatil yani tüm resmî kurumlar kapalıdır," dedi ukala bir ses tonuyla. İşte bu tavır, gerçek Aslı'ydı.

Onu denemek için, "Ya boşanmak istemezsem..." dediğimde umursamaz bir edayla, "Paşa gönlün bilir ama bence uzatmanın âlemi yok," dedi. Sanırım bu gece hiç de hayal ettiği gibi olmamıştı ve asıl pişmanlığı da bu yüzdendi. "Çok mu kötüydü?" diye sorduğumda safça, "Ne?" dedi.

Karanlıkta göremeyeceğini bildiğim halde gözlerimi devirip, "Sence ne olabilir?" diye sorduğumda cevap vermedi. Bir anda sırf kendimi savunmak için, "Benim de ilkti," deyiver-

dim. Küçük bir ağlama sesi dışında yine Aslı'dan ses çıkmadığında çileden çıkıp, "Madem pişman olacaktın niye yattın benimle?" diye sordum. Bu kez cevap vermesi için omuzlarından tutup onu kendime doğru çevirdim.

"Cevap ver bana."

"Aksine pişman olmamak için yaptım. Eğer bunu yapmadan boşansaydık hep aklımın bir köşesinde, birlikte olsak ne olurdu sorusu olacaktı ve asla eski hayatıma dönemeyecektim. Boşandığımız an, zaten dul damgası yiyeceğime göre ne fark ederdi ki? Şimdi benim için sonunu merak edip durduğum yarım bir kitap değil, son noktası konulmuş bir hikâyesin."

"Kötü sonla bitti sanırım bu kez."

"Bakış açısına göre değişir."

Aslı, içimde öyle bir canavarı uyandırmıştı ki kendimi tanıyamıyordum. Boşanmak için yanıp tutuşan ben, seks için bir müddet daha evli kalmayı kendime kabul ettirmek için, bir iç muhasebe yapıyordum. Madem her şeyin farkındaydı ve olgunlukla bunları kabul etmişti... O zaman, benden aşk meşk beklemediği sürece bu şekilde takılabilirdik. Yine de bu gece bununla ilgili daha fazla konuşmaya lüzum yoktu. İkimizin de uyumaya ihtiyacı vardı.

10

Sabah, yeni yıl tatili olduğu için işe gitmeme gerek yoktu ama yine de erken sayılacak bir saatte uyanmıştım. Hâlâ uyumakta olan Aslı'yı yatakta bırakıp kalktım. Günün ilk işi olan sobayı yakma işi bittiğinde çay demleyip bir parça ekmeğin arasına peynir koyup atıştırdım. Ama sanki zaman geçmiyordu ve hâlâ çok erkendi. Televizyonda kanalları öylesine gezindikten sonra vakit öldürmek için film izlemek daha cazip geldi.

Masanın üstünde duran Aslı'nın laptopunu açtığımda önce, birisinin mektubunu gizliden okuyormuşum gibi suçlu hissettim. Ama zaten en mahrem şeyi birlikte yaptıktan sonra laptopunda film izlememe kızmayacağını düşünüp arama motoruna girdim. Aslı'nın tüm sosyal medya hesapları açıktı ve şeytanın dürtmesiyle bir anda kendimi Pınar'ı aratırken buldum. Tam tahmin ettiğim gibi Aslı'yı geri eklemişti. Pınar'a ait, bana engellerle kapalı tüm sosyal medya hesapları buradan görülebiliyordu. Daha sayfasına girer girmez Zafer'le bir resmini görünce dişlerim ve yumruklarım kasıldı. Babam görür ya da duyar, diyerek bunca yıl benimle tek kare fotoğrafını paylaşmamıştı oysa. Sinirle tüm sekmeleri kapatıp ana sayfaya döndüğümde

Aslı'ya ait bir yazı dosyasının adı ilgimi çekti. "*Günlüklerim*" yazıyordu ve eğer gerçekten Aslı, burada günlük tutuyorsa bir göz atmamak olmazdı. Dosyaya tıkladığımda, yıl yıl tam beş dosya çıktı önüme ama hepsi şifreliydi. Açıp okumak için şifreyi bilmek gerekiyordu ve aklıma Aslı'nın ne gibi bir şifre koymuş olacağına dair hiçbir şey gelmiyordu. Hangi takımı tuttuğunu bilsem, o takımın kuruluş tarihini yazardım. Ama Aslı'yla ve kişisel zevkleriyle ilgili bilgim sıfırdı. Biraz kurcalayıp dört büyüklerin kuruluş yıllarını da içeren, saçma sapan bir-iki kombinasyon denedikten sonra vazgeçtim.

Laptopu asıl alma nedenim olan filmi açıp izlemeye başladım ama bir yandan da aklıma günlüğün şifresi olabilecek belli sayılar ya da kelimeler geldikçe filmi durdurup dosyalara geri dönüyordum. Tam yeni bir şifre deneyip başarısız olduğum sırada Aslı'nın sesiyle irkildim. "Sen benim bilgisayarımı mı karıştırıyorsun?"

Yazı dosyasından çıkıp durdurduğum filme döndüm hemen ve masum bir ifadeyle, "Yemedik bilgisayarını, sadece film izliyordum," dedim. Bana inanmayıp hemen yanıma gelerek ekrana baktı. Filmi gördüğü halde sorgulayıcı bir şekilde, "Film izlerken klavyeyle işin neydi peki?" diye sordu.

Aslı'nın bu aşırı korumacı tavrı günlüklerde ne yazdığını daha çok merak etmeme neden olduğu için hiç çaktırmadan yalana devam ettim. "Film dondu, ben de kısa yolları kullanarak tam ekran çıktım ve durdurup tekrar başlattım filmi."

Bu kez ikna olmuştu ama hâlâ malını paylaşmaya pek de hevesli görünmüyordu. "Bir daha izinsiz bilgisayarıma dokunma!"

"Ne kıymetli malın varmış!"

"Neyse bu konuyu uzatmaya gerek yok. Zaten bugün toplanıp gidiyorum, dolayısıyla bir daha bilgisayarımı göremezsin bile."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ailemin yanına dönüyorum. Artık rahat bir nefes alabilirsin, kurtuluyorsun benden."

"Biliyor musun, ben dün gece çok düşündüm ve bence boşanmak için acele etmeye gerek yok."

"Niye birden fikrin değişti?"

"Durduk yere olmadığını tahmin edebilirsin sende..."

"Bence uzatmamak en iyisi."

"Ben boşanmayı istediğimde boşanabileceğimizi söylemiştin dün gece. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse bence bir müddet daha evli kalabiliriz."

"Sen de dün gece, benden hevesini aldığını ve boşanmak için beklemeye lüzum olmadığını söylemiştin."

"Doğrusunu söylemek gerekirse hevesim kursağımda kaldı."

"Dünkü esmeri ara o zaman, eminim o, hevesini dindirebilecek kabiliyete sahiptir."

"Olabilirdi tabii ama ben verdiğim sözleri tutarım ve boşanana kadar başka kimseyle birlikte olmayacağımız konusunda söz verdik birbirimize."

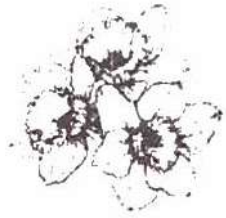
"Dün gece boşanmak için kırk takla atıyordun! Sabahına, sırf bir gece birlikte olduk diye vaz mı geçtin yani?"

"Aynen öyle. Sen boşanmamak için son kozunu oynadın ve tebrik ederim, işe yaradı. Bana vaat ettiğin bu yeni ilişki şeklini kabul ediyorum ve boşanmaktan vazgeçiyorum."

Kaşlarını çatıp inkâr etmek için gardını aldı ve, "Yok, öyle bir şey!" dedi.

"İyi çok istiyorsan git o zaman," diyerek resti çektiğimde hemen rengini belli etti.

"Benim de sözüm söz; sen boşanmak isteyince boşanacağız," diye ağzının içinde geveleyerek cevap verdiğinde gitmeyeceği kesinleşmiş oldu. Hiç vakit kaybetmeden, "Bugün tatil günüm ve tamamını seninle, yatakta geçirmek istiyorum," dediğimde yine o kurbanlık koyun ifadesiyle kabul etmesine şaşırdım.

Zorla ona bir şey yapıyor değildim ama her sevişmemizden sonra büründüğü düşünceli ruh hali öyle hissetmeme sebep oluyordu. Sadece yemek yemek gibi temel ihtiyaçlarımızı karşılamak için yataktan çıktığımız günün ardından, gece yatarken bu kez sırtını dönmek yerine bana sarıldı. Bu hareketinden rahatsız olup, "Kendini aptal bir aşk hikâyesine inandırırsan daha çok üzülürsün," dedim.

"Seninle her istediğinde birlikte oldum, eğer bu şekilde devam etmesini istiyorsan benim de tek şartım var. O da sarılarak uyumak. Senden aşk kırıntısı falan istiyor değilim."

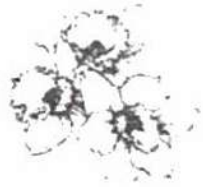
"Senin öcü geldiğinde ilk beni yesin diye mi sarılıyorsun yani!"

"Onun gibi bir şey işte. Daha güvende hissedip kolay uyuyorum."

Bu da bir başka kuyruklu yalandı. Aslı, bedenime sımsıkı sarıldığı halde uyumak şöyle dursun ağlamamak için kendiyle cebelleşiyordu. Arada bir gözünden firar eden bir-iki damla yaşı hemen pijamasının yenine silse de ağladığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. İsteyerek benimle birlikte olduktan sonra çocuk gibi ağlayıp zırladığı için onu teselli edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Bu hareketleri, onu katlanılmaz şekilde sıkıcı bulmama neden oluyordu sadece.

Artık kedi gibi mırıl mırıl ağlamasına dayanamayıp, "Daha zırlayacak mısın yoksa artık uyuyabilir miyiz?" dediğimde, "Beş dakika insan gibi davranamaz mısın?" diyerek çıkıştı.

"Kızım istemiyorsan yapma, istiyorsan da sonrasında zırlamadan yat zıbar! Yarın sabah işe gideceğim ben." Cevap vermedi ama ağlamayı da kesti çok şükür.

Sonraki günler ilişkimiz; yatakta daha sıcak, günlük hayatta ise soğuk rüzgârlar estirerek devam etti. Aslı, pabuç gibi uzun dilini yutmuş gibi, değil laf dalaşına girmek, benimle gerekmedikçe konuşmuyordu bile. Kendini, ikinci dönem başlayacağı okulu için ders çalışmaya adamıştı. Dinlenmek için ise yeni aldığı kitaplarını okuyup bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Artık yazdığı şeylerin bir günlük olduğunu tahmin edebiliyordum. Ama o gün, bilgisayarını benim elimde gördükten sonra bilgisayara da şifre koymuştu. Değil dosyaları açmak, bilgisayarı herhangi bir şey için kullanmak bile imkânsızdı artık. Bu kadar sakladığı ne vardı o günlüklerde, her geçen gün daha çok merak etmeme sebep oluyordu çünkü Aslı'nın sessizliği giderek büyüyordu.

Benimle konuşmuyor ama evdeki tüm sorumluluklarını eksiksiz yerine getiriyordu. İki hafta boyunca onu gülümserken gördüğüm tek an, telefonunda biriyle mesajlaştığında oldu. Hanımefendi bizim yüzümüze bile bakmazken kimin mesajına bu kadar sevinmişti? Telefonunu şarja taktığı bir ânını kollayıp, "Çay yapar mısın?" diye kibarca sordum. Yine bana, cevap dahi vermeden isteğimi yerine getirmek üzere mutfağa gidince koltuktan fırlayıp telefonunu kurcalamaya başladım. Bereket versin, bunda şifre yoktu. Mesajlara baktığımda Çağla dediği arkadaşıyla yazıştığını

görüp rahatladım. Mesajlardan anladığım üzere kız, dönem ta
tili olduğu için memleketine dönmüştü ve bu yüzden Aslı'y
la sık sık mesajlaşıyorlardı. Kitaplardan, sanattan ve daha bi
sürü sıkıcı şeyden konuştukları uzun yazışmaları atlayıp ken
dimle ilgili bir satır arasam da tek bulabildiğim Çağla denen
kızın yazdığı, "Sen ondan çok daha iyisini hak ediyorsun,"
cümlesiydi. Aslı, cevaben, "Bu benim özel hayatım, iyiliğimi
düşündüğünü biliyorum ama lütfen özel hayatıma karışma,"
yazmıştı.

Aslı, her gün destan gibi yazıştığı bu kıza da benimle ilgili
tek satır etmediğine göre o günlüklerde saklıydı tüm sırları.
Günlükleri merak etmemin en büyük nedeni, benim her dedi-
ğimi, emir sayıp yerine getirmesiydi. Yine tırlatıyorsa bu kez
tek suçlusu bendim. Uygun bir zaman kollayıp kontrol için
doktora gideceğimizi söylemek istiyordum ama onu, hastane-
ye yatırmaya çalıştığımı zannederse işi inada bindirip asla git-
mezdi hastaneye.

Hem her gece koynuma girip hem de bana bu kadar uzak
kalabilmesi şaşırtıcıydı. Psikolojisinin bozulduğundan şüphe
etmiyor olsam, bu durum tam da aradığım ilişki biçimiydi.

İki haftadır, sessiz sakin bir düzende giden hayatımız, Aslı
banyodayken çalan telefonuyla bir anda hareketlendi. Sürekli
mesajlaştığı Çağla'nın aradığını düşündüğüm için son anda ye-
tiştiğim telefonu, ekranına bakmadan hemen açtım.

Ama beklediğimin aksine, "Alo, Aslı nasılsın?" diye neşey-
le soran ses, benim asıl kalp ağrım olan Pınar'a aitti. Keşke
ekrana bakarak kimin aradığını gördükten sonra açsaydım.

İçimde tuttuğum, Pınar'a diyecek iki çift sözüm vardı elbet ama zehir zemberek sözler söylesem de beni anlaması ya da çektiğim acıyı hissetmesi mümkün değildi. Başka şekilde canını yakmak benim açımdan daha adildi. Hiç fırsat vermeden, "Aslı banyoda," diye cevap verdim.

O da beni sesimden tanıyıp bir an sessiz kaldı. Sonra çok mesafeli bir tonda, "Banyodan çıkınca beni aramasını söyler misin?" dedi.

"Bekle biraz, kendin söylersin."

Hızlı adımlarla banyoya yönelip Aslı'nın yanına girdim. Duşa kabini açtığımda Aslı, sinirle, "Kadir!" diye söylendi. Pınar'ın, telefondan bizi duyduğunu bilerek, "Görmediğim bir şey mi var? Niye kızıyorsun?" dedim.

"O yüzden değil, banyonun kapısını açık bıraktığın için kızıyorum. Dondum burada!"

"Telefon var sana, aceleyle kapıyı açık unuttum," diyerek telefonu Aslı'ya uzattım.

"Ellerim ıslak, sen tut kulağıma."

Aslı'nın dediğini yaptığımda, ne dediğini artık anlayamadığım Pınar'ın sesi geldi. Aslı, sakin bir tavırla, "Tamam, duştan çıkınca ararım ben seni," dedi. Telefonun kapanma sesini duyar duymaz da, "Sırf ondan intikam almak için banyoya geldin," diyerek kızdı bana.

"Az bile yaptım! Asıl, Zafer'i bir bulsam ağzını burnunu kıracağım!"

"İyi ne halt ediyorsan et, şimdi çık dışarı ve kapıyı çek!"

Çok kızgın olmasa, onunla duşa girme niyetindeydim ama bu kadar öfkeliyken beni armatürün kablosuyla boğabilirdi. Bornozuyla duştan çıktığında hâlâ burnundan soluyordu. "Bir daha küçük oyunlarına beni dahil etme sakın!"

"Oyun falan oynamadım. Seni aradı, ben de açıp banyoda olduğunu söyledim."

"Duştan çıkınca seni arar, desen yetmiyor muydu?"

"Ben Pınar Hanım'ın postası mıyım? Ne söyleyecekse kendi desin sana."

"Son kez uyarıyorum seni, Pınar'dan intikam almak için sakın ama sakın beni kullanmaya kalkma! Kuzenim o benim ve daha yeni barıştık."

"Bu eve geldiğin gece, Pınar aradığında, sen beni de dahil ettiğin bir sürü yalanı söylemiştin ama. Hem de sırf Pınar'ı laf dalaşında yenebilmek için."

"İşte şimdi tüm o olumsuzlukları geride bıraktık sonunda, mümkünse bozma bunu!" diye elleri belinde söylenip telefonunu kaptığı gibi yatak odasına gitti. Odadan gelen konuşma seslerinden anladığım kadarıyla Pınar'la telefondaydı. Giyinip salona döndüğünde, çok meraklı gözükmemeye çalışarak, "Niye aramış?" diye sordum.

"Sömestr tatili için yarın Zonguldak'a dönüyormuş, evinde benimle buluşmak istiyor."

"Gidecek misin?"

"Eve dönmeye korkuyorum. Hâlâ takip edilmekle ilgili endişelerim var. Şimdi okula başlayacağım ve o şey, annemlerin evinin etrafında dolanıp duruyorsa beni yeniden izlemeye başlayabilir. O yüzden bir kafede buluşacağız."

İlk kez, takıntıları konusunda onu ciddiye alıp, "Seni izlerken o şeyi hiç gördün mü?" diye sordum.

"Onu sadece iki kez gördüm. Birinde kardeşim öldü, diğerinde ise bir depoya bağlanmıştım."

"O zaman sürekli seni izlediğine nasıl emin olabiliyorsun?"

"Hissedebiliyorum. Evimizin etrafındaki hemen her ağacın gölgesine saklanarak ilerliyor."

"Görmeden böyle bir şeyi fark edemezsin."

"Derinlerde bir yerlerde hep izlendiğimi düşündüren bir içgüdü gibi, hiç bitmeyen bir karın ağrısı."

"Bu evde, tüm gün yalnız kaldığında daha çok korkman gerekir o zaman."

"Ama bu evi bilmiyor, bilemez çünkü buraya hastaneden geldik. Üstelik anne ve babamla değil, seninle geldim. Bizim evden birisi değilsin sen, bu yüzden seni takip edip beni bulamaz."

"Bir mantık kalıbına uyduruyorsun her şeyi ama anlattıklarında pek çok mantıksız nokta var."

"Bana inanmadığını biliyorum. Sen doğaüstü varlıklara inanmayan, o dar görüşlü insanlardansın."

"Hayır, senin zannettiğinin aksine bu koca dünyada ya da ucu bucağı olmayan evrende yalnız olduğumuzu düşünmek bence de aptallık. Seni, birisinin izleme ihtimali elbette olabilir. Ama bu kişi, kardeşinin ölümüne neden olup seni kaçırdığına göre, bence bir cinden hatta bu dünya üzerinde yaşayan her canlıdan daha tehlikeli olan; insandır."

"O şey, insansıydı ama asla insan değildi."

"Belki de öyle zannetmen sağlandı. Onu net bir açıyla, aydınlıkta gördün mü hiç?"

"Hayır."

"Öyleyse onun bir insan olduğunu düşünüp daha çok korkman gerekir. Bir insan, seni takip etmek için izlemese de olur. Başka şekillerde de yerini bulabilir."

"İçimi rahatlatmaya mı çalışıyorsun yoksa beni korkutmaya mı, anlamadım doğrusu."

"İkisi de değil, seni kaçırıp bana tuzak kuran kişiyi bulmak istiyorum."

"Sanki aklında bir isim var."

"Evet. Benim tahminime göre Zafer'di seni kaçıran."

"Ama dört yıl evvel, kardeşim öldüğünde o Zonguldak'ta bile değildi. Pınar'a, taziyede bulunmak için tam bir ay sonra gelip, Akçakoca'da olduğunu söylemişti. Zafer o sıralar Pınar'la çıkabilmek için her fırsatı değerlendiriyordu. Cenazeyi çok geç duyduğu için de özür üstüne özür diledi."

"Sen nerden biliyorsun tüm bunları, Pınar mı anlattı?"

"Bizzat şahit oldum. Pınar'la birlikte, hastaneye beni ziyarete bile geldiler."

"Yani ben Pınar'la çıkmadan çok önce ikisi görüşüyorlardı."

"Çok yakın arkadaşlardı sadece çünkü Pınar, Zafer'i yakışıklı bulmuyordu. Sonra arkadaş grubuna sen de dahil oldun ve Zafer tamamen saf dışı kaldı. Aslında Pınar'ı, Zafer'den ilk çalan sensin. O yüzden her şeyin altından Zafer'in çıkmasını bekleme. Zafer, yıllardır uygun ânı kolluyordu ve fırsatını bulunca da kaçırmadı. Onun, hemen Pınar'a çıkma teklifi etmesi, her şeyi onun planladığı anlamına gelmez."

"Bana o hapı vermeseydi belki ondan şüphe etmezdim."

"Hapı sana iyi niyetle verdiğini ben de düşünmüyorum. Hatta bence tam olarak Pınar'la buluşmaya gittiğini sandığı için sana hapı verdi. Pınar, seni kafan bir milyonken görünce senden ayrılır diye ümit etmiş bile olabilir."

"Ne şekilde olursa olsun hainin teki."

"Orası kesin," dedikten sonra koluma dokunup bana teselli vermek istercesine hafifçe okşadı. Sevişmelerimiz dışında bana dokunduğu ender anlardandı bu. Ela gözleri bana anlayış-

la gülümserken bir şeyin farkına vardım. Birlikte olduğumuz hiçbir an gözlerini açmıyordu. Sebebini sormayı düşünsem de ondan duygusal olarak etkilendiğimi sanmasından çekindiğim için vazgeçtim.

Pınar defteri benim için kapanmıştı ve tesellisi Aslı'nın vücudu olmuştu. Üstelik beklediğimin aksine gayet olgun davranarak bir aptal âşık olmamıştı. Tek sorun, içine kapanmış olmasıydı. Sohbet ortamı oluşmuşken, "Doktor kontrolün ne zamandı senin?" diye havadan sudan konuşur gibi sorduğumda, "Haftaya randevu aldım," dedi.

"Hangi gün? Ben de işten o gün izin alırım, birlikte gideriz."

"Gerek yok, ben arkadaşım Çağla'yla giderim."

"Arkadaş edinmen çok iyi oldu aslında. Toplarsın arkadaşlarını eve, yalnız da kalmazsın gündüzleri."

"Bence de aynı kafada birini bulup kitaplardan, filmlerden konuşmak çok güzel."

Evimizin iki yan binasında oturan öğrencileri hiç görmemiştim ama kızlar, Aslı'yı bu günlerde tek mutlu eden kişilerdi sanki. Aslı'nın salya sümük ağlayan hallerini geride bırakmasını sağlamışlardı.

Aslı, ertesi akşam eve geldiğinde çok mutsuz gözüküyordu. Pınar'la buluşmaları umduğu gibi gitmemişti sanırım. Çorbasını soğutmak için karıştırıp dururken dalıp gitmişti.

"Çorban buz oldu artık," dediğimde kafasını kaldırıp bana tuhaf bir kararsızlıkla baktı. Kaşığını bırakıp omuzlarını indirdi ve altdudağını ısırıp, "Ben, bugün dilekçe verdim," dedi.

"Niye, haftaya okula başlayacağın için mi?"

"Hayır, dilekçeyi okula vermedim. Ben... Boşanma dilekçesi verdim."

"Nerden çıktı bu şimdi?"

"Artık bu saçmalığa dayanamıyorum. En baştan beri sen haklıydın, bu gerçek bir evlilik değildi. Elif Abla'nın gazına gelip kendimi bir evcilik oyununa kaptırdım önce; ama şimdi anladım ki hayatıma bu saçma ilişkinin yön vermesini istemiyorum. Ben, Elif Abla gibi kendini, eşine ve evine adayabilecek birisi değilim, o sorumluluğa hazır değilim. Boşanıp okula döneceğim, özgür bir birey olarak yalnızca kendi hayatımı yaşamak istiyorum."

"Ve bu karara, tam da Pınar'la buluşup konuştuğun gün vardın, öyle mi?" Pınar kendi gittiği yetmezmiş gibi acıma yara bandı olan Aslı'yı da benden çekip almak istiyordu.

"Pınar'la alakası yok. Bu senin tavrınla alakalı. Beni, cinsel bir obje gibi görüp bu şekilde kullanman, beni kendime yabancılaştırıyor. Eski Aslı'yı özlüyorum. İlk başta sadece bakış açısı diye düşündüm. Pek çok ülke ve kültürde cinsellik, yemek yemek gibi fizyolojik bir ihtiyaç olarak görülüyor ve ben de aynı şekilde davranabilirim sandım. Ama seninle ilk gecemde, şunu anlamış oldum ki ben, kendimi karşılaştırdığım kültürlerdeki kızlardan çok daha fazla duygusalım."

"Makale gibi konuşup konuyu nereye bağlayacağını çok merak ediyorum. Bir bok anlamadım çünkü!"

"Senin anlayabileceğin şekilde anlatayım o halde. İlk gecemin çok da önemli olmadığını düşünüp seninle, aklımın bir köşesinde kalma diye birlikte oldum. Ama bu önemliydi çünkü benim ilkimdin sen... Yani bu özel olmalıydı ama sen... Sen, benim başka bir evreye geçmemi simgeleyen bekâreti öylece elimden almış oldun. Sanki o an benliğimi de kaybettim."

"Sen de benim bakirliğimi çaldın o zaman; çünkü benim de ilk gecemdi. Şimdi de beni boşayıp iffetimle oynayacaksın! Ayrıca sen de benim bedenimden faydalanıyorsun," deyip tişörtümün yakasını aşağı doğru çekerek iki gece önce omzumu somurarak oluşturduğu morluğu gösterdim.

"Dalga geçme, ben ciddiyim," derken yüzü alev almış yanıyordu.

"Pınar seni doldurup boşanmaya ikna etmiş ve geçmiş karşıma bekâretten bahsediyorsun! Aslı, beni her şey için suçlayabilirsin ama o konuda eşitiz. İlgisiz olabilirim ama sadık bir eşim. O yüzden ilk gecem özeldi, saçmalığı havada kalıyor. Ben bir Kazanova değilim ki benden bunu bahane ederek boşanmak isteyesin."

"İlişkimiz beni yıpratıyor, özsaygımı yitirmiş hissediyorum."

"Özsaygını yitireceğin ne yaptım sana? Hakaret mi ettim? Sövdüm mü, dövdüm mü, sesimi mi yükselttim ya da okula devam etmek istediğini söylediğinde engel mi oldum?"

"Hayır, aksine ders kitaplarımı almamı sağlayacak parayı verdin, bunun için minnettarım ama..."

"Minnettarlığını beni sap gibi bir başıma bırakıp giderek mi gösteriyorsun? Sen bu eve taşınmakta ısrarcı olduğun için madende çalışmaya başladım."

Derin bir nefes alıp doğru kelimeyi bulabilmek için gözlerini kapatıp bir müddet düşündü. Sonunda gözlerini daha çok sıkıp, "Fahişe gibi hissediyorum kendimi," dedi.

"Biz evliyiz, farkındasın değil mi?" diye alayla sorduğumda sessiz kaldı. Tüm bunların Pınar'ın başının altından çıktığına adım gibi emindim ve evliliğimiz Pınar'ın canını sıkıyorsa, asla boşanacak değildim.

"Sana ne dedi? Sen, üniversiteyi bitireceksin ama o işçi k
lacak mı dedi? Eğer Pınar'ın seni ikna ettiği cümle bu ise sak
başka şeyleri bahane ederek yalan söyleme."

"Benzer şeyler söyledi; doğru. Ama yemin ederim beni
sebeplerim arasında eğitim durumun yok."

"Senin sebeplerin arasında dişe dokunur bir şey zaten yok
Boşanmıyorum ben, çok meraklıysan kendi başına uğraş dur."

"O zaman seninle artık yatmayacağımı bil! Boşanalım y
da boşanmayalım, artık bu çarpık ilişkiye devam edemem."

"Emin misin? Gitgide daha iyi olmaya başlamıştık. Beni
morarttığın gece, komşular sesimizi duymasın diye müziği son
ses açtık falan..."

"Evet ama uyumlu olduğumuz tek konu bu. Yani..."

"Öyleyse bence oradan devam edelim. Ne demişler; bu hayatta en iyi bildiğin işi yap."

"O sözün, bu durum için söylenmediğine eminim."

"Kaçınılmaz olanı yaşıyorsan ânın tadını çıkar, cümlesi bu duruma uygun mudur?" diye sorup çapkınca göz kırptığımda isyan bayrağını çekti.

"Ben ânın tadını çıkarmayı değil, tüm hayatımda mutlu olmayı istiyorum! Boşanmaya da kararlıyım. Ben istedikten sonra mahkeme de bizi boşar zaten!"

Önce boşanmamak için yapmadığı dalavere kalmazken şimdi boşanmak için tutturmuştu. Dengesiz tavrı ve sesini yükseltmesi benim de sinirlerimi zıplatmıştı. Masadaki bardaklardan su dökülmesine neden olacak bir hızla masaya yumruğumu vurdum. "Hiçbir yere gidemezsin! Düne kadar seni izleyen cin, ananın evinin önünde seni bekliyordu. Hani dönemezdin o yüzden evine? Ne değişti bugün? Cinin başka semte mi taşınmış yoksa!"

"Annemlerin yanına dönmeyeceğim. Üniversiteden birkaç arkadaşla eve çıkacağım."

"Yok ya!" İki elimi sertçe masaya vurup ayağa kalktım. Asi'nın üstüne doğru eğilip, "Buradan, ananın babanın yanına gidebilirsin sadece! Aksine izin vereceğimi düşünüyorsan beni zerre tanıyamamışsındır!"

Birden sandalyesinden fırlayıp o da karşıma dikildi. "Düne kadar boşandığımız takdirde kiminle ne yaptığım ya da nereye gittiğim de senin umurunda değildi. Bugün ne değişti?"

"..."

Dut yemiş bülbül gibi kalakaldım bir an. Sahi niye gitmesini istemiyordum? Sadece yattığımız için desem, kız zaten boşanma sebebi olarak onu öne sürüyordu. Böyle bir şey denilmezdi, zaten fazlası vardı artık. Aklıma gelen ikinci şeyi söyleyip söylememekte bir an tereddüt ettim. Aslı, "Ben de dişe dokunur bir sebebin olamayacağını biliyorum zaten," deyip gitmeye kalkınca onu kolundan tutup durdurdum ve sonunun nereye gideceğini çok da düşünmeden, "Gitmeni istememin ilk sebebi seks, haklısın. Ama ikincisi... Sana alıştım ve sensiz uyumak istemiyorum artık," dedim.

Bir an yumuşar gibi oldu ve, "O zaman dilekçeyi geri çekip boşanmayı şimdilik rafa kaldırabilirim. Hem sağlıklı düşünmek için zamanım da olur," dedi. Kendimden memnun bir şekilde gülümsemem yüzüme yayılınca, Aslı'nın kaşları çatıldı ve kesin bir dille, "Ama dediğim gibi, artık seninle birlikte olmayacağım. Bunu bil de..." diye uyardı.

Şimdilik bozguna uğramış olsam da evden gitmediği ve aynı yatakta uyumaya devam ettiğimiz sürece onu ikna etmenin çok da zor olmayacağını düşünüp, "Sorun yok," dedim.

11

Aslı'da katır inadı olduğunu anlamam için bir haftanın geçmes gerekiyormuş. Kıza dökmediğim dil, yapmadığım şebeklik kal mamıştı ama "hayır"dan başka ağzından tek kelime çıkmıyor du. Dün gece, göğüs kaslarımı oynatarak radyoda çalan şarkıy ritim tuttuğumda kahkahalarla gülüp eğlendi ama yanına gidi boynunu öpmek istediğimde tek harekette kollarımdan sıyrılıp "Çok şirinsin ama işe yaramaz," dedi. Çiftleşmek için dişisin etkilemeye çalışan tropik kuşlara benzetmişti, Aslı beni.

Günden güne bu duruma daha da ifrit oluyordum. Bir şekilde onu ikna etmenin bir yolu olmalıydı. Çiçek böcek ya da sinemaya gitmek gibi duygusal toplara hiç girmemek en iyisiydi çünkü onun sonu başka bir yere varırdı. Zaten, geçen hafta doktoru, Aslı'ya duygu durumunda dengesizlikler olursa hastaneye tekrar yatmasını önermişti. Onu ümitlendirmek dengesini hepten bozabilirdi.

Çağla diye sürekli bahsettiği kızı hâlâ görememiş olsam da sürekli görüştüklerini biliyordum. Onunla doktora bile gittiğine göre, Aslı'nın rahatsızlığını ve hakkındaki pek çok şeyi bilecek kadar samimiydiler. Kızın, Aslı'nın daha iyi birisini hak

ettiğini düşündüğü için benden pek de hazzetmediğini, okuduğum o mesajdan anlamıştım. Belki de bu kız, akıl veriyordu benimle yatmaması için. Kızlar, bir araya gelince çok tehlikeli varlıklar olabiliyorlardı. Gerçi Aslı, öyle zekiydi ki başkasının aklına çok da ihtiyacı yoktu. Simay gibi bir kızı bile bakışlarıyla korkutmuştu.

Simay! Birden kafamda şimşekler çaktı, ne yapacağımı bulmuştum. Aslı, benimle ilk yattığında sebebi, beni Simay'a kaptırmamaktı aslında. Yine aynı şeyi yapıp Aslı'yı kıskandırmam yeterliydi. Akşam yemeğinden beş dakika önce Simay'a mesaj atıp, "Müsait olduğunda beni arayabilir misin?" diye sordum. Ekranı, Aslı'nın görebileceği şekilde telefonu yemek masasına koydum. Tam yemeğin orta yerinde, "Simay arıyor..." yazısıyla telefonum çaldığında Aslı da görmüş oldu. Telefonla masadan kalkıp, "Alo," dediğimde Aslı'nın gözlerinden ateşler çıkıyordu.

Simay eğlendiği sesinden belli bir şekilde, "Ooo Kadir Bey, nasılsınız?" diye sordu.

"İyiyim, sen nasılsın güzellik?"

"İyidir. Ne o boşandın mı yoksa? Artık gözde bekârlar arasında mısın?"

"Henüz değil."

"Eh, ben sana demiştim o ufaklık seni bırakmaz diye."

"Aslında şimdi durumlar değişti," deyip uzaklaşarak mutfağa geçtim. Kısık sesle, "Boşanmayı istemeyen benim," dedim.

"Zaten birine pençe geçirmek tam olarak budur. Karşındaki adamı öyle bir kafalarsın ki sen gitmek istediğinde bile artık adam seni bırakmaz."

"Hadi ya? Ciddi misin?"

"Siz zavallı erkekler, bizim bu karmaşık akıl oyunlarımıza kafa yormayın hiç. Beynin cız diye erir yoksa."

"Bence Aslı'yı kendinle kıyaslama, çok farklısınız çünkü."

"Hangi konularda mesela?"

"Aslı çok entel dantel bir kızdır. İşi gücü kitap okuyup siyah beyaz filmleri izlemek. Senin o kadar sıkıcı birisi olduğunu düşünmüyorum."

"Doğru, benim zevklerim; moda ve alışveriştir. Ama ufaklıkla benzeyen taraflarımız da var. Mesela boşanmaktan vazgeçme sebebinin, yeni yıl gecesi yapmış olduğunuz seks olduğunu düşünüyorum. Onun yerinde ben olsam, seni öyle kafalardım."

"On ikiden vurdun."

"Dedim ya çok da farklı değiliz onunla."

"Yani onun yanına dönmeyip seninle yatsaydım, sana mı bağlanacaktım?"

"Maalesef yakışıklı, bana seksle bağlanmazsın. Çünkü sana sıradan gelirim ama o ufaklık bakireydi, o gece seni öpmeye çalışıp beceremememesinden belliydi. Sadece kendisine ait bir oyuncağı, hiçbir erkek kolay kolay bırakamaz."

"Sahiplik duygusu mu beni Aslı'ya bağlıyor?"

"Şimdilik."

"Şimdilik derken?"

"Sonrasında alışkanlık ve körkütük aşk gelecek."

"Nesin sen, ilişki uzmanı mı?"

"Çok adam eskittim, artık iyi biliyorum bu işleri diyelim. Eee... Hâlâ niye aradığını söylemedin? Bir kaçamak mı yapmak istiyorsun?"

Bir an durup düşününce, "Neden olmasın," dedim. Madem farkında olmadan Aslı'ya bağlanmaya başlamıştım. Bu bağ sıkılaşmadan kesip atmak en iyisiydi.

"İyi, adresi atarım sana mesajla. Ne zaman geleceksin?"

"Müsaitsen, yarın izin günüm."

"Seni bekliyor olacağım, tatlım."

"Tamamdır."

Telefonu kapatıp salona döndüğümde Aslı'nın ağzından tek kelime çıkmadı ve yüzüme bile bakmadı. Sofraya oturduğumda ise kalkıp yatak odasına gitti ve kendini oraya kilitledi. Ayağına gideceğimi düşünüyorsa yanılıyordu.

Gece, yatak odasına gitmeyip koltukta uyudum. Eğer onunla uyumak alışkanlıktan sonra aşka dönüşecekse koltuk benim için en doğru yerdi. Âşık olma aptallığına tövbeliydim artık. Pınar'dan yediğim kazığın üzerine ne Aslı ne de bir başkası tarafından enayi yerine konulmayı kaldıramazdım. Pınar için zamanında yaptıklarım aklıma geldikçe içimdeki burukluk artıp öfkeye dönüşüyordu. O acılı öfkeyi Aslı'dan çıkarmıştım bugüne dek ve şimdi narkozu kesilmiş yaralı bir hasta gibi acıyı tekrar hissetmeye başlıyordum. Aslı yerine Simay'dan ya da başka bir kadından acımı çıkarabildiğim sürece sorun yok diye düşünüyordum.

Ertesi gün, duş, tıraş, saça şekil verme, parfüm sürme, kremler, ne giysem daha çok yakışır diye uzayıp giden hummalı bir bakım sürecinin ardından öğlen Aslı'ya bir şey demeden evden çıktım. Aslında hesap sorup durdurmasını hatta kavga çıkarmasını beklerdim ama beni şaşırtarak yokmuşum gibi davrandı. Bu duruma sevinmem gerekirken aklım niye böyle davrandığına takılı kalmıştı. Acaba boşanacak mıydı benden? Doktor kontrolüne gittiği gün boşanma dilekçesini geri çektiğini söylemişti. Tabii tekrar dilekçe vermesine engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Yol boyu, Simay'ı düşünmek istesem de aklım evdeki Aslı'da kalmıştı. Bir yandan boşanıp özgür kaldı-

ğımda çok daha hafiflemiş hissedeceğimi biliyorken diğer yandan boşanmamızı isteyen Pınar'a inat evli kalmakta ısrarcıydım. Simay'la yattığım takdirde Aslı, tek celsede boşardı beni. Aslı'nın benimle evli kalma sebebi, tek taraflı olarak kurduğu duygusal bağdı ve ihanet kabul edeceği bu hareketimle o bağı hiç düşünmeden keserdi. Konu bana geldiğinde gururunu pek çok kez geride bırakmıştı ama ihanet onun bile affetmeyeceği bir şeydi. Üstelik boşanana dek, böyle bir şey yapmayacağıma dair söz vermiştim.

Simay'ın Kozlu'daki evini bulup apartmanın önüne geldiğimde, zilde adını aradım ama isimlerin çoğu eksikti. Simay'ı aramak için telefonumu çıkarmışken orta yaşlı bir hanım apartmana girmek için kendi evinin ziline bastı ve oğluyla yaptığı kısa bir diyafon konuşmasının ardından kapı açıldı. Ben de hemen peşine takılıp apartmana girdiğimde beni süzüp, "Kime geldin sen evladım?" diye sordu. İsim vermek istemediğim için, "Arkadaşıma," diye geçiştirdiğimde, "Simay'a mı geldin?" diye tekrar sordu. "Onun gelen giden arkadaşları hiç bitmez, hepsi de böyle boylu poslu delikanlılar maşallah!"

Cevap vermeyip gelen asansöre meraklı teyzeyle binmek yerine merdivenlere yöneldim. Asansörün kapısı kapanırken teyze kendi kendine, "Kerhane kurdu kız apartmana, ev sahibinin umurunda değil. Fesüphanallah..." diyerek söyleniyordu. Sonunda üçüncü kata varıp Simay'ın ziline bastığımda şimdiden gerilmiştim. Bunun en büyük sebebi de az önceki teyze olmuştu. Simay beklediğim gibi ipek, seksi geceliklerle değil de bir taytın üzerine giydiği tişörtle açtı kapıyı. "Hoş geldin," deyip içeri buyur ettiğinde yılbaşındaki seksi halinden çok uzak gözüken Simay'ı süzerek, "Hoş bulduk," dedim.

"Ne o? Nüfusuna mı alacaksın beni? Pek bir baktın," diye kinayeli bir edayla sordu.

"Yani... Bu halinle evde, zaten nüfusuma kayıtlı olan karımdan farkın yok," dediğimde kahkahayı bastı.

"Nasıl bekliyordun ki beni?"

"Yeni yılda çok daha şık gözüküyordun."

"Evde abiyeyle dolaşacak değilim herhalde."

"Orası öyle ama böyle hani filmlerde olur ya..."

"Ha sen kapıyı jartiyerle falan mı açmamı bekliyordun?" deyip tekrar kahkaha attı. "Beleşe bu kadar tatlım."

O güldükçe ben rahatlayacağıma daha çok kasılıyordum. Hatta çocuk gibi kaçıp gitme isteği baş göstermişti içimde. "Ay kızardı bir de... Çok tatlı ya..." deyip burnumu sıktığında, yatakta gözünü bile açamayan Aslı'yla birlikte olmanın pek de tecrübeden sayılamayacağını idrak ettim. Bu kıza kesin rezil olurdum ben.

"Neyse, soyun dökün, rahatla sen," deyince boşta bulunup, "Hemen mi?" dediğimde gülmekten iki büklüm oldu. "Acelen ne? Montunu çıkar demek istedim. Geç otur şöyle, ben de birer Türk kahvesi yapayım, nasıl içersin kahveni?"

Utançtan renkten renge girerken, "Orta," diye mırıldanabildim. Montumu çıkardığım halde utançtan alev almış yanıyordum. Zaten oturma odası da çok havasızdı. Şekerli bir parfüme karışarak koltuklara sinmiş sigara kokusu, heyecandan kramplar giren midemi bulandırıyordu. Zebra desenli koltuklara, cırt pembe tüylü yastıklar yerleştirmişti. Odayı, gözü yeni açılmış köre bile göstersen bir kadının döşediğini anlayabilirdi. Beklerken canım sıkıldığı için telefonumu elime alıp ekranına baktım. Ama ne arayan vardı ne de soran... Aslı arayıp, "Neredesin?" dese, uçarak eve dönecek kıvama gelmiştim.

Kahvelerle döndüğünde yüzüne bile bakamıyordum. Sigarasını yakıp karşıma oturduktan sonra ilk konuşan o oldu. "Senin ufaklıkla, o çocuk yüzünden mi bozuştunuz?"

Kimden bahsettiğini anlamadığım için, "Hangi çocuk?" diye şaşkınca sordum.

"Yılbaşı gecesi partideki çocuk yok mu? O işte."

"Yok. O çocuk orada kaldı," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ah safım benim, sen öyle san..." diye alayla söylenip kahvesinden bir yudum aldı. Yine ilişki gurusu gibi yorumda bulunduğunu düşündüğüm için, "Aslı'nın gönlü bende ama benim onda gönlüm yok," dedim.

"Benim gördüğüm kadarıyla da senin kızın çocuğa yaklaşımı arkadaşça zaten. Ama çocuk bozmuş niyeti. Habire kıza yaranabilmek için etrafında. Yok efendim, 'Sen sıra bekleme otur, ben senin yerine beklerim, gerekirse seni bir ömür de beklerim,' imaları..."

Birden Simay'ın yılbaşı gecesinden bahsetmediğini fark edip, "Nerde gördün Aslı'yı o çocukla?" diye sordum.

"Geçen hafta salı, AVM'de gördüm. Burger sırasındaydılar."

Sinirden dişlerim gıcırdarken Simay, yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Arkadaşlar ama bence. Çocuk densizin tekidir belki de," dedi.

Simay'a cevap vermeyip burnumdan soluduğumda, "Aman sen de bir garipsin!" diyerek birden parladı. "Madem kızı köpek gibi kıskanıyorsun burada ne işin var? Kusura bakma ama sen ne istediğini bilmiyorsun!"

"Biliyorum, o iti bulup..." diye başlayan küfrümün ardından Simay sigarasından keyifle bir nefes çekip, "Âşıksın lan sen," dedi. "Aferin ufaklığa, üç-dört haftada hizaya getirmiş seni."

"Ne alakası var? Nikâhım altında sonuçta! Benim karıma asılacak itin biri, ben de öylece seyredeceğim, yok ya!"

"Seni ilk gördüğümde böyle değildin, şimdi sinirden götünden soluyorsun. Çünkü Aslı artık senin oldu bir kez. Ne kadar inkâr edersen et, bağlanmışsın ona."

"İstemiyorum ama kimseye bağlanmak. Buraya da bu yüzden geldim."

"İki dakikalık zevkler gönül bağlarını çözemiyor ama haberin olsun."

Cevap vermemek için kahvemi içince devam etti konuşmaya. "Niye inat ediyorsun? Kızın gönlü sende, bunu senin aptal kafan bile anlamış. Sen de kendini ona bıraksan ne kaybedersin? Tepkin zorla evlendirilmiş olmanıza mı?"

"Biraz ona biraz da başka şeylere..."

Simay oturduğu koltukta, ayaklarını altına alarak geriye yaslandı ve, "Anlatsana Allah aşkına, öleceğim meraktan," dedi.

"Uzun hikâye dedim ya..."

"Ben de bana gidelim, dinlemek isterim demiştim. O gece nasip değilmiş, bugün anlatıver bari," dedi. Pek de istekli olmadığımı görünce, "Aşka küstük, aşkı yaşamıyoruz diye aşk hikâyesi dinlemeyi de mi çok görüyorsun bize," dedi küskünce.

Ben de ta Pınar'dan başlayarak başladım anlatmaya, sıra Aslı'nın hastalığına ve depoda bağlı olduğu kısma gelince, "Euzübillahimineşşeytanirracim," diyerek koynuna tükürdü. "Ulan üç harfli de şuna, yalnız yaşıyorum ben," dediğinde, bu eve geldiğimden beri ilk kez rahatlayarak gülebildim. Tüm olayları anlattığımda, "Vay be..." deyip yeni bir sigara daha yaktı. "Bu saatten sonra kusura bakma ama seninle yatamam. Artık dünya ahret kardeşimsin."

İçten içe müthiş bir rahatlama hissetsem de üzülmüş gibi yapıp, "Niye?" diye sordum.

"Kadın, kadına bunu yapmamalı, bu ilk sebep. Seni sevdim, bu eve gelen pek çok hıyardan farklısın. Bu yüzden sonrasında pişmanlık duyacağın bir şey yapmanı istemiyorum, bu da ikinci sebep."

Simay'la birlikte olmak gibi bir niyetim olmasa da pişmanlık kısmına katılmadığım için, "O kadar anlattım, Aslı'yı sevmiyorum dedim. Bunu mu anladın oradan? Niye pişman olayım boşanacak olsak bile," diyerek itiraz ettim.

"Boşanırsın, pişman olmazsın. Hatta ilk başta böyle rahatlar, çok mutlu hissedersin. Ama Aslı'yı o çocukla el ele gördüğün ilk an, pişmanlıktan ölürsün. Güven bana, tecrübe konuşuyor burada."

"O it, apayrı bir konu. Kim acaba, adını biliyor musun?"

"Bizim fakültede değil, sadece onu biliyorum."

"Sen ne okuyorsun peki?"

"İşletme ama tüm İİBF'yi tanırım ve o çocuk bizden değil."

Üniversiteye gitmiyor oluşumun ezikliğini içimde bir kez daha duyup utana sıkıla, "O ne demek?" diye sordum. "Ben, öğrenci değilim," deyip peşine de hızlıca kafamı başka tarafa çevirdim.

"İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi demek. Aslı öğrenci ama değil mi?"

"Evet."

"Çünkü o gün, AVM'de, o çocuğun da Aslı'nın da elinde, Bülent Ecevit Üniversitesi'ne ait rehber kitapçık vardı. Hangi bölümde okuyor peki?"

"Türk Dili ve Edebiyatı."

"O zaman çocuk da bence o bölüme gidiyor. Belki de çocukla okulda karşılaşmışlardır sadece. Hemen kafanda kızı yargılayıp asma."

"Benim kızgınlığım Aslı'dan ziyade o herife! Aslı'nın evli olduğunu söylediğim halde, nasıl akbaba gibi karımın etrafında dolaşır?"

"Etraf kurt dolu, hele de bizim okul. Daha dur, senin minik kuzuyu kapmaya çalışan çok olur."

"Simay amacın ne senin? Delirtmek mi beni?"

"Aklın yokken delirsen ne olacak? Sende akıl olaydı, bir yüzük takardın o kızın eline."

"Yüzük mü?"

"Tabii. Nasıl evlisiniz siz oğlum? Elinizde alyans bile yok. Ben ilk başta, evliyim dediğinde kafa yapıyorsun benimle sandım. Çünkü yüzük yoktu ikinizde de."

"Yüzük takınca ne oluyor?"

"Ortalıkta benim gibi sahipsiz fıstıklar varken senin, elinde alyansı olan evli barklı karınla kimse uğraşmamış oluyor."

"Alırız bir yüzük o zaman, dert değil."

"Ay dur, ben de gelirim yüzük seçmeye. Sende bu öküzlük varken onu da beceremezsin. Zarif bir şeyler almak gerek."

"Çok pahalı olmasın da..."

"Okumadığına göre çalışıyorsundur herhalde. Azıcık açacaksın kesenin ağzını Kadircim."

"Çalışıyorum çalışmasına ama asıl dert evi geçindirmeye çalışmakta."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Maden işçisiyim."

Beklediğim hiçbir küçümseme ya da imada bulunmadan içtenlikle, "Fena kazanmıyor madenciler diye biliyorum ama sen biraz cimrisin herhalde," dedi.

"Yok be, ancak geçiniyoruz o parayla."

"Olsun, niyet önemli olan. Biz zarif bir çift alyans beğeniriz, ayarını düşük aldık mı fiyatı zaten ucuza gelir," dedi göz kırparak.

"Çift mi? Sadece Aslı'ya alsak olmaz mı? Ben takmasam..."

"Olmaz tabii ki. O sana bağlılığını gösteriyorsa sen de ona bağlılığını göstereceksin."

"Bir işin yoksa bugün çıkıp alalım mı?"

"Bugün pazar, kuyumcular kapalıdır. Hem kızın parmağının ölçüsü var mı sende?"

"Yok. Nasıl alacağım ölçüyü?"

"İlla ki her kadının, imitasyon da olsa yüzükle küpeyle dolu bir takı kutusu vardır. Oradan bir yüzük aşır, ondan bakarız ölçüye. Ne zaman müsait olursun sen?"

"Erken çıkmak için işten izin almam gerek. İzin alınca ararım ben seni."

"Tamam, ay hadi bakalım," diyerek ellerini çırptı heyecanla. Kadınların tamamının böyle şeylere zaafı vardı. Bu haline, "Nedir sizin bu yüzük merakınız?" diyerek güldüğümde o da benimle birlikte gülüp, "Bir gün zengin bir herif kafaladığımda, aha da bu fincan kadar pırlantası olan tek taş istiyorum," dedi.

Simay farklı bir kızdı. Feleğin çemberinden geçmiş, görmüş geçirmiş birisi olarak her konuda olgundu. Olaylara üçüncü kişi gözüyle bakabildiği için onun görüşleri benim bakış açımdan daha açıklayıcıydı. Uzun süredir hayatımda hissettiğim arkadaşlık boşluğunu doldurmuştu bugün. Biriyle bu şekilde dertleşebilmek kendimi çok iyi hissetmemi sağlamıştı. Seksten çok daha etkili bir şekilde konuşarak rahatlamamı sağladığı için ona minnettardım.

Biraz çekinerek de olsa Aslı'nın artık benden kaçtığını anlattım. Aslı'ya tekrar yaklaşabilmem için tüyolar veriyordu ki

zil çaldı. Birden aklıma o teyze gelince, "Polis bizi basmaya geldi!" dedim ayağa fırlayıp.

İki elini birbirine çarpıp en yüksek perdeden bir kahkaha daha attı. "Ne polisi be?"

"Ahlak polisi ama biz bir şey yapmadık yani bir şey olmaz değil mi?"

"Ayol manyak mısın? Polis niye bassın bizi?"

"Sana gelirken apartman sahanlığında bir kadın söylenip duruyordu, o aramış olmasın."

"Ay Kadir âlemsin, ne polisi sucudur gelen. Taa sabah su söylemiştim, ancak getirdiler. Şimdi kapıyı açmazsam o da gidecek," diyerek gülerek hâlâ çalan kapıya yöneldi. Merakla peşinden gittim. Simay sucuya parayı verirken hâlâ bana bakıp gülüyordu. Feci rezil olduğum için damacanayı alıp mutfağa kadar taşıyıp biraz olsun Simay'ın alaylı bakışlarından kaçabildim. Kapıyı kapatıp yanıma geldiğinde, "Sen kim çapkınlık yapmak kim lan şaşkın?" diyerek gülmeye devam etti. Kıpkırmızı olmuştum utançtan.

"Yerler senin utangaç suratını," deyip çenemi sıktıktan sonra, "Hangi kadın ne dedi de sen bu kadar korktun bakalım?" diye sordu.

"Orta yaşlı bir kadın, senin için hiç de hoş olmayan şeyler dedi..." desem de gerisini söylemeye dilim varmadı.

"Başı açık mıydı kapalı mıydı?"

"Açıktı. Hatta koyu kumral, kısa saçları vardı."

"Hımm... Serpil Abla o zaman. Bir de onun ekürisi var, başı bağlı olan, o da Keriman Abla. İkisi ahlak bekçisi gibiler, alıştım ben artık. Sen de rahatla artık, kırmızının bürünmediğin tonu kalmadı."

Zoraki gülümsesem de aptallığım yüzünden hâlâ mahcup tum. Halime bakıp gülümseyerek, "Yemeğe kal derdim ama karın bekler evde seni," dedi. "Hazır ayaklanmışken evli evine köylü köyüne. Bekletme evde kızı, hayvanlık da yapma kıza. Kibar ol, kalbini kırmışsın. Gönlünü yap sen, o zaten yüzüne kapattığı kapıyı kendi açar sana."

Simay'a kahve ve sohbeti için teşekkür edip montumu alıp çıktım. Eve dönerken bugün kaç kere rezil olduğumu sayamıyordum bile. Kozlu ve Kilimli, merkeze çok yakın iki farklı ilçe oldukları için akşam vakti eve varabildim. Eve girdiğimde Aslı, salondaki sehpanın üzerinden boş çay bardaklarını ve tabakları topluyordu.

"İyi akşamlar," deyip, "misafirin mi vardı?" diye sorduğumda umursamaz bir edayla, "Evet, Çağlalar geldi. Oturup sohbet muhabbet ettik işte."

"İyi yapmışsınız. Yiyecek bir şeyler var mı peki? Sabahtan beri açım ben."

Ağzının içinde öfkeyle bir şeyler mırıldanırken "zıkkım ye..." kısmını anlayabildim sadece. Kıskanması iyiye işaretti. "Neyse zaten sen misafir ağırladığın için yorulmuşsundur. Ben kendim alırım," deyip mutfağa geçtim. Kek, börek, salata vs. yok yoktu. Kendime kocaman bir tabak hazırlayıp hâlâ sobanın üstünde kaynayan çaydan bir bardak koyup televizyonun karşısına kuruldum. Aslı yine kedi gibi sobanın arkasındaki pufa kurulmuş kitap okuyordu. Sözde maç özetlerine bakıyordum ama gözüm iki de bir Aslı'ya kayıyordu. Simay'ın dedikleri aklımda fıldır fıldır dönerken nerden başlasam diye düşünüp duruyordum. Sonunda laf olsun diye, "Arkadaşlarınla da bir türlü tanışmak nasip olmadı," dedim. İlk başta beni duymadığı ya da duymazlıktan geldiği için cevap vermedi. Ben

de sesimi yükseltip, "Arkadaşlarınla diyorum, tanışamadık bir türlü," diyerek tekrarladım.

Kaşlarını sinirle çatıp gözlerini devirdikten sonra, "Sağır değiliz herhalde, duyduk!" dedi.

"E niye cevap vermiyorsun o zaman?"

"Kitap okuyorum ve okuduğum cümle yarım kalsın istemedim," dedi. Sonra bana cevap verdiğine pişman olduğu için öfkesini katlayarak sıkılı dişleri arasından, "Ya da paşa gönlüm istemedi! Sana hesap mı vereceğim?" dedi.

"Ne kızıyorsun? Hem ne dedim ki ben ya?"

"Deme sen artık bana bir şey zaten!"

Öfkeden dolan gözlerle elindeki kitabı şak diye kapatıp yatak odasına gitti. Ve bir güm daha... Bu evdeki kiracılığımız bittikten sonra ev sahibi, depozitoyu harap olan kapılara sayıp geri vermese yeriydi. Neyse ki kapıyı kilitlemedi bu kez. Aslında Simay'ın bahsettiği çocuğu soracaktım ama bu koşullar altında o uyuyana dek bekleyip yanına yatmaya gitmek en hayırlısıydı.

Gece parmak ucumda odaya girdiğimde uyuyordu. Ben de sessizce yanına kıvrılıp yattım. Hem Simay'ın dediğini yapıp gönlünü almak istiyor hem de böyle kıskançlıktan kıvranırken onu izlemekten büyük keyif alıyordum. Zaten kıvransın da hanımefendi, daha bana o kılkuyruk çocuğun hesabını verecekti! Bir an için asıl kıskançlıktan kıvrananın kendim olduğunu düşünsem de salondaki sobadan gelen loş ışıkta, Aslı'nın ağlayarak ıslattığı yastığı fark edince bir sıfır önde olduğumu anlayıp rahatladım. Doğru yolda gidiyordum, biraz daha kıskandırıp patlamasını sağlamam yeterliydi. Yatakta ona doğru dönerek, bol gölge oyunlu sobanın kızıl ışıklarında yüzünü incelemeye başladım. Yüz hatları, güzellik ya da çekiciliğin önemsiz

kaldığı bir sevimlilikle masumdu. Sanki hâlâ küçük bir kızdı ve hiç büyümemişti. Simay'ın ondan –aralarında pek yaş farkı olmamasına rağmen– ufaklık diye bahsetmesi bu yüzdendi belki de. Dudaklarına takılı kalan gözlerime rağmen, uyanmasından korktuğum için onu öpmedim. Kapanıp uykuya teslim olan gözlerimin aksine aklım dudaklarının hayalinde olduğu için rüyamda sürekli onunla öpüşürken gördüm kendimi.

Sabah, bir patırtıyla gözlerimi açtığımda Aslı, söylenerek yere düşen bir şeyleri toplayıp tuvalet aynasının önüne diziyordu. Asıl dikkatimi çeken ise üzerinde sadece iç çamaşırlarının olmasıydı. O eğilip yerdekileri toplarken ben de zevkle onu izliyordum. Toplama işi bitince uyanıp uyanmadığıma bakmak için arkasını dönünce hemen gözlerimi kapattım. Tekrar arkasını dönüp bu kez eğilip çekmeceleri karıştırmaya başladı. Artık daha fazla dayanamayıp sessizce kalktım ve tam arkasına gelince, "Günaydın," dedim. Aniden yakın mesafeden seslenmemle çığlığı basıp bana dönmesi bir oldu. Bedenlerimizin arasında bir santim vardı ve hızlı soluğunu göğsümde hissedebiliyordum. Ellerimi yumuşak bir şekilde belinde kaydırıp saçlarını koklayarak "Imm... Ne güzel kokuyorsun böyle," dediğimde dünkü öfkesini unutup, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Önce bedenlerimiz arasındaki mesafeyi sıfıra indirip onu kendime yaklaştırdım. İtiraz etmediğinde eğilip tüm gece özlemini duyduğum dudaklarına yöneldim. Öpücüklerim dudaklarından boynuna kaydığında ilk başta tamamen bana teslim oldu ama elim sutyenin kopçasına gittiğinde, "İstemiyorum," dedi nefes nefese.

Biraz geri çekilip soran bakışlarla baktığımda öfkeyle ya da hüzünle bağırıp çağırmasını ve beni sadakatsizlikle suçlamasını bekledim ama bakışlarını kaçırmak dışında hiçbir şey yapmadı. Kollarımın arasından, "Okula gitmek için hazırlanmalıyım," deyip kaçtı. Pasif agresif tavrı yüzünden bir arpa

boyu yol alamıyorduk. Sonunda çekmecede aradığı şeyi bulup doğrulduğunda ben de yatağın kenarına oturup onu izlemeye başladım. Bakışlarımın altında siyah külotlu çorapları çabucak giymeye çalışırken ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı acaba? Üstünü giyinirken bakışlarımı üstünden bir an olsun çekmeden onu izlemeye devam ettim. Çok rahatsız olsa da bana bunu belirtecek tek kelime etmedi. Tamamen giyindiğinde kaşlarımı çatıp, "Kışın ortasında o şortla dışarı çıkmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Üşümem korkma, altına kalın külotlu çorap giyindim," dedi gözlerini devirerek.

Bunu yenilgi saydığım için asıl derdimin üşümesi değil de onu kıskanmam olduğunu söyleyemedim. Oysa Simay bin kez tembih etmişti, gönlünü al diye. Yine de bir türlü dilimden çok güzel olduğunu söyleyen kelimeler çıkamadı. Söylersem hükmen mağlup olmuş gibi hissetmekten korkuyordum. Bunda Pınar'ın attığı kazığın payı da büyüktü. Aslı, ne sebeple olursa olsun bana hiç bahsetmediği bir çocukla gezip tozmuştu. Bir önceki ilişkimde olduğu gibi yine yarı yolda bırakılacaksam hiç bağlanmamak en güzeliydi.

Saate bakıp servisin gelme zamanına az kaldığını gördüğümde ben de kalkıp alelacele giyindim ve aynanın karşısında saçını yapan Aslı'ya, "İyi dersler," dileyip evden çıktım. Aynadan bana uzun bir bakış atsa da cevap vermedi.

Birkaç gün aramızdaki bu ateşkes devam etti. Ama şiddetli çatışmayı yeğlerdim. Öyle uzak ve yabancı olmuştuk ki Aslı'ya yaklaşabilmemin imkânı yoktu. Birlikte uyuyup hiç konuşmadan günlerin geçmesi sinir edici bir durumdu. Akıl danışmak

için Simay'ı aradığımda, "Açık ol," demişti. Ben de bir gece gururumu bir köşeye atıp, "Aslı, eğer aklında benimle ilgili bir soru işareti varsa sorabilirsin," dedim.

"Yok merak ettiğim bir şey. İstediğinle görüşüp konuşabilirsin, sorun değil."

"Kimseyle konuşup görüşmüyorum."

"Kadir, umurumda değil diyorum. Yine de geçmiş karşıma çocuk gibi yalan söylüyorsun. Daha bugün fısır fısır o kızla konuşuyordun, duydum."

"Aslı, yanlış anlamışsın–" diye açıklamak için başladığımda sözümü kesip, "Niye bana açıklama yapma gereği duyuyorsun? Ben merak etmiyorum senin özel hayatını. Derdin seks ise yeni kız arkadaşınla hallet o işi de bir zahmet!" dedi.

Dinlemeden hatta konuşmama fırsat bile vermeden takır takır saydırması sinirlerimi zıplattığı için, "Çok uzakta oturuyor kız, hafta içi görüşmek zor oluyor. O yüzden sana bu mecburiyetim. Kız buralarda olsaydı keşke, sana minnet etmezdim," dedim.

"İstersen kızı buraya getir, u-mu-rum-da de-ğil! Yeter ki benden uzak dur!" dedi aynı inatçı tavırla.

Öyle çok kızdırmıştı ki beni, "Bana uyar," dedim pis bir sırıtışla göz kırparak.

Beni yatakta bir başıma bırakarak yastığını ve dolaptan bir battaniye alıp salona gitti. Yapmadığım şeyler için dinlenmeden yargılanıp suçlanmaktan sıkıldığım için dönmesi için arkasından gidip tek kelime bile etmedim. Pınar, Aslı'yla depoda yakalandığımda sormamıştı neler olduğunu, babam da aynı şekilde hiç dinlememişti beni. Aslı, hastaneden bana geldiğinde ailesi bana sormak yerine direkt onu kaçırdığım kanısına varmıştı. Şimdi de Aslı, kafasında Simay'la birlikte olduğuma inanmış, ona göre davranıyordu. O kadar mı güvenilmez bir

heriftim ki ben bir Allah'ın kulu da Kadir ne oluyor diye sormuyordu.

Ertesi sabah işte, yemek molasında Simay'ın, "İzin alamadın mı hâlâ? Ne zaman gidiyoruz yüzük almaya?" mesajını görünce dertleşmek için aradım.

Hal hatır sorup bu hafta çok yoğun olduğumuz için izin alamadığımı ama haftaya bir gün gidebileceğimizi söyledikten sonra Aslı'yla dün gece aramızda geçenleri anlattım.

"Oğlum yularsız öküzsün sen! Yuların olsa çekip yön vermek istiyorum sana ama mümkün değil. Ben sana ne dedim, sen gitmiş ne demişsin?"

"Dinlemeden suçlaması kanıma dokunuyor artık."

"Onun da boynuzlanmak kanına dokunuyor ki kimliği meçhul çocukta buluyor teselliyi."

"O lavukla mı gördün yine Aslı'yı?"

"Fen Edebiyat Fakültesi'nde tanıdığım birkaç arkadaşa sordum soruşturdum, çocuk vantuz gibi yapışmış karına. Haberin olsun, ona göre davran. Kuş uçtu uçacak sen de sap gibi kalacaksın. Alttan al, kızdan özür dile, bir şeyler yap."

"Hem o, elin herifiyle gezecek hem de ben özür dileyeceğim!"

"Başka kızla yatıyorum demişsin, Aslı'nın yerinde ben olsam sırf intikam için boynuzlardım seni. Kız sadece kendisine anlayış gösteren biriyle alelade bir arkadaşlık yürütüyor. Yani Aslı yanlış bir şey yapmış değil."

"Niye bahsetmiyor bu çocuktan o zaman hiç?"

"Böyle gereksiz hırgür çıkaracağını bildiği için olabilir mi?"

Simay yine bir güzel paylayıp hatalı olanın ben olduğumu söyleyerek kapattı telefonu.

Akşam servisten inip hem çalışmaktan bedenim hem de düşünmekten beynim bitap düşmüş şekilde eve doğru yürürken

kulağıma çalınan kahkahayla arkama döndüm. Aslı'nın o ince sesi, karanlıktan dolayı yüzünü seçemediğim birisiyle konuşa gülüşe yaklaşıyordu. Sonunda eve yaklaştığında sokak lambasının ışığında yanındakini gördüm. Yılbaşı gecesi, Aslı'yla dans etmek isteyen çocuktu bu.

Koyu sohbetlerinden ötürü beni fark etmemişlerdi. "Aslı!" diye seslendiğimde durdu ikisi de. "Kim bu dört göz maymun?" diyerek çocuğun üstüne yürüdüğümde Aslı araya girip, "Arkadaşım, Çağla. Hani hep bahsediyorum," dedi.

Koyu renk saçları ensesine dek uzanan, büyük yuvarlak gözlüklü kılkuyruk kendisine maymun dememe bozulup küçümser bir edayla, "Sen kendine bak, gündüz feneri," dedi. İşten döndüğüm için başta yüzüm olmak üzere her tarafım kömür tozundan kapkaraydı. Elimi yüzümü yıkasam da duşa girmeden tam olarak çıkmıyordu. Bu lavuk, ben yerin dibinde çalışırken, hem akşama kadar karımla gezip, kapımın önüne kadar gelmiş hem de tutmuş bana cevap veriyordu. Ben daha itin yakasına yapışamadan Aslı araya girip ellerimi tuttu. "Kadir, ne yapıyorsun? Rezil ediyorsun beni!"

"Eve geç sen, sana ayrıca hesabını soracağım!"

"Kadir, lütfen! Rezalet çıkarma, küçücük mahallede yaşıyoruz. Herkese rezil edeceksin bizi."

"Bu saate kadar fink atıp, eve elin herifiyle geldiğinle konu komşuya benim rezil olacağımı düşünmüyor musun peki?" Konuşurken daha çok sinirlenip ellerimi tutan Aslı'nın ellerini sıktım. Acıyla yüzünü ekşitse de bundan şikâyet etmeyip, "Kadir, saçma sapan konuşma, hadi eve geçelim. Lütfen..." dedi.

"Bıraksana Aslı'yı," diyen ite dalmak için Aslı'yı kenara ittiğimde bu kez de yaşlı bir komşumuz yanımızdan geçerken, "Hayırdır, gençler?" dedi.

"Yok bir şey amca."

"O zaman haydi herkes evine. Kavga gürültü, ayıp oluyor yapıyorsunuz."

Seksenine merdiven dayamış adamı kırmayıp, "Tamam," diyerek Aslı'yı eve doğru yönlendirdim. Daha biz eve varamadan kılkuyruk, "Aslı, onunla gitmek zorunda değilsin," deyince arkamı dönmemle yumruğu gözlüğünün üstüne çakmam bir oldu. Amca, yere düşen ite yardım ederken, "Ne yaptın ama evladım, yakışıyor mu hiç?" diye bana söylendi.

Kılkuyruk, "Magandanın teki işte, ameleden ne beklersin?" diyerek doğrulduğunda ikinci yumruğu çakmak için elimi kaldırdım ama hem Aslı hem de amca aynı anda araya girdi. Sesleri duyan komşular, yavaş yavaş pencerelere çıkmaya başlamıştı. Amca, "Yapmayın gençler," diye hayıflanırken Aslı, eve girmemiz için yalvarıyordu.

"Lütfen eve gidelim, Kadir biraz hatırım varsa insan gibi davran."

"Göstereceğim ben sana insanlığı da adamlığı da..." deyip Aslı'yı sıkıca tuttuğum kolundan sürükleyerek eve doğru çektim. Elleri titrese de cebinden çıkardığı anahtarla çabucak kapıyı açıp eve girdi. Ben de peşinden girip dış kapıyı tüm menteşelerinden sarsılacak bir şiddetle kapattım. Aslı, irkilse de geri adım atmayıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi.

"ASIL SEN ELİN HERİFİYLE BU SAATE KADAR NE YAPIYORSUN?"

Bağırışıma inat, burnundan soluğunu verip omuzlarını dikleştirdi ve gayet sakin bir sesle, "Okuldan sonra sinemaya gittik ama bu seni ilgilendiren bir detay olamaz," dedi.

"Nasıl lan beni ilgilendirmiyormuş? Sen, gizli saklı, tanımadığım bir herifle gezip beni boynuzlayacaksın ve benlik bir durum olmayacak öyle mi?"

"Gizli saklı hiçbir şey yok ortada. Ben zorunda olmadığım halde Çağla'yla arkadaşlığımı senden asla gizlemedim. Dinleseydin zaten duymuş olurdun."

"Hep bahsediyordun evet, ama ben kız zannettim onu! Çağla diye erkek ismi mi olurmuş?"

"Çağla unisex bir isim ve yılbaşı gecesi partide seni Çağla'yla tanıştırdım hatta. Senin aksine ben gizli saklı bir şey yapmıyorum!"

"Çağla Şikel diye kadın bir mankenin olduğu bu ülkede kime sorsan Çağla kız ismi der. Ayrıca o gece, sen bir sürü kişiyi tanıştırdın peş peşe, ben de isimlere dikkat etmedim hiç."

"Aaa... Öyle mi? Ama istediğin isimleri çok güzel aklında tutup telefonuna bile kaydetmişsin," dedi kinayeyle.

"Sen de intikam almak için o dört gözle mi yattın?"

Sorum üzerine öyle çok öfkelendi ki, o sinir bozan sükûnetini kaybedip bağırmaya başladı. "İSTEDİĞİMİ YAPARIM! SEN İSTEDİĞİNİ YAPARKEN EVDE OTURUP SENİ BEKLEYECEĞİMİ Mİ SANDIN?"

Beni gıcık etmek için konuşuyordu ve fazlasıyla işe yaramıştı. Sinirden konuşamayacak duruma gelmiştim. Aslı'nın üzerine yürüdüğümde ona vuracağımı sandığı için refleksle ellerini kaldırdı. Öfkeyle tıslayıp arkasındaki duvara vurduğumda daha çok irkildi. "Benimle yatmamanın sebebi o kılkuyruk mu? Onun altına yattığın için mi benden kaçıyordun?"

Ağlamaya başlasa da cevap vermek için yine omuzlarını dikleştirdi. Ama o, daha ağzını açamadan birisi kapıya alacaklı gibi vurmaya başladı. Kavga ettiğimiz için eve girdikten sonra holden öteye gidememiştik. Daha ben kapıya yönelmeden dışarıdan, "Aslı iyi misin?" diyen kılkuyruğun sesi geldi. Dayaktan peltek olana kadar dövmek istiyordum onu ve kendi ayağıyla gelmişti keriz.

"Şimdi kimse elimden alamaz işte...Geberteceğim onu!" Kapıya ulaşamadan Aslı, koluma yapıştı. "Allah aşkına yapma!"

"O kadar çok seviyorsan kırığını, beni boynuzlamadan önce düşünecektin olacakları!"

"Hiçbir şey yok aramızda, yemin ederim. Sadece seni kızdırmak için öyle söyledim."

Kolumu Aslı'dan kurtarıp salondaki sobanın yanında duran süngüyü aldım. Aslı önce korkuyla iç çekip elleriyle ağzını kapattı sonra da kollarını iki yanına açıp salon kapısından geçmemem için geçmememem için siper oldu.

"Çık önümden!"

"Ya bir dinle! Vallahi billahi aramızda senin sandığın gibi bir şey yok! Hatta hiçbir şey yok."

"O zaman kapımızda ne işi var? Niye defolup gitmedi buradan?"

"Zaten komşumuz, iki yandaki evde oturuyorlar. Sen, o kızla buluşmaya gittiğin için bana hesap sormana kızıp az önce yalan söyledim. Çağla sadece arkadaşım, o kadar. İnan bana!"

"Dinlemiyorum seni, çık şuradan!" deyip Aslı'yı kenara savurdum. Arkamdan, "Ne istersen yaparım, lütfen kavga çıkarma!" dedi ağlayarak.

İçimde sebebini bilmediğim bir sızıyla geri döndüm. "O kadar mı değerli senin için?"

"Değerinden değil, rezil olmaktan korktuğumdan..."

"Kime rezil olmaktan? Bence zaten rezilin önde gidenisin!"

"Senin ne düşündüğün umurumda değil çünkü ben de senin şerefsizin teki olduğunu düşünüyorum! Benim korkum komşular. Eğer Çağla'yı dövüp olayın büyüyerek herkes tarafından duyulmasına sebep olursan insanlar hakkımızda konuşacaklar. Yanlış bir şey yapmadığım halde, öyle sanacaklar. Bunu kaldı-

ramam, eğer boşanmayacaksak aynı baskı seni de gerecektir. Lütfen biraz sağduyulu ol."

"Bu saatten sonra bok boşanırım senden! Bu it, atmaca gibi fırsat kollarken hiçbir yere gidemezsin!"

"Tamam, madem boşanmayacaksın, karının senin ve benim hakkımda konuşulanlar seni de kötü yönde etkileyecektir."

Cevap vermeyip sessiz kalmamı fırsat bilen Aslı, bu kez dış kapıyla arama geçip beni öpmeye başladı. Ağlayarak öpüşüyordu ama öyle bir dokunuşu vardı ki dudaklarının dudaklarıma... İçimi ısıtıp tüm sinirimi yatıştırıyordu. Ta ki kapıya aralıksız vuran it, "ASLI!" diye dışarıdan bağırana dek. Geri çekilip dudaklarımızı ayırdığımda Aslı, "Lütfen..." dedi korkuyla.

Kafamı tavana kaldırıp gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için bekledim biraz. Aslı'nın dediği gibi konu komşuya rezil olmamak için, "Gönder şu salağı hemen, yoksa elimde kalacak," diye soludum.

"Teşekkür ederim," deyip parmaklarının ucuna yükselerek dudağıma çabucak minik bir öpücük daha kondurdu. Kapıyı açtığı an, "İyi misin? Sana vurdu mu?" diye endişeyle sordu lavuk.

"Saçmalama Çağla, Kadir bana vurmaz ama aynı şeyi senin için söyleyemem. Eğer hemen gitmezsen elindeki süngüyle dövecek seni," diyerek omzunun üstünden başparmağıyla beni işaret etti.

Aslı'nın önerisini dinlemek yerine, "Aslı, ağlamışsın ama ondan korkup saklamana gerek yok!" diye diretti.

"Çağla, niye sana yalan söyleyeyim? Benim tek korkum, sayende komşulara rezil olmak. Bu eşimle benim aramda bir mevzu, kavga da edebiliriz yeri gelince. Karıkoca arasına girilmez, hiç duymadın mı?"

Aslı'nın sert uyarısı üzerine yüzü düştü ve bakışları bana doğru kaydı, elimdeki süngüyü döndürerek havaya kaldırıp ona doğru salladığımda ise boşta bulunup bir adım geri gitti. Aslı da geri çekilmesinden istifade edip, "İyi akşamlar, Çağla," diyerek kapıyı suratına kapattı.

Bana döndüğünde gözleri tekrar dolmaya başladı. Süngüyü bir köşeye bırakıp yanına gittiğimde şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Sarılmak için yaklaştığımda, "Dokunma bana..." diye mırıldandı.

"Eve elin herifiyle geç saatte gelip bir de kendini hiç naza çekme," dediğimde gözyaşlarını silip, "Ben yanlış bir şey yapmadım, sen kendine bak!" dedi.

"Ne yapmışım ben?"

"Gidip o kızla ..." diye başladığı cümlenin gerisi boğazında düğüm olup çıkamadı ağzından. Onun yerine bir hıçkırık çıktı ve gözlerini kapatıp ağlamaya devam etti. "Kimseyle yatmadım, demek istediğin oysa," deyince kaşlarını çatıp bana baktı.

"Niye sana inanayım?"

"O itle aramda bir şey yok dediğinde ben sana inandım. Benim de sana inanmak için bir sebebim yoktu."

"Geçen pazar nereye gittin o zaman? Bir de o kızla sürekli telefonda konuşup mesajlaşmalarınız var tabii..."

"Aslı, o topa hiç girme istersen, borçlu çıkarsın. Geçen pazar, o çocuk bizim evdeydi dahası destan gibi onunla yazışmalarınızı da gördüm. Bak şimdi aklıma geldi; sana benden ayrılmanı yazmıştı itoğluit!"

"Sen benim mesajlarımı mı okuyorsun?"

"Konuyu değiştirme hiç! Düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum zaten. Bu itle doktora bile gittin! Hatta habire Çağlalara

gittim deyip duruyordun. Sonra okulda hep dip dibeymişsiniz, sana kompliman yapıp duruyormuş."

"Kim diyor bunları sana?"

"Sen bırak kimin söylediğini, yalan mı?"

"Değil ama kim izliyor beni de sana yetiştiriyor bunları? Merak ettim!"

"Kuşlar söylüyor. Gerçi başkası söylemese de sen, pişkin pişkin baş başa sinemaya gittiğinizi söylüyorsun!"

"Baş başa gitmedik! Dört kız, iki erkek; grup olarak gittik."

"Grup derken?"

"Pisleşme!"

"Pislik olan Çağla dingili! Evli olduğunu bildiği halde ak-baba gibi dönüyor etrafında!"

"Hiç de bile, gayet arkadaş gibi yaklaşıyor bana. Fesatlık ediyorsun, benimle alakadar olması sadece arkadaşça sebep-lerden bir kere."

"Eminim öyledir!"

"Biz sadece kültürel anlamda kafa yapısı birbirine uyan iki arkadaşız. Sonra Çağla sınıf arkadaşım bu yüzden sürekli yan yana olmamız çok doğal. Onlara gidip gelmemin ya da onların bize gidip gelmesinin tek sebebi de ders çalışmaktı."

"Onlar derken?"

"İşte iki de ev arkadaşı var; Onur ve Fatih."

"Ulan üç tane herifin olduğu eve tek başına girip çıkarken ç çok dert ettiğin komşuları niye düşünmedin? Ya da yokluğumu fırsat bilip üç tane adamı eve nasıl alabildin?"

"Sadece ders çalışmak için gittim ben onlara! Onları da buraya ben çağırmadım, bana moral vermek için gelmişlerdi Kapıya gelen misafire gidin mi deseydim?"

"Ne için moral verdiler sana?" diye kinayeyle sorduğumda ilk başta cevap vermeyip gözlerini kaçırdı. Israrla cevap bekle diğimi fark ettiğinde ise kısık sesle, "Sen o kıza gittiğin için üzülmüştüm," dedi.

Ne aptaldı, bir kere gitme dese zaten bir yere gidecek değildim. Hem beni kaybettiğini düşünüp üzülüyor hem de bunu bana söylemek yerine başka adamlara anlatıyordu. Nasıl tezat bir ruh hali vardı bu kızın? "Madem üzüldün niye bana gitme demedin?"

"Gitme desem fark eder miydi sanki? Sadece daha çok gururum kırılacaktı. Çünkü beni yok sayıp yine gidecektin."

"Gitme desen gitmezdim Aslı. Sana yalan söyleyecek değilim. Oraya giderken niyetim Simay'la yatmaktı ama yapamadım. Seninleyken olduğum gibi rahat olamayacağımı fark edip gerildim."

"Ama denedin, öyle mi?"

"Kahve eşliğinde sohbetin herhangi bir aşamasının, ön sevişmeye dahil olduğunu düşünmüyorum. Yani hayır, hiçbir şey olmadı aramızda."

"Yemin et."

"Yemin ederim."

Birden yüzü değişti sanki gülmemek için kendini sıkıyordu. Arada bir, dudağının bir köşesi ona ihanet edip yukarı doğru kıvrılarak kendini açık ediyordu. Keyfi yerine gelince gözyaşları birden kesilmişti. "O zaman şöyle yapalım; sen duşa gir ben de sofrayı kurayım. Bu tatsız konuyu da kapatalım."

"Şimdilik öyle olsun ama Çağla meselesi kapanmadı henüz benim için."

Gözlerini devirip cevap vermeden içeri geçince ben de duşa girdim. Duştan çıktığımda yine yanıma kıyafet almayı unut-

tuğum için belime sardığım havluyla salona girdim. Sofrayı kurarken beni görünce bir an duraksadı. Bu halimi beğendiğimi biliyordum ve bu zaafını lehime çevirmek için dibine kadar girdim. Yemekte ne var diye bakmak, tek maksadımmış gibi üstüne doğru eğilerek bir tencerenin kapağını kaldırdım.

İçinde çorba olan tencerenin kapağını geri bırakıp, "Tatlı olarak ne var? Ben bugün yemeğe tatlıyla başlamak istiyorum. Tatlı yiyince stresten kurtuluyorum, pamuk gibi oluyorum ve bugün rahatlamaya çok ihtiyacım var," dedim kulağının dibinde fısıltıyla.

Yutkunup, "Tatlı yapmadım bugün," dedi.

Boynunu koklayıp, "Şeker gibi kokuyorsun," dediğimde, "Parfümüm, kurabiye aromalı çünkü," diyerek oyunuma ayak uydurdu.

"O zaman bu gece seninle idare edebilirim bence."

"Olmaz, hâlâ çok kızgınım sana," dese de sesi güçsüz çıktığı için bastırdım. "Ama o dingili dövmezsem ne istersen yaparım, demiştin."

"Çıkarcı pisliğin tekisin."

"Bunu gözlerime bakıp şirin bir gülümsemeyle söylemesen belki alınırdım ama hiç numara yapma, sen de bugün tatlıyı yemekten önce yemek istiyorsun."

Cevap vermeyip dudağının bir köşesini ısırdığında yemek masasından önce yatağa geçtik. Ben de haftalardır peşinde olduğum dileğime kavuşmuş oldum. Bu akşam yaşadıklarım üzerine gerçekten sakinleşmem için gerekliydi.

Yemek yerken ikimiz de gayet mutluyduk. Aslı günlerdir tuttuğu sessizlik orucunu bozmuş; okuldan, derslerden ve gıcık olduğu hocalardan bahsedip şikâyet ediyordu. Bu muhabbetlerden birinde Çağla denen lavuğun adı geçince suratımı assam

da keyfimiz kaçmasın diye sesimi çıkarmadım. Ama sohbet koyulaştıkça adını daha sık zikretmeye başladı.

"Çağla da hocaya dedi ki Aslı realizm akımının öncüsü olduğunu iddia etmedi zaten... Klasikler hakkında Çağla'yla aynı şeyleri düşünüyoruz... İkimiz de aynı filmleri seviyoruz... İki farklı romanda aynı kuramsal farkındalığa hayran olmuş durumdayız... Çağla'nın dediği gibi Dostoyevski'nin polise kurguları bugün olsa pek para etmezdi, doğru ama bence öte yandan, onun verdiği ilk örnekler olmasaydı bugünkü o bin parçalık puzzle benzeri, beyin jimnastiği yaptıran polisiyeler de olmazdı... Çağla'yla bir kitap bloğu kurmak istiyoruz..." diye uzayıp giden hiçbir şey anlamadığım pek çok cümlenin içinde itoğluitin adı geçiyordu.

En sonunda dayanamayıp, "Yetti ama!" dedim. "Çağla da Çağla! Gidip ağzını burnunu kırdırtacaksın o itin bana!"

"Niye biraz olsun sakin ve onun kadar düşünceli olmuyorsun?"

"Evet, acayip düşünceli! Başkasının karısını kendine istiyor. Sen de saf gibi bunu kibarlık sanıyorsun."

"Alakası bile yok. Önyargılısın, onu tanısan çok farklı biri olduğunu görürsün."

"Benim uzun süredir sandığımın aksine Çağla bir erkek, doğru mu?"

"Evet, tabii ki."

"O zaman tek derdi evli bir kadını baştan çıkarmak olan şerefsizin teki aslında."

"Herkes senin gibi uçkurunun derdinde değil. Tanımadan kimseyi böyle yargılayamazsın. Evli olduğumun gayet farkında bir kere."

"Ama evliliğimizde yaşanan her şeyi ona anlattığın için evliliğimizin çok sağlam olmadığının da farkında."

"Ve bu konuda ne zaman üzgün olsam bana dayanak oluyor."

"Onun niyeti, sana dayanak olmak değil, fırsatını bulduğu an sana dayamak!"

"İğrençsin Kadir! Çağla çok duygusal ve romantik bir çocuk. Onun kafasında seks senin düşündüğün gibi fizyolojik bir ihtiyaç değil, ruhsal bir doyum. Bu yüzden sonsuz aşkıyla karşılaşana dek, ay tanrıçası Selene'nin sevdiği ölümlüyü arayışı gibi acılı da olsa doğru kişi ve an için bekler."

"Doğru an için fırsat kolladığını ben de söyledim zaten. Ayrıca elin herifinin seks hakkında ne düşündüğünü nerden biliyorsun sen? Nasıl bir edebiyat bu?"

"Biz, kendi arı görüşümüzü oluşturabilmek için insanı ve insanla ilgili her türlü kavramı irdeliyoruz."

"Siz derken? Diğer iki it de mi bu muhabbetlere dahil yani."

"Yok. Onur ve Fatih iyi çocuklar ama mühendislik okudukları için biraz yüzeysel bakış açıları var. Her şeye saf doğa kanunları ve bilimsel çerçevede bakıyorlar. Spiritüel yaklaşım onlara çok uzak."

"Mühendislik okuyorlar mı dedin az önce sen?"

"Evet, biri maden diğeri makine mühendisliği okuyor."

"Ulan, üniversitenin kapısından geçmemiş ben bile biliyorum mühendislikteki çocukların abazanlığını! Aslı sen beni çıldırtacak mısın? Bir de bu heriflerin evine gidip duruyordun!"

"Ne palazlanıyorsun durduk yere? Bölümüne göre insanları sınıflandırıp da mı arkadaş olacağım?"

Birden aklıma gelenle dişlerimi sıkıp, "Benden boşanıp eve çıkacağın arkadaşlar bunlar mıydı?" diye sorduğumda, "Yok artık, o kadar da değil," dedi. "Çağla'nın sınıftan tanıdığı iki kız, ev arkadaşı olarak üçüncüyü arıyorlardı. Onların yanına taşınacaktım. Hem üniversitenin hemen dibindeydi daireleri."

"Üniversitenin oradaki evlerin kirasından haberin var mı senin? Nasıl ödemeyi düşünüyordun ki?"

"Benim üniversite için bir eğitim fonum vardı. Babam okula tekrar başladığımı duyunca fonu kullanabileceğimi söyledi."

"Ekonomik özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz da boşanmak istedin öyle mi?"

"Tabii ki öyle değil. Sadece bana daha romantik yaklaşacak birini hak ettiğimi anladım."

"Kesin Çağla sayesinde olmuştur bu müthiş, olağandışı, kuramsal ya da kurumsal mıydı ne haltsa işte ondan olan farkındalık!"

"Sen sığ bir erkeksin diye her erkek de öyle değil, niye bunu kabul etmiyorsun?"

"Adamın gözüne gözlüğü geçirdim yine de kapımıza gelecek cesareti gösterdi. O derece şeyinin dikine gidiyor."

"Sadece senin nobran tavırların onu ikileme düşürdü. Bana zarar vereceğini düşündüğü için centilmenliğinden kapıya geldi."

"Bir beyaz atlı şövalye olmamıştı o dingil, onu da oldu tam oldu!"

"Kıskançlık ediyorsun Kadir," diye söylenerek sofrayı toplamaya başladı. Sofradaki konuşma, beni içten içe öyle fena doldurup sinirlendirmişti ki bu akşam süngüyü o itin münasip bir tarafına sokmadığım için acayip pişman oldum.

Aslı asık yüzüme bakıp sürekli, "Abartma, kıskançlık etme," deyip duruyordu. Sinirimi Aslı'dan çıkarmaktan korkup o mutfaktayken, akıl danışmak için Simay'ı aradım.

"Alo."

"Alo, Simay sana danışmak istediğim bir şey var."

"Özet geç, hiç uygun bir zamanda aramadın çünkü."

"Rahatsız ettiysem–"

"Kes tıraşı da anlat hadi, sırf meraktan açtım telefonu. Yok. sa yatakta bir Yunan heykeli beni beklerken ABD başkanı ara. sa açmam."

"Tamam, özet geçiyorum hemen. Hani sana Aslı, Çağla diye bir komşu kızla dertleşiyor demiştim ya..."

"Hatırladım, Aslı'ya seni hak etmiyor yazan sürtük."

"İşte o, kız değilmiş. Aslı'nın dibinde dolanıp duran herif. miş."

Simay içten bir kahkaha atıp, "Ulan hiç güleceğim yoktu! Gece gece iyi eğlendim sayende," dedi.

"Gülme be! Sinirden küp oldum. Aslı, toz kondurmuyor ite. Arkadaşız ayağına herif Aslı'ya iyice yaklaşmış."

"Oh oldu sana, yüzüğü almazsan böyle olur."

"Tamam, haftaya muhakkak gidelim o zaman kuyumcuya."

"İyi, tamam. Benim yakışıklı sesleniyor tatlım, görüşürüz sonra ve uzun uzun konuşuruz bunları."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde Aslı'yla göz göze geldik. "Kimdi o?" dedi hesap sorarak.

"Simay."

"Hâlâ görüşüyorsun yani o kızla?"

"Sen o itle bir daha konuşmayacağına söz verirsen ben de bir daha asla Simay'la konuşmam."

"Biz arkadaşız sadece."

"Biz de öyle."

"Eminim öyledir! O kaşar da sırf iyi bir dostluk için seninle görüşüyordur ya..."

"Bana önyargılı diyene de bakın hele, şimdi kim, hiç tanımadan insanları sınıflandırıp yargılıyor?"

İtiraz etmek için ağzını açtı ve hiçbir şey demeden geri kapattı. Bir elini beline koyup diğer elinin işaretparmağını bana doğru sallayarak, "Biliyor musun? Kiminle görüştüğün ya da arkadaşlık ettiğin umurumda değil," dedi. "Bu tuzağa düşüp de Çağla'yla arkadaşlığımı bozmana izin vermeyeceğim!"

"İyi, sen bilirsin. O zaman benim Simay'la olan arkadaşlığımı da haybeye bozmamı bekleme hiç."

"Tamam," deyip yatak odasına geçti. Uyumak için yatağa yanına girdiğimde yine aramıza yastık koymuş olduğunu görüp şansıma tükürerek sertçe kafamı yastığa bıraktım.

Cumartesi günü, Aslı'nın Çağla'ya gitmesini engelleyebilmek için komşuları bahane ettim. Aslı dip dibe evlerden oluşan küçük bir mahallede yaşadığımızın farkındaydı ve hoşuna gitmese de söylediklerimi mantıklı bulup ben isteyken onlara gitmeyeceğine söz verdi. Pazar günü zaten evde olacaktım ama asıl dert hafta içiydi. Aslı, tek başına okula gitmekten korkuyordu her şeyden önce ve Çağla, sınıf arkadaşı olduğu için bütün ders saatleri uyuşuyordu. Üniversite, lise gibi değildi ki herkes derse aynı saatte girip çıksın.

İşte bile aklımda sadece bu vardı. Aslı'nın Çağla'yla gitmesini engelleyebilmek için öncelikle okula gidebileceği başka birini bulmak gerekiyordu. Kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş derler ya, benim için de öyle olmuştu. Abim, yemek paydosunda dalgın halimi fark edip önce göz kırparak, "Ne var ne yok?" dercesine sordu. Omuz silkip beden dilimle, "Yok bir şey," diye cevap verdiğimde kafasıyla diğer işçilerden uzak bir köşeyi işaret etti. Sessiz sedasız bir köşeye geçtiğimizde aramızdaki sözsüz diyalog yerini konuşmaya bıraktı.

"Ne var, ne düşünüyorsun kara kara?"

"Yok bir şey abi."

"Bana niye yalan söylüyorsun, sanki tanımıyorum seni. Para raya sıkıştıysan söyle."

"Abi saçmalama, ne parası?"

"Ne bileyim ben, karın üniversiteye başlamış ya belki para yetişmiyordur dedim."

"Yok, para lazım değil. Aslı'nın eğitim fonu varmış, okulla ilgili harcamalarını oradan karşılıyor."

"Aaa... Fon dedin de aklıma geldi. Bizim patron da çocuğu ya da kardeşi üniversitede okuyana burs parası veriyor. Elli lira, çok bir şey değil ama Davut Abi, en azından kızın yol parası çıkıyor der hep."

Birden aklıma gelen parlak bir fikirle, "Davut Abi'nin kızı burada mı üniversiteye gidiyor? Aslı'ya gidip gelirken arkadaş olur mu?" diye sordum.

"Yok, onunki şehir dışında ama Nuri'nin kardeşi ile Kürşat Abi'nin kızı burada okuyor."

"Hangi bölümdeler?"

"Nuri'nin kardeşi erkek, onunla gidip gelmesi yakışık almaz zaten. Kürşat Abi'ye de sen sorarsın kızının bölümünü."

"Tamam, sağ ol abi."

"Bu arada, karına söyle, bir öğrenci belgesi versin sana. Biz de burs için patrona verelim, elli lira da paradır sonuçta."

"Tamamdır."

Soluğu Kürşat Abi'nin yanında nasıl aldım bilmiyorum ama kızı edebiyat değil sağlık okuyormuş. Tam hayal kırıklığıyla durumu, "Karım tek gitmekten korkuyor, arkadaş arıyordum ama farklıymış bölümler," diye özetleyip giderken kulak mi-

safiri olan Zeki, "Bizim komşunun kızı bu yıl kazandı edebiyatı," dedi. Zeki'ye merakla nerede oturduğu ve kim olduğunu sorduğumda, kızın bizim evden sadece iki durak geride oturduğunu öğrendim. Benim için akşama kıza birlikte gitmek için karımla gider mi diye sormasını rica ettim. Çok zor da olsa birini bulmuştum sanırım. Herhalde haber yolladığım kız da hasta olan Aslı'ya, okula giderken eşlik etmekten gocunmazdı.

Akşam yemeğinde Zeki'den telefon gelene dek Aslı'ya bu durumdan bahsetmedim. Zeki, kızın Aslı'yı sınıftan zaten tanıdığını ve birlikte gitmekten mutlu olacağını söyleyince gülümsemem yüzüme yayıldı. Zeki'ye, kıza iletmesi için Aslı'nın numarasını söylerken Aslı, dikkatle bana bakıyordu.

Telefonu kapattığımda hemen, "Kime verdin numaramı?" diye sordu.

"Bir sınıf arkadaşına, az sonra kız sana mesaj atacak."

"Tanımadığım insanlara niye numaramı veriyorsun? Manyak mısın?"

"Sınıf arkadaşın, niye tanımadık olsun? Adı da Şennur muydu neydi, sanırım."

"Şengül mü?"

"Evet, evet."

"Yoksa onunla da mı kırıştırıyorsun?"

"Aslı, saçmalama! Kızın adını bile bilmiyorum ve hiç görmedim de. Bizim eve yakın oturuyorlarmış. Bir arkadaşımın komşusuymuş ve yalnız okula gitmek istemiyormuş kız. Ben de dedim, karım da aynı bölümde, birinci sınıf ve birlikte giderler okula. Senin için sorun olacağını düşünememiştim."

"Eminim öyledir! Sırf Çağla'yla okula gitmemi engellemek için yedi düvele haber salıp bulmuşsundur o kızı ama fark etmez. Üçümüz beraber gideriz, olur biter."

Şengül denilen kız mesaj atınca Aslı, kızı arayıp konuşmak için masadan kalktı. Planım pek de istediğim gibi işlemediği için iştahım kaçtı ve ben de kalktım masadan. Aslı, benim aksime hareket ettikçe ben de Simay'a, olan biteni yazıp duruyordum. Simay en sonunda, "Bana yazacağına git kızla ilgilen daha çok ilerleme kaydedersin," diyerek mesaj atmayı kesti. Haftaya çarşamba yüzük almaya gitmek için sözleşmiştik zaten. Alyanslar, umarım beklediğim etkiyi yaratıp Çağla'yı Aslı'dan uzak tutardı. Yoksa katil olmam an meselesiydi. Simay'ın dediğini yapıp çalışma masasına kurulmuş olan Aslı'nın yanına gittiğimde yine o itle mesajlaşıyordu. Ekranda adını görür görmez Aslı'nın elinden telefonu çekip aldım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Niye hâlâ yazışıyorsun bu itle?"

"Sana ne? Sen, oda sıcaklığında bile eriyen kaşarla mesajlaşırken ben sana karıştım mı?"

"Karışmak istiyorsan karış, sorun yok benim için."

"Benim için sorun ama!"

Telefonunu elimden kaptığı gibi yatak odasına geçti. Kafayı yemek üzereydim. Elin herifi arkadaş ayağına saatlerce karımla yazışıp duruyordu. Pazar günümüzde, Çağla'nın yüzünden kâbusa dönmüştü. Aslı bana surat asıp gerekmedikçe benimle konuşmuyordu. Tek iyi haber ise Aslı ile Şengül'ün telefonlaşıp arkadaşlıklarını ilerletmiş olmalarıydı. Pazartesi okula, Çağla'yla baş başa gitmeyecekti en azından. Şengül'ün bindiği otobüse denk gelebilmek için sözleşmişlerdi.

Simay'ın dediklerini uygulamaya uğraşıp Aslı'ya kibar davranmak için tabiri caizse kırılıyordum ama çok da başarılı olabildiğim söylenemezdi. Telefonumu elime her aldığımda Simay'la yazıştığımı anladığı için benden daha da uzaklaşıyordu. Sonuç olarak, gece yatağa yine aramızda yastıkla küs girdik.

Sabah yine Aslı'nın aynanın önünde düşürdüğü bir şeyin gürültüsüne uyanıp gözlerimi açtığımda söylene söylene saçıyla uğraşıyordu. "Günaydın," dediğimde cevap vermeyip oflayıp puflad. "Ne o, artık selam sabah da mı yok?" dediğimde aynadan sinirli bir şekilde bana bakıp, "Sabah sabah seninle hiç uğraşamam, günaydın sana da, oldu mu?" dedi.

"Bu sabah sol tarafından kalktın herhalde."

"Hayır, aksine çok mutlu uyandım ama saçım beni sinir etti."

"Az önce saçınla kavga ettiğini kabul mü ettin sen?"

"İstediğin kadar alay et ama insanın saçının kendisine itaat etmemesi çok gıcık bir durum!"

"Saçına ne yapmak isterken böyle kördüğüm yaptın peki?"

"Örmek istedim ama pek de becerebildiğim söylenemez."

"Yardımcı olmamı ister misin?" diye sorduğumda alayla gülüp, "Sen ne anlarsın?" dedi.

Arkasından yaklaşıp saçlarındaki düğüme parmaklarımı nazikçe geçirip elimle saçını tarayıp düzelttim. "Önce saçını nemlendirelim biraz," deyip aynanın önündeki tarama suyunu saçına sıktığımda şaşkınlıkla aynadan bana baktı. Bakışlarını yok sayıp nemli saçlarını taradım ve, "Özel olarak istediğin bir örgü modeli var mı?" diye sordum.

"Balıksırtı örmek istedim ama becerebilir misin?"

Cevap vermeyip birkaç dakikada saçlarını ördüm. Saçından bir tutam kalınca, "Lastik toka..." diyerek avucumu açtım. Hayran bir bakışla minik lastiği uzattı. En son yanlarda kalan saçları da tarakla toparlayıp tel toka ile sabitlediğimde dayanamayıp, "Nerde öğrendin saç örmeyi?" diye sordu.

"Lise birden ikiye geçeceğim yaz, kuaförde çıraklık yapmıştım. Yaşım küçük olduğu için daha çok getir götür işleri-

ni yaptırırlardı bana. O yaz öğrenebildiğim iki şeyden biridir, örgü."

"Diğeri ne?"

"Saçların uçlarındaki kırıkları alabilmek."

"Valla ikisi de benim çok işime yarar. Çok güzel oldu, ellerine sağlık."

"Önemli değil ama bence hâlâ bir şeyler eksik..." Toka kutusunu karıştırıp üzerinde çiçeklerin olduğu bir toka bulunca onu da taç şeklinde saçının ön kısmına taktım. "İşte şimdi oldu," dediğimde bana aynadan bakan yüzü pespembe olmuştu. Eğilip yanağına bir öpücük kondurduğumda ise gözlerini kapattı sükûnetle. Simay'ın dediğini yapıp sevişmek istediğim zamanlar dışında da ona yaklaşmak bana artı puan kazandırmıştı.

Ben işe, o da okula gitmek üzere birlikte evden çıktığımızda uzattığım elimi tereddütsüz tuttu. Bana yan yan bakıp gülümsemesi çok tatlıydı. Etrafı kolaçan edip yolun boş olduğuna emin olunca dudağına küçük bir öpücük kondurdum. İlk başta utanıp geri çekildi ve o da etrafta birisi var mı diye baktı. "Kimse yok," diyerek onu temin ettiğimde bu kez kendisi iç ceketimin yakasına yakışıp beni öpmeye başladı. Hem de ne öpüşmek... Birisi görse, "Eviniz yok mu sizin?" derdi. Bu eski püskü iş elbiselerim içinde Aslı'nın hayranlığını nasıl hak ettiğime pek anlam veremesem de ince belini kavrayıp onu kendime daha fazla yaklaştırarak karşılık verdim.

Gıcık bir öksürük sesiyle ayrıldığımızda, sesi kadar kendi de gıcık olan Çağla beş karış suratla bize bakıyordu. Aslı öpüşürken yakalanmış olmaktan ötürü kıpkırmızı kesilmişti. Sanki bir şey görmemiş gibi davranmak için kendini yırtan Çağla, "Günaydın," dediğinde Aslı da utançla, "Günaydın," diye mırıldandı. Çağla'nın sol gözünün üstünde, üç gün önceden

kalma bir kesik vardı. Gözünde kırdığım yuvarlak çerçeveli entel gözlükleri yerine de hayli demode olmuş bir çerçevesi olan eski gözlüğünü ya da yedeğini takmıştı, bilemiyorum. Tek bildiğim, gözlükle elde etmeye çalıştığı o entel havadan artık eser kalmamıştı. Gözündeki kare şeklindeki, krom gözlüklerle bulmaca çözerken gözlüğü burnuna indiren emekli amcalara benzemişti. Aramızdaki gergin hava en çok Aslı'yı endişelendiriyordu. Elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve sıkabildiği kadar sıktı. Bunun anlamı, sakın Çağla'ya saldırmaydı.

Aslı'nın telefonunun çalmasıyla gergin hava biraz olsun dağıldı. Aslı yaptığı kısa telefon görüşmesinden sonra, "Şengül aradı, otobüse binmiş. Az sonra otobüs bizim duraktan geçer, durağa geçelim mi?" dedi.

Çağla başıyla onaylayınca, hep birlikte karşı kaldırımdaki durağa geçtik. Otobüs gelince Aslı önce bindi ve otobüsün içinden bana el salladı. Şengül dediği kızın yanına oturunca Çağla da tekli koltuğa oturdu. Böylece uğraşlarım ilk meyvesini vermiş oldu. En azından otobüste onları ayırmıştım. Otobüs hareket edip giderken son gördüğüm; Aslı ve Şengül, iki kız, sohbet ederken ayrı düşen Çağla, kulaklığını takıyordu.

12

Simay hafta içi yüzük almaya gideceğimiz için bana sürekli alyans örneklerinin resimlerini atıyordu. Modellerden ziyade fiyatlar ilgimi çektiği için Simay'ın önerilerine pek de kulak asamazdım. Aslı, bu mesajlaşmalardan ötürü iyice gerilmişti. Saçını ördüğüm sabah, bana gülümsediği son an olmuştu. Sürekli somurtup duruyor ve beni sinir ettiğini bile bile Çağla'yla konuşuyordu. Aslında ikimizin yaptığı da aynı şeydi. O, benimle ilgili anlam veremediği şeyleri Çağla'ya anlatırken ben de aynı şekilde Simay'a dert yanıyordum. Tek fark; Simay, tuhaf bir kadınlık içgüdüsüyle pek de tanımadığı Aslı'ya sempati besliyordu ama Çağla, benden nefret ediyor ve Aslı'yla aramızı açmak için uğraşıyordu. O dört göz kendini çok akıllı zannetse de ben, onun derdini çoktan çözmüştüm. Aslı, evli ya da dul, genç bir kadın olarak bir genç kızdan çok daha kolay hedefti. Duygu durumundaki hassaslık ise zayıf noktasıydı. Bir de saftirik Aslı, benimle ilişkisinin romantik bir boyutu olmadığını söylemişti ki bu da o ite fırsat doğurmuştu. Aslı'ya, aradığı romantik ilişkiyi vaat edip onun gözünü boyamaya çalışıyordu. Neyse ki çelimsiz ve açık ara farkla benden çirkin olan sipsi suratlının çok daha önündeydim. Aslı ne kadar soğuk

davransa da tek tatlı sözüme tav olacak kadar bana düşkündü. Sadece onu yalan yere kandırmak istemiyordum. Âşık değilken seni seviyorum demek, Aslı'ya iyilik olmazdı. Dürüstlügümü, Simay odunluk olarak görse de o dört gözün varlığına rağmen aramızda bir sevgi bağı olmasa da Aslı'yla ilişkimiz sürüyordu.

Aslı'nın yüzük kutusundan bir yüzüğü aşırırken yakalandığımda ise Aslı, gözyaşları eşliğinde patladı. "Sana gösterdiği yüzükler pahalı gelince benimkilerden birini mi çalıyordun?"

"Hayır. Ben..." Gerisini getiremedim çünkü illa da sürpriz olmalı demişti Simay.

"Biliyor musun? Seni anlamaya bile çalıştım. Pınar'la ilişkisi yeni bitti ve şimdi kimseyle gönül bağı kurmak istemiyordur, dedim. Ama beni, sadece hazlarını ya da egonu doyurmak için kullanırken , o hafifmeşrep kızla –eğer söylediğin doğruysa- cinsel anlamda bir ilişki kurmadan onu sevebildin. Neyim sana bu kadar itici geliyor? Hastalığım mı?"

"Aslı, yüzüğünü izinsiz aldığım için özür dilerim..."

"Yüzük! Tek diyeceğin buysa al, kime veriyorsan ver!"

Büyük bir hışımla çekti gitti. Öyle çok sinirliydi ki yanına gidip her şeyi açıklamak imkânsız gözüküyordu. Bir kere bana inanmayacaktı ve bu, beni de sinirlendirecekti. En iyisi hiç dallandırıp budaklandırmamaktı. Nasılsa yarın sürpriz yaptığımda olanı biteni anlayıp mahcup olacaktı.

Ertesi gün işten yarım gün izin almayı sonunda başardım ve Simay'la çarşıda buluştuk. Yüzüğü alırken yakalandığımı anlattığımda, "Kötü olmuş ama sorun değil, bugün toparlarsın hepsini," dedi.

"Ben de öyle düşündüm o yüzden de dün açıklamak için yormadım kendimi."

"Yularsız öküzsün, demiştim değil mi?"

"Evet Simay, aşağı yukarı tüm konuşmalarımızda diyorsun."

"Ama hiçbir fark göremiyorum hal ve hareketlerinde yine de. O çocuğu egale etmek istiyorsan onun kadar romantik olman lazım."

"Hayatta olamaz o. Ben, aşkından öldüğüm vakitlerde Pınar'a bile öyle yağ yakıp dümenden romantizm ayaklarına yatmadım. Neysem oyum."

"Nesin sen peki, odunsun. Sorun orada zaten. Kızı, uçkurun haricinde öpüp koklamamışsın bir kez bile."

"Her erkek aslında aynı. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

"Değil yani değildir. Umarım değildir çünkü bu konuda ümitlerimi tüketmek istemiyorum."

"Sen aşkı mı ümit ediyorsun?"

"Hayır, o filmlerdeki mükemmel adamlardan birinin gerçek hayatta da olduğunu ve bir gün onunla karşılaşabileceğimi ümit ediyorum."

"Nedir yani mükemmel adam tanımı?"

"Hani bir film vardı ya çocuk vampir ve ölümlü bir kıza âşık oluyor."

"Biliyorum, Pınar çok severdi. Serinin tamamını sinemada izlemiştik."

"İşte oradaki vampir çocuk gibi kibar, beyefendi biri çıksa karşıma aşka olan tövbemi bozarım."

"Gerçek hayatta, bir vampirin varlığı, o kadar ince bir erkeğin varlığından daha muhtemeldir."

"Aman, sen ve senin gibi bir sürüsü öküz diye romantik adamlar yok mu sanıyorsun?"

"Benim gördüğüm kadarıyla yok. Askerde binlerce adamla bir arazide yaşadım ve hiç, benden farklı düşünenini görmedim. Tabii ki herkesin bir sevdiği var ama romantik olma kısmı köprü geçene dek alavere dalavere."

"Ama bak, gözlüklü şirin romantik olabilmiş ki sendeki şu şahane sıfata rağmen kızın aklını karıştırmayı başarmış."

"O sadece çok iyi oyuncu ama ben onun foyasını meydana çıkarmasını da bilirim."

"Ne foyası?"

"Tipsiz kılkuyruğun tekiyim, karşı cinsin bana bakma ihtimali yok demiyor da kendimi gerçek aşkıma saklıyorum, diyormuş Aslı'ya."

"Bak sen, bak. Eee?"

"Yani bir planım var aslında ama yardımın gerekli..."

"Kafanda dolaşan tilkiler neler senin?" dedi gülerek. Planımı anlattığımda, "Biraz düşünmem lazım," dedi ama beni kırmayacağını ümit ediyordum.

Yüzüğü seçerken kendim de takacağım için Simay'ın deyimiyle zarif, benim için ise sade olan bir şey seçtik. Kutuyu cebime attığımda Simay tartarak bana bakıp, "Bana bak, kıza yüzüğü verirken danaya küpe takar gibi, al sahibin belli olsun falan deme!" dedi.

Sahi ne deyip de verecektim ben bu yüzüğü? Düşünceli halimi fark edip, "Ay kalas! Yemin ederim kalas!" diye feryat etti.

"Tamam, abartmaya lüzum yok. Zaten evliyiz, alyans da bir prosedür gibi bir şey işte."

"Eski kırığına alyans takacak olsan böyle mi düşünürdün?"

"O farklı olurdu çünkü onunla evlenmek için alyans takıyor olurduk."

"Şimdi de öyle düşün, sanki Aslı'yla bir şeylerin ilk adımını bu yüzükle atacaksınız. Ne yapardın?"

"Çiçek, dışarıda yemek falan olurdu."

"Aferin, tamam yap bunu. Bir buket çiçek al, kızı yemeğe çıkar ve yemeğin sonunda yüzüğü ver. Anladın mı?"

"Anladık, anladık," dedim bıkkınlıkla. Kadınlar ve bitmeyen seremonileri...

Simay'la ayrılıp Aslı'yı aradım ve güçbela dersinin bitiş saatini öğrenebildim. Öyle inattı ki telefonu, üçüncü arayışımda, "Ne var, ne arayıp duruyorsun?" diyerek açmıştı. O dersten çıkana dek ben de bir buket çiçek yaptırdım. Sonra da Aslı'ya, üniversitenin AVM'ye giden çıkışında beklediğimi yazan mesajı attım. Cevap yazmayınca, gelmezse Çağla'yı tekrar döveceğimi yazan bir mesaj daha attım. Bu kez, "TAMAM!" diye öfkesini her harfiyle bağıran kısa bir cevap yazdı.

Merdivenlerden inenlere bakıp Aslı'yı görmeye çalışırken geçen kızlar, bir türlü geçip gitmediler. Tuhaf bir şekilde –elimdeki çiçekler yüzünden sanırım– beklediğim yerin az ilerisindeki durakta bekliyorlardı ama dolup kalkmayı bekleyen otobüse hiçbiri binmiyordu. Aslı, merdivenlerin tepesinde gözükene dek durakta elli kız toplanmıştı diyebilirim. Aslı sonunda yanıma geldiğinde ise derdi anlaşıldı meraklı kalabalığın.

Aslı'nın da çok rahat duyabileceği bir sesle aralarında, "Bu kız mıymış?.. Ne şanslı... Ay bizi şöyle çiçekle kimse beklemiyor... Kız da sıradan biri... Çocuk nasıl yakışıklı..." diye uzayıp giden cümlelerle dedikodumuzu yapıyorlardı.

Aslı çiçeklere rağmen bana pas vermek niyetinde değildi, bunu merdivenlerden inerken takındığı ifadeden anlamıştım. Ama durakta bekleyen kızların konuşmaları farklı bir etki yapmıştı üstünde. Yanağından öpmek için eğildiğimde hiç

tereddütsüz boynuma sarılıp o da beni öptü. Çiçekleri uzattığında ise gülümseyerek alıp, "Teşekkürler," dedi. Elini tutup AVM'ye gitmek için karşıdan karşıya geçerken gerçek yüzünü gösterdi. Çünkü artık kızların menzilinden çıkmıştık.

"Niye geldin?"

"Dün bir türlü konuşmama müsaade etmedin, ben de bugün baş başa yemek yerken açıklarım diye düşündüm."

"Ne açıklayacaksın?" dedi sorgular şekilde.

"Sürpriz, yemekten sonra söylerim."

"Peki, çiçekler ne için?"

"Senin için."

"Durduk yere! Bir kabahat işlemeden çiçek verecek biri değilsin sen."

"Aslı, içine etmeden tadını çıkarsan olmaz mı?"

"İyi, tamam. Sustum."

AVM'nin yemek katına çıkarken Aslı'nın keyfi yerine gelmişti. Kucağındaki çiçeklerle koluma girmiş, etraftaki her yaştan hemcinsine caka satıyordu. Yemek katına çıktığımızda, "Ne yemek istersin?" diye sorarak etrafa şöyle bir göz gezdirdim ve Pınar'la Zafer'i el ele bowling oynanan alandan çıkarken gördüm. Aslı arkasındaki yemek menülerine baktığı için henüz görememişti onları. Pınar'la Zafer ise öyle mutlu mesut gülüşüyorlardı ki birbirlerinden başka bir şeyi görebilecekleri meçhuldü. Bir an Aslı'yla beraber uzaklaşıp karşılaşmamak için yönümüzü değiştirmeyi düşündüm çünkü Aslı, çok mutlu gözüküyordu. Ama Zafer'in Pınar'ı yanağından sulu sulu öpüşü nevrimi döndürdü. Kıskançlık mı yoksa ihaneti kaldıramamış olmak mı bilmiyorum ama Aslı'yı tuttuğum gibi kendime çevirip dudaklarına yapıştım. Aslı, şaşkınlıktan kollarımın arasında kalakalmıştı. Hatta onu bırakmayacağımı fark ettiğinde

kendini tamamen bana bıraktı, ta ki Pınar'ın, "Aslı!" diyen sesini duyana kadar...

Aslı elini ayağını nereye koyacağını şaşırmıştı. Pınar ve Zafer'in yüzlerine, inatla bakan benim aksime, Aslı nereye bakacağını şaşırmış vaziyette, bir onlara bir bana bakıyordu. AVM'deki gürültüyü bile bastıran bir sessizlik vardı dördümüzün arasında. Pınar, sessizliği bozan kişi olarak gerginliği bir üst seviyeye taşıdı. "Aslı, ne yapıyorsun sen?"

Aslı, Pınar'ın hesap sorar gibi yönelttiği soruyla şaşkın halinden sıyrılıp –daha önce bana karşı her tartışmamızda takındığı o tavrı takınarak– omuzlarını dikleştirdi. Soruyu, Pınar'ın yanlış şekilde dile getirdiğini ima eden bir tonlamayla, "İyiyim. Ne yapalım işte, Kadir bana sürpriz yapmış," diyerek kucağındaki buketi kokladı.

Pınar'ın kaşları çatılıp, sesi yükseldi. "Birlikte, dilekçe verdik boşanman için. Hani bu saçmalığa son verip kendi hayatını yaşayacaktın?"

"Ben zaten kendi hayatımı yaşıyorum Pınar, sen niye benimkine burnunu sokup kendi yoluna bakmıyorsun?"

Zafer, Pınar'ı kolundan tutup geri çekti ve, "Haklı, bizi ilgilendirmez. Onların özel hayatı sonuçta," dedi bana bakarak. Bakışlarında gözlerini oymama yetecek bir ifade vardı; *sen kaybettin, ben kazandım...*

Pınar, Zafer'in elini itip, "Kuzenim o benim ve göz göre göre hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim," dedi. Arada bir Pınar'ın bakışları yüzüme takılsa da hemen bakışlarını benden kaçırıyordu. Bu da demek oluyordu ki aklı hâlâ bendeydi. Hatta Aslı'yı değil aslında benimle hâlâ bir şansı olduğunu düşünmek için boşanmamızı istediğine bile eminim. Öyleyse ona o trenin çoktan kaçtığını göstermek lazımdı. Ama Aslı, ge-

çıkmeden cevap verince benim hamle yapmak için biraz daha beklemem gerekti. "Pınar, amacın ne senin?"

"Boşanıp okula devamı edeceğini söylemiştin! Hatta babanlar, okula gittiğini sanıyorlar. Sırf bu çulsuza eğitim fonundaki parayı yedirmek için yalan mı söyledin amcamla yengeme!"

Aslı, hiddetli bir imayla, "Ben senin gibi yalancı mıyım ki?" dedi. "Okula devam ediyorum, hatta az evvel dersten çıktım. Sen, dönemin ortasında niye Zonguldak'tasın peki?"

"Birkaç günlüğüne geldik Zafer'le," dedi ve gururla gülümseyip Zafer'in koluna girdi. "Yatay geçiş sınavını kazandı. Konya Selçuk Üniversitesi'nden benim okuluma geçiş yaptı. Denizli'ye geçmeden ailesinin yanına gelince ben de onu görmeye geldim. Denizli'ye yarın birlikte döneceğiz."

Bana mı nispet yapıyordu yoksa Aslı'ya mı, anlamak güçtü. Bana çulsuz deyip aşağılarken bile sürekli gözlerime bakmamak için kendisiyle savaşıyordu. Zafer, onu öldürmek isteyeceğim kadar iğrenç bir yüz ifadesiyle kasım kasım kasılınca bir an önce çekip gitmek için, "İyi aferin size!" dedim alayla. "Müsaade ederseniz biz de aşkımla –Aslı'nın yanağına bir öpücük kondurup– romantik bir akşam geçirmek için geldik. Size iyi akşamlar..."

Pınar'ın gözlerinin irileşip gözlerimde sabitlenmesinden anladığım üzere hedefi Aslı'ydı. Onu benden uzaklaştırmak istiyordu. Aslı'nın ince beline kolumu dolayıp onu terasa doğru yönlendirdim. Aslı, arkasına bakıp, "Gidiyorlar," dedi.

"İyi, bize ne?"

"Onlar gitsin, ben de gideceğim!" dedi hiddetle.

Oyun bitmiş ve perde kapanmıştı. Aslı, ne yaptığımın farkına varacak kadar zekiydi. Şimdi de ona meydan okuyan Pınar yokken tırnaklarını çıkarmış saldırmak için bekliyordu. Aslında tesadüf olduğunu açıklamak için, "Biz yemek yemeğe

geldik buraya, niye dönelim yemeden?" diye başladım ama Aslı'nın sel olup akan gözyaşları yüzüme öyle bir nefretle bakıyordu ki daha fazlasını diyemedim.

Sesi titreyerek, "Seni uyardım! Dedim ki Pınar'dan intikam almak için sakın beni kullanma!" dedi. "Aslı, burada olduklarını bilmiyordum..." diye başladım ama başını sallayıp beni dinlemeyi reddetti. "Hepsi hikâyeydi değil mi? Çiçekler, yemek... Tek derdin Pınar'dı. Oysa Pınar, benim gördüğüm şu çirkin yüzünün bir parçasını bile görse asla yüzüne bakmazdı!" Çiçekleri kucağıma fırlatıp yürüyen merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Elimde çiçek buketiyle ben de peşinden koştum. Sonunda bir kat aşağıda onu yakaladığımda sesli ağlamamak için kendini sıkıyordu. Yüzünün rengi değişmişti ve elleri kasılıp parmakları kilitlenmişti. Önce ne yapacağımı bilemez halde etrafa bakındım. Sonra Aslı'nın ayakta bile duracak vaziyette olmadığını anlayınca kucağıma alıp asansöre bindim. AVM 'den çıkarken güvenlikten yardım isteyip, "Taksi çağırır mısınız?" dedim telaşla. Zaten çok yakın olan duraktan bir taksi yanaşınca da apar topar binip, "Hastaneye!" dedim. Takside içini çeke çeke ağlamaya başladığında nefes almakta zorlanıyordu. "Aslı sakin ol!" desem de beni duyduğunu bile sanmıyordum.

Acile giriş yaptığımızda sedyeye yatırıldı ve bir doktor gelip Aslı'yla konuşmaya çalıştı. Kasılıp kilitlenen vücudu ve nefesi tükenecek şekilde ağlaması dışında hiçbir tepki vermeyince doktor bana dönüp ,"Bir yakınını mı kaybetti?" dedi.

"Hayır, neyi var?"

"Sinir krizi geçiriyor," deyip hemşireye döndü ve sakinleştirici yapılmasını söyledi. Bok çuvalı gibi hissediyordum kendimi; çünkü hepsi benim suçumdu. Doktora, "Psikolojisi hassas zaten," diye belirttiğimde, "Psikolojik bir rahatsızlığı mı var?" dedi.

"Evet. Bogifobi diye bir fobisi var. Sonra bazı takıntıları var. Bir de bundan üç-dört yıl kadar önce bipolar rahatsızlık geçirmiş." Aslı'nın hastalıkları hakkında bildiğim her şeyi söylemiştim doktora.

Doktor, "Kullandığı ilaçlar neler?" diye sorduğunda ise hiç bilmediğimi fark edip kendime kızdım. Doktor, hastanenin kayıt sisteminden Aslı'nın aldığı ilaçları bulup kontrol etti ve, "Bunları kullanmaya devam etsin," dedi. "Yarın da kendi doktoruna götürün muhakkak."

İğnenin etkisiyle kısa süre sonra uykuya dalan Aslı'nın başına gittiğimde, çiçek buketinin hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Ne düşünmüştüm ne olmuştu. Neye bu kadar üzülüp ağladığına ise hâlâ anlam veremiyordum. Pınar'la aralarında benim bilmediğim bir sıkıntı vardı. Pınar'a, "Ben senin gibi yalancı değilim," derken ne ima ettiği kafamda kocaman bir soru işaretiydi.

Aslı sonunda uyandığında ise öyle yorgun ve soluktu ki sesi bile çıkmıyordu. Yine bir taksi tutup eve döndüğümüzde üstünü değiştirip hemen yatağa girdi. Elimdeki çiçek buketini komodinin üstüne bıraktığımda nemi yeni kurumuş gözleri çiçeklere takıldı ve sessiz sessiz tekrar ağlamaya başladı.

Daha fazla üzülmesin diye olanı biteni anlatmak istiyordum ama ne desem boş olacaktı. Ben de üstümü değiştirip yanına, yatağa girdiğimde kaçmadı benden. Hatta sarıldığımda iyice koynuma sokulup göğsümde ağlaya ağlaya uyudu.

Ertesi sabah işe gitmek zorunda olduğum için o uyurken kalkıp gittim. Ama aklım evdeydi tüm gün. Ne kadar ararsam arayım, telefonu açmadı. Eve döndüğümdeyse Aslı evde yoktu. Aklıma ilk gelen şeyle yumruklarımı sıkıp evden çıktım. İki yandaki binaya gelince kapıyı tüm öfkemle yumruklayarak çaldım. Çağla'yı beklerken kapıyı başka birisi açtı. Kapıyı

açan çocuğa, "Aslı burada mı?" diye sorduğumda bir an tereddüt edip içeri doğru baksa da, "Burada," diye cevapladı.

"Çağırır mısın?"

"Tabii. Eşi misiniz?"

"Evet," dediğimde eliyle içeri buyur edip, "İçeri geçin, buyurun," dedi.

Çağla'nın aksine çok efendiydi bu çocuk. İçeri geçtiğimizde, elinde bir kahve kupasıyla bir berjere kedi gibi kıvrılıp oturmuş Aslı'yı gördüm. Beni görünce hemen kafasını çevirdi. Çağla iti ise oturduğu koltuktan fırlayıp karşıma dikildi. Sipsi suratlıyı görmezden gelip, "Aslı, kalk hadi eve gidiyoruz," dedim. Bana kapıyı açan çocuk, belli ki tatsızlık çıkmasını istemediği için Aslı'nın montunu uzattı bana. Kılkuyruk ise arkadaşının aksine, "Aslı istemediği hiçbir yere gitmeyecek!" diyerek diklendi. Komalık edene kadar dövmek istiyordum bu çocuğu. Ben cevap veremeden diğer ev arkadaşı, "Çağla, karı-koca arasına girilmez," diyerek onu uyardı ama gözlüklü sünepe dinlemedi. "Aslı burada kalmak istiyor ve burada kalacak," diyerek diretti.

Artık iyice asabımı bozmaya başlamıştı. Aslı'ya dönüp tekrar, "Aslı, kalk eve gidiyoruz," dedim. Aslı sessiz kalınca nevrim döndü. Öfkeden dümdüz bir sesle, "Aslı, ya şimdi kalkıp hemen yanıma gelirsin ya da bir daha bana yaklaşamazsın bile!" diye tehdit ettiğimde ilk kez kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Eve gittiğimizde ona kızmayacağımın garantisini veren yumuşak bir ses tonuyla, "Gel evimize gidelim," diyerek elimi uzattım ona.

Çağla yine parazit gibi araya girip, "Seni niye görmek istesin ki?" dedi.

Alayla gülümseyip, "Beni değil de seni mi tercih edeceğini sanıyorsun?" dedim. "Aynaya bakmıyorsun sen hiç sanırım."

"Asıl sen kendine bak," dedi meydan okuyarak. "Her yerin kapkara yine."

"Ona rağmen sen, benim klasmanımda bile değilsin," diyerek Aslı'ya döndüm. "Aslı, üçe kadar sayıyorum; gelmediğin takdirde bir daha göremezsin beni!" Ne olursa olsun bana çok düşkündü Aslı, bunu biliyor ve buna güveniyordum. Gelmezse sırtlanıp götürecektim onu ama gerek kalmadan blöfümü yedi. Çağla'nın hayret dolu bakışları altında, saymama bile gerek kalmadan, elindeki kupayı sehpaya bırakıp kalktı ve yanıma geldi. Ben de montunu tutup giyinmesine yardımcı oldum ve kolumu beline dolayıp tek kaşım havada Çağla'ya son kez bakıp evden çıktık.

Aslı evde de sessizliğini bozmadı ama en azından hâlâ beni kaybetmek istemediğini biliyordum. Normalde, o çocukların evine gitti diye kıyameti koparırdım ama kafası bu kadar karışık ve duyguları yoğunken evde yalnız kalmasını beklemek insafsızlık olurdu. "İyi misin?" diye sorduğumda cevaplamayıp yatağa gitti ve yorganı kafasına kadar çekti. "Yarın, Selçuk Bey'e kontrole gitmemiz gerek," dediğimde ise ilk kez konuşup, "Ben bugün gittim," dedi.

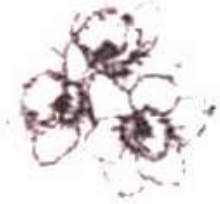
İçimde kabaran kıskançlıkla, "Yine o çocukla mı?" diye sordum. Cevap vermediğinde onu zorlamamak için yalnız bıraktım ve duş almak için banyoya gittim. Giyinmek için yatak odasına döndüğümde yorganın altından çıkmıştı. Kucağında laptopu ile hem yazıyor hem de sessiz sessiz ağlıyordu. Beni görünce alelacele bir şeyler daha yazıp laptopu kapadı. Ne yapıp edip o günlükleri okumak farz olmuştu artık. Giyinip telefonumu elime aldığımda ise neye bu kadar bozulup ağladığı da gün yüzüne çıktı. Simay'dan iki cevapsız çağrı vardı. Geri arayıp yatak odasından çıktığımda Aslı da yorganın altına girdi tekrar. Hıçkırıklarını yorgan bile bastıramıyordu. İlişkimiz kopma noktasına gelmişti. Zarar görmemesi için ayrılmayı bile

kabul edebilirdim ama nedense benden ayrı kalmanın onu daha çok üzeceğini hissediyordum.

Simay, yemeğin nasıl gittiğini merak ettiği için aramıştı. Ama yemek yerine olanları anlattığımda bana bir ton laf etti. Öte yandan durum çok karışık olduğu ve Çağla bu durumdan nemalandığı için planımı uygulamaya koymamda bana yardım etmeyi kabul etti. Yüzüğü hâlâ verememiş olduğum için Simay'a, Aslı'ya yapmak istediğim yeni sürprizi anlattım ve bu konuda da yardım edeceğine söz verdi.

Bu planın en zor kısmı, Aslı'nın telefonundan Çağla'nın numarasını almak oldu. Numarayı alırken Aslı'yla yazışmalarına da göz attım çabucak. Aslı tuvaletten çıkana kadar sinir küpü olmama yetecek şeyler okudum. Aslı'ya kır çiçeğim diye başlayan bir şiir bile yazmıştı yavşak. Çağla'yı süngüye geçirip öldürmeyi hayal etmek sinirimi yatıştıran tek şeydi. Onu öldürdükten sonra kömürlükte, baltayla cesedini parçalamak ve sobada yakmak istiyordum.

İlerleyen günlerde Aslı, benimle hiç konuşmaz olmuştu. Bunda Simay'la sürekli yaptığımız telefon görüşmelerinin payı büyüktü. Ama akşama kadar çalışıyordum ve çarşıdan alınması gerekenleri Simay'a söylemem gerekiyordu. Eğer bu kez elime yüzüme bulaştırmadan başarabilirsem her şey bittiğinde Aslı'yla arayı düzeltebilirdim ve o da bu depresyon halinden çıkabilirdi.

Sonunda tüm hazırlıklar bittiğinde o gün işten biraz erken çıkmak için izin aldım. Eve gider gitmez banyoya girdim ve bu kez Aslı için hazırlandım. Becerebildiğim bir-iki yemeği yapıp sıcak kalsın diye sobanın üstüne taşıdım ve sofrayı kurdum.

Aslı'nın gelmesine çok az kalmıştı ve Simay hâlâ ortalarda yoktu. Nerde kaldı bu kız?

Aslı'ya mesaj atıp nerede olduğunu kontrol ettiğimde dersten yeni çıktığını söyledi. Simay da yoldaydı. Sürprizimin en güzel parçası Simay'la beraber geleceği için gözüm yolda kalmıştı. Telefonun mesaj sesiyle ayaklandım hemen, Simay evi bilmediği için yaklaştığında mesaj atacaktı ve onu duraktan alacaktım. Ama mesaj Simay'dan değil, Pınar'dandı...

"Kadir, sırf bana inat olsun diye Aslı'yı kullanıyorsun. Biliyorum, sen benden başkasını sevemezsin. Kuzenimin duygularıyla oynama artık."

Mesajı okuyunca umursamaz bir şekilde gülümsedim. Cevap vermeye bile lüzum yoktu çünkü Pınar'a karşı hissettiğim tek şey öfkeydi. Pınar'ı çok sevmiştim ama çok sevilmenin nasıl bir şey olduğunu Aslı sayesinde yeni yeni öğreniyordum. Sevilmek, sevmekten bile güzelmiş...

Sonunda Simay da mesaj atınca durağa gidip onu aldım. İstediklerimi getirmişti ve söylene söylene yanımda yürürken hatalarımı kafama kakıp duruyordu. "O sepeti taşıyacağım diye canım çıktı. Bir de diğer elimde pasta kutusu var. Aman pasta ezilmesin, yamulmasın diye ona da dikkat ediyorum. Ayağımdaki topuklularla canım çıktı Kadir. Bu kez de becereme şu işi var ya ben gırtlaklayacağım seni."

"Tamam, bu kez bir sorun çıkmazsa ki öyle umuyorum, halledeceğim."

"Bak bir de diğer olay için saçım, makyajım bozulmasın diye uğraşıp durdum. İyi gözüküyor muyum bari?"

"Fıstık gibisin."

Bir kahkaha atıp, "Onun için mi bacı kardeş olduk seninle?" dedi.

"Sen dedin; dünya ahret kardeşimsin diye."

"Hadi oradan yalancı. Ben demesem de senin niyetin yoktu. Ben adamı gözünden tanırım ve sen evime girdiğin dakikadan pişman oldun geldiğine."

Hiç inkâr etmeyip, "Nasıl anladın?" diye sorduğumda göz kırptı. "O niyette olsaydın evdeki karından bahsetmezdin, beleden aşağı espriler yapardın."

"Çapkınlık pek bana göre değilmiş demek ki."

"Bence de ama iyi bir eş de değilsin. Eski manitayla her şeyi bitirdim diyorsun ama karını sevmek için de zerre uğraşmıyorsun."

"Aslı'nın beni sevmesini seviyorum aslında."

"Çok narsist bir ifade."

Eve girmek için ona yol verip kapıya açtığımda içeri girip evi incelemeye başladı. Az evvel söylediği şey kafama takıldığı için, "Narsist ne demek?" diye sordum.

"Kendine âşık kişiye denir."

"Bana kendini beğenmiş dedin yani?"

"Öylesin ama. Nergis çiçeğinin hikâyesini duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Narkissos diye bir herif varmış zamanında. Çok yakışıklıymış ama öyle böyle değil. Benim arayıp da bulamadığım cinsten yani. Neyse bu afet herif, bir gün bir göl kenarına su içmeye indiğinde kendi görüntüsünü görür ve kendine âşık olur. Göldeki yansıması dışında hiçbir şeyle ilgilenmez hale gelir. Yemeden içmeden kesilir, o derece. Sonunda da göle düşüp ölür. Düştüğü göl dibinden çok güzel bir çiçek yetişir ve o çiçeğin adı da nergistir."

"Yani aslında nergis erkek ismi mi?"

"Ulan bu hikâyede ilgini tek çeken bu mu oldu?"

"Ne bileyim çok saçma geldi. Hangi mal kendine bakarken geberip gider?"

"Öf Kadir! Aslı'yla senin aranı yaparken kıza iyilik mi yoksa kötülük mü ediyorum diye arada bir düşünmüyor değilim."

"Ben Aslı için iyi değilim de o dört göz mü iyi?"

"Gözlüklü şirinin bu hikâyeyi çok şiirsel ve felsefi bir şekilde inceleyebileceğine eminim."

"Bir o kadar da itici bir ukalalıkla tabii..."

"Orası öyle ama gözlüklü şirinin kofti romantik olduğunu ispat etmek, seni romantik yapmaz."

"Romantik olmak gibi bir niyetim de yok zaten."

"Çok tatlı bir eviniz var. Kız desen o da çok güzel, sevimli ve seni seviyor. Çaba harcamaktan niye çekiniyorsun?"

"Daha ne yapayım?" diyerek elimdeki sepeti gösterdiğimde burun kıvırıp, "Benim dediğimi yapıp bir mücevher almalıydın," dedi. "Hiç böyle saçma bir hediye görmemiştim."

"Aslı'yı biraz tanıyorsam bu sepetin içindekileri kaşıkçı elmasıyla bile değişmez."

"Sen öyle diyorsan öyledir..."

Dış kapı açılınca panikle önce sepeti bir koltuğun arkasına sakladım. Simay da ayaklanıp, "Ben de gitsem iyi olacak," dedi. Simay ve Aslı holde karşılaştıklarında Aslı'nın yüzündeki ifade şaşkınlıktan da öteydi. Simay Aslı'ya gülümseyip, "İyi akşamlar," dediğindeyse nefretle bana baktı. Simay'ın arkasından kapıyı kapatır kapatmaz Aslı'nın peşinden salona girip kolundan yakaladım onu.

"Bırak beni!" diye bağırıp sert bir şekilde kolunu çekti.

"Bu kez dinle beni."

"Niye dinleyecekmişim seni?"

"Her şeye rağmen beni seviyorsun çünkü."

"Onu da nereden çıkardın?"

"Çiçekleri hâlâ saklıyorsun."

"Beni ilgilendirmedikleri için öyle duruyorlar, çöpe atmama bile değmezler. Tıpkı o şırfıntının bu evden çıkması beni ilgilendirmediği gibi."

"Ayıp oluyor, Simay'a öyle demen."

"Asıl ayıbı umarım siz, yatak odasında yapmamışsınızdır! Yoksa yatağı yorganı yakmam gerekecek."

"Çağla'nın sana sadece arkadaşça yaklaştığına inanıyorsun da Simay'ın benim arkadaşım olduğunu niye hâlâ kabul etmiyorsun?"

"Çünkü Simay yürüyen cazibe ve senin tek düşündüğün şey de uçkurun! Ama Çağla, bedensel hazların ötesini görebilen çok yönlü birisi."

"Yani sence Simay gibi kıza Çağla asla bakmaz, öyle mi?"

"Öyle tabii ki. Tek derdi, ojesinin rengi rujuyla aynı tonda kırmızı mı düşünen bir kıza Çağla'nın gönlünü kaptırması imkânsız."

"Belki senin sandığın gibi romantik gönül ilişkisi arayan birisi değildir Çağla. Vur kaç yapmak istiyordur."

"İğrençleşme!" deyip yatak odasına yönelince tekrar kolunu yakaladım.

"Tamam, boş verelim onu bunu. Bak bu akşam yemekleri ben yaptım, sofrayı da kurdum. O gün yiyemediğimiz şu yemeği yesek..."

"O gün amacın Pınar'a nispet yapmaktı sadece. Yemek değildi ki..."

"Valla Pınar'la o şerefsizi görmek bana da sürpriz oldu," dediğimde gözlerini devirip kolunu çekti. Gideceğini anlayınca önüne geçip bir çırpıda sıraladım. "Ama seni aniden öpmemin nedeni bir anlık gururuma yenilmemdi. Aslında onları gördüğüm ilk an yolumuzu değiştirmem gerekirdi ama öfkeme yenilip intikam ateşine düştüm. Özür dilerim."

"Yani?" dedi beni hâlâ affetmediğini ifade eden bir ses tonuyla.

"Şu yemeği yiyelim mi artık?"

Cevap vermese de masaya oturdu. Yemek esnasında sohbet edebilmek için bir-iki konu açtıysam da ilgilenmeyip kısa cevaplarla beni geçiştirdi. O dört gözle, saatlerce konuşacak ne buluyorlardı acaba? Birden aklıma bugün Simay'ın anlattığı hikâye gelince, "Sence ben Narkissos'a benziyor muyum?" diye sorduğumda, "O nereden çıktı?" dedi.

"Bugün Simay dedi. Kendine âşıksın, deyip adamın göle düşüp nergis çiçeğine dönüşmesini anlattı. Bana biraz saçma geldi."

"Aslında doğru tespitte bulunmuş."

"Ben ayna karşısında saatler geçiren birisi değilim ki."

"Aslında o hikâyenin pek bilinmeyen bir başı var."

"Anlatsana."

"Kendine âşık olanları karşılıksız bırakan peri kızı Ekho, bir gün ormanda dolaşırken avcı Narkissos'u görür ve onun harika yakışıklılığına âşık olur. Ama tıpkı Ekho'nun kendisine âşık olanları umursamadığı gibi Narkissos da peri kızının sevgisine karşılık vermez. Bunun üzerine Ekho, karasevdaya tutulup içine kapanarak günden güne erir, ölür. Kemikleri kayalara, sesi de kayalardaki yankıya dönüşür. Sonrasında Olimpos Dağı'ndaki tanrılar bu duruma çok kızarlar ve Narkissos'u cezalandırırlar."

"Aaa... Sesim eko yapıyor diyoruz ya, buradan mı geliyor?"

"Evet."

"Vay be ilginçmiş..."

"Edebiyat dünyasında ilgi çekici bir yere sahiptir bu hikâye. Hatta *Simyacı* kitabı, bu efsanevi öykünün kısa bir özetiyle başlar."

"Merak ettim kitabı."

"Kütüphanemde var, okumak istersen ödünç verebilirim."

"Pek edebiyatla aram yoktur ama sırf meraktan okuyacağım. Bu arada sana bir hediyem var," deyip sofradan kalktım ve sepeti sakladığım yerden çıkarttım.

"Bu ne?"

Süslü püslü tüllerle kaplı sepeti Aslı'nın yanındaki sandalyeye bırakıp, "Al, kendin bak," dedim.

"Çok güzel süslemişsin, açmaya kıyamadım valla."

"Ben değil, Simay süslemiş sepeti," deyip hemen peşine "Ama içindekileri birer birer ben sipariş ettim," diye ekledim "Hem sepeti getirmeye geldi hem de birini görmeye."

"Seni görmeye yani..."

"Değil, bana geçerken uğradı. Neyse aç bakalım, içindekileri beğenecek misin?"

Aslı sonunda tülleri açıp süsleri söktüğünde koskocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Sepetin içinden ona aldığım kitapları, çikolataları, kahve paketlerini ve mumları çıkardıkça sevinci katlanarak arttı.

"Bunların hepsi en çok istediğim kitaplardı. Nasıl bilebildin? Çağla mı söyledi?"

"O sipsi suratlıya niye sorayım? Ben bilmiyor muyum karımın ne istediğini?"

"Ben de onu soruyorum; nereden biliyorsun?"

"Çalışma masasının üstüne bir kâğıt yapıştırmıştın, alınacak kitaplar listesi yazıyordu."

"Çikolata, kahve ve mumları sevdiğimi nasıl anladın, peki?"

"Kitap okurken hep kahve içiyorsun ve yanına da bir parça çikolata koyuyorsun. Bir de odada ışık olmasına rağmen kokulu mum yakıyorsun."

"Gerçekten tüm bunları beni izleyerek mi öğrendin?"

"Sandığın gibi seni görmeden ya da umursamadan yanından geçip gitmiyorum peri kızı."

"Peri kızı..." diye tekrar ettiğinde, "Hani şu hikâyedeki kız; Ekho," diyerek açıkladım.

"Narkissos da sen oluyorsun bu durumda."

"Yok ya kendime bakarken göle düşecek enayilik yok bende," dediğimde gülüp, "Felsefe ve psikolojiye ilham olmuş bu olaya, senden başka böyle bakan yoktur," dedi.

Sepet, beklediğim etkiyi yaratmıştı ve yemeğin gerisi çok eğlenceli geçti. Pastayı getirdiğimde, "Bu kadar hazırlık gerçekten gönlümü almak için mi?" dedi hayretle.

"Aslında başka bir şey için. O gün seni yemeğe çıkarma sebebimle aynı. Bazı aksilikler oldu ve o gün her şey ters gitti."

Anlamayan bir yüz ifadesiyle bakınca, "Biraz tuhaf bir şekilde de olsa evlendik. Sonrasında da daha tuhaf bir şekilde birlikte yaşamaya başladık. Ama en tuhafı aynı yatağı paylaşma şeklimiz oldu. Ve... Ben de düşündüm ki birbirimize ait olduğumuzu sadece bizim bilmemiz yetmez, herkes bilsin," diye açıklayıp cebimden kutuyu çıkardım.

Kutuyu açıp yüzüklerden küçük olanı parmağına geçirdiğimde yüzü pespembe oldu. Diğer yüzüğü de ona uzatıp, "Bunu da

"Aaa... Sesim eko yapıyor diyoruz ya, buradan mı geliyor?"

"Evet."

"Vay be ilginçmiş..."

"Edebiyat dünyasında ilgi çekici bir yere sahiptir bu hikâye. Hatta *Simyacı* kitabı, bu efsanevi öykünün kısa bir özetiyle başlar."

"Merak ettim kitabı."

"Kütüphanemde var, okumak istersen ödünç verebilirim."

"Pek edebiyatla aram yoktur ama sırf meraktan okuyacağım. Bu arada sana bir hediyem var," deyip sofradan kalktım ve sepeti sakladığım yerden çıkarttım.

"Bu ne?"

Süslü püslü tüllerle kaplı sepeti Aslı'nın yanındaki sandalyeye bırakıp, "Al, kendin bak," dedim.

"Çok güzel süslemişsin, açmaya kıyamadım valla."

"Ben değil, Simay süslemiş sepeti," deyip hemen peşine, "Ama içindekileri birer birer ben sipariş ettim," diye ekledim. "Hem sepeti getirmeye geldi hem de birini görmeye."

"Seni görmeye yani..."

"Değil, bana geçerken uğradı. Neyse aç bakalım, içindekileri beğenecek misin?"

Aslı sonunda tülleri açıp süsleri söktüğünde koskocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Sepetin içinden ona aldığım kitapları, çikolataları, kahve paketlerini ve mumları çıkardıkça sevinci katlanarak arttı.

"Bunların hepsi en çok istediğim kitaplardı. Nasıl bilebildin? Çağla mı söyledi?"

"O sipsi suratlıya niye sorayım? Ben bilmiyor muyum karımın ne istediğini?"

"Ben de onu soruyorum; nereden biliyorsun?"

"Çalışma masasının üstüne bir kâğıt yapıştırmıştın, alınacak kitaplar listesi yazıyordu."

"Çikolata, kahve ve mumları sevdiğimi nasıl anladın, peki?"

"Kitap okurken hep kahve içiyorsun ve yanına da bir parça çikolata koyuyorsun. Bir de odada ışık olmasına rağmen kokulu mum yakıyorsun."

"Gerçekten tüm bunları beni izleyerek mi öğrendin?"

"Sandığın gibi seni görmeden ya da umursamadan yanından geçip gitmiyorum peri kızı."

"Peri kızı..." diye tekrar ettiğinde, "Hani şu hikâyedeki kız; Ekho," diyerek açıkladım.

"Narkissos da sen oluyorsun bu durumda."

"Yok ya kendime bakarken göle düşecek enayilik yok bende," dediğimde gülüp, "Felsefe ve psikolojiye ilham olmuş bu olaya, senden başka böyle bakan yoktur," dedi.

Sepet, beklediğim etkiyi yaratmıştı ve yemeğin gerisi çok eğlenceli geçti. Pastayı getirdiğimde, "Bu kadar hazırlık gerçekten gönlümü almak için mi?" dedi hayretle.

"Aslında başka bir şey için. O gün seni yemeğe çıkarma sebebimle aynı. Bazı aksilikler oldu ve o gün her şey ters gitti."

Anlamayan bir yüz ifadesiyle bakınca, "Biraz tuhaf bir şekilde de olsa evlendik. Sonrasında da daha tuhaf bir şekilde birlikte yaşamaya başladık. Ama en tuhafı aynı yatağı paylaşma şeklimiz oldu. Ve... Ben de düşündüm ki birbirimize ait olduğumuzu sadece bizim bilmemiz yetmez, herkes bilsin," diye açıklayıp cebimden kutuyu çıkardım.

Kutuyu açıp yüzüklerden küçük olanı parmağına geçirdiğimde yüzü pespembe oldu. Diğer yüzüğü de ona uzatıp, "Bunu da

sen, bana takarsan..." dediğimde elleri titreyerek sağ elimi tuttu. "O değil, sol elime olacak. Evliler sol ele takıyormuş," dedim. "Tamam, pardon," diyerek sol elimin yüzük parmağına yü-züğü geçirdi.

Parmağındaki yüzüğe bakıp, "Çok zarif ve kibar. Çok ince-sin," dedi.

"Aslında yüzükleri seçerken Simay yardım etti. O yüzden yüzük resmi atıp duruyordu," deyip cebimden aşırdığım yüzü-günü çıkarıp geri verdim. "Bunu da ölçü için almıştım."

Yerinden kalkıp bana doğru eğildi ve dudağıma bir öpücük kondurup, "Teşekkürler," dedi. "Ayrıca Simay'la arkadaş ol-duğunuza inanmadığım için de özür dilerim. Çok gösterişli bir kız olduğu için ben, ikinizin arasında Çağla ve benimki gibi bir arkadaşlık olduğuna hiç ihtimal vermemiştim."

"Zaten Çağla'nın tek derdi sana yaklaşmak. Aksi halde se-nin sevdiğin kişiyle mutlu olman için uğraşırdı."

"Onun aşka bakış açısı çok başka, o yüzden seninle vaktimi heba ettiğimi düşünüyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne seninle ne de sensiz olamıyorum," diye mırıldandı.

Hep bu dört göz karıştırıyordu Aslı'nın aklını ama Si-may'dan gelen mesajla onu da saf dışı etmenin vakti zamanı gelmiş oldu. Aslı mesajın kimden geldiğini görmek için uğra-şırken onu elinden tutup kaldırdım ve, "Gel sana bir şey göste-receğim," diyerek pencerenin kenarına götürdüm onu. Perdeyi açıp yoldan geçen iki silueti işaret ederek, "Bak," dedim.

Bizim evin önüne geldiklerinde sokak lambasının ışığında yüzleri seçilir hale geldi. Simay'ı hiç de romantik olmayacak

bir şekilde öpen Çağla'yı görünce Aslı, "İnanamıyorum," diye fısıldadı.

Kulağına eğilip, "Simay, Çağla'yla ufak bir işi olduğu için geldi bu akşam buraya. Geçerken de siparişim olan sepeti bana bıraktı," dedim.

"Nasıl yani? Simay'la Çağla çıkıyorlar mı?"

"Birkaç gündür görüşüyorlar ama bu akşamdan sonra görüşeceklerini sanmıyorum. Sonuçta Çağla istediğini aldı."

"Nasıl görüşüyorlardı? Niye Çağla bana bu konuda hiçbir şey demedi? Sözde arkadaşız bir de."

"Sen onu arkadaş olarak görüyorsun, onun amacı başka. Bu yüzden söylemedi sana."

"Hâlâ inanamıyorum. Çağla, ima ettiğin şeyi yapmış olamaz. O, öyle birisi değil."

"Bana inanmıyorsan Çağla'nın ev arkadaşlarına sor."

Simay ve Çağla evin önünden geçip gittiklerinde Aslı telefonunu eline alıp birini aradı.

"İyi akşamlar Onur."

"..."

"Çağla yanında mı? Aradım, ulaşamadım da..."

"..."

"Ya... Kız arkadaşı mı?"

"..."

"O ne demek ya? Öylesine derken?"

"..."

Aslı suratını ekşitip, "Anladım, iyi akşamlar," dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü. "Yatmışlar, hem de Onur dedi ki önemli bir şey değil, bir seferlikmiş..."

Aslı'nın şaşkın yüzüne olabildiğince yaklaşıp Çağla defterini kapatan son vuruşu yaptım. "Hemen her erkek uçkuruna düşkün puştun tekidir. Sakın sadece benim öyle olduğumu düşünüp başka bir alternatif arama."

Aslı yüzünde bir iğrenme ifadesiyle kaşlarını çatmış bana bakarken benim bakışlarım dudaklarına kilitlendi. Dudaklarını öpmeye başladığımda karşılık vermeden öylece durdu. Geri çekilip yüzüne baktığımda yüzünde düşünceli bir ifade, gözlerinde ise nem vardı. "Ne oldu?" diye sordum. "Çağla ve Simay'ın yatmasına mı üzüldün? Çağla niye senin için–"

"Hayır, hayır! Çağla'nın kiminle birlikte olduğu umurumda bile değil. İkisi de yetişkin insanlar ve istediklerini yaparlar. Beni endişelendiren sensin."

"Ben mi?"

"Evet, kalbim senin tarafından kırılmaktan yoruldu. Çağla, hayat görüşü ve yaşadıkları arasında, kendiyle ters düşen bir yalancı olabilir ama bir sözü çok doğruydu. Daha ne kadar beni üzmene izin verebilirim? Benliğim yitip gidene kadar mı?"

"Kasten seni üzmek için yaptığım bir şey yok."

"Biliyorum, asıl sorun da bu zaten. Pınar'ı unutman mümkün değil ve..."

"Unuttum bile!"

"O yüzden mi, o gün, ona misilleme yapma şansını hiç kaçırmadın?"

Cebimden telefonumu çıkarıp Pınar'ın bana attığı mesajı gösterdim ve, "Cevap bile vermedim," dedim.

Mesajı okuyup, "Sana dönmek isterse..." diye devamını getirmediği yarım cümleyle sorduğunda, "O defter benim için kapandı," dedim.

Kafasından neler geçtiğini bir türlü anlayamasam da bakışlarından korktuğunu anlayabiliyordum. "Gitmemden korkuyorsan, asla gitmeyeceğimin garantisini verebilirim. Ama her günümüzün çok güzel geçeceğinin sözünü veremem. Elbette kavga edip anlaşamadığımız zamanlar olacaktır," dediğimde sıkıntıyla altdudağını ısırdı ve, "Ya yaptığım çok kötü bir şeyi öğrensen o zaman da gitmez miydin?" dedi.

"Başka bir erkekle yaşadığın bir şey mi?"

Hemen, "Hayır," diyerek gözlerini devirdi. "Öyle bir şey değil tabii ki."

"Başka biri yoksa dert edecek çok da bir şey yoktur. Affedemeyeceğim tek şey boynuzlanmak."

"Tamam o zaman," dedi gülümseyerek ve belime sarıldı. Ben de ayaklarını yerden kesip onu döndürerek kucağıma aldım. Çığlıkla karışık bir kahkaha atıp boynuma sarıldığında, "Bence bu akşamın devamı yatakta olmalı," dedim.

"Sapık!" diye bağırsa da gülmeye devam ettiği için umursamadan onu yatak odasına kadar taşıdım. Pek çok kez birlikte olmuştuk ama hiçbirinde bu kadar eğlendiğimizi hatırlamıyordum. Duştan çıktığımızda Aslı, "Aaa inanmıyorum!" diye sıtarak duştayken çıkardığı alyansını ışığa doğru tuttu. "İçinde adın yazıyor ve nikâh tarihimiz. Ben, o tarihi hatırlayacağını bile ummazdım."

Yalan yere abartıyla yüzümü ekşitip, "Başıma püsküllü bela olduğun günü nasıl unutabilirim ki?" dedim.

O da oyunuma uyarak dudaklarını büzüp, "Ama az evvel öyle demiyordun?" dedi kibirle. Gülüşüp oynaşmamız çalan telefonumla yarım kaldı. Aslı, telefonumu bana uzatırken ekrana bakıp, "İşgüzar arkadaşın arıyor," dedi imayla gülümseyerek.

"Efendim, Simay," diyerek telefonu açtım.

"Kadir, Allah aşkına bu kez her şeyi yoluna koydum de."

"Sorun yok, alyansı da çok beğendi Aslı."

Aslı, "Selam söyle ve zevkli seçimi için teşekkür ettiğimi söyle," dedi yanımda ama benim söylememe gerek kalmadan Simay duyup, "Önemli değil, sen de benden selam söyle," dedi.

"Simay, ben de teşekkür ederim yaptıkların için," dediğimde, "Bu kıyağımı unutma Kadir," dedi. "Gözlüklü şirin, standartlarımın çok altındaydı. Ama donunu indirmeye onun kadar meraklısıyla ilk kez karşılaştığım için değişik bir deneyim oldu bana da," deyip kahkahayı patlattı. Aslı, duyduklarıyla yüzünü buruşturdu.

"Aslında haklısın Simay, iyiliğinin karşılığı ödenmez. Sayende Aslı anladı kimin ne niyette olduğunu."

Aslı'ya imayla baktığımda, "Anladık, anladık!" diyerek söylendi. Simay, "Neyse hadi iyi akşamlar, tatlı atışmalar size," dedi. Simay'a iyi akşamlar dileyip telefonu kapattığımda Aslı, düşünceli bir şekilde, "Nasıl oldu da Çağla'nın bu yüzünü göremedim?" dedi. "Hayatım boyunca hep uyanık bir kız oldum. Çağla, senden ayrılmam gerektiğini söylerken hep senin romantik olmadığını iddia ediyordu. Bunu beni düşündüğü için söylediğini zannettim, ne aptalmışım meğer."

"Anladın yani sonunda."

"Eğer benim sandığım gibi sadece arkadaş gözüyle bana baksaydı, Simay'la görüştüğünü gizlemezdi. Benden bunu gizliyorsa tek açıklaması vardır; o da gözünün bende olduğudur. Sen bunu anladın hemen ama ben, bir türlü anlayamadım. Aptallığıma kızıyorum!"

"Bundan sonra sözüme güvenirsin artık," dediğimde gözlerini devirse de yanağıma bir öpücük kondurdu. "Daha o eve gitmek yok, onlar da buraya gelmeyecek, anlaştık mı?"

"Tamam."

"Okula da Çağla'yla gidip gelmeni istemiyorum."

"Onunla arkadaşlığım eskisi gibi olamaz zaten. İki yüzlü dört göz, yalanlarına şairlerle edebiyatçıları da alet etti bir de."

"Aferin, en azından şimdi anlamışsın."

Simay sayesinde Çağla'dan kurtulmanın zaferiyle keyfime diyecek yoktu. Aslı da alyanslara ve sepetten çıkan hediyelere mutlu olduğu için onun da keyfi yerindeydi.

13

Birkaç gün sonra, Aslı her zamanki gibi sobanın arkasındaki pufta oturmuş kitap okurken, "Kör olacaksın," diyerek ona takıldım. Kitabı kapatıp, "Ne yapayım, canım sıkılıyor," dedi.

"Film izleyelim," diye önerdiğimde, "Olur," diyerek ayaklandı hemen. Laptopu kucağına alıp açarken çaktırmadan girdiği şifreye baktım ve bingo! Evlilik tarihimize, adımın baş harfleri olan KK harflerini eklemişti. Aslında evlilik tarihi aklıma gelmişti ama o iki harfi bulamamıştım.

"*Avatar*'ı izleyelim mi?" diye sorduğunda şifre yüzünden dağılan dikkatimi toplayıp, "Olur," dedim. Filmi ikimiz de önceden izlemiştik ama Aslı'yla izlemek farklı bir deneyim olmuştu. Dünyaya bakış açısı çok farklı bir kızdı, tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Film bittikten sonra, "Doğa, kendine ait olanı koruduğu için gezegenleri kurtuldu," dedi.

"Film sadece, gerçekte böyle bir şey olmaz."

"Emin misin?"

"Evet, bir ağaçtan yardım istediğinde sana cevap vermez."

"Doğa evrimleşir ve her koşulda yeni bir döngü oluşturarak varlığını sürdürür. Ama insan ırkı için aynı şeyi söyleyemeyiz.

İnsan ırkının yaşı ile dünyanın yaşını kıyasladığımızda, biz daha dünkü çocuğuz. Ve doğa intikamını daima alır."

"Bu filmdeki gibi alenen bir eylem yok ama."

"Var, sadece görmeyi bilmen gerek. Karadeniz'de HES projelerini durdurabilmek için bölge halkı ve pek çok çevreci kuruluş eylemler yaptı ama sonuç rant için iştahı kabaranlardan yana oldu. HES'ler kurulurken, çevrecilerin yapamadığını doğa yaptı. 2016 Eylül ayında Doğu Karadeniz'de seller hiç görülmemiş sıklıkla meydana geldi ve büyük yıkımlara sebep oldu. Bunun tek sebebi HES için önüne set çekilmeye çalışılan akarsulardı. Sonuçta; doğanın vahşi saldırısıyla HES projelerinin hiç de azımsanamayacak kısmı durduruldu."

"Filmdeki gibi yani."

"Aynen öyle. Dünya, biz yokken de vardı ve biz yokken yine var olmaya devam edecek. Bizim dünyaya ihtiyacımız var, onun bize yok. Bunu anlayamadığımız için biz, Ouroboros gibiyiz."

"O ne demek?"

"Mitolojide, kendi kuyruğunu yiyen yılan demektir."

"Aslında çok doğru bir benzetme. Açgözlülükten ne yaptığının farkında olmayan bir yaratık gibi insanoğlu."

Gülümseyerek bana bakıp, "Biliyor musun, seninle böyle şeyleri konuşabileceğimizi hiç düşünmezdim," dedi.

"O kadar mı aptala benziyorum?"

"Aptal değilsin ama hayatın içindeki o derinliği aramak için uğraştığını da söyleyemeyeceğim."

"Belki, zaten yeterince derinde çalışmak zorunda olduğum içindir."

"Çalışmanın düşünmeye engel olduğunu sanmıyorum."

"Düşünmeye değil belki ama eğitim görmeye engel."

"Bu da başka bir bahane. İstersen her koşulda her şeyi başarabilirsin."

"Biz, sayısal okuyorduk yani Zafer, Pınar ve ben. İkisi de sınavı kazanıp üniversiteye yerleşti ama ben Türkçe'yle olan sorunumu bir türlü çözemediğim için beceremedim."

"Türk Dili ve Edebiyatı okuduğumun farkındasın değil mi?" dedi gülerek. "İstediğin an sana yardım edebilirim. Sen sayısal kısmı halledebiliyorsan, sözel kısım için de ben sana elimden gelen desteği sağlarım."

"Sence gerçekten kazanabilir miyim?"

"Ben sana inanıyorum ama benden önce senin kendine inanman gerek."

"Diyelim ki kazandım, hem çalışıp hem de nasıl okuyacağım?"

"Orasını da sonra düşünürüz. Önce bir ilk engeli aşalım da. Ama peşinen söyleyeyim; çok sıkı bir öğretmenimdir. Savsaklamana asla müsaade etmem."

"Anlaştık," dediğim an kitaplıktan test kitapları çıkarmaya başladı. Hiç vakit kaybetmeden, mesai saatlerim dışındaki vakitlere yaydığı bir ders programı oluşturdu. Hatta Türkçede, söz öbekleri konusuna kadar anlatıp birlikte testlerini çözdük. Aslı'nın farklı hayat görüşü ders anlatma yöntemine de sirayet etmişti.

İlerleyen günlerde de işten yorgun argın geldiğim halde onunla ders çalışmak asla sıkıcı olmuyordu. Aksine uykum gelene kadar vaktin nasıl geçtiğini anlayamadığım eğlenceli saatler oluyordu bu dersler. Paragraf soruları içinse kitap okumam gerektiğini söyledi ve ben de çok da kalın bir kitap olmayan *Simyacı* ile başladım. Kitap, ben okuduğumda sadece seyahat eden bir adamın hikâyesi gibi gelmişti ama Aslı anlattığında

hiç de öyle olmadığını anladım. Aslı anlatınca çocukken okuduğum *Küçük Prens* bile bambaşka bir öykü olmuştu.

"*Küçük Prens*'i okumuştum," dediğimde, "Ben, hikâyede yaşamıştım..." diyerek mırıldandı. İlk önce ne demek istediğini hiç anlamadım. Hatta bu da Aslı'nın gizemli laflarından biri diye düşündüm.

Ta ki günlüklerden birinin şifresini çözebilecek kadar onu tanıyıncaya dek. Günler geçtikçe ve bana okumam için kitaplar verip sonrasında o kitapların brifingini yaptıkça Aslı'nın şifre olarak kitaplardan cümleler kullanabileceğini anladım.

Zaten artık bilgisayarını sık sık benimle paylaşıyordu. Fen dersleri için internetten video izlememi o önermişti. Ben ders izleyeceğim zamanlarda, zaten bildiğim giriş şifresini kaldırıyordu. Günlükleri de masa üstünden, bir dosyaya kaldırıp saklamıştı ama bilgisayarı biraz kurcalayınca nerede olduklarını buldum.

Sonrasında tek yapmam gereken bir-iki cümle denemekti. İlk günlüğün şifresi için *Küçük Prens* kitabından, *"Gülü önemli kılan onun için harcadığın zamandı,"* cümlesini yazdığımda dosya açıldı. Gözlerime inanamıyordum. Bu kitaptan, pek çok cümleyi süslü yazılarla defterlerine yazdığını görüp denemiştim ve biri sonunda eşleşmişti.

Mutfakta, atıştırmalık bir şeyler hazırlayan Aslı, her an dönebileceği için ne yazdığını okumakla uğraşmak yerine tüm dosyayı kopyalayıp kendime mail attım. Mail geçmişini silip arkamda iz bırakmadığımdan emin olduktan sonra da dosyadan çıkış yaptım. İzlediğim biyoloji dersi videosuna yeni dönmüştüm ki elinde peynirli sandviçlerle Aslı geldi.

"Ders nasıl gidiyor?" diye sevecenlikle sorduğunda iç çekip, "Sıkıcı," dedim.

"Sayısal öğrencisiydin, biyoloji dersi sıkıcı geliyorsa daha çok işimiz var demektir."

"İşçisin sen işçi kal, şarkısının benim için yazıldığını düşünmeye başladım."

"Pes etmek yok demiştik, unuttun mu?"

"Sınava çok az vakit var zaten."

"Matematikte çok iyisin, rakiplerin matematikle uğraşırken sen de diğer derslerdeki açıklarını kapatabilirsin."

"Sendeki azim, beni bazen korkutuyor."

"En başta seni uyarmıştım. Ben kafaya koyduysam onun için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Korku filmlerindeki manyaklar gibi konuşuyorsun," deyip güldüğümde o da gülerek, "Zaten ruh hastasıyım, unutma..." dedi ve ellerini canavar taklidi yaparak havaya kaldırdı.

"Sen, beni yemeden sandviçimi yiyebilir miyim?" dediğimde çok tatlı bir kahkaha attı. Kapı çalınca vakit hayli geç olduğu için bilgisayarı kenara koyup, "Ben bakarım," dedim.

Kapıyı açtığımda Çağla'yı görünce öncekilere kıyasla çok daha az sinirlendim çünkü Aslı, telefon ve mesajlarına artık cevap vermiyordu. Dolayısıyla boşuna uğraşıyordu.

Beni görüp bir an tereddüt etse de, "Aslı yok mu?" diye sordu.

"Var ama seni ilgilendirmez."

"Onunla konuşmam gerek."

"Aslı'nın seninle konuşacak bir şeyi yok. Karımdan uzak dur, ağzını burnunu kırdırtma bana!"

"Buna sen karar veremezsin. Aslı'nın beni dinlemesi gerek."

Sesleri duyup hole, yanıma gelen Aslı, "Çağla, seninle görüşmek istemediğimi kaç kez söylemem lazım!" dedi.

"Ama Simay'la olanlar bir anlık..."

"Bundan bana ne? Senin özel hayatın beni niye ilgilendirsin? Ben, seninle arkadaşlığımı bana karşı takındığın ikiyüzlü tavır sebebiyle bitirdim."

"Ama..." diye başlayan Çağla'yı, "Kadir, lütfen def et şunu kapıdan," diyerek bölen Aslı'nın talimatıyla, "Hay hay," deyip kapıyı yüzüne kapattım.

Aslı artık benden daha çok sinir oluyordu Çağla'ya. "Yüzsüze bak! Bir de kapıya kadar gelmiş," diye söylenerek salona döndü.

"Rahatsız etmeye devam ederse söyle."

"Merak etme, tavrımı koyuyorum zaten. Simay'la birlikte olduktan sonra –sözde bana açıklama yapmak için– kıza yakıştırdığı sıfatları duyduktan sonra ona selam bile vermem. Güya bir kadının benliği cinselliğiyle ölçülemez derdi. Tam bir pislik gibi davranıp Simay'ı bu şekilde yargılaması iğrenç. İlk başta kıskançlıktan ötürü Simay'la görüşmene kızıyordum ama şimdi onunla arkadaşlık etmen nasıl ince bir davranışmış onu anladım."

"Şimdi benden çok seninle görüşüyor zaten Simay."

"Farklı ama iyi bir kız. Kimseyi yargılamak bize düşmediği gibi onu yargılamak da haddimiz değil. Sayende bunu görmüş olmak bile seni daha çok sevmeme sebep oldu."

"..."

Bir an ne diyeceğimi bilemeden öylece kalakaldım. Beni sevdiğini söylemişti daha doğrusu ağzından kaçırmıştı. Söylediği şeyin farkına varınca sessiz sedasız sandviçini kemirmeye başladı. Beni sevdiğinin hep farkındaydım ama böyle pat diye söylemesi aklımı karıştırmıştı. Çok alışmıştım Aslı'ya ama niyeyse Pınar'la yaşadığım o kalp çarpıntılarının hiçbirini yaşayamıyordum. Pınar'la Aslı'yı kıyaslamak değildi amacım,

sadece bir farkındalıktı. Bir kez âşık olmuştum ve önceki tecrübelerimle şu an yaşadıklarımı kıyasladığımda aşk yoktu hissettiklerimin arasında. Birlikte olduğum tek kızdı ama bu bile yeterli değildi ayaklarımı yerden kesmeye. Onunla ilgili her şey güzeldi, hoştu ama o kadar. Aşka küsmüştü sanırım kırgın kalbim, o heyecanı artık istesem de duyamıyordum. Aslı, bana dokunurken gözleri ışıldıyordu, benimse hoşlandığım tek şey üzerinde bıraktığım etkiyi izlemekti. Aklıma, gittikçe Narkissos'a benzediğim gelince kendi kendime gülmeden edemedim.

Öte yandan benim kadar bencil bir herifte Aslı sevecek ne buluyordu diye merak etmeden edemiyordum. Günlüklerden sadece birini açabilmiştim ve o da beş yıl öncesine aitti. Yine de okuyup Aslı'yı biraz olsun anlayabilmek için sabırsızlanıyordum. Benden hatta hastalığından çok daha evvel Aslı'nın nasıl birisi olduğunu öğrenmek ilginç olacaktı. Aslı uyusun diye bekledikten sonra yataktan sessizce kalkıp salona gittim. Telefonumdan mailimi açıp on beş yaşındaki Aslı'nın yazdıklarını okumaya başladım.

*"Bunca yıl aşk hikâyesi anlatan kitapları saçma bulara*k okumayıp, *şiirlerin dinletilerde seslendirilmek üzere yazıldığını zannedecek kadar boşmuş yüreğim. Ama bugün, ilk kez yazmama vesile olacak kadar güçlü duygularla sarsıldı kalbim. Şairin dediği gibi, 'Bilmezdim kelimelerin bu kadar kifayetsiz olduğunu bu derde düşmeden önce...'*

İlk görüşte aşk diye bir şey varmış ve sihirli bir dokunuş gibi sadece gönlüme değil, tüm benliğime dokunmuştu değneği...

Her şey sınıftaki kızların gürültüsünden rahatsız olup bahçeye çıkmamla başladı. Bahçedeki çınar ağacının altındaki banka oturmuş kitabımı okurken onu gördüm. Aslında ilk önce, bir liseliye göre hayli geniş olan omuzlarından ötürü sırtı dikkatimi çekti. Bir grup arkadaşıyla futbol oynuyordu ve önüne dönmesiyle yüzünü görüp kendimi kitabın arkasına saklamam bir oldu. Âşık olmak için yaşımın çok küçük olduğunu düşünüyorum aslında ama diğer yandan Juliet 13, Romeo 17 yaşındayken aralarında imkânsız aşk filizlenmiş. Ben de 15 yaşındayken birini sevebilirdim. Tabii önce kim olduğunu öğrenmem lazım.

Bahçede bir saate yakın onu izledikten sonra hakkında söyleyebileceğim yegâne şey; çok ama çok yakışıklı olduğuydu. Küçükken okuduğum peri masallarındaki, prens tasvirine benzeyen kusursuz bir güzelliği vardı. Tüm lisede, sivilceli ya da ergenlikten yüzü hafif tüylerden kirliymiş gibi gözüken diğer erkek öğrencilerin içinde fark edilmemesi imkânsızdı bana göre."

Kimdi lan bu çocuk? Günlüğü okumaya ara verip düşünmeye başladım. Aslı, lise bire giderken ben üçüncü sınıfta oluyordum. Eğer bu çocuk bir ya da ikinci sınıfsa kim olduğunu bilmemem çok normal. Alt sınıflarla çömez oldukları için ilgilenmezdik çünkü. Aynı lisede okuyup Pınar'ın kuzeni Aslı'yı hiç görmemiş olmam da ayrı bir ironiydi tabii. Merakım ağır basınca, uyku daha ağır basıp gözlerim kapanana kadar okumaya devam ettim.

"Gülüşü ise bir bardak sıcak çikolatayı bir dikişte içmişim gibi hem hafif midemi yakıyor hem de içimi

ısıtıyordu. Kafasını kaldırıp –bana bakmıyor olsa da– benden tarafa her bakışında, merdivenleri inerken bir basamağı kazara es geçmişim gibi midem kasılıyordu. Zil çalınca üstündeki terli formayı çıkarıp omzuna attı ve olduğum yerde kıpkırmızı kesildim. Az önce onu yarı çıplak görmüştüm. Gülüşme sesleri işitince panikten ilk başta elimdeki kitabı düşürdüm. Bahçedeki kızlar, kızardığımı fark edip bana gülüyorlar diye düşünmüştüm çünkü. Ama sağa sola bakınca kimsenin benimle ilgilenmediğini, aksine gülüşen kızların da benim gibi kırmızı yüzlerle onu izlediğini anladım. Rakibim çoktu yani ve bu halimle, benim masalımın mutlu sona erebilmesi için Peri Anne'nin sihirli değneği ile bana dokunması şarttı. Külkedisi görünümümden Sindirella'ya dönüşürsem belki gizemli prens beni fark ederdi. Bu durumda üvey annem ve üvey kız kardeşlerim ise okul bahçesinde ona hayran hayran bakan diğer kızlardı.

Bir anda aklıma çok çılgın bir fikir geldi. Yakışıklı prens için bir hayran kulübü kurmak. Annem hep asosyal olduğumu söylerdi. Bir kitap kulübü kurmuştum ama gelen üç kişi bile yoktu. Oysa bu çocuk için hayran kulübü kursam ve sırf bahçede, benim gibi ona aptal aptal bakan kızlar gelse bile bir sınıfı doldurabilirdik. Hem böylece hakkında daha çok şey öğrenebilmek için –mesela önce adını– ekip çalışması yapabilir hem de çekinmeden birbirimize onu anlatarak nasıl mükemmel olduğundan konuşabilirdik. Bu kulağa ilk başta çılgınca geliyor, biliyorum ama tüm hayran kulüpleri böyle değil midir? Hayran olduğun oyuncu hakkındaki bilgileri müthiş bir heyecanla diğer hayranlara anlatırsın ve sonra da son filmde ne kadar yakışıklı olduğundan bahsedersin. Dün-

yaca ünlü oyunculara ya da rock starlara taş çıkaran yakışıklılığıyla bu çocuk bu ilgiyi fazlasıyla hak ediyordu.

Keşke onun da adını öğrenebileceğim magazin dergileri olsaydı ve içinden çıkan bir posterini yatağımın başucuna asabilseydim. Ama poster de bugünkü gibi omzunda formasıyla yarı çıplak olmalıydı. Daha önce bir erkek için asla böyle edepsiz bir temennide bulunmamıştım ve şimdi de bu ben miyim diye sorguluyorum. Gördüğüm andan beri aklımdan çıkmıyor. Onu unutabilmek için roman okumaya çalıştığımda ise daha önce hiç başıma gelmeyen bir şey yaşadım. Kitabın alakasız bir yerinde hayallere dalıp kitaptaki olayları onunla yaşadığımı hayal ederken buluyordum kendimi. Elimdeki cinayet romanında onunla istediğim romantik sahneleri yaşayamayacağımı fark edince aşk romanları almayı kafaya koydum.

Bir daha onunla ne zaman karşılaşabilirim hiç bilmiyorum. Fakat onunla ilgili yaşadığım her olayda ya da ondan her bahsetmek istediğimde buraya yazacağım.

Not: Şimdi aklıma geldi de ya bizim okulun öğrencisi değilse. Bugün bir forma vardı üstünde ve okul üniformamızla onu hiç görmemiştim. Allahım lütfen bizim okuldan olsun. (Âmin.)

İlk yazdığı günlük bitince, maili kapatıp uyku mahmurluğu içinde yatağa gittim. Benim, Pınar'ı unutmaya çalışırken onu kullanmam gibi Aslı da bu çocuğu unutmak için beni mi kullanmıştı acaba? Benimkinden farklı olarak, Aslı ona duyduğu sevgiyi bana yönlendirmiş olabilirdi. Ama bir keresinde, "Kardeşim ölünce aşk meşk düşünemez olmuştum," demişti bana. Bu çocuğu da o ara unuttu demek ki. O bu değil de çok şükür Allah'a, Aslı'nınki gibi ağır bir ergenlik geçirmemiştim. Bu ne salaklıktır arkadaş; adını

bile bilmeden hayran kulübü kurdu elin terli formalı sporcusuna. Hayır, aynı lisede ben de okudum. Benden çok daha çekici olacak kimseyle karşılaşmadım hiç.

Yine içimdeki Narkissos uyanmıştı, sanırım uyusam iyi olacak. Aslı, uykusunda adımı mırıldanıp bana sarıldığında, birkaç ay evvel hangi akla hizmet onunla uyumak istemediğime hayret ederek gözlerimi yumdum.

Sabah gözlerimi Aslı'nın, "Kadir kalk! Uyan hadi!" diyen telaşlı sesiyle açtım. Ayılamamıştım hâlâ tam olarak ama sesindeki gizli sevinçten kötü bir şey olmadığını sezebiliyordum. "Ne oldu sabah sabah?" diye söylendiğimde, "Çok güzel bir şey oldu," dedi.

"Hayırdır?"

"Hayırlı haber zaten, Elif Abla doğurmuş!"

"Ne zaman?"

"Ablasının sosyal medyada yaptığı bildirime göre yarım saat kadar önce."

"Artık, doğurduğunuzu da mı oradan duyuruyorsunuz?" diye alay ettiğimde, "Duyuru-*yorsunuz* derken?" dedi.

"Kadınlar olarak?"

"Sosyal medyanın cinsiyet ayırımcılığını ilk bulan da sen oldun; kutlarım!"

"Aslı, sabah sabah hafif dozlarda gelsen, böyle aniden sindiremediğim uzun uzun cümleler kurma, gözünü seveyim."

"Sen de aç artık o gözlerini, kalk giyin."

"Daha iş saatine var vakit."

"İyi ya işte, iş vaktin gelmeden hastaneye gidip bebeği görelim."

"Hemen görmemiz şart mı? Daha sonra evlerine gitsek."

"Evlerine de gideriz tabii ama şimdi hastaneye de gitmemiz gerek. Yoksa çok ayıp olur. Elif Abla ve Emre Abi, bizim için çok uğraştılar."

"Peki başımın belası, haklısın," dedim gülümseyerek. "Ne de olsa seni başıma ilk Emre Abi sardı."

"Harika! Elif Abla ve Emre Abi'yi görmeye gidiyoruz," diyerek üstünü giyinmek için hoplaya zıplaya gardıroba yöneldi.

Hastanede, Elif Abla'nın kaç numaralı odada yattığını öğrenirken bile Aslı çok hevesli civcivler gibi cıvıldayarak konuşup duruyordu. Sabahın köründe dünyanın yolunu gelmiştik minibüsle ve buna rağmen merdivenleri zıplaya hoplaya çıktı. Sonunda odayı bulduğumuzda Elif Abla hâlâ odaya gelmemişti. Emre Abi, üç yaşındaki oğlu ve birkaç akrabasıyla odada sohbet ediyordu. Emre Abi'ye, "Gözün aydın," derken kızarmış gözleri ve nemli kirpiklerinden ağlamış olduğunu anladım. Oysa bana hep soğukkanlı bir adam olarak görünmüştür. Sanırım onun sakin duruşunun kırılma noktası da ailesine olan düşkünlüğüydü.

Aslı, Elif Abla'nın akrabası olduğunu anladığım bir kadınla sarılıp, "Gözünüz aydın Nuray Abla, bebek nerde?" diye sordu.

"O da Elif'le gelecek. Ama biz gördük bebeği."

Aslı, Emre Abi'nin kucağındaki çocuğun önünde eğilip, "Emin, sen gördün mü kardeşini?" diye sordu.

Hayli utangaç olan Emin sadece kafasını sallayarak onayladı. Babası kulağına eğilip hepimizin duyabileceği bir sesle, "Peki, biz kardeşini görünce ne yaptık?" diye sordu.

Babasının sorusuna, "Kulağına ezan okudun," diyerek heyecanla cevap verdi.

Emre Abi, "Peki, ondan sonra ne yaptık?" diye göz kırparak

sorduğunda sesini kısıp sır verir gibi, "Kardeşimin adını Mih-
riban koyduk ama annemin haberi yok," dedi.

Aslı gülümseyerek, "Annenden sır mı saklıyorsun?" deyince kıpkırmızı bir yüzle babasına baktı. "Baba, annem kızar mı?"

Ufaklığın masum endişesi hepimizi güldürürken kapı açıldı ve sedyeyle Elif Abla getirildi. Hemen peşinde bir ebenin kucağında pembe battaniye içinde bebek vardı. Aslı, bebek için aldığı hediyeyi yatağın başındaki komodine bırakıp Elif Abla'ya, "Geçmiş olsun," dedi. Elif Abla iyi dilek ve temennileri, yorgun bir tebessümle kabul ederken Emre Abi'nin gözleri hep karısındaydı.

Öyle bir bakışı vardı ki, ömrümde birini o kadar sevebildim mi diye kendimi sorgularken buldum. Tüm ilgi odaya getirilen bebeğe yönelince Emre Abi, karısının yanına gidip itirafını etti.

"Nasılsın Elif'im?"

"İyiyim delim," dedi aynı ışıl ışıl gözlerle kocasına bakarak.

"Elif, ben sana sormadan bir şey yaptım. İnşallah kızmazsın."

"Duruma göre değişir. Biliyorsun sen deliysen ben, senden de deliyim."

Emre Abi gülüp, "Bilmem mi süpürgesi eksik cadı," dedi. "Kızımızın kulağına ezan okuduktan sonra adına Mihriban dedim. Annemin adını yani."

"Bu mu kızacağım şey?"

"Başka isimler bakıyordun, biliyorum. Hem ilk çocuğumuzun adını babam ve ben koyduk. Senin söz hakkın olmamıştı, bu kez hakkındı aslında ama kucağıma aldığımda niyeyse annemin fotoğrafları geldi gözümün önüne ve ben de Mihriban deyiverdim."

"Ben sevdim Mihriban adını, hiçbir mahsuru yok benim için. İsim baksam da karar verip birini beğenebilmiş değildim zaten."

Emre Abi, karısının alnına bir öpücük kondururken Aslı, onları bir film sahnesi izler gibi hülyalı bakışlarla seyrediyordu. Tam olarak böyle bir aşk aradığını biliyordum ama ben bunu ona sağlayabilecek kadar gönlü geniş değildim. Aslı da bunun farkındaydı ama bilmek, daha fazlasını hayal etmesine engel değildi sanırım. Kolunu tutup onu sarsınca daldığı hayal âleminden çıkıp bana baktı.

"Efendim Kadir?"

"Elif Abla'nın dinlenmeye ihtiyacı var. Biz, daha fazla rahatsızlık vermeyelim."

"Haklısın," dedi usulca.

Elif Abla ve Emre Abi'yi tekrar kutlayıp hastaneden çıktığımızda Aslı, yine durgunlaşmıştı. Ne zaman bu tarz duygusal bir âna şahit olsa uzaklara dalıp gidiyordu. Acaba eski platonik aşkını düşünerek, onunla evlenebilseydi ne olurdu diye mi hayal ediyordu?

Çok saçma şekilde yıllar öncesinde kalmış bu platonik aşkı kıskanmaya başlamıştım. Evden işe giderken bile telefonumdan Aslı'nın günlüğünü okumaya devam ediyordum. Ve gittikçe olaylar daha da ilginçleşiyordu...

"Bugün, bana sunulmuş bir armağan olmalıydı ya da ıstırabımın yeni yeni başladığının bir işareti. Onunla kantine inen merdivenlerde karşılaştık. Öyle yakışıklı ve göz alıcıydı ki okuduğum tüm kitap kahramanlarına olan hayranlığım o an sona erdi. Beyaz gömleğine sığmayan kol ve göğüs kasları, ilk düğmesi açık gömleğinin yakasında zarifçe süzülen âdemelması hatta gemici düğümü

olmuş kravatı bile onu ulaşılmaz yapıyordu. Gelenin bir kez o olduğunu anladıktan sonra yüzüne bakacak cesaretim olmadığı için boynundan aşağısını inceleyebildim daha çok. Merdivenden inerken, hızlı adımlarla yanımdan geçince hemen arkamı dönüp biraz da arkadan izledim onu. Vücudu pek çok yaşıtının aksine çelimsiz değildi ama yaşından olgun gözükmesine sebep olacak kadar iri de değildi. Onun fiziği için kullanabileceğim en uygun kelime altın oran olabilir.

Keşke beni göremeyeceği çift taraflı bir camın ardından ona uzun uzun bakabilseydim. Hayaller kurardım hepsi birbirinden uçuk ama mutluluktan uçacağım kadar güzel olan. Hafif etli dudaklarından şiir gibi sözler içse kulaklarım, kara gözleri gözlerime aşkımdan parıldayarak bakarken beni kör etse, diz dize korlaşırken kokusuyla mest edip tüm benliğimi sarhoş etse kendine...

Hayallerimin gerçek olması imkânsızdı belki ama onu tekrar görebilirdim. Gönlümü varlığıyla doyuramasam da suretiyle gözümü doyururdum bir nebze. Bir anda gelen cesaretle merdivenleri inip az önce gözden kaybolan ona yetişebilmek için merdivenleri ikişer üçer inmeye başladım. Kantindeki kalabalığın içinde gözlerim onu ararken sonunda tost almak için oluşan kuyrukta buldum gönlümün efendisini.

Onu gözlemleyebileceğim bir masaya tek başıma oturup az önce aldığım meyveli kekimi kemirmeye başladım. Her mimiğine ayrı bir kalp çarpıntısıyla tepki veren kalbimin durmasına sebep olacak şekilde bir kahkaha attığında yediğim kek az kalsın boğazımda kalıyordu. Evet, bu kadar umutsuzdum işte... Adını dahi bilmediğim ama kalbimi ilk görüşte çalan bu Gılmen hakkında biraz bilgi için gölge gibi takipçisi olmuştum.

Zil çalınca hemen peşine takılıp hangi kata çıktığını öğrenebilmek umuduyla merdivenleri birkaç basamak gerisinden çıktım. Ama daha birinci kattayken erkekler tuvaletine yöneldi. Azmimden ödün vermeyip onu koridorun başında beklemek istesem de nöbetçi öğretmen tarafından zorla sınıfıma sokuldum.

Ama bedenimdi sınıfta olan, aklım hâlâ gülüşündeydi. Kahkahasının her bir tınısını beynime kazımak için kafamda döndürüp duruyordum. Artık en sevdiğim melodi bu güldüştü, kuşkusuz. O sesi tekrar duyabilmek ya da onu tekrar görebilmek için her teneffüste okulun koridorlarını ya da bahçesini arşınlasam da talih bu kez yüzüme gülmedi.

Tekrar onu görebilmek tek dileğim. Onu düşünürken divane âşık olduğumu fark etsem de bir yanım bizim okulda okuduğu kesinleştiği için fütursuz bir neşe içindeydi. Bu neşenin tekrarlandığı gün görüşmek üzere."

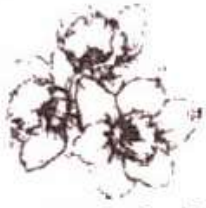

Nasıl bir aşktı bu? İnsan adını bile bilmediği birine böyle ilk görüşte bağlanabilir miydi gerçekten? Bana çok tersti. Ben evvela tanımalı, sonra sonra bağlanıp sevmeliydim birini. Pınar'la ilişkimiz böyle başlamıştı. Oysa Aslı'nın günlüğünde Eros bir okla onu vurmuş gibi aniden âşık olmuştu bizim deli kız. Hem de ne aşk! Birini o kadar çok sevmesini artık başka bir açıdan da kıskanıyordum. Ben, kimseyi böyle sevmemiştim ömrümde. Şair gibi kelimeler yazdırtacak ya da bu kadar derin şeyler hissettirecek bir kız çıkmamıştı karşıma. Emre Abi ve Elif Abla'nın birbirlerine duyduğu sevginin tek taraflı bir kopyası gibiydi bu platonik aşk.

Her fırsatta yalnız kalıp Aslı'nın günlüğünden daha çok sayfa okumak için kendime fırsat oluşturuyordum. Sadece merak değil, Aslı'nın şairane aşkı da beni, daha çok okumak için içine çekiyordu. Artık, kimdi bu çocuk sorusu ikinci planda kalmıştı. Kim bu kadar çok sevebilirdi başka? Aklımda takılı olan ilk soru buydu şimdilerde. On beş yaşındaki Aslı'dan birini sevmek için karşılık görmeye gerek olmadığını öğrenmiştim çünkü.

İşe gidip gelirken serviste geçirdiğim her dakika artık daha değerliydi çünkü günlüğü rahat rahat okuduğum tek yerdi servis. Aslı'nın ilk başta aptalca bulduğum karşılıksız aşkı, okudukça beni derinden etkilemeye başlamıştı bile.

"Onu gördüğüm için yazmayı dilerdim ama hayır. Gecenin bir yarısı bir haftadır ona rastlayamamış olmama ağlıyorum. Keşke sınıfını bilseydim, o zaman hakkında bir şeyler öğrenebilecek birisini muhakkak bulabilirdim."

"Üç gece önceki dileğim kabul oldu! Eşit ağırlık öğrencisiymiş benim gizemli yakışıklım ve üçüncü sınıfmış. Kuzenim Pınar da sayısal üçüncü sınıftı ve aynı katta okuduklarına göre benim için bir incelik yapmasını rica edebilirdim. Mesela adını öğrense hiç fena olmazdı.

Ama Pınar'a utana sıkıla durumu anlattığımda fark ettim ki çocuğun varlığından bile haberi yok. Nasıl olur da onun gibi birisini fark edemezdi, aklım almasa da ertesi gün ona çocuğu gösterdim.

Pınar benim aksime, doğrudan çocuğun olduğu yöne bakıp, 'Bu mu?' dediğinde telaşla, 'Evet, o. Lütfen artık o tarafa bakma,' diye söylendim. Ve benim hayli açık göz kuzenim, 'Nasıl istersen,' diyerek gülüp yanımdan

ayrıldı ve onun yanına gitti. Bir an sonra onları sakin sakin sohbet ederken görünce Pınar kadar çekici olsam o özgüven bende de olur muydu diye meraka kapıldım. Kısa konuşmalarının ardından Pınar yanıma geldiğinde ise aklıma kazınacak ismi söyledi bana.

'Konuştum çocukla, hatta tanıştık bile,' dedi çok basit bir olaydan bahseder gibi. 'Adı da Kadir...'

Okumayı bırakıp telefonumdan kafamı kaldırdım. Serviste olmama rağmen ağzımdan yüksek sesle, "Siktir!" diye bir nida çıktı. İş yorgunu bir sürü herif onaylamaz şekilde bana bakınca, "Telefon faturası çok gelmiş de..." diye yalan uydurdum.

Pınar'la tanıştığım günü dün gibi hatırlıyorum ama perde arkasında, bu tanışmaya Aslı'nın sebep olduğunu şimdi öğrendim. O gün, sarı, hafif dalgalı saçlarını sallaya sallaya yanıma gelip nöbetçi öğretmeni görüp görmediğimi sormuştu. Görmedim, dediğimde ise gayet doğal bir tavırla, "Görürsen hocaya, onu aradığımı söyler misin, lütfen?" dedi. "Tamam," dedikten sonra aklıma adını bilmediğim gelince, "Adın ne peki?" diye sordum ve o da gülümseyerek, "Pınar ben, senin adın ne?" dedi. Adımı söyleyince tanıştığımıza memnun olduğunu söyleyip gitti.

Bu anıyı kafamda ne kadar evirip çevirip döndürsem de Aslı'ya dair en ufak bir kare yoktu. Pınar'ı o an beğenip etkilenmiştim ondan, hatta eşit ağırlık bölümden, edebi derslerdeki başarısızlığımı bahane edip dönem ortasında sayısal sınıfına geçme nedenim bile Pınar'dı. Pınar'dan zaman geçtikçe daha çok etkilenmiştim ama tavırlarındaki mesafe ona çıkma teklifi etmemi iki yıl geciktirmişti. Şimdi, bu mesafeli tavrın nedenini anlayabiliyorum; Aslı'ydı.

Aslı en baştan itibaren bana âşıktı ve benim sandığım gibi

saplantıdan değil, yıllardır içinde biriktirdiklerinden ötürü bana kendini bu kadar çabuk sunmuştu. Gözlerimi kapatıp ilk kez birlikte olduğumuz geceyi düşünmeye başladım. Onun için ulaşılmaz platonik aşkıyken bir anda başımıza gelen tuhaf olayla kocası olmuştum ve beni, tekrar elinden kaçırmamak için son kozunu kullanmıştı. Ona kızamıyordum çünkü böyle bir fırsat benim elime geçse ben de tıpkı onun gibi davranırdım.

Servis eve dönmeden daha çok okuyabilmek için kaldığım yerden okumaya devam ettim.

"Kadir... Adı artık her dalıp gittiğimde elimin benden bağımsız, kalemle işlediği bir oya gibi her defterlerimin ilk sayfasını süslüyordu. Adının anlamı; güçlü, kuvvetli ve kudret sahibi demekti. Bu özelliklere sahip olduğunu onu uzaktan izlerken bile görebiliyordum. Kadir, ayrıca değer demekti, itibar ve kıymet... Ama en çok hoşuma giden anlamı, bir yıldızın parlaklığını belirleyen ölçü birimi oluşuydu. O sert, güçlü ve kıymetli yüzünün ardında ışıltılara değer biçen ince ruhunun saklı olduğunu haber veriyordu sanki. Benim yıldızımın parıltısının değerini belirleyip aşkın ışığıyla gözlerimi kamaştırıyordu.

Yeni başladığım aşk romanlarındaki kusursuz karakterlerin vücut bulmuş haliydi. Her gün onu görebilmek için Pınar'ın sınıfının önüne gidiyordum çünkü tüm on birinci sınıflar aynı katta okuyordu. Pınar, âşık halimle arada alay etse de teneffüslerde kuzenimi görme bahanesiyle yanına gidiyor ve onun sınıfına gözlerimi dikiyordum. Ta ki o dışarı çıkana kadar... Koridora çıktığı an ise utançtan o tarafa bakamaz halde oluyordum çünkü en büyük korkum, ona âşık olduğumu öğrenmesiydi. Bu benim için çok onur kırıcı olurdu. Aşkından ölsem de gidip ona duygularımı açamazdım. Her şeyden önce reddedilme korkusu, ona olan tek taraflı aşkımla, çiçekler

açıp bahar gelen kalbimin son umudunu söndürerek beni uçsuz bucaksız karanlığa gömerdi. Ekmek kırıntısı kadar da olsa umudum olduğu müddetçe hayal dünyamda mutlu olabilirdim. İstediğim kadar mutlu geleceğin tatlı rüyasını görüp o mutluluğu iç dünyamda yaşayabilirdim. Bu esnada, uzaktan onu izlemekse günümün en güzel saatlerini daha da renklendiren yegâne armağanımdı.

Yakalanma korkusu nedeniyle çoğu kez onu izlemekten kendimi mahrum ederek Pınar'dan yardım istiyordum. Kadir'in bizden tarafa bakmadığına emin olabilmek için Pınar'a kontrol ettirip bize bakmadığı anları yakalayabiliyordum.

'Bu tarafa bakıyor mu?'

'Bakıyor.'

'Bakmadığı zaman haber ver, olur mu?'

'Tamam. Şimdi bakmıyor, dönebilirsin.'

Bu konuşma Pınar'la aramızda en sık geçen diyaloglardan biriydi. Kuzenim sayesinde Kadir beni görmeden onun suretine doyabiliyordum. Pınar, bu hareketimi çok saçma buluyordu. Ona kalırsa, flörtöz hareketlerle kendimi Kadir'in gözüne sokmalı ama ondan tarafa bile bakmamalıydım. Bu şekilde hem ilgisini çekebilirmişim hem de ortada gururumu incitecek bir şey olmazmış. Sorun şu ki ben öyle biri değilim. Beni olmadığım biri gibi beğenmesini istemediğim için, yaşıma yakışmayacak bir makyaj ve şuh hareketlerle hafif bir kız olduğumu düşünmesini de istemiyorum. Sırf bu sebeplerden ötürü bile bu yol bana çok uzaktı. En iyisi bir köşede evrenin çağrımı duymasını, Allah'a ettiğim duaların kabul olmasını ve şansın yüzüme gülüp yollarımızın kesişmesini beklemekti.

Kulağa imkânsız geliyor, biliyorum ama okuduğum pek çok kitapta olduğu gibi olacaktı. Doğru kişi eğer o ise, elbet yollarımız er ya da geç kesişecekti. Kaderin en şairane yanı da bu değil mi zaten?"

Günlüğün bir dosyası daha bitince eve yaklaştığımızı görü telefonumu cebime koydum. Kızlar ne kadar aptal varlıklardı Aslı yerine, bana habire bakan Pınar, ona duyduğum beğeniy ilgiye çevirmişti. İlgi ise bakışmalarımız esnasında aşka dön müştü. En başta tanışmaya gelen Aslı olsaydı ya da benimle her gün göz göze gelen, o zaman Aslı'yı fark edebilirdim. Bunun için kırıtarak önümden geçmesine gerek de kalmazdı.

Bana bakan Pınar'ken Aslı'nın varlığını bile hissetmemiş olmam çok doğaldı. Çok çok yanlış bir taktikle yaklaşmaya çalışmıştı Aslı. Gölge gibi sessiz ve silikken onu görememiş olmak benim hatam değildi. Yazdığı son cümleler sanırım doğruydu. Belki de onun kaçırılması ve bana kurulan tuzak, her şeyden önce kaderin bize bir oyunuydu. Doğru kişiyle yolların kesişebilmesi için gerekli olandı. Yine de bu kadar seven bir kalbi kırmış olmak, beni sinirlendiriyordu. Şayet bakışlarını saklamak yerine benimle göz göze gelme cesaretini gösterseydi, bunca yıl bekleyip aşk acısı çekmesine gerek kalmazdı. Günlüğünü gizli gizli okuduğum için apaçık ondan hesap soramazdım ama yapabilecek olsaydım, "Bunca yıl niye bekledin?" diyerek haykırırdım.

Pınar'la geçen yıllar güzeldi ama hepsi boşa geçen zamandı. En azından şimdi, Zafer'le olması bile umursamadığım bir konuydu. Ben, en başından beri Aslı'yla mutlu olacaktım, Pınar'la değil. Aşkı gibi acısı da sahte ve saçmaydı. Simay'ın en başından beri söylediğini yapıp Aslı'nın aşkına hak ettiği şansı tanı-

maliydim. Geç sayılmazdı aslında, bunu şu saatten sonra bile yapsam mutlu olmak için pek çok vaktimiz olabilirdi. Aslı'nın hayalini kurduğu masal şimdi başlayabilirdi. *Küçük Prens*'teki gülün kıymetini şimdi anlayabiliyordum ve bu günlüğün şifresinin neden o cümle olduğunu da. Beni, Aslı için kıymetli kılan bana ayırdığı zamandı. Zaman dünyada yerine konulup ikame edilemeyecek en değerli şeydi. Ben, o değerli zamana ve aşka layık olmak yerine evliliğimiz boyunca beğenilmenin kibrine kapılıp hikâyedeki gül gibi davranmıştım. Kibirli ve kendimi beğenmiş tavırlarım onu bıktırıp sonunda, beni yalnızlıkta kurumaya bırakana kadar da asla farkına varamayacaktım.

Aslı'yı istiyorum... Hem de bana cömertçe sunduğu bedeni hariç, aşkla bakan ruhunu da...

Evin ziline bastığımda içimdeki heyecanı bastırmakta zorlandım. Kapıyı açıp, "Hoş geldin," dediğinde ilk kez ona cevap verirken kalbim tekledi. Hem de bu kadar basit iki kelimeye karşılık. Belki de aşk bazen ilk görüşte değil de zamanla yeşeriyordu.

"Hoş bulduk," deyip eve girdikten sonra dudaklarına uzun ama sakin bir öpücük bıraktım. "Çok güzelsin," diye becerriksizce iltifat ettiğimde kıpkırmızı kesildi. Teşekkür etmeyi hatırlayıp söylemesi birkaç saniyeyi buldu. Bu sıkıntıdan kurtulmak için lafı değiştirip, "Yemekte mercimek çorbası, kuru fasulye, pilav ve cacık var," dedi.

"En sevdiğim menü," deyip gülümsediğimde, "Biliyorum," diye mırıldandı.

"Lütfen tatlı da sen ol," diyerek kulağına sır verir gibi fısıldadığımda kafasını indirip bakışlarını kaçırdı.

Üstümdeki kömür tozunu kastederek, "Bu kadar kirliyken ilgini çekemiyorum sanırım," dediğimde beni kırmaktan korkarak aceleyle, "Asla o yüzden değil," dedi.

"Niye benim gibi birine katlanıyorsun?"

"..."

Yine cevap vermeyip gözlerini kaçırınca onun yerine de ben konuştum. "Beni sevdiğinin farkındayım ama sevgi bile bana katlanmana sebep değil."

"Farkındayım ama yanında olmak huzurlu ve mutlu hissettiriyor."

Alnına bir öpücük kondurup, "Hayatıma dahil olduğun için mutluyum ben de," deyip banyoya girdim.

Yemekte aramızda dişe dokunur bir konuşma geçmedi ama bakışlarım üzerindeyken tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Masayı toplamasına ve bulaşığa yardım ettiğimde ise keyfine diyecek yoktu. Cıvıltı gibi yumuşak sesiyle eğlenceli şarkılar söyleyip mutfağa neşe saçıyordu. Bu kadar basit miydi onu mutlu kılabilmek; bir tebessümle neler değişmişti?

Bulaşık bitince el bezi ile ellerini kurulayıp şarkının son notalarında tiz bir çıkışla yükseldi ve elindeki bezi sallayarak reverans yapıp konserine son verdi. Tek dinleyicisi olarak abartılı bir coşkuyla onu alkışlayıp, "Bravo!" diye tezahürat ettim.

Kahkaha atıp elindeki bezle bana vurduktan sonra, "İşimiz bittiğine göre sırada ne var?" diye sordu.

Çapkınca kaşlarımı havaya kaldırıp umutla, "Tatlı mı?" dediğimde, "Çikolata var evde, yanına da kahve yaparız ve onlarla en güzel şekilde ne yapılır biliyor musun?" diye sordu yine.

"Seks diyeceğim ama çikolata neyse de kahve çok saçma olur."

"Kadir! Aklın fikrin aşna fişnede, ders çalışacağız. Unuttun mu ilk sınava çok az kaldı?"

Umutlarım yıkılmış, suratım beş karış asık çalışma masasına oturduğumda sözünü ettiği kahve ve çikolatayı getirip, "Bunlar moralini düzeltir," dedi. "Çikolata, endorfin etkisi yaratır vücutta."

"Biliyorum. Endorfin salgılamamızı bir de ne sağlar biliyor musun?"

"Ne?"

"Aşk."

Yüzü hafif pembeleşse de kendini çabuk toplayıp, "Ama en son hatırladığım kadarıyla sen aşkı saçma buluyordun yani senin için çikolata daha kolay bir yol," dedi.

"Belki de aşka bir şans daha tanımak gerekir peri kızı."

Bir an öylece bakışsak da bakışlarını kaçırıp, "Dersten kaytarmak için şair olacaksın neredeyse," dedi.

"O kadar mı umutsuz vakayım?"

"Değil, dil bilgisinde gayet iyisin. Söz ve anlatım da kitap okudukça–"

"Dersler için demedim, aşk konusunda. Sence ben artık hiç sevemez miyim?"

"Bilmiyorum, bunu sadece sen bilebilirsin. Hem bana niye böyle bir şeyi soruyorsun ki?"

"Çünkü kendine bakarken göle düşen salak olmayı istemiyorum. Ya da kaprisleri yüzünden küçücük dünyasında terk edilen fanustaki gül..."

"Ben ne yapabilirim bu konuda peki?"

"Beni sevmekten vazgeçme."

"Ya sen, benden vazgeçtiğinde bana ne olacak?"

"Niye en kötüsünü düşünüyorsun?"

"Umutla yarına bakmak çok güzel, hatta mutluluktan uçup bulutlara konmak gibi ama bir gün gerçekle yüzleşen çizgi film karakteri gibi yerçekiminin varlığını öğrenip yere çakılmak istemiyorum."

Bahsettiği çizgi filmleri çocukluğumdan ben de hatırlıyorum. Havada adım atıp koşan çizgi kahramana, yerçekimi kanunu gösterildiğinde ve aslında öylece havada yürüyemeyeceğini fark ederek, yere yapışırdı.

"İyi tarafından bakacak olursan çizgi filmlerde kimse ölmez. Yere yapışan o karakter, birkaç saniye sonra kovalamacaya geri döner."

"Hayat çizgi filmler kadar renkli ve eğlenceli değil maalesef."

"Çılgın Aslı'ya ne oldu? Bu melankolik haller hiç sana uymuyor."

Gülümseyip, "Melankolik kelimesinin anlamını öğrenmişsin ve cümle içinde doğru yerde kullandın, aferin sana," dedi.

"Kitap okuyoruz o kadar, tabii ki kelime haznemiz genişleyecek," deyip övündüm hemen.

"Valla helal olsun. O zaman bu gereksiz aşk meşk mevzularını kapatıp ders kitaplarının kapağını açıyoruz."

Aslı'nın inadı tutmuştu yine, el mahkûm çalışma masasındaki kitaplara döndürdüm kafamı. Test çözerken artık uzun uzun paragrafları daha kısa sürede okuyabiliyordum ve Aslı benimle gurur duyduğunu tüm mimikleriyle gösteriyordu.

Yatağa girdiğimizde ondan bir beklentim olduğunu düşünüp hiç konuşmasa da gözlerinde razı olduğunu belirten o bakışlarla yüzüme baktığında, "İyi geceler," dedim sadece. Aslında onu çok istiyordum ama sırf bu sebeple yanında olduğum düşüncesinden kurtulması gerekti. Sıkıca sarılıp boynunu öptüğümde, "Sana da iyi geceler," dedi.

Sırf günlükte yazan, bene olan tutkusunu bildiğim için, "Şu an mutluysan o ânın keyfini çıkar," dedim. "Gelecek için kaygılanarak bu ânı da heba etme. Sonuçta tek gerçek zaman şimdiden ibaret. Ne geçmişe dönebiliriz ne de geleceğe gidebiliriz. Gelecek geldiğinde zaten bugün olmuş demektir çünkü."

"Kadir, çok değiştin biliyor musun?"

"İyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı?"

"Kesinlikle iyi anlamda. Önceden bana olan tavırların bir yana, hiç böyle derinlemesine düşünen birisi değildin. Kitap okumanın, insanın üzerinde iyi etkisi olduğunu biliyordum ama seninki kadar hızlı etki gösterenine ilk kez şahit oluyorum."

"Okuma alışkanlığı kazandıktan sonra sadece kitap değil, ruhunu okumayı da öğrendim ve kimseyle kıyaslanamaz ince ruhun bana iyi etki ediyor."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Aslında şimdi uyuyoruz değil mi? Sabah uyandığımda da her söylediğin bir rüya olacak," dedi.

"Niye ben iki ince söz edince ancak rüya oluyor? O kadar mı odunum?"

"Aslında evet, öyleydin. Ama beni şaşırtan işin o kısmı değil. Rüya olduğunu düşünüyorum çünkü duymak istediğim cümlelerin birebir ağzından çıkması ilginç. Kafamın içindeki bir yankı gibi."

"Seni tanımaya başladım çünkü," diyerek kılıf uydurdum. Zira Aslı'nın şaşkınlığı engel olsa da biraz düşününce günlüğünü okuduğum için empati kurduğumu anlayabilirdi ve benim için bu hiç iyi olmazdı. Sonunda istediği mutluluğa kavuşacak bile olsa kimse günlüğünün okunmasına sessiz kalmazdı. Hele ki Aslı, asla! Günlüğü okumak kafasının içine girmek gibiydi, bundan da kim olsa rahatsızlık duyardı. Yanlış yaptığım biliyorum ama günlüğü okumaktan vazgeçemediğim gibi diğerlerinin şifresini bulabilmek için uğraşlara şimdiden başlamıştım. Yakalanırsam olacakları şöyle bir düşünüp, "Neyse uyuyalım mı?" dedim.

"Tamam, tatlı rüyalar."

"Sana da."

14

Sabah uyandığımızda her yer karla kaplıydı ve sakin sakin yağmaya devam eden kar sayesinde devasa bir kar küresinin içindeymişiz gibi hissetmiştim. Kar küresi meraklısı Aslı da aynı şeyi düşünüyordu sanırım çünkü çığlık atıp o tuhaf dansını yapacak kadar sevindi. "Kadir, hadi kartopu oynayalım!"

"Tamam, izin günüm zaten. Bir kahvaltı edelim önce, çıkarız."

"Söz mü ama?"

"Söz!" dedim çocuksu haline gülerek.

Kahvaltı ederken bir gözü camda, dışarıda yağan karı izliyordu hep. Sofrayı kaldırdığımız gibi eldiveninden beresine kadar giyinip, "Ben hazırım," dedi. Dışarı çıktığımızda ilk iş, el değmemiş kara, sırtüstü yatıp kardan melek yaptı. Tepesinde dikilip ona güldüğümü görünce "Sen de gelsene, çok eğlenceli," dedi.

Kazık kadar herif olarak kara yatıp çırpınmak pek tercihim değildi. İlla bir çocukluk edeceksem mahallenin bayırından gelen çığlıklara katılmayı tercih ederdim. İlerideki bayır, yol kıvrıldığı için gözükmüyordu ama çocuk kahkahaları ve çığ-

lıklarından anlaşıldığı üzere bayırdan aşağı kayan çocukların neşesiydi bu gürültünün kaynağı.

Aslı yerden, "Çok sıkıcısın," diye hayıflanınca, "Kardan melek de neymiş kızım?" dedim. "Asıl olay, kar varken şeytanlık yapmakta."

Elime aldığım karı sıkıp kartopu yaptıktan sonra Aslı'nın suratının ortasına attım. Çığlık atıp ânında ayağa kalktı ve o da kartopu yapıp bana atmaya başladı. Kasten bayırın olduğu tarafa kaçıp beni takip etmesini sağladıktan sonra durdum. Ve... Enseme yediğim kartopu ile aniden durmamın bedelini ödemiş oldum. Aslı, "Tam isabet!" deyip sevinç nidası atarken bayırdan aşağı leğen, çöp kovası kapağı, poşet gibi akla gelebilecek en tuhaf aparatları kızak yapmış kayan çocukları gösterip, "Bak," dedim. "Asıl eğlence bu işte. Kardan melek yaparak büyümedik biz. Annemin börek tepsilerini, türlü şeytanlıkla mutfaktan yürütüp üzerine binip kayarak büyüdük."

"Tepsiyle de kayılıyor mu?"

"Ooo... Hem de jilet gibi."

"Biz de kayalım mı?"

"Onun için buraya kadar beni kovalamanı sağladım, herhalde kayacağız. Büyük çöp poşeti var mı evde?"

"Var."

"Koş kap gel, hemen. İkimizi de taşır o."

Aslı, eldivenli ellerini çırpıp havaya kar tozu yayarak karda bata çıka eve koştu. Poşeti getirince bayırı tırmandık ve yere serdiğimiz poşete Aslı önde, ben arkasında olacak şekilde oturduk. Ayaklarımla hız kazanıp gerekli ivmeyi kazandıktan sonra Aslı'nın çığlığı eşliğinde kaymaya başladık. Öğlene kadar defalarca bayırı tırmanıp aşağı kaydık. Artık kar suyu donumuza kadar bizi ıslatınca Aslı'yı küçük bir çocuğu azarlar gibi azarlayıp ikna ederek eve dönmemizi sağladım.

Birlikte sıcak duşun altına girdiğimizde soğuktan morarmış dudaklarına rağmen, "Biraz daha durabilirdik bence," diye hayıflandı.

"Soğuktan geberip gidecektin."

"Ama çok eğlenceli değil miydi?"

"Herhalde kızım. Senin gibi enteller bilmez, varoşun en ekstrem sporudur bu."

"Aman seni duyan da benim her kış İsviçre Alpleri'nde kaymaya gittiğimi zanneder."

"Ne bileyim, her lafın sözlük yutmuş gibi ya."

"Sonuçta ben de işçi kızıydım babam emekli olana dek. Bir fark varsa ikimizin arasında, sadece mizacımız farklı olduğu içindir o."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Suyun altında çıplakken ne dediğine çok odaklanamıyorum zaten."

Kahkahası banyo duvarlarında eko yaparken yakınlaşmamız kaçınılmaz olmuştu. Günün geri kalanında da Aslı evde oturmayı kesinlikle istemiyordu. İyice ısınana kadar onu evde kalmaya ikna etmem çok zor olsa da sonunda birkaç saat sobanın arkasında kitap okumayı kabul etti. Ben de bana ödev olarak verdiği kitaplardan birini okuyup ona katıldığımda, "Yine rüyalarımdan birinin içine düşmüş gibi hissediyorum," dedi.

"Mutsuz olduğunda da kâbuslarını mı yaşıyor olacaksın?"

"Değil ama çok güzel bir an yaşıyoruz. Bu anı dondurup bir şişeye koymak isterdim. Böylece her istediğimde tekrar tekrar yaşayabilirim."

"Bana kalırsa anıları asıl güzel kılan, eşsiz olmaları. Bir daha bu an, tüm şartlar böyleyken asla tekerrür etmeyecek. Sırf bu yüzden bile ölümlü olmanın bize verilmiş bir hediye olduğunu düşünürüm hep."

"Bu çok doğru ve muhteşem bir bakış açısı," dedi hayranlıkla. "Bunu, okuduğun bir kitabın seni etkilemesiyle mi keşfettin?"

"Hayır. Yıllar öncesinden beri aklımdadır hep. Adının geçmesi bile gereksiz ama eskiden Pınar'a baktığım ya da onunla öpüştüğüm bazı zamanlarda hep bunu düşünürdüm. Güzel bir anı özel kılan şey, eşsiz olması..."

Pınar'ın adı geçince gerginlikle altdudağını ısırınca hem havamız hem laf değişsin diye, "Isındın mı?" diye sordum. Usulca, "Evet," dediğinde onu gülümseteceğini bildiğim için, "O zaman giyin, Kilimli'ye inelim, deniz kıyısına," dedim. "Karda, mavi ve beyazın uyumu da çok güzeldir. Hele de günbatımında."

Birden tekrar o ışıltılı gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve hemen ayaklanıp giyinmeye gitti. Peşinden yatak odasına gidip ben de hazırlandım ve yine saçlarını ördüm. Ama bu kez, bugünkü yaramaz kız tavırlarına yakışır bir model olsun diye çift örgü yaptım. Ponponlu beresinin iki yanından sarkan örgüleri ile hem çok daha küçük hem de çok şirin gözüküyordu.

Kilimli merkezdeki kar, bizim mahalledekinin aksine bembeyaz değildi. Arabaların ve insanların yoğunluğu nedeniyle çamur rengiydi. Ama sahile vardığımızda yine el değmemiş bir beyazlık bizi bekliyordu. Dalgaların beyaz köpüklerinin karla buluştuğu nokta insanı hipnotize edecek kadar muhteşemdi. Hele günbatımı başladığında ne Aslı ne de ben tek kelime etmeden manzaranın bizi büyülemesine izin verdik. Hava hafiften kararmaya başlayınca elini tutup, "Dönelim mi artık?" diye sordum.

Onaylayınca el ele durağa kadar bata çıka yürümeye başladık. Meydana vardığımızda yer yer buz tutmuş karda kaymamak için uğraş vermek, ikimizi de gülme komasına sokmuştu.

Birimizden biri hafif sendeleyip diğerine tutunarak düşmekten kıl payı kurtulunca kahkahalar patlak veriyordu. Kar tekrar bastırmıştı ve bu tüm yaşadıklarımızı daha da romantik bir atmosfere büründürüyordu. Yün beresi kafasında olmasına rağmen, Aslı'yı yağan kardan daha iyi korumak için montunun kapüşonunu da kapatıp burnuna bir öpücük kondurdum. Gülümseyerek "teşekkür" ettikten sonra kafasını önüne çevirdi ve birden donmuş gibi olduğu yerde durdu. Ne görüp de durduğuna bakmak için ben de kafamı kaldırdığımda hayal kırıklığı dolu gözlerle bize bakan Aslı'nın babasıyla yüz yüze geldim.

Aslı hemen elimi bırakıp babasına doğru bir adım attı ama daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. Bense elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım. Bu adamla son karşılaşmamızda, suratımın ortasına bir tane patlatmıştı ve içimden bir ses "tekrarı yakındır," diyordu. İbrahim Bey'in bakışları benimle Aslı arasında gidip gelirken anlık olarak yüzündeki ifade değişiyordu. Aslı'ya kırgınlıkla bana ise kızgınlıkla bakıyordu. En sonunda gözlerini ileri dikip gitmek için hareket edince Aslı babasının boynuna sarıldı. İbrahim Bey'in de kızına sarılıp ağlaması birkaç saniye sürdü sadece.

Köşeden seyirci gibi izlediğim kavuşma sahnesi son bulunca İbrahim Bey, Aslı'ya, "Eve dön artık kızım," dedi.

"Dönemem babacığım."

"Niye?" Birden bana dönüp, "Bu it mi alıkoyuyor seni?" dedi.

"Hayır, hayır. Biz gayet iyi anlaşıyoruz. Ben, kendi isteğimle o evde kalıyorum."

"Ne yaptık biz sana da kaçtın gittin kızım?"

"Hiçbir şey. Sadece dayanamadım artık."

"Neye?"

"Her gün Berke'nin can verdiği apartman sahanlığında yürümeye, ne olduğunu bilmediğim şey tarafından kaçırıldığım bahçedeki gölgelerden korkmaya... Şimdi güvende hissediyorum."

"Başka bir yere de taşınabilirdik, demen yeterdi."

"Annem üzülürdü ama. Berke'nin odasının anısı yok olurdu taşınsak ve annem daha kötü hissederdi."

"Kızım, Berke için her gün üzülüyoruz biz. Çünkü artık bir evladımız yok ama sen buradasın, hâlâ sağsın. O yüzden sen bizim için anılardan çok çok daha kıymetlisin. Kaç ay oldu eve uğramadın bile. Bari ziyaretimize gelseydin."

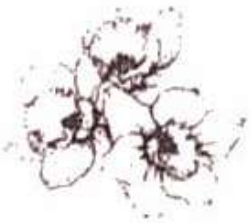
"Ben, o eve gelirsem o şey beni takip eder baba. Olmaz. Ama siz gelebilirsiniz bizim evimize."

Birden varlığımın tekrar farkına varan İbrahim Bey, "Unutmadım yaptıklarını!" dedi bana. Adam beni zerre sevmiyordu, hatta fırsatı olsa boğar, yerini bulsa gömerdi.

Lafı değiştirmek için, "Başımızın üzerinde yeriniz var, istediğiniz zaman çekinmeden gelin lütfen," dedim. Ama demez olaydım, daha çok sinirlenip mosmor bir suratla bıyığı seğirdi. Aslı'nın, "Evet, baba lütfen!" diye ısrar etmesi ve "Hem yeni düzenimi görürseniz içiniz rahat eder," demesi üzerine sakinleşti.

"Peki, annene söylerim uygun bir zamanda geliriz."

Aslı babasına uzun uzun bir kez daha sarılıp yanaklarını öptü. Babası da önce burnunu sonra alnını öpüp Aslı'yı bıraktı.

Eve döndüğümüzde Aslı yine çok durgundu. Sabahki neşesinden eser kalmamıştı, üstünü çıkarıp pijamalarını giyerek kedi

gibi yorganın altına kıvrıldı hemen. Yatağa girip beline sarıldığımda, "Kadir lütfen, şimdi olmaz," dedi bıkkınlıkla.

Yine olmayan bir durum yüzünden suçlanmak sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. "Ne sanıyorsun?" diye patladım bir anda.

Bana dönüp buğulu gözlerle uzun uzun baktı. "Bana her sarıldığında sebep hep aynı oluyor."

"Aslı, bu kez sadece sarılmak için geldim."

"Niye sarılasın? Sevmiyorsun ki beni..." dedi mırıltıyla yutkunarak.

"Öyleyse sen, beni niye seviyorsun?"

"Gökyüzünü sevmek için onun bizi sevmesine gerek yoktur."

"Gökyüzü eşsizdir. Hüzünlenince gözyaşı döker, ardından gökkuşağı çıkar. Mutluysa güneş açar, içimizi ısıtarak bizi de mutlu eder. Bugünkü gibi kar yağdırdığında ise soğukta bile çocuksu masumluk yayar. Öfkelenip esip gürlediğinde ise karamsarlığımıza kılıf olur. Gökyüzü her rengiyle bambaşkadır, onu sebepsiz sevmek kolaydır. Bense sadece sıradan bir adamım. Seni sevmeyen kimseye hak etmediği değeri verip kendini üzmeye değmez."

"Sen benim gökyüzümsün..."

"Değilim. Ben, seni içine çekip karanlığa gömen gece gibiyim."

"Gece de gökyüzüne dahildir ve ben yıldızları hep çok sevmişimdir. Sen, yıldızların parlaklığının ölçüsüsün."

"O sadece adımın anlamlarından biri. Hak etmeden kazandığım bir şey. Bana yüklediğin diğer anlamlar gibi. Ama artık uğraşıyorum; bana verdiğin değere layık olabilmek için. Aşk şeker gibi; sevgiyse ekmek. Şekeri severiz ama devamlı yiyemezsin. Devamlı yiyebileceğimiz, bizi doyuran ve her yemeğin yanında aranılan ekmektir. Şekerle mutlu olacak yaşı geç-

tini ben, ekmekle doymak için yanındayım. Sana sarılmamda art niyet arama."

"Ne demek şimdi bu?"

"Edebiyat okuyan sensin, bunu da anlayamadıysan..."

"Anladığımı sanmıyorum. Daha açık ve net söyler misin lütfen?"

"Seni sevmem için âşık olmama gerek yok. Zaten artık aşka inancım da yok. Seni bir anda sevmedim ama yaşadığımız her an boyunca sevmek istiyorum."

"Yani?"

"İlla açık ve net şekilde duymak istiyorum diyorsun yani?"

"Evet, şimdiki zaman ekiyle mümkünse," dedi gülümseyerek.

"Seni seviyorum. Oldu mu?" dedim gözlerimi abartıyla devirerek.

"Çok güzel oldu hem de..." deyip utanan yüzünü göğsüme gömerek sakladı.

Babası ve annesi, ertesi akşam gelene kadar evde huzur ve mutluluğumuza diyecek yoktu. Kapı çaldığı an benim için gerginlik dolu anlar da başlamış oldu. Aslı, ailesini güler yüzle karşılayıp çay ikram ederken ben köşede fazlalık gibi oturuyordum. Sessiz halime rağmen İbrahim Bey, sık sık öfkeli bakışlarını bana dikerken diken üstünde hissetmemek imkânsızdı. Aslı, aramızdaki gerginliği yok etmek için okula dönüşünden bahsederek babasının dikkatini kendi üzerine çekti. Ta ki, "Kadir de üniversiteye girebilmek için sınava hazırlanıyor," diyene kadar. Bir anda bakışlar üzerimde toplanınca içtiğim çaydan haddinden büyük bir yudum içerek yandım. Dilimin yandığını

belli etmemek için kendimi sıkarken İbrahim Bey, inanamaya-rak elindeki çay bardağıyla beni işaret edip, "Bu mu?" dedi.

"Evet, Kadir ders çalışıyor ve ben de ona bu konuda yardım ediyorum. Aslında sayısal derslerde zaten yeterince başarılı, Türkçe'de biraz sıkıntısı var. Onu da beraber halletmeye uğ-raşıyoruz."

Aşağılayıcı bakışlarını üstümden çekmeden, "Kızım, sen kendi derslerine çalış. Bu yararsızla vaktini boşa harcama," dedi.

"Baba! Kadir, yararsız falan değil. Hem madende çalışıyor hem de derslerine çalışıyor."

"Yok kızım, sen yanlış anladın. Ben kötü bir şey demiyo-rum. Aynı anda eminim çok şey yapıyordur. Tabii çalışıyordur, hatta arada hap falan içip kafayı bulup el âlemin kızına tecavü-ze de yelteniyordur!"

Bir anda utançtan kıpkırmızı kesilip kafamı elimdeki ince belli bardağa indirdim. Aslı, sabırla, "Baba, kaç kez dedim sana; Kadir sigara bile içmiyor," dedi. "Tek seferlik bir hata için onu bu şekilde yargılaman çok acımasızca."

"Onun yüzünden milletin ağzına sakız olduk! Sen de bu sa-pıkla evlenmek zorunda kaldın!"

"Ama evlilik formaliteydi."

"Seni hastaneden çıkarmak için şantaj yapana kadar öyleydi!"

"Hastaneden çıkmayı ben istedim, baba."

"O da fırsattan istifade etti hemen."

Aslı'yla birlikte olmadan önce bu gibi suçlamalar yalandan ibaret olduğu için sadece beni kızdırıyordu. Ama şimdi ger-çekten birlikte olmuşken adamın suçlamaları utançtan yerin di-bine geçmeme sebep olacak kadar rahatsızlık vericiydi. Belki dediği gibi olmamıştı ama yine de Aslı'yı hor görüp gitmesi

için yapmadığımı bırakmamıştım ve o da kendini benimle birlikte olarak kabul ettirmek zorunda kalmıştı. Yaptığım şeyin çirkinliği bir baba tarafından yüzüme vurulunca cevap verecek yüzüm yoktu.

Aslı da benim kadar rahatsız olmuştu bu konuşmadan. Sanırım o da en başta söylediği yalan yüzünden bana karşı mahcuptu. Lafı değiştirip annesine, "Annecim, evi gezdireyim mi size?" dedi. Ayşe Hanım, "Tabii kızım," deyip kızına anlayışla bakarak eşine döndü. "Hadi İbrahim, kalk etrafa bir göz atalım. İçin içini yiyordu, kızın bir eksiği var mı diye."

İbrahim Bey bir homurtu çıkartsa da ayağa kalkıp karısı gibi Aslı'nın peşinden mutfağa gitti. İki artı bir olan ev, zaten küçüktü ve tamamını gezip geri dönmeleri sadece on dakika sürdü. Yine de İbrahim Bey'in delici bakışları olmadan bir on dakika nefes almak iyi gelmişti. Tekrar çaprazımdaki berjere oturduğunda bana bakmadan ortaya konuşarak, "Eşyalar için ne kadar borç harç yaptınız?" diye sordu. Bu soru aslında banaydı.

"Borcumuz yok," diye bakışlarımı önümdeki alçak sehpadan çekmeden cevap verdiğimde İbrahim Bey, cevabımdan memnun kalmayıp, "Beni geçiştirmeyin!" diyerek hiddetlendi. Aslı yine araya girip, "Babacım, Kadir doğru söylüyor. Borcumuz yok. Zaten mobilyalar, Emre Abilerin hediyesi, diğer ıvır zıvırı da biz hallettik," dedi.

"Ben dururken, milletin eskilerini mi aldınız?" diyerek bu kez de Aslı'ya köpürdü.

Ama Aslı onun kızıydı ve hiç geri adım atmadan babasını paylayan bir edayla, "Eşyaların çoğu yeni," dedi. Sadece bu salon takımını evlerinde bebek odasına yer açmak için ikinci el verdiler. Gerisi dükkândaki teşhir ürünleri. Emre Abi ve Elif Abla'dan da elmiş gibi bahsetme lütfen. Bu evi yenileyip tüm eksiklerini gidermemiz için onlar yardım etti sadece."

"Benden yardım istesen etmezdim yani, öyle mi?"

Babasının alıngan lafı üzerine Aslı anlayışla ailesine bakıp, "Yardım ederdiniz biliyorum ama buna layık olmadığımı düşündüm," dedi.

Annesi şaşkın vaziyette, "Niyeymiş? Biricik evladımızsın sen bizim," dediğinde Aslı, utana sıkıla, "Sizden habersiz hastaneden çıktım ve yine size danışmadan eve dönmeme karar aldım. Bence bu kadar başına buyruk davrandıktan sonra sizden yardım beklemek sadece yüzsüzlük olurdu," diyerek başını önüne eğdi.

İbrahim Bey, kızının mahcup haline bakıp daha da sinirlenerek sonunda içindeki her şeyi diline hiçbir sansür koymadan döktü. "Senin ne suçun var ki? Bu piç, ırzına göz dikmiş bir kez! İlkinde yarım kalınca fırsat kollayıp senin en savunmasız ânından fayda sağladı! Namussuz köpek!"

Kafam aşağıda hiçbirini hak etmediğim hakaretleri dinlerken içten içe öfkeyle yanıyordum. Ama gıkımı bile çıkarmadım. Karısı, İbrahim Bey'i sakinleştirmeye çalışırken Aslı'yla bir anlığına göz göze geldik ve hemen tedirgin bir şekilde bakışlarını kaçırdı benden. Aslı'dan söylediği yalanın kötü sonuçlarını, doğruyu itiraf ederek telafi etmesini bekledim ama yapmadı. Beni savunacak tek kelime dahi etmedi. Sanki babasının her dediği doğruymuş gibi sustu ve o susuş, beni en ağır yük olan zan altında bıraktı. Akşamın gerisi hayli gergin geçti. Hiç konuşmadım hatta bakışlarımı dahi önümden kaldırmadım ama İbrahim Bey'in söyleyecekleri bir türlü bitmedi. Aslı, "Lütfen babacım, artık bu konular hakkında konuşmayalım. Geçmiş gitmiş, bitmiş mevzular bunlar," demesi üzerine ancak sustu ve saati bahane edip evlerine gittiler sonunda.

Salonun eşiğinde dikilip Aslı'nın ailesiyle kucaklaşıp onları yolcu edişini izledim. Babası zorla Aslı'nın eline –içinde para

olduğunu tahmin ettiğim– bir zarf sıkıştırdı. Kapıdan çıkmadan evvel zehir saçan gözlerini bana dikmeyi de ihmal etmedi ve sonunda dış kapı kapandı. Aslı, elinde zarfla öylece holde dikilip bana bakarken kendini zorlayarak gülümsemeye çalışsa da pek başarılı olamadı. Ailesi gitmiş olsa da evimize getirdikleri gerginlik tüm havaya sirayet etmişti ve her tarafımızı sarıyordu. Arkamı dönüp salona girince peşimden hızlı adımlarla geldi. "Babam adına özür dilerim."

Hiç konuşmasaydı belki bu geceyi sabrederek geçirebilir ve ona patlamazdım. Ama tek suçlu kendisiyken babası adına özür dilemesi zembereğimden boşalmama sebep oldu. "Niye baban adına özür diliyorsun ki? Adam haklı!"

"Değil tabii ki..."

"Öyleyse niye babanlar buradayken ağzını bile açmadın?"

"Kadir, ne diyecektim?"

"Doğruyu! Geçmiş gitmiş diyeceğine olanları anlatsaydın!"

"Ama nasıl denir ki böyle bir şey?" diye çaresizce omuz silktiğinde benim de ağzımın ayarı bozuldu.

"Hastaneden çıkmam için benimle yatmayı şart koştu diye yalan söylerken, çok rahat diyebiliyorsun! Ama iş doğruyu söylemeye gelince, nasıl diyeceğini bilmiyorsun, öyle mi? Ben biliyorum niye doğruyu söylemenin sana zor geldiğini. Beni suçlamak kolay olan çünkü. Baban bana türlü hakaretler ederken, 'Bana aylarca elini bile sürmedi, yatağına girebilmek ağladım zırladım yine olmadı. En sonunda önünde soyunup bir kez yap da istersen ertesi gün boşa at beni, diyerek ancak ikna edebildim,' diyemezdin tabii! DOĞRUYU SÖYLEMEK SANA ZOR GELDİ, ÇÜNKÜ SUÇLU OLAN SENSİN!"

Aslı'nın göğüskafesi öyle hızlı inip kalkıyordu ki nefes darlığı çekiyormuş gibi bir hali vardı ama ona zerre acıyabilecek

durumda değildim. Onu orada bırakıp yatak odasına gittim ve yedek yastıkla battaniyeyi alıp salondaki koltuğa yattım. Niye tam da ona inanıp sevmeye başlamışken beni sırtımdan vurmuştu? Babası, beni sapık diye itham ederken açık açık doğruyu söyleyemese bile beni korumak için en başta yalan söylediğini niye itiraf etmemişti? Bu gecenin kalbi kırılanı açık ara farkla bendim, Aslı değildi. O, beni sevdiğini iddia edip bu sevgiyi ispat edecek tek bir harekette bulunmamıştı çünkü. Beş yıl evveli anlatan bir günlükte, beni çok seviyordu sadece. O zaman yazdıklarına aldanıp şimdi, ona güvenebileceğim ya da gönlümü kaptıracağım kadar beni sevdiğini düşünmek ahmaklıktı.

Aslı, ağlaya ağlaya yatmaya gidince ben de telefonumu çıkarıp günlüğün kalan kısımlarını okumaya başladım. Nasılsa uyku haram olmuştu bir kez daha.

"Bugün Kadir'le ilgili çok değişik bir gelişme oldu. Kadir, sınıf değiştirip Pınar'ın sınıfına geçmiş ve Pınar bunu bana hiç söylemedi. Bugün Pınar'ın yakın arkadaşı Zafer'den öğrendim bunu da.

Pınar son zamanlarda teneffüslerde ders çalışması gerektiğini öne sürerek sınıfından çıkmıyordu. Dolayısıyla ben de onların koridoruna sebepsizce uğrayacak cesareti kendimde bulamayıp oraya birkaç haftadır gitmiyordum. Zafer'i kantinde görünce yanına gidip, 'Pınar nerede? Sınıfta mı?' diye sorduğumda öfkeyle, 'Evet!' dedi. 'O çocuğa ders çalıştırıyor!'

'Hangi çocuğa?' diye sorduğumda o kişinin Kadir olacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi. Çünkü sınıfları ayrıydı. Zafer'in Pınar'a iki ay evvel çıkma teklifi ettiğini ve Pınar'ın reddettiğini de biliyordum. O yüzden Zafer'in sınıftan birini kıskandığını düşünmüştüm sadece. Ama, 'Sınıfa yeni gelen çocuğa, Kadir midir nedir!'

diyerek burnundan soluduğunda olduğum yerde donup kaldım. Zafer, bir-iki şey daha söylediyse de ben artık duyamıyordum. Zil sesiyle irkilip kendime geldiğimde etrafta Zafer falan yoktu. Hatta kantinin hatırı sayılır kısmı boşalmıştı. Bir anda içimde büyüyen korku ve aldatılmışlık hissiyle ne yaptığımı çok da bilmeden merdivenleri üçer beşer çıkmaya başladım. Pınar'ın sınıfının önüne koşarak gelip durduğumda hızlı hareket etmemle hiç alakası olmaksızın kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kapı açıktı ve Pınar'la Kadir arka sıralardan birine oturmuş gülüşerek sohbet ediyorlardı. Tıpkı benim aylardır hayalini kurduğum gibi..."

"Bir haftadır, Pınar'la Kadir'in arasına kara kedi misali girmenin yanlış olacağını düşündüğüm için ikisinden de uzak duruyordum. Eğer ikisi birbirlerinden hoşlanıyorlarsa benim araya girmem onları mutsuz ederdi. Ben zaten mutsuz olmayı kabullenip kaderime razı olmuş durumdayken fikrimi tamamen değiştiren bir şey oldu. Pınar, bize gelip samimi olduğunu düşündüğü bir yapmacıklıkla, 'Canım, kaç gündür hiç konuşamıyoruz. Bir şey mi oldu? Beni geçtim, sırf Kadir'i görmek için bizim kata gelirdin sen,' dedi.

'Vazgeçtim...' diye mırıldandım.

'Aaa! Niye?'

'Bakmaz o bana zaten.'

'Bence de...' dediği an, fikrimin değiştiği an oldu. Gördüklerime rağmen günlerdir, Pınar ve Kadir'in sadece arkadaş olduklarını ümit etmiştim. Pınar'ın Kadir'le

havadan sudan konuşurken gülüştüğünü ya da, 'Ona senden bahsettim, seninle tanışmak istediğini söyledi,' demesini bekledim içten içe. Ama yüzsüz bir sırıtma ve kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle Kadir'in bana bakmayacağını söylüyordu.

'Pınar, doğruyu söyle; Kadir'den hoşlanıyor musun?'

Aniden sorduğum soru ile bir an bocalayıp kızardı ve cevap veremedi. Kendini toparlar toparlamaz sahte bir kahkaha atıp, 'Saçmalama!' diyerek yalan söyledi.

'Ama geçen hafta sizi çok samimi bir şekilde gülüşüp konuşurken gördüm. Sonra Kadir'in sizin sınıfa geldiğini de söylemedin bana.'

'Söyleyecektim aslında ama senden çekindim.'

'Neden?'

'Şimdi sınıf arkadaşıyız Kadir'le ve sen, yine Kadir'e bakmak için yanıma gelirsen sadece sen değil ben de komik duruma düşmüş olurdum.'

'O ne demek?'

'Kusura bakma ama birini köşeden izlemek çok ezikçe. Koridorda durup sağa sola bakınıyormuş gibi yaparak çocuğu kesmen neyse de bizim sınıfa gelip beni rezil etmeni göze alamam. Ayıp bir kere yaptığın, bir kıza yakışmıyor.'

'Senin yaptığın yakışıyor mu? Benim ona âşık olduğumu bile bile onunla kırıştırıyorsun!'

'Ay canım benim! Sen, öyle mi hayal ediyorsun? Kadir'in benimle ilgilenmesi için ne kırıştırmama ne de senin gibi kıyıdan köşeden bakmama gerek yok. Zaten en baştan beri gözü ben de.'

'Yok ya! Ne biliyorsun?'

'Senden çok çok daha güzelim hatta okuldaki en güzel kızlardan biriyim. Asıl soru, sen nasıl olup da sana bakacağını düşünerek haddin olmadan ona bakabildin.'

'Adilik senin yaptığın! İlk ben gördüm onu, sana da ben gösterdim!'

'Çocuk değiliz Aslı, Kadir de oyuncak kutusundaki bebek değil. İlk ben gördüm ne demek ya?'

Sinirden köpürmüştüm ve aslında haklıydı, söylediklerim çocukça şeylerdi ama kendime engel olamayarak devam ettim söylenmeye. 'Benim ona âşık olduğumu bildiğin halde nasıl böyle bir yosmalık yaparsın? Aramızdan çekil! Kadir'den uzak dur!'

'Yosma diyen o ağzını var ya...' Pınar, cümlesini tamamlayamadan yükselen seslerimizi duyup annem odama geldi. 'Ne oluyor kızlar?'

Ben, birden diyecek söz bulamayıp sus pus olurken Pınar, her zamanki açıkgözlülüğüyle, 'Yok bir şey Ayşe Yenge, Aslı'yla okuldaki tiyatro seçmeleri için prova yapıyorduk sadece,' dedi.Benden daha önce böyle bir şey duymamış olan annem şaşkınlıkla, 'Ne tiyatrosuymuş bu?' diye sorduğunda Pınar, alaylı bir gülümsemeyle bana bakıp, 'Bir böceğin çiçeğe olan aşkını anlatan çocuk oyunu,' dedi.

Annem bana dönüp, 'Tiyatroda mı oynayacaksın?' diye sorduğunda ben de aynı imayla Pınar'a bakıp, 'Evet, oyunda ben de olmak istiyorum. Artık elemeleri kim geçerse,' dedim.

Annem aramızda geçen konuşmanın altındaki imayı anlamadan, Pınar'ı yolcu etti.

Pınar gitse de ona olan nefretim olduğu gibi duruyordu. Kendini beğenmiş, iğrenç şey! Benden üstün olduğunu

ve Kadir'i hak ettiğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Ki mi yaman bey mi yaman, görecekti!"

Aşk dolu şiirler, sözler yazan Aslı ile bu satırları yazan Aslı aynı kişi olduğuna inanmak zordu. Dahası benim hiç haberim olmadan ikisinin benim için çekişmiş olması mümkün müydü? Hem gururum okşanmış hem de şaşkınlıktan ağzım beş karış açık kalmıştı. Aslı, bana Pınar'la öncesinde çok iyi anlaştıklarını söyleyerek yalan söylemişti. Uykum tamamen açılmıştı. Günlüğün tamamını okumadan uyumam da artık pek mümkün gözükmüyordu. Saatin ilerlemesine ve uykusuz kalacak olmama aldırmadan okumaya devam ettim.

"Çıldıracağım! Pınar'ın saçını başını yolmak istiyorum! Her geçen gün Kadir'le daha da yakınlaşıyorlar. Zafer'e kalsa tüm kabahat Kadir'indi ama işin aslının öyle olmadığını çok iyi biliyordum. Pınar, birden daha çok süslenmeye başlamıştı ve Kadir'le aynı sırada oturmak için Zafer'i sırasından etmişti. Benim mücadeleci tavrımın aksine Zafer, Pınar'a kırıldığı için uzak duruyordu ikisinden de. Onun gibi alenen reddedilmiş olsam belki ben de onun yaptığını yapardım ama benim için durum farklıydı. Kadir'in varlığımdan haberi bile yokken ortada gurur yapacak bir husus da yoktu.

Gerilla taktiği ile Pınar'ı kendi silahlarıyla vurmaya karar vermiştim. İlk kez makyaj malzemesi satın aldım ve nasıl kullanacağımı pek bilmediğim için arkadaşım Zeynep'ten yardım istedim. Zeynep makyajımı tamamladığında çok hoş görünüyordum, birden özgüvenim yerine gelmişti. Pınar'ın en başta dediği gibi Kadir'in önünden öyle şekilde geçmek çok daha dikkat çekici olacaktı. Ama yine hiçbir şey istediğim gibi gitmedi. Kadir, koridorda Pınar'la sohbet ederken beni görmedi bile. Ama Pınar, bendeki değişimi fark edip gözlerime hasetle baktığında doğru yolda olduğumu anladım.

Rujumu tazelemek için tuvalete gittiğimde iki yanımdaki aynanın önüne Pınar geldi. Konuşmuyorduk ama yan yan birbirimize düşmanca bakışlar atmayı da ihmal etmiyorduk. O da çantasından rujunu çıkarıp sürmeye başladı. Hem de benim aksime bol bol ve dudaklarını daha iri gösterecek şekilde taşırarak ruj sürmeye başladı o da. Bana inat yapıyordu! Ben de yan gözle ona tüm nefretimi göndererek aynı şekilde hırsla rujumu sürmeye başladım. Bence çok aşırı olmuştu dudaklarımdaki koyu kırmızı renk ama altta kalmaya niyetim yoktu! Sonunda tuvaletin en şıllığı Pınar, aynaya yaklaşıp dudaklarını birbirine yapıştırarak iyice rujumu dudaklarına yedirip saçlarını savurarak tuvaletten çıkıp gitti. Peşinden ben de aynı hareketi yapıp rujumu çantama koydum ve tuvaletten çıktım.

Kendimden emin bir şekilde, koridorda yürüyüp ikisini bir köşede dikilmiş konuşurken görünce hemen önlerinden geçtim. Ama bir gariplik vardı... Pınar'ın dudağında az evvel sürdüğü rujdan geriye neredeyse hiçbir şey yoktu. Beni, işaret edip Kadir'e gösterip sanki hiç tanışmıyormuşuz gibi, 'Şu kıza bak, kan yalamış vampir gibi dudakları! O nasıl bir ruj sürmektir!' diyerek alay etti. Kadir, gözucuyla bana bakıp Pınar'a dönerek, 'Jokere benziyor ağzı,' dedi ve ikisi kahkahalarla gülmeye başladılar. Ânında topuklarımın üzerinde geri dönüp tuvalete koştum. Dudağımdaki rujuu hırsla silerken gözyaşlarım bu kez hırsımdan akıyordu. Ben de Aslı'ysam eğer, Pınar'dan intikamımı alacaktım!"

On gündür beklediğim fırsat sonunda elime geçti. Pınar'ı okulun arka bahçesinde sigara içerken yakaladım. Sigara içerken fotoğraflarını çekip beni hiç fark etmeden oradan uzaklaştım. Akşama, aile apartmanımızın bahçesinde oturup beklemeye başladım. Benden iki üst sınıfta olduğu için Pınar kursa gidiyordu ve eve dönüşü akşamı buluyordu. Bahçedeki bankta beni görünce alayla gülümseyip, 'N'aber Joker?' dedi. 'Yolumu mu gözlüyorsun yoksa?'

'Seni değil, amcamı bekliyorum.'

'Babamı mı?'

'Evet!'

'Neden?'

Amcam da bahçe kapısında görününce, 'Şimdi öğrenirsin,' diyerek hainice sırıtıp oturduğum yerden fırlayıp kalktım. Amcamın yanına vardığımda Pınar da merakla peşimden koşturup geldi. Yüzünde bariz bir endişe vardı.

Amcam, bize bakıp, 'Hayırdır kızlar, akşam vakti bahçede ne işiniz var?' diye sorunca Pınar, telaşla bana baktı. Yüzüme sahte bir üzülmüş hatta kahrolmuş ifadesi yerleştirip amcama, 'Amcacım maalesef, hiç iyi haberlerim yok,' dedim. 'Ben, Pınar'ı çok seviyorum ve eğer ona kızmayacağına söz verirsen sana bir şey söyleyeceğim.'

Amcam şimdiden burnundan solumaya başlamıştı. Ben de aynı sahte tavrıma endişeliymiş gibi yeni bir ifade daha ekleyip Pınar'a bakarak, 'Tek derdim Pınar'ın sağlığı, ben ne desem vazgeçmedi çünkü,' dedim.

'Kızım adamı çatlatma da söyle.'

'Pınar, sigara içiyor amca ve ben, bırakması için yalvardım ama bir türlü ikna edemedim. Lütfen, kızma Pınar'a, ben kızman için demedim bunu.'

Amcam öfkeden kıpkırmızı , 'Doğru mu kız?' diye Pınar'a bağırdığında Pınar'ın gözleri çoktan dolmuştu.

'Yok, baba. Yalan valla, iftira atıyor bana!'

Hemen telefonumu çıkarıp amcama çektiğim fotoğrafları gösterdim. Amcam da Pınar'a gök gürültüsünü andırır bir sesle bağırıp, 'Düş önüme! Evde soracağım sana, rezil!' diyerek Pınar'ı kolundan sürükleyerek apartmana doğru çekiştirmeye başladı. Pınar, yaşlı gözlerle bana dönüp tüm zehrinin toplandığı bakışlarını gözlerime diktiğinde gayet rahat bir tavırla arkasından el sallayıp mutlulukla gülümsedim. Artık ödemiştik."

"Pınar'ı öldürmek istiyorum! Ben boğarken önce kızarmasını sonra morarıp hareketsiz kalırken kafasını yere vurup tok sesler çıkarmasını izlemek istiyorum! Pınar'ın bana yaptığı, kime yapılsa benimle aynı fikirde olurdu. Hatta belki de çok daha dehşet verici canilikte şeyleri üzerinde uygulamak için hayaller kurardı. Ne mi yaptı? Anlatayım.

Büyük amcamızın kızı Sude Abla'dan saç maşasını ödünç istedim çünkü Kadir'in ilgisini çekme konusunda hâlâ bir başarı elde edebilmiş değildim. Arkadaşım Zeynep, sadece makyajın yetmeyeceğini saçımı da havalı bir şekle sokmanın iyi olacağını söylediğinde ona hak verdim. Evlerine gittiğimde Sude Abla, o akşam maşanın kendisine lazım olduğunu söyledi. 'Ama yarın sizin eve bırakırım,' dedi.

Ertesi gün okuldan geldiğimde annem portmantonun üzerindeki poşeti işaret edip, 'Sude Ablan maşasını yollamış sana,' dedi. Sevinçle poşeti açtığımda içinden bir de saç şekillendirici yazan şişe çıktı. Annem, elimdeki şişeyi görünce, 'Onu da saçın bozulmasın diye sürecekmişsin ve kurumasını bekleyecekmişsin,' diye ekledi.

Ertesi sabah okula gitmeden bin bir uğraşla saçlarımı yaptım ve aynada kendimi tanımakta zorlanacağım kadar hoş bir görüntü vardı. Bukleler bozulmasın diye saç şekillendiricinden avucuma bolca sıkıp buklelerime sürmeye başladım. Beyaz renkli krem, çok iğrenç kokuyordu. Normalde bu tarz ürünler, hep çok hoş parfümlü olurlardı oysa. Aslında olaya orada uyanmam gerekirdi. Kremin saçımda kurumasını beklerken gitgide saçlarımın matlaştığını fark etmeye başladım. Krem saçımın pek çok yerinde beyaz ve kurumuş vaziyette duruyordu ayrıca. Saçımın üstündeki kurumuş kremden kurtulmak için parmaklarımı saçıma geçirip taradığımda bukleler elimde kaldı. İlk düşen buklenin şaşkınlığını üzerimden atamadan saçıma dokunduğum yerdeki her tutam birer birer elimde kalıyordu. Ağlaya ağlaya koşarak banyoya gidip saçımı yıkamaya başladım ve kremi sürdüğüm her yerdeki saçlarım koptu. Kafamı kaldırıp aynadaki halimi görünce çığlığı bastım.

Annem yanıma geldiğinde o da iki eliyle ağzını kapatıp, 'Ay!' diye feryat etti. 'Ne oldu saçlarına Aslı? Saçını mı yaktın?'

'Hayır, saç kremi yüzünden oldu.'

'Emin misin? Pınar, krem için besleyici, saçı kırılmasın ve bozulmasın diye muhakkak sürmeli demişti.'

'Pınar mı? Sude Abla bırakmadı mı maşayı?'

'Sude yollamış ama Pınar'la.'

Annemin söylediklerinden sonra her şey yerine oturmuş-tu kafamda. Sude Abla, bizden yaşça hayli büyüktü ve asla böyle bir şey yapmazdı. Pınar'ın oyunuydu hepsi! Sırf babasına sigara içtiğini söylediğim için yapmıştı bunları. Babasının aksine amcam çok sert mizaçlı biriydi ve Pınar'ın sigara içmesi asla cezasız kalmazdı. Babası hem harçlığını kesmişti hem de artık Pınar'ı okula o getirip götürüyordu. Dahası amcam, okula gelip Pınar'ın öğretmenlerine durumu anlatmıştı ve hiçbir avare davranışına göz yumulmamasını istemişti. Sınıf öğretmeni de Pınar'ı Kadir'in yanından kaldırıp bir kızın yanına oturtmuştu. Tüm bunları öğrendiğim Zafer, artık Kadir'in yeni sıra arkadaşıydı. Pınar, Kadir'den uzak kalışının intikamını almıştı aslında ve bu yaptığı ile haddini aşmıştı. Bu kez gerçekten çok ama çok kötü şeyler olacak!

Çığlığımla babam ve kardeşim de banyoya gelmişlerdi ve Berke'nin küçük parmağını bana uzatıp gülüşü hiç de sevimli gelmiyordu bana! Ağlamam şiddetlenince baba oğul bana gülen ikili, annemden azarı yedi. Biz de annemin kuaförüne gittik. Kuaförün dediğine göre benim şekillendirici sandığım şey tüy dökücü kremmiş. Saç diplerime sürmediğim için de şanslı sayılırmışım. Aman ne şans! Uzunlu kısalı saçlarımla yolunmuş tavuğa benzerken nasıl şanslı olunabilirdi ki? Kuaför, düzgün şekil verebilmek için saçımı, erkek modeli gibi kesmek zorunda kaldı. Değil çekici gözüküp Kadir'in beni fark etmesi, kız olup olmadığımı bile ilk seferde anlaması mucizeydi artık. Kardeşimin saçları bile benimkinden uzundu. Annem, sakinleşmem için her halimle güzel olduğumu söyleyip duruyordu. Ama beni en çok sinir eden cümle, 'Kökü sende nasılsa,' denilmesiydi.

Olayın apartmanda duyulmasıyla pek çok akrabamız bizim eve geldi. Sude Abla, önce maşayla saçımı yaktığı-

mı düşünüp özür üstüne özür diledi. Kremi duyunca ise, 'Ben krem vermedim ki,' dedi şaşkınlıkla. Bir köşede sinsi sinsi gülen Pınar, timsah gözyaşlarıyla ortaya çıkıp, 'Ben verdim kremi,' dedi. 'Ayşe Yengecim, Aslıcım, inanın kötü niyetle bir şey yapmadım. Abim boş şişenin içine tüy dökücü krem koymuş. Ben bilmediğim için getirdim onu. Tek niyetim Aslı'nın saçlarının ısıdan yıpranmamasıydı ama benim yüzümden neler oldu...'

Yüzünü avuçlarına gömüp koşar adım evimizden çıkıp gitti. Gitmeden evvel salon kapısında durup ellerini zerre yaş olmayan yüzünden çekip bana gülümseyerek el salladı.

İşin en acı kısmı, Kadir bugün çarşıya gitmek için bindiğim otobüste, yanımdaki boş koltuğa oturdu. Sıcaklığının yayılışını hemen yanı başımda hissederken beni görmemesi için artık bir parçam olan kapüşonumu iyice çekip kafamı sakladım. Sonra da yüzümü camdan tarafa dönüp beni fark etmemesi için dua ettim. Böylesine bir tesadüfü defalarca hayal etmiştim oysa... Tabii hiçbirinde saçımın erkek tıraşıyla oğlan çocuklarına benzediğim gerçeği yoktu. Pınar'dan en çok bugün nefret ettim çünkü elimdeki ufacık ümitlerimi bile tüketmişti. Fırsatını bulduğumda bu yaptığını Pınar'a misli misli ödeteceğim!"

"Ben Keloğlan'dan hallice olduğumdan ortalıkta bile dolaşamazken Pınar, bir öğretmenin olmadığı her köşe başında yine Kadir'le buluşmaya başlamıştı. Çoğu zaman yanlarında artık Zafer de vardı ve bu baş başa olmalarından çok çok daha iyiydi. Bense bahçenin ücra bir köşesinden

onları izliyordum her gün. Bir gün onları izlerken Zafer'in yüzünün şekli değişti. Kadir'in dediği bir şey canını sıkmıştı sanki ama bu mesafeden duymak imkânsızdı. Zaten birden gülümseyip Kadir'in sırtını sıvazlayıp bir şeyler dediğinde yüzündeki o ifade hemen kaybolmuştu.

Zafer'i kantinde tek yakalar yakalamaz ne olduğunu öğrenmek için yanına koştum. İlk başta anlatmaya pek hevesli olmasa da, 'Pınar'a sorarım o zaman,' dediğimde döküldü. Garibim, Pınar'la aramızda Üçüncü Dünya Harbi'nin başladığından bihaberdi. Meğer Kadir, Pınar'a sinemaya gitmeyi teklif etmiş. Pınar kabul edince Zafer bozulmuş tabii. Ama akıllılık edip ikisini yalnız bırakmamak için, 'Ben de gelsem sorun olur mu' diyerek kendini üçüncü olarak eklemiş bu randevuya. Tabii yine de bu durumdan hiç mutlu değildi Zafer.

Oysa ben nasıl mutlu olacağımı bulmuştum. Yemeyip içmeyip o akşam bahçede yine amcamı bekledim ve gelince de yüzüme en sevimli surat ifademi takınarak, 'Amcacım çok teşekkür ederim,' dedim.

Adamcağız şaşkınlıkla, 'Niye?' diye sorunca, 'Tabii ki Pınar'la sinemaya gitmemize izin verdiğin için,' dedim.

'Ne sinemasıymış bu? Benim haberim falan yok! Bir başınıza nereye gidiyormuşsunuz?'

'Bir başımıza değiliz amcacım. Pınar'ın sınıfından iki erkek arkadaşı eşlik edecek bize.'

Amcamın şalterleri yine atmıştı ve bu kez Pınar'a resmen hapis cezası verdiler. Hafta sonu değil sinemaya gitmek, artık kursa bile gitmesi yasaktı. Amcam onu kurstan aldı ve okulda da erkeklerle konuştuğu kulağına çalınırsa, okuldan da almakla tehdit etti. Belki Kadir beni asla fark edemezdi ya da daha doğrusu ben, bu komik

görüntümle onun karşısına çıkamazdım ama en azından artık Pınar da Kadir'in etrafında olamayacaktı. Mesela yıl sonu balosunda ben olacaktım ama Pınar, odasında olmak zorundaydı. Bugün güneş çok mu parlak yoksa ben mi çok mutluyum, bilemiyorum..."

"Yine tüm hayallerim suya düşmüş olarak yazıyorum buraya. Yıl sonu balosuna gitmek için büyük umutlarla tüm hazırlıklarımı tamamlamıştım ve annemle birlikte bana, harika bir elbise almıştık. Saçlarım da geçen bir buçuk ay içinde ciddi anlamda uzamıştı ve bu model saç ile elbisem uyum içindeydi. Zeynep'in verdiği akıl sayesinde Kadir'e nasıl yaklaşacağımı da bulmuştum üstelik.

Kadir ve Zafer, artık çok yakın arkadaş olmuşlardı ve benim tek yapmam gereken Zafer'le Kadir yan yana iken yanlarına gidip Zafer'e selam vermekti. Ama Pınar, yine tüm kıskançlığıyla Kadir'i tatil öncesi son kez görmemi engellemeyi başardı.

Bu akşam baloya hazırlanmak için Zeynep'le kuaföre gittik. İşimiz, bizimle aynı sebepten kuaför salonunu dolduran kızlar yüzünden hayli uzun sürdü. Sonunda saç ve makyajımız bittiğinde elbiselerimizi giyinmek için kuaförün içindeki soyunma kabinine girdik. Elbisemin içinde olduğu kılıfı açıp içinden günlerdir bakıp bakıp türlü hayallere daldığım, her gece rüyamda gördüğüm elbisemi çıkardığımda kâbusum da başlamış oldu. Elbise, parça parça olmuştu. Birisi lime lime etmişti eteklerindeki tüm kumaşları. Kolunun biri hiç yoktu ve üst kısmında da pek çok yırtık vardı. Zeynep elbiseyi görünce onun bile gözleri doldu. 'Pınar mı yapmıştır sence?'

diye sordu. Hiç şüphem yoktu çünkü dün akşam yengemle bize oturmaya gelmişlerdi. Ben tuvalette ya da mutfakta çay doldururken pekâlâ odama girip elbiseyi kaçırıcak vakit bulmuştu. Tırtlanmasın diye kılıfın içinde sakladığım elbiseyi dün akşamdan beri ilk kez kucağımda çıkarmıştım ve sanki geçmiş olan elbise değil de hayallerimdi. İşte bu yüzden Pınar'ın bu son kalleşliği bu kadar dokunmuştu bana.

Yaz boyunca göremeyeceğim Kadir'i, görme fırsatını almıştı elimden. Onunla tanışıp dans etme hayalimi... En çok da buna yıkıldığım için Zeynep'in başka elbiselerle ilgili hiçbir önerisini kabul etmeyip eve döndüm. Çünkü eğer peri annenin sihirli değneği üzerime değmiş kadar güzel olmazsam yine Kadir'in yanına gitmeye cesaret edemeyecektim. Onu uzakta, bir köşeden izlemek ise artık ciddi anlamda acı vermeye başlamıştı.

Dayanamıyorum... Ne umarsızca sevilmeden sevmeye ne de önünden görülmeden geçip gitmeye... Aşkın tadı hoştu, acısını tadıncaya kadar..."

Günlüğün sonuna gelmiştim ve hâlâ okuduklarıma inanamıyordum. Aslı'yla ya da varlığıyla ilgili, lise hatıralarım içinde tek bir kare bile yoktu hafızamda. Aslı'nın rujuyla alay ettiğimi bile hatırlamıyordum. Bunun en büyük sebebi, Pınar'la en çok eğlendiğimiz şeylerden birinin koridordan geçenlerin tipleriyle alay etmek olmasıydı. Bu Aslı'ya özel değildi, koridorda, bir yerinde bir tuhaflık gördüğümüz herkesle yüksek sesle alay etmek o zamanlar çok eğlenceli geliyordu. Şimdi ise boş...

Sanırım iki kuzenin arasını daha en baştan ben bozmuştum ve olayları Aslı'nın ağzından okuduğum için olsa gerek onu

haklı buluyordum. Hatta babasının asılsız iftiraları yüzünden Aslı'ya olan kızgınlığım bile eski ateşini kaybetmişti. İster istemez, yeni yıl gecesi benimle dans etmek için ısrar edişi aklıma geldiğinde ise içim cız etti. Ben, o gece onun hayallerini bir kez değil bin kez yıkmıştım...

Sabah, uykusuzluktan güçbela kalktığımda başım çatlıyordu. Gözüm kapalı tuvalete yürürken holde Aslı'yla karşılaştım. Ayılmak için gözlerimi birkaç kez sıkı sıkı kapatıp açtım. Yüzündeki nemden anlaşıldığı üzere elini yüzünü yıkamıştı. Beni görünce birden gözleri doldu ve akan burnunu, üzerindeki ona büyük gelen kazağın yenine sildi. Bir dakika! O kazak, benim kazağım! Birden ayılmamı sağlayan bu detayla, gözlerimi kazağa dikince Aslı, daha ben bir şey demeden açıklama yaptı. "Şey... Dün gece üşümüşüm, elime dolaptan ilk geçen kazağı giyindim işte."

Bu kadar basit bir şey için niye yalan söylediğine anlam veremediğim için kızdım. "Yine yalan söylüyorsun! Zaten söylediğin yalanlar yüzünden başıma yeterince iş açıldı. Bari yalancılığı huy edinme!"

Derin bir nefes alıp suçlulukla itiraf etti. "Peki, bundan sonra yalan yok. Sen yatağa gelmeyince kazağını giyindim çünkü sana sarılmışım gibi hissettiriyor."

Yelkenleri hemen suya indirmemek için bir şey demeden tuvalete girdim. Biraz daha nemli gözlerle karşımda dikilirse onu hiçbir şey olmamış gibi affedebilirdim. Oysa babasına doğruyu söylemesi gerektiğini anlaması gerekiyordu.

İşe gittiğimde de hem uykusuzluktan hem de İbrahim Bey'in taştan ağır sözleri yüzünden dalgın ve dikkatsizdim. Tomrukları boşaltacak olan kamyonu ne gördüm ne de sesini duydum. Hem işi yönetmekten hem de iş güvenliğimizden sorumlu abim, metrelerce öteden ıslık öttürmese tonlarca ağırlıktaki ağaç gövd-

delerinin altında kalacaktım. Abimin ıslığı ile kamyonun arkasından hemen sola doğru kaçtım. Dikiz aynasından görüp beni son dakika fark eden kamyon şoförü bir dünya laf etti. Adam haklıydı çünkü onun beni görmesi geldiğim istikamet nedeniyle imkânsızdı ve yük boşaltım alanında bir sürü uyarı levhası olmasına rağmen aklım bir karış havada, ortalıkta dolanıyordum. Ben alandan çıkınca kamyon şoförü söylene söylene durdurdu-ğu damperi tekrar çalıştırdı ve yükünü boşalttı.

Abim, koştura koştura yanıma gelip, "Neyin var senin bugün?" diye sordu. Bu soruda biraz azar daha çok da merak vardı. "Yok bir şey," deyip geçiştirmeye çalıştıysam da abim kaşlarını çatıp sorguya devam etti. "Kadir, alırım şimdi seni ayağımın altına! Anlat lan ne oluyor? Sabahtan beri ruh gibi geziniyorsun. Sabah da az kalsın tabancayla ayağını deliyordun. O yüzden madenden çıkarıp dışarıda iş verdim sana ama burada da tonlarca yükün altında kalıyordun az kalsın!"

Tabanca dediği alet, kömürü kazmak için kullandığımız beton kazma makinesi benzeri bir şeydi. Ama ayağımı delmek üzere olduğumu şimdi söyleyene dek fark etmemiştim bile. "Ayağımı mı deliyordum?"

"Farkında bile değilsin değil mi? Çizmenin kenarına kadar gelmişti tabanca! Milletin yanında azarlamamak için dışarıdaki işe koştum seni."

Bakışlarımı aşağı indirip çizmelerime baktığımda, yeşil renkli, lastik çizmemin sol tekinin iç kenarında sürtünmeden ötürü yeni oluşmuş olan oyuğu gördüm. İş için tasarlanmış bu çizmelerin parmakları korumak için önünde demir olurdu. Eğer o demir ve abimin dikkati olmasa ayağımı delecekmişim nereyse. İşin kötü tarafı o an bunu hiç fark edememiş olmamdı.

Kafamı kaldırınca abimin hesap soran bakışlarıyla karşılaştım. "Uykusuzum geceden," dedimse de kâfi gelmedi cevabım.

"Uykusuzsun da niye? Beşik mi salladın sabaha kadar?"

Aslı'nın eski günlüğünü okurken uykusuz kaldım diyemeyeceğim için diğer sebebi söyledim. "Aslı'nın ailesi dün bizdeydi. İbrahim Bey yani babası bir ton laf etti bana. Saygısızlık olmasın diye cevap vermedim ama gücüme gitti tabii. Onu kafaya takınca uyku haram oldu. Şimdi bile dedikleri aklımda, it yese kudururdu o lafları."

"Ne oldu, adam gibi anlatsana!"

Abimin öfkeli ve bir o kadar da beni düşünen tavrı nedeniyle detaya girmeden adamın beni Aslı'ya layık görmeyişini anlattım. Abime bile olsa, Aslı'nın bana attığı iftirayı dillendirip de söyleyemedim çünkü. Abim beni dinledikten sonra en az benim kadar canı sıkılmıştı. Anlayış dolu bir sesle kafama takmamamı söyleyip yarım gün izin vererek beni eve yolladı.

Eve gittiğimde Aslı hâlâ okuldan dönmemişti. Ben de duş alıp hemen yatağa girdim ve kafamı yastığa koyar koymaz da uykuya daldım. Çalan telefonumun sesine uyandığımda hava kararmıştı. El yordamıyla komodinin üstündeki telefonumu bulup kimin aradığına bakmadan açtım.

"Alo."

"Oğlum!" diyen annemin sesine uykulu şekilde, "Efendim, anne," diyerek cevap verdim.

Endişeli olduğu sesinden belliydi. "Nasılsın? Kaza geçiriyormuşsun bugün, çok geçmiş olsun yavrum."

Abim anlatmıştı olan biteni muhakkak ve annem, babamın aksine iki evladına da çok düşkündü. Babama rağmen, evden ayrıldığımdan bu yana her daim benimle iletişim halinde olmuştu. Annemin kendine ait bir cep telefonu olmadığı için genelde babam yokken ev telefonundan ya da akşamları abimden arardı beni. Onu daha fazla endişelendirmemek için

yatakta doğrulup uyku sersemi halimden sıyrıldım. "İyiyim anne, kaza geçirmedim sonuçta. Sadece biraz dikkatsizdim bugün, o kadar."

"Abin dedi; o kızın anası babası gelip sıkmışlar canını! Kimsesiz mi sanıyor onlar benim yavrumu!"

Elimde olmadan biraz kırgın bir sesle, "Kimsesiz değil miyim anne?" dedim. Babamın da İbrahim Amca'dan farkı yoktu mübarek. Beni hiç dinlemeden, ırz düşmanı, hapçı deyip kapının önüne koymuştu.

"Babanın inadından oldu bunlar oğlum ama bugün babana da ağzıma geleni saydım. Ne demekmiş, elin adamı benim oğluma hakaret edecek de canını sıkacak! Az kaldı canından oluyormuşsun o herif yüzünden!"

"Abartma anne."

"Hanım köylü mü oldun iki dakikada? Biz bu akşam size geliyoruz, sen de babanın elini öpersin, barışırsınız. O kız da görür bir başına olmadığını!"

"Anne, ne diyorsun Allah aşkına?"

"Geliyoruz biz birazdan, haberin olsun. Kapatıyorum şimdi, evden cebini aradım, çok yazmasın."

Ve daha fazla beni dinleme gereği duymadan kapattı telefonu. Yataktan kalkıp salona geçtiğimde Aslı oturmuş ders çalışıyordu. Beni görünce, "Günaydın uykucu!" dedi gülümseyerek. Dünkü tatsızlığı unutmuş gibiydi. "İşten erken gelmişsin bugün."

"Evet, bir kazanın eşiğinden döndüm. Abim de şefimiz olarak eve yolladı beni, dinlenmem için."

Çalışma masasından fırlayarak kalkıp, "İyi misin? Neyin var, bir yerine bir şey olmadı ya?" dedi telaşla yanıma gelerek.

"İyiyim, kaza geçirmedim. Sadece dikkatsizdim biraz ve kazanın eşiğinden döndüm."

"Çok şükür," deyip belime sarılınca ben de ona sarıldım ve aramızdaki buzlar da kendiliğinden çözülmüş oldu. Kollarını bedenimden ayırır ayırmaz, "Akşam yemeği için uyanmanı bekledim, sofrayı kurayım mı?" diye sordu.

Annemlerin bize gelecekleri aklıma gelince, "Acele etme, annemler bu akşam bize gelecekler. Onlar gelince kurarsın sofrayı, hep birlikte yeriz yemeği," dedim.

"Mars'tan birkaç uzaylı arkadaşım, bu akşam yemeğe gelecek," demişim gibi Aslı tuhaf tuhaf bana bakıyordu. Her hecesinden şaşkınlık akar vaziyette, "Kimin annesi geliyor?" dedi.

"Benim annem, babam ve muhtemelen abim gelecek."

"Senin ailen yani, öyle mi?"

"Aslı, bana ağaç kavuğundan çıkmışım gibi davranma. Benim de bir ailem var, biliyorsun."

"Ne hikmetse bu zamana kadar seninle hiç görüşmeyen ailen!"

"Ne demeye çalışıyorsun sen? Seninkiler dün gece geldiğinde ben gıkımı çıkardım mı?"

"İşte sorun da bu zaten! Tam benim ailem, bize geliyor ve hemen peşine de seninkiler gelmek istiyor, ne tesadüf ama! Sırf bana misilleme yapmak için mi aileni çağırdın?"

"Ben ne oyun oynarım ne de yalan söylerim senin gibi! Gizleyip saklayacak bir şeyim olmadığı gibi, senden korkum da yok! Ailemi çağırmış olsam sana niye bahane uydurayım? Abim, bugün neredeyse kaza geçirdiğimi annemlere anlatmış, anne yüreği tabii, kadıncağız dayanamamış beni görmek için gelmek istedi."

"Bu zamana kadar akılları neredeymiş?"

"Seninkilerin aklı neredeyse orada!"

"Ben, annemle neredeyse her gün telefonda konuşurum. Sadece babam, eve dönmediğim için kırgındı bana ama ona rağmen, hiçbir zaman ekonomik olarak desteğini üzerimden çekmedi ve okul için eğitim fonumu aktive etti. Seninkilerle benimkileri bir tutma lütfen!"

"Allah Allah! Benim annemle görüşmediğimi nerden çıkardın? Babam hap almış olmama çok kızdığı için evden attı beni. Ha... Bir de senin ırzına geçmeye çalıştığımı sandığı için! Ama annem arada sırada da olsa babamdan gizli gizli arayıp sordu beni. Şu an çalıştığım ve geçimimizi sağlayan işi de bana abim verdi zaten. Yani aslında, benim de babam küsmüş sadece bana, o kadar! Ve bu akşam, barışmaya geliyor o da."

"İyi öyleyse, senin adına sevindim," dedi burun kıvırarak ve ikna olmadığını her mimiği ile belli edecek şekilde.

Aramızdaki tartışma son bulur bulmaz eve derin bir sükût hâkim oldu. Aslı, sofrayı kurdu ama çorbaları doldurmadı. Zil çalınca ikimiz de gergin bir şekilde ayaklandık. Kapıyı açtığımda annem, yaşlı gözlerle bana sarıldı hemen. Annemi bir şeyim olmadığına ikna etmek hayli zor olsa da sonunda beni bırakmasını sağlayabildim. Abimle her zamanki gibi kısa ve öz sarılışımızın ardından benim için asıl gerginlik başladı. Her zamanki sert mizacıyla babam kapıda dikiliyordu. Elini öpmek için eğildiğimde hiç itiraz etmedi ve, "Hoş geldin, baba," dediğimde, "Hoş gördük," deyip eve girdi.

Tüm bunlar beni affettiğine işaretti ki üstümden bir yük kalmış gibi hafif hissediyordum. Babam, çok katı kuralları olan bir adamdı ve beni en başta cezalandırmış olması, onun mantığına göre hakkıydı. Şimdi cezam bitmişti anlaşılan ya da annem, evde isyan edip benim için acil af çıkmasını sağlamıştı. Biz küçükken de böyleydi evde durum. Bir kabahat işlediğimizde babam ceza verirdi ve annem, bir-iki gün sonra daha

fazla cezanın gaddarlık olduğunu babama söyleyip karşısına dikilirdi. Babam, evde daima otoriter olan kişiydi ama yine de annemi gerçekten kıracak hiçbir davranışta bulunmazdı. Ne anneme hakaret ettiğini ne de el kaldırdığını görmüştük. Sadece söz konusu bizim kabahatlerimiz olduğunda, "Hep senin yüzünden zibidi oldu bu çocuklar," diyerek söylenirdi anneme. Bu kez kabahatim büyük olduğu için annemin, babamı ikna etmesi çok daha uzun sürmüştü. Hatta ucundan döndüğüm şu kaza olayı olmasa annem, uzun süre daha cesaretini toplayıp babama karşı çıkamazdı.

İçeri geçtiğimizde Aslı, salonun ortasında dikiliyordu. Annem, elini öpmesi için Aslı'ya uzattığında Aslı, hayatımda gördüğüm en saçma şeyi yapıp annemin elini sıkarak tokalaştı. Aynı şeyi babama da yapmasın diye göz teması kurmaya çalışırken babam, anneme yapılan saygısızlığı görüp Aslı yokmuş davranarak bir koltuğa oturdu. Aslı, abimle de tokalaşıp koltuklarda oturan aileme, "Hoş geldiniz," dedi. Abimden başkası, "Hoş bulduk," demeyince kızararak, "Açsanız hemen yemeğe geçebiliriz, sofra hazır," diye ekledi.

Annemle babam cevap vermeseler de herkes kurulu masaya doğru yürüyünce Aslı da çorbaları doldurdu. Babam, sofradaki sessizliği ilk bozan oldu ve bana, "Geçmiş olsun, abin anlattı; az kalsın kaza geçirecekmişsin," dedi.

"Sağ ol baba ama çok şükür bir şey olmadı."

"Öyle, olmadı bir şey deyip geçme. Madencilik dikkat isteyen iştir. Aklın havadayken hem kendini hem de iş arkadaşlarını tehlikeye atarsın da farkında bile olmazsın."

Annem, babamın sözleri üzerine çorbaları koyduktan sonra sofraya yeni oturan Aslı'ya yan gözle bakarak, "Doğru söyledin bey," dedi. Sonra da kinayeyle, "Tabii kafan rahat olacak ki işine kendini verebilesin," diye ekledi. "Evde saygı nedir bilmeyen bir kadın olursa olmaz mesela."

Aslı kocaman açtığı gözlerini önce anneme sonra bana çevirdiğinde onu müdafaa edecek tek kelime etmedim. Tıpkı dün akşam onun bana yaptığı gibi. Ayrıca annemin elini öpmemiş olması büyük saygısızlıktı gerçekten de. Annem, çorbasından birkaç kaşık aldıktan sonra yüzünü ekşitip daha fazla yemedi. Aslı, durumu fark edip, "Çorba yemek istemiyorsanız nohut var sırada, ondan getireyim," dedi.

"Çorba yemek istiyorum da bu lapanın yenecek tarafı yok ki!" Annem, çok hızlı bir şekilde kaynanalığa başlamıştı ve çok iyi biliyordum ki Aslı'nın karşısında hiç şansı yoktu.

"Anlamadım?" dediğinde annem kaşığını çorbasına daldırıp haddinden fazla katı olmuş mercimek çorbasını karıştırıp, "Şuna bak, böyle çorba mı olur?" dedi.

"Peki, ben nohut getireyim o zaman."

Aslı, çorba kâsesini alıp elinde bir tabak nohutla sofraya döndüğünde babam da bana dün gece olanları soruyordu. Birden annemi bile unutup kulak kesildi Aslı da.

"Dün kayınpederin gelmiş, ne dedi de o kadar ağrına gitti?"

"Önemli bir şey değil, baba."

"Önemli mi değil mi ona ben karar veririm! Abin, tüm gün işte Leyla gibi gezdi, dedi. Demiş ki bir şeyler sen de kafaya takmışsın."

Nasıl açıklanabilirdi ki böyle bir durum? En uygun bahaneyi uydurup, "En baştan evliliği istememişti zaten," dedim. "Şimdi de aynı evde yaşamaya başlamış olmamıza kızmış, Aslı'nın eve dönmeyişini benden biliyor."

Annem atlayıp, "Bir tas yemeği bile doğru pişirmeyi bilmeyen kızını alsın başına çalsın, diyemedin mi be oğlum?" dedi.

"Bence siz yemeklerime, sırf kusur bulmak için laf ediyorsunuz!" diyerek cevap verdi Aslı. Ben, onun babası, –tabiri caizse– ağzıma ederken sesimi bile çıkarmamıştım ama şimdi hanımefendi benim anneme laf yetiştiriyordu.

Ben, araya giremeden annem, "Ayol nohut değil, leblebi bu! Akşamdan suya koymadın mı bunları?" dedi.

Aslı, unuttuğu bir detay aklına yeni gelmiş gibi yüzünde birden beliren anlama ifadesiyle kızarırken, "Unutmuş olabilirim ama tadı kötü değil," dedi.

"Kime göre kötü değil? Çiğ nohut yemeyi kim seviyormuş yani?"

Aslı, mat olmuş şekilde annemin tabağını alıp, "Pilav koyuyorum..." derken annem sözünü bölüp, "Aman istemez, yeterince ağzımın tadı kaçtı zaten," dedi. "Yazık benim aslan gibi evladıma, bunca zaman bu çöpleri yiyormuş. Hep senin yüzünden bey! Anlamadan dinlemeden kapının önüne koydun çocuğu! Şimdi bu kız, anasını babasını çiğneyip evine dönmediğine göre demek ki Kadir'in bir suçu yokmuş en baştan beri. Hem ne demişler; dişi köpek kuyruk sallamazsa erkek köpek ısırmaz!"

Aslı bir hışımla masadan kalkmaya yeltenince kolundan tutup aşağı çekerek kalktığı sandalyeye geri oturmasını sağladım. Bir şey demese de ateş saçan gözlerle bana baktı. Bence babasının bana saydıklarını dinlerken neler çektiğimi anlaması için biraz daha anneme katlanması gerekti. Hatta annemin her dediği şu an Aslı'ya müstahaktı!

Yemek boyunca Aslı ağlamamak için kendini zor tuttu. Yemekleri kimse beğenmemişti ve işin aslı, ben de her gün annemin pişirdiği yemekleri yiyebiliyor olsaydım, ben de beğenmezdim bunları. Lapa kıvamındaki çorba ve mevsim salatası, sofrada iştahla yiyebileceğim tadı güzel olan iki şeydi. İyi kötü doyduktan sonra masadan kalkıp koltuklara oturduk. Aslı da

paldır küldür sofradaki tabakları toplamaya başladı. Anneme olan sinirini kap kacaktan çıkarıyordu resmen.

Abim salona göz gezdirip, "Güzel olmuş evin," dediğinde babam, "Var mı borcun harcın?" diye sordu. Niye herkes bunu soruyordu? Uzaktan bakılınca bir evi döndüremeyecek kadar beceriksiz ya da borç içinde yüzecek kadar savurgan mı gözüküyordum. "Yok, baba. Sağ ol," demekle yetindim içimdekileri dökmek yerine.

"Eşyan yeni, nasıl borcun yok?"

Abim, benim yerime açıklama yapıp, "Mobilyacı Emre var ya, Kadir'in eski patronu hani. Mobilyaları o hediye etti," dedi.

"Rahmetli Emin'in oğlu ne de olsa," dedi babam yüzündeki ifade yumuşarken. "Ben, sizi Emin'in oğlunu yetiştirdiği gibi yetiştiremedim. O Emre, bacak kadardan beri babasının marangozhanesinde çalışır. Mobilyacılığın okuluna da gitti sonra." Bana bakarak, "Ne içkisi ne sigarası vardır! Beş vakit namazında, namuslu, pırlanta gibi adamdır," diye ekledi.

Annem, salona geri gelen Aslı'ya bakarak, "Karısı Elif de çok iyi kız," dedi. Aslı, elindeki demliği sobanın üzerine yerleştirip, "Elif Abla'yı ben de çok seviyorum. Gerçekten çok iyi insanlar," dedi.

Annem lafı başka tarafa çekmek için tek bir fırsatı bile kaçırmadan yüzünü ekşiterek cevap verdi. "Seviyorsun madem biraz da örnek al. Elif, temizliği titizliği, hamaratlığıyla nam salmış. Senin evine bak bir de?"

Aslı, bu kez öfkeden çok hayretle etrafa bakıp, "Ne varmış evde?" diye sordu.

Annem arkadaki kitaplığı ve çalışma masasını gösterip, "Bir parmak toz var raflarda," dedi. "Masa desen ilkokul talebesinin sırası gibi kâğıt, kalem çöpünden, silgi tozundan gözükmüyor!"

Aslı ters bir şey söyleyip ortalık iyice kızışmasın diye araya girip, "O masada ben ders çalışıyorum, benim pisliğim o," dedim.

"Olsun oğlum, bu evin hanımı oysa o temizleyecek."

Babam, tek kaşını havaya kaldırıp, "Ne dersi çalışıyorsun?" diye sorunca konu değiştiği için annemin son cümlesi havada kaldı ve Aslı'yla aralarındaki tartışma da daha fazla uzamadı.

"Üniversiteye girebilmek için tekrar sınava hazırlanıyorum."

"Bana iki yıl dershane parası verdirttin ama azmetmedin hiç. İnşallah kendi paranla olunca çalışır da kazanırsın."

"Dershaneye ya da kursa gitmiyorum baba. Evde hazırlanıyorum."

"Ulan it, zamanında her gün konuştuğumuz Türkçeyi anlamıyorum deyip de tutturuyordun kursa gitmem gerek diye!"

"Aslı, Türk Dili ve Edebiyatı okuyor üniversitede, yani onun uzmanlık alanı ve beni o çalıştırıyor."

Gözler Aslı'ya çevrildiğinde annem dudak büzmekle yetinirken babam, "Aferin, aferin," diyerek başını salladı. Babamın takdirini kazanmak öyle kolay iş değildi ve Aslı farkında olmadan başarmıştı bunu.

Annem ile aralarında ise soğuk rüzgârlar şiddetle esmeye devam ediyordu. Aslı, çayları getirdiğinde annem çayı beğenmediğini, "Paşa çayı gibi..." diye mırıldanarak belirttikten sonra çay kaşığını havaya kaldırıp, "Hey yavrum hey!" dedi kaşları havada. Kaşıkta ne bulup da bu kadar şaşırdığını kimse anlamış değildi. Aslı, dişlerini sıkarak, "Yine ne oldu Nadide Hanım?" diye sorduğunda, "Kaşığın rengi değişmiş ne olacak? Altın sarısı olmuş çay lekesinden mübarek! İnsan, çatalı kaşığı arada bir çamaşır suyuna yatırır," dedi.

Aslı bu kez gülümseyerek diklendi ve, "Benim asıl işim ev hanımlığı olmadığı için sizin kadar iyi bilemiyorum tabii..." dedi kibirli bir edayla. "Ben, bulaşık makinesine atıp geçiyorum. Malum ders çalışmam gerekiyor ve çok zamanım olmuyor böyle şeylere de. Ne de olsa öğrenciyim ben."

"Öğrenciydin madem ne kudurdun evlenmek için?"

"Ben evlenmek için kudurmadım! Oğlunuz yüzünden adım çıkmasın diye evlenmek zorunda kaldım!"

Aslı, onu kaçıranın ben olmadığımı bildiği halde yine beni suçluyordu utanmadan. Üstelik beni, bu yüzden kapının önüne koymuş babamın önünde. Babam kaşlarını çatıp, "Kız haklı Nadide," dedi. "Bu uçkuruna düşkün, el âlemin kızının ırzına göz dikmeseydi zaten bizim yüzümüz de yere eğilmezdi!"

Babama durumu açıklamak için doğru kelimeleri bir türlü seçemiyordum. Ne desem tersleyecekti çünkü, biliyorum. Abim, durumu benden dinlemiş olduğu için, "Baba, Kadir'in kafası yerinde olmadığı için karanlıkta kim olduğunu seçememiş. Aslında kız arkadaşı onu oraya çağırdığı için de–" diye açıklamaya başladı ama babam sert bir şekilde lafını kesti.

"Yerinde olsaymış kafası! Beni sigara içerken bile gördünüz mü siz? Bu it niye zilzurna sarhoş olup bir de hapçılığa başlamış? Kız arkadaşı çağırmış mış bir de! O kızı, bana isteyin diye yalvarmıyor muydu bu? Karısı diye alacağı kızla mı depoda..." Aslı var diye devamını getirmeyip, "Tövbe estağfurullah!" diye söylendi.

Annem, beni savunmak için lafa atlayıp, "Osman, dinlemeden anlamadan oğlana suç buluyorsun!" dedi. "Abisi anlatıyor, Kadir'in suçu yok diyor işte. O mereti de arkadaşları içirmiş."

"Bizimki de ortaokul talebesi ya, yazık garibim şeker sanıp almış desene hanım!"

"Ben Kadir'in hiç suçu yok demiyorum. Ama en baştan arkasında durup sahip çıksaydın, elin deli kızını yamayamazlardı çocuğuma!"

Aslı daha fazla dayanamayıp, "Kim kime yamanıyormuş?" diyerek patladı.

Annem hiç geri adım atmadan, "Sen," dedi. "Önce evlilik formalite dediniz, sonra geldin Kadir'in başına kaldın!"

Babam, "Nadide!" diyerek annemin susmasını sağladı. Aslı, koşar adım mutfağa gidince ben de peşinden gittim.

Arkasından mutfağa girdiğimi görünce sesini alçaltmaya gerek duymadan, "Annene bir şey söyle yoksa bayramlık ağzımı açacağım!" dedi.

"Niye? Senin baban bana sayarken dilini yutmuş gibi oturuyordun. Ayrıca annem yalan da söylemiyor."

Gözleri doldu ve ağlamamak için kendini kasarak, "Annen hangi konuda haklı?" dedi. "Sana yamandığım konusunda mı? İlk benim sana yaklaşmış olmamı daima yüzüme vuracaksın, değil mi?"

"Doğrusu bu olduğu halde, sen babanlara yalan söyleyip beni küçük düşürürken ben, ağlayıp zırlamadım! Hatta baban, demediğini bırakmadı bana, ağzımı bile açmadım! Şimdi sen de anneme saygılı olacaksın, edebini takın ve sus!"

"Susmazsam ne olur?"

"Ben de bir daha babanın karşısında sessiz kalmam!"

Aslı, tezgâhın üstündeki kaşıklığı elinin tersiyle devirip içindekilerin gürültüyle lavaboya dağılmasına sebep olsa da tekrar salona geçtiğimizde, akşamın geri kalanında annemin ona ettiği tüm sözlere sessiz kaldı. Bizimkiler gidince de ağzını bıçak açmadan mutfağı toplamaya geçti. Ben de yokluğundan istifade edip bilgisayarını karıştırmaya başladım. Elimdeki

günlük bitmişti ve diğerlerinde ne yazdığını deli gibi merak ediyordum. Çok uğraşsam da bir türlü becerip de diğer şifreleri doğru tahmin edemedim.

Aslı'nın mutfaktan çıktığını duyar duymaz bilgisayarı kapatıp yerine koydum ve uyumak için Aslı'nın peşinden yatak odasına geçtim. "Hani salonda uyuyordun sen?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bu gece burada yatmak istedi canım."

"Ama bu gece de ben seni istemiyorum!"

"Emin misin?" deyip beline sarıldığımda akşamın başından beri kendini sıkıp akıtmadığı yaşlar gözlerinden düştü. Neye bu kadar üzüldüğünü biliyordum.

Lafa nereden başlayacağımı hayli düşündükten sonra, "Annem ve baban aynı," diyerek izaha başladım. "İkisi de kendi çocuğunu savunmak için karşısındakini kırmaktan çekinmiyor. Senin baban, onlara karşılık beni tercih etmiş olmanı kabul edemediği için olan bitenden beni sorumlu tutuyor. Annem de benim hap almış olmamı ve cinsel taciz suçunu, oğluna yakıştıramadığı için senin beni baştan çıkardığını iddia ediyor. Biz doğrusunu biliyoruz ve onların söylediklerine göre davranıp birbirimizi kırmamız saçmalık olur."

"Ama annen haklı. Yanına taşınabilmek ve boşanmamak için ben sana yaklaştım."

Aslı'yı olabildiğince kendime yaklaştırıp, "Sadece baban bana bağırırken neler hissettiğimi anlamanı istedim," diyerek kulağına fısıldadım. "Yoksa hayatıma dahil olduğun için memnunum. Aynı çatı altında elbette birbirimizden etkilenmemiz kaçılmazdı ve ilk kimin yelkenleri suya indirmiş olduğu hiç önemli değil." Günlükte yazanları bildiğime dair en ufak ipucu vermekten kaçınıyordum. Eğer günlüğünü okuduğumu bilirse diğerlerini okumak hayal olurdu.

Aslı sözlerim üzerine mahcup bir şekilde özür diledi. "Babama gerçeği söyleyemediğim için özür dilerim."

Ben de kendi hatamı kabullenip, "Anneme boşanmak istemeyenin ben olduğumu söylemediğim özür dilerim," dedim.

Gülümseyince dudağını en sevdiğim tatlının son kaşığını tadar gibi yavaş ama bir o kadar da iştahla öpmeye başladım. Aslı ile barışıp aynı yatağa girmemiz bu kadar kolay olmuştu işte.

Ama aynı şeyi ailelerimiz için söylemek imkânsızdı. Birkaç gün sonra abimin anlattıkları inanılmazdı. Aslı'nın annesiyle annem, pazarda karşılaşmışlar ve esaslı bir kavgaya tutuşmuşlardı. Saç başa kavga etmedikleri kalmış bir tek, bağırış çağırış, hakaretler havada uçuşmuş.

Akşam eve geldiğimde Aslı'ya, "Dün olanlardan haberin var mı?" diye sordum.

"Annemle annen kavga etmişler, onu mu diyorsun?"

"Evet, abim anlattı bugün. Dün biliyor muydun bunu?"

"Ben de bugün anneme telefon edince öğrendim. Annem çok sinirli ve ne dediysem sakinleşmedi."

"Abimin dediğine göre annen, anneme kızıma hakaret edemezsin demiş ilk ve sonra başlamış kavga. Aslı, annen burada olanları nasıl biliyor?"

"Annenin yaptıklarını anlattım çünkü."

"Çok iyi yaptın! Ortalık sayende iyice birbirine girdi."

"Sen de babamın sana yaptıklarını gidip abine anlatmıştın. Sen söyleyince bir şey olmuyor da ben annemle dertleşince mi dert oluyor?"

"Neyse biz de kavga edip birbirimize girmeyelim. Eğer uzun süre evli kalacaksak bir şekilde barışmalarını sağlamalıyız."

"Annen, benden özür dilerse konu kapanır."

"Aslı, olasılık dahilinde şeyler söyle. Annemi gördün, sence özür dileyecek bir kadın mı? Ayrıca baban, benden özür dilerse mi ki?"

Aslı önce cevap vermek için omuzlarını dikleştirdi ama sonra vazgeçip iç çekerek, "Haklısın, biz de kavga etmeyelim," dedi tartışmamızı uzatmayarak. Tüm akşam kafa kafaya verip düşünsek de etkili bir çözüm bulamadık. İkimiz de ailemizi arayıp arayı düzeltmek için birbirimizi övdük ama nafile. Aslı'yla mutlu olduğumu söylediğimde annem, "Cinli o kız, kesin büyü yaptı sana da," dedi.

Aslı'nın annesi ve babası da, "Biz, seni kimlere ezdirmeyiz," sözünü slogan edinmişlerdi adeta ve Aslı ne dese de benim onu ezmiyor olduğuma inanmadılar. Babası, "Seni dövüp korkutuyor mu kızım?" diye bile sormuştu. Bu sözü duyunca elimde olmadan ben de Aslı'ya sinirlendim. "Ailene hakkımda ne anlattın ki seni dövdüğümü düşünüyorlar?"

"Aslında senin için kötü bir şey demedim. Sadece annen bana hakaret ederken beni savunmadığından dert yanmıştım ama bu kadar büyüyeceğini tahmin edemezdim!"

Ne zaman konu ailelerimize gelse biz de kavganın eşiğine geliyorduk. Emre Abilere, bebeği görmek için gittiğimiz akşam da konu dönüp dolaşıp buraya gelmişti. Hem de çok alakasız bir yerden...

Aslı, Emin'le oyun oynarken Elif Abla'ya, "İki çocuğun adını da babası koymuş, ben olsam hayatta izin vermezdim. Hele ki kaynanamın adını kızıma *asla* koymam!" dedi.

Elif Abla hayli şaşkın vaziyette, "Sonuçta onlar benim sevdiğim adamın dünyaya gelme sebebi, bence hiç sorun değil. Annesini tanıyamamış olsam da Emin Babam çok iyi adamdı, bundan daha güzel bir hatıra olamaz Emre için," dedi.

"Kadir'in de babası iyi bir adam ama annesi evlerden irak!"

"Aslı! Ben buradayım ve seni duyuyorum!"

Emre Abi, elindeki çayı sehpaya bırakıp elini omzuma koydu. "Sakin ol Kadir, ne oluyor?"

"Bir şey olduğu yok..." diye mırıldandım. Aslı kaşlarını çatıp, "Ne olacak?" dedi. "Annesi, bize gelip ağzına geleni saydı bana!"

Elif Abla inanamayarak, "Aaa!" diyerek elini ağzına götürdü.

Aslında bu konuyu misafirliğe geldiğimiz evde açmayı hiç istemesem de ailemi müdafaa etmek için anlattım. "Tam olarak öyle olmadı! Önce Aslı'nın anne ve babası bize geldiler ve babası bana hakaret etti. Hem de hak etmediğim konularda. Sonra annem bunu duyunca babamı da alıp bize geldi ve o da misilleme olarak Aslı'ya kötü davrandı. Aslı da gidip bunu annesine anlatınca annelerimiz pazarda birbirine girmiş. Bu konu ne zaman açılsa Aslı'yla biz de ister istemez tartışıyoruz."

Emre Abi, ağzı yüzünün bir tarafına kayarak güldükten sonra bir ıslık öttürdü. "Vay anam vay! Elif'in izlediği yerli diziler sizin hayatınızın yanında halt etmiş. Bu nasıl bir olay örgüsüdür? Entrika, hırs ve nefret bir arada."

Elif Abla da kocasının sözlerine gülüp, "Bir de bunların aşkı var, onu da unutma," dedi. "Valla yerli dizileri bile geçmiş, Brezilya dizilerine dönmüş bu iş."

"Dalga geçmeyin, kaç gündür gerim gerim geriliyoruz biz."

Emre Abi, "Oğlum, onu otu boku ailelerinize yetiştirmeden önce düşünecektiniz," dedi. "Elif, benimle ilgili kötü tek bir şeyi bile hiç kimseye anlatmamıştır. Ben de onunla ilgili kimseye kötü bir şey demem ve yanımda söylenilmesine de müsaade etmem. Buna yaşasaydı rahmetli annem de dahil olurdu."

Elif Abla da Emre Abi'yi onaylayarak Aslı'ya dönüp, "Evet, kol kırılır yen içinde kalır," dedi. "Bu sözü hep söylerim ve siz

de bu söze göre yaşarsanız evliliğinizi daha mutlu geçirirsiniz. Bir kere senin annen, benim annem, onun ailesi, bunun ailesi deyip durmanız çok saçma çünkü artık siz ikiniz, kendi ailelerinizden bağımsız bir aile kurdunuz. Ve asıl önemsemeniz gereken de bu yeni kurduğunuz aile. Diğerleri ana babanız da olsa şu saatten sonra sizin evliliğiniz için üçüncü kişilerdir."

Aslı mahcup bir tavırla, "Haklısın Elif Abla ama annesinin dediklerini hazmedemiyorum, elimde olmadan da bunu Kadir'e yansıtıyorum," dedikten sonra bana kaçamak bir bakış attı.

"Senin babanın bana dedikleri de bende hazımsızlık yapıyor!" deyip lafı yapıştırdım.

Emre Abi araya girip, "Sakin olun gençler," dedi. "İyi taraftan bakacak olursak Kadir, babasıyla barışmış. Hem ikinizin arasında bir problem yok gördüğüm kadarıyla. O yüzden ailelerinizi barıştırırsanız, sizin sorunlarınız da kendiliğinden çözülmüş olur."

"Denedik," dedim bıkkın bir şekilde. "Ama hiçbir işe yaramadı. İki taraf da karşı tarafı düşman bellemiş vaziyette."

Elif Abla kaşlarını çatarak ikimizi de süzerek, "Ve bu sizin yüzünden olmuş!" dedi. "Neyse bir de araya biz girelim bakalım ne olacak? İkiniz de yarın akşam için ailelerinizi bize getirin, tarafsız bölge sayılır bizim ev."

Emre Abi, "İyi düşündün," dedi. "Hem ben İbrahim Amca'yı da Osman Amca'yı da tanıyorum. İkisinin arasını kolaylıkla düzeltebilirim."

Aslı, sorar şekilde bana bakınca, "Denemekten zarar gelmez," dedim. O da, "Peki, ne deyip de buraya getireceğiz onları?" diye sordu.

Elif Abla, "Tanıştırmak istiyoruz, bebeği görmeye gidelim falan deyin," diyerek akıl verdikten sonra, "Ama sakın karşı tarafın geleceğini söylemeyin," diye tembih etti.

Birkaç gün sonra Emre Abilere ilk giden Aslı ve ailesi oldu. Yarım saat kadar sonra da ben, annemle babamı alıp gittim. İki taraf da –özellikle kadınlar– birbirlerini görünce yüzlerini ekşittiler. Yabancı bir evde oldukları için alenen birbirlerine hakaret edemiyorlardı ama laf sokmaktan da geri durmadılar. Ayşe Hanım, elinde küçük bir kutuyla ayağa kalkıp kucağında bebeği ile oturan Elif Abla'nın yanına gitti. "Bu da ufaklığa bizden hediye," diyerek bir çeyreklik taktı. Elif Abla, "Ne gerek vardı?" dediğinde, "Olur mu kızım, siz Aslı'ya yuvasını kurarken o kadar yardım etmişsiniz," dedi.

"İyi de Ayşe Teyzecim, biz yardım için karşılık beklemedik ki."

"Biliyorum Elifçim ama âdettendir hem, biz ailecek adap yordam bilen insanlarız çok şükür!" Son cümlesini küçümser bakışlarını anneme dikerek söylemişti. Annem, Ayşe Hanım yerine oturur oturmaz ayaklandı ve o da bebeğe bir çeyreklik takıp, "Biz de adap yordam biliyoruz ama bazıları adabı edebi kızına verememiş," dedi. Elif Abla artık olayın kendisiyle alakası olmadığının farkında olarak, "Nadide Teyzecim, kocaman insanlarsınız. Niye birbirinize bu tavrınız?" diye sordu.

"Tavır falan yaptığım yok benim," diyerek annem burnunu havaya dikti. Yerine oturur oturmaz da, "Bebeğin adı ne?" diye sorarak konuyu kendisinden uzağa çekti.

"Mihriban," dedi Elif Abla da.

"Pek güzel ama eski isimdir. Şimdiki gençler tercih etmiyor böyle isimleri. Anlamı ne, anlamını beğenip de mi koydunuz?"

"Adının anlamı şefkatli, güler yüzlü, yumuşak huylu demek

ama biz, güzel anlamları için koymadık ismi. Emre'nin rahmetli annesinin anısını yaşatmak için koyduk."

"Ah Elif kızım, her oğlan anasına senin gibi gelin nasip etsin Rabbim. Ölmüş kayınvalidene hürmet edip saygı gösteriyorsun." Annem Aslı'ya dönüp, "Ne kaknem gelinler var!" dedi.

Ayşe Teyze'den evvel İbrahim Amca atılıp, "Hanım, hanım!" dedi. "Kızıma laf etmeden önce kendi oğluna bak!"

"İbrahim Efendi, oğlum kızının meraklısı değil! Madem beğenmiyorsun oğlumu, al kızını geri! Zaten bir ketenpereye getirip deli kızını, yamadınız aslan gibi oğluma!"

"Terbiyeni takın hanım! Senin ırz düşmanı oğlunun neyine kızımızı yamayalım?"

Tartışma annem ve İbrahim Bey arasında iyice alevlenirken Aslı, herkesi şaşırtan bir çıkış yaptı. "Kadir, ırz düşmanı falan değil baba!"

Herkes susup Aslı'ya odaklandığında ise Aslı, derin bir nefes alıp, "Ben size bazı konularda yalan söyledim," dedi kıpkırmızı bir yüzle. "Hastaneye ya da eve dönmek istemediğim için o gün Elif Abla'ya yalan söyledim ve Elif Abla da anneme söyledi uydurduklarımı."

Ayşe Hanım'ın ağzı şaşkınlıktan beş karış açılırken İbrahim Bey, durumu kafasında kısa sürede değerlendirince yüzü aydınlandı. Belli ki evliliğimizin hâlâ formalite olduğunu düşünüyordu. Yanılmadığımı ispatlayarak, "Boşansan da üzülecek bir şey yok o zaman kızım," dedi. "Sen her türlü bizim evladımız, canımız, ciğerimizsin ama maden senin gururunu kıracak bir husus da yokmuş, yarın ilk iş boşanman için bir avukata gidelim."

Aslı itiraz edemeden araya girip, "Şantaj yoktu ortada ve aramızda sonradan olan her *şey* de sevgi bağıyla oldu," dedi.

Böylece daha sonra birlikte olduğumuzu en üstü kapalı şekilde ima etmiş oldum ve üstüne basarak ekledim. "Yani boşanmayı düşünmüyoruz, hiç düşünmedik de."

İbrahim Bey, imamı anlayıp mosmor bir surat ve alnında atan bir damarla, "Ne düşünüyorsunuz peki!" dedi aşağılar bir tonlamayla. Bu sorunun asıl manası, ne olursa olsun kızımı sana bırakmam demekti. Ben de buna göre cevap vermeyi münasip buldum. "Aslı'nın okulu bittikten sonra çocuk yapmayı düşünüyoruz. Hem torun sevmek size de iyi gelir. Gazetede okumuştum, torun sevgisi insanı sakinleştiriyormuş. Sizin sakinleşmeye hayli ihtiyacınız var gibi."

Emre Abi, yalandan yere öksürerek bana baktığında fazla ileri gittiğimi anlayıp çenemi kapadım hemen. Babam da bana öldürecek gibi bakıp, "Büyüklerinin yanında nasıl konuşuyorsun sen öyle? El hayâ vel-iman!" diye söylendi. Sonra da İbrahim Bey'e dönüp, "Kusura bakmayın, bu hergelenin densizliği için," dedi. Aslında babam ve İbrahim Bey'in aralarında bir sorun yoktu ama annem araya girip, "Ben, boşuna demiyorum; bu deli kızı yamadılar oğluma diye," dedi ve fitili tekrar ateşledi.

Ayşe Hanım, "Kızıma deli deyip durmayın yoksa fena olur Nadide Hanım!" diyerek tehditkâr bir şekilde parmağını salladı.

"Yalan mı?" deyip elini başının yanında deli işareti yaparak döndürdükten sonra, "Terelelli değil mi kızın?" dedi. "Cinler musallat olmuş buna! Oğlumu da bağlamış, o cinlerle kendine! Ama bozacağım o büyüyü!"

"Asıl deli sensin be! Benim kızım üniversitede okurken ne yapalım biz senin işçi parçası oğlunu?"

Aslı, annesinin karşına dikilip, "ANNE!" diye uyardı.

"Ne var yalan mı?"

"Kadir, sırf beni daha rahat yaşatabilmek için yerin altında çalışırken nasıl dersin böyle bir şeyi?"

Annem atlayıp, "Gör Ayşe Hanım gör!" dedi. "Kızın, oğlum elinden kaçmasın diye kırk takla atıyor. Bu kız da büyü yapmadıysa Kadir'e ben bir şey bilmiyorum!"

Annemin saçmalıklarına daha fazla dayanamayıp, "Anne, deli saçması gibi konuşuyorsun!" dedim. "Büyü diye bir şey mi var sanki? Ayrıca Aslı, tanıdığım en zeki insan. Aslı'yı seviyorum, ona bağlı kalmak için büyüye gerek yok, sevgi bağı bizi yeterince birbirimize bağlıyor zaten."

"Öyle mi oğlum? Ben, anan olarak bu yaşa kadar getireyim seni, sen git elin kızı için anana deli saçması konuşuyorsun de! Boşuna dememiş atalarımız; tarlada buğdayım var deme, ambara girmeyince, hayırlı oğlum var deme, el kızı koynuna girmeyince, diye. Ama o sözün bir de devamı vardır oğlum; vefalı karım var deme, kötü gün görmeyince..."

Annem bana darılmış babamsa İbrahim Bey'e dediklerim yüzünden densizliğime sinirlenmişti. Aslı'nın anne ve babası da hem yalan söylediği hem de beni koruduğu için Aslı'ya küsmüşlerdi. Ailelerimizin arası Emre Abi ve Elif Abla'nın tüm çaba ve ısrarlarına rağmen düzelmedi. Bir tek benim babam yanaştı barışmaya ama onun da faydası olmadı çünkü annem, öyle zehir zemberek şeyler söylüyordu ki babamın zeytin dalı uzatmasının bir hükmü kalmıyordu.

Emre Abi, "Yapmayın böyle İbrahim Amca, kocaman insanlarsınız. Hem kızınız mutlu, sizin de mutlu olmanız gerekir," dediğinde, "Dün bulduğu herifi, babasına tercih eden kızım yok benim!" dedi. "Kalk hadi Ayşe, eve gidelim," diye de ekledi ve ilk gidenler onlar oldu. Elif Abla, anneme, "Nadide Teyzecim, Aslı çok tatlı ve iyi bir kız. Öyle hemen kötülemek yerine tanımaya çalışsan," dediğinde ise annem, "O tatlıysa ekşiyi merak ettim!" diyerek ayaklandı. Bana dönüp, "Sana da sütüm emeğim haram olsun Kadir!" dedi ve babamla birlikte gittiler.

Ailelerimiz barışmadığı gibi bize de küsmüşlerdi. Elif Abla ikimize bakıp, "Üzgünüm çocuklar ama sanki ortalık daha çok karıştı," dedi.

Emre Abi sıkkın bir şekilde, "Kaş yapalım derken göz çıkardık iyi mi?" dediğinde, "Sizin ne suçunuz var abi?" dedim. "Beceremedik baksana. Rahmetli babam olsa illa bir orta yol bulurdu."

Aslı'nın beni savunmasına ve doğruyu söylemesine öyle memnun olmuştum ki annemlerin küslüğünü çok da dert edemiyordum şu an için. Bunu dile getirerek, "Aslında bizi barıştırdınız," dedim. "Ailelerimiz ne yaparsa yapsın, biz bu akşam sayenizde birbirimize sahip çıkmayı öğrendik."

Aslı'yla göz göze geldiğimizde onun da benimle aynı mutluluğu paylaştığını gördüm. Elif Abla, "Aferin size," dedi. "Bu her şeyden önemli. En başta bunu yapsaydınız, aileleriniz hiç kavga etmezdi. Yine de bunu anlamış olmak büyük erdem. Evlilik, aşk meşk ile değil güvenin üzerine temelini kurar. Bu şekilde birbirinizi kollayıp dürüst olduğunuz zaman hiç korkmayın, kimse giremez aranıza."

Aslı, birden kızarıp bakışlarını benden kaçırdı. Utandı mı yoksa rahatsız mı oldu, anlayamamıştım. Çünkü Elif Abla'nın dedikleri ne utanılacak ne de rahatsız olunacak şeylerdi. Belki de babasına itiraf ettiği yalan için utandı. Onun için itiraf etmesi çok güç olmuştu ama sonunda doğruyu söyleyip beni zan altından kurtarmıştı. Gerçi babasının hakkımdaki fikirleri değişmemişti ama olsun. Biz o akşam evimize birbirimize daha bağlı ve daha mutlu dönmüştük.

15

Ailelerimizin bizimle konuşmuyor oluşuna başlarda canımız sıkılsa da birkaç hafta içinde çok daha huzurlu olduğumuzu fark edip daha fazla uğraşmaktan vazgeçtik. Olayları akışına bırakıp kendi hayatımıza odaklandık. Mart ayına girmiştik ve benim sınavıma sayılı günler kalmıştı. Boş zamanlarımızın neredeyse tamamını ders çalışarak geçiriyorduk ve denemelerdeki sonuçlar umutlanmamı sağlamıştı. Kendime olan güvenim yerine gelmişti ve Aslı'nın psikolojik desteğinin payı da çok büyüktü. Ders çalıştırmaktan öte kazanacağıma inanmamı sağladığı için ona teşekkür borçluydum.

Sınavdan bir gün önce, işyeri şefimiz olarak abim, dinlemem için bana izin verdi. Aslı da son gün ders çalışıp tekrar yapmanın doğru olmadığını ve kafamı boşaltmam gerektiğini söyleyince havanın ışıl ışıl olduğu cumartesi sabahı, erkenden kendimizi dışarı attık. Önce deniz kenarında, bir kısmı suyun üstüne kurulu Çatı Kafe'de kahvaltımızı yaptık. Koy manzarası ve kuş cıvıltılarına bir de kahkahalarımız eklenince ilk kez Aslı'ya sevgiden fazlasını hissettiğimi anladım. Ben bugün Aslı'ya âşıktım...

İkinci kez bir kadının gözlerine bakarken kalbime bir sıcaklık yayılıyordu ve gülüşünü daha uzun duyabilmek için espriler yapıp duruyordum. Kahvaltıdan sonra el ele yürüyerek AVM'ye gittik ve sinemaya girdik. Film izlerken hatta mısır yerken bile elini bırakmadım, bırakamadım... Ekrandan çok ona baktığımı fark ettiğinde ise, "Filmi mi beğenmedin?" diye sordu.

"Hayır, seni daha çok beğendim sadece."

Dudaklarımız istemsizce birbirine çekilip öpüşmemiz kaçınılmaz olunca önce arka sıradan yalancı bir öksürük sesi geldi, ardından da, "Çoluk çocuk var burada, ayıptır!" diye tasvip etmediğini her kelimesiyle belli eden bir kadın sesi. Arkaya dönüp on-on iki yaşlarındaki –pişmiş kelle gibi sırıtan– oğluyla film izleyen kadına, "Evliyiz biz teyze, neyin ayıbından bahsediyorsun," diyerek yüzüğümü gösterdim. Kadın hiç geri adım atmadan, "Evinizde öpüşüp koklaşın o zaman!" dedi. Aslı kadının duyamayacağı bir sesle bana, "Kocası sinemaya onunla gitmiyor diye kıskandı herhalde," deyince ikimiz de gülme krizine girdik. İşin en komik kısmı tam o sırada filmde hayli hüzünlü bir sahne vardı ve biz iki büklüm olmuş kıs kıs gülüyorduk.

Ama bu kadar mutluluğun ardından öyle kara bir haber aldım ki güneşi perdeleyen karabulutlar bile böyle kasvet veremezdi dünyaya...

Sinemadan çıktığımızda, "Başka ne yapalım?" diye Aslı'ya sorarken kapatmış olduğum telefonumu açmak için cebimden çıkardım. Aslı, "Bilmem. Sahile inip ayaklarımızı suya sokalım mı?" dedi.

Telefondaki onlarca aramayı görüp şaşkınlıkla, "Bir sürü kişi aramış, hayırdır inşallah," dedim. Sonra Aslı'ya cevap vermediğimi fark edip, "Şu arayanlara bir döneyim, ineriz sahile," dedim gülümseyerek.

Arayanların çoğu işyerindendi, bir de Emre Abi'yle babam aramıştı. Son arayan iş arkadaşım Zeki'yi arayıp, "Hayırdır, Zeki?" dedim. "Beni aramışsın."

"Kazayı sormak için aradım, ölü ya da yaralı var mı?"

"Ne kazası?"

"Sen neredesin? Duymadın mı işyerinde göçük olmuş."

"Bana izin verdi abim bugün. Zeki ne kazası, ne diyorsun?"

"Benim de izin günüm bugün, çocuğu tıp fakültesine dişçiye götürdüm. Çok uzağım işe sadece Kürşat arayıp kaza olmuş dedi. O da izinli, ben de çalıştığını sanıp seni aradım. Bende kayıtlı olup da telefonu açan başka da kimse olmadı zaten. Ben de bu kadar biliyorum."

"Tamam, kapat sen. Abimi arayıp öğrenirim ben."

Telefonu kapattığımda tüm konuşmayı dinleyen Aslı'nın gözleri dolmuştu. Bugün arayanların içinde abim yoktu ve bunu fark edince kalbim sıkıştı, bir acılık boğazımı yakıp geçti. Rehberden abimi ararken Aslı neye endişelendiğimi anlayıp, "Sınavdan önce moralin bozulmasın diye abin aramamıştır belki de," dedi teselli vererek. Ama abimin telefonu çalmıyordu bile. Sadece bir kadın sesi, "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor," diyordu. Endişe dört bir tarafıma duvarlar örerken, o kara duvarlar arasında cendereye alınmış ve her saniye daha çok sıkışmış gibi hissediyordum...

Maden ocağının olduğu yere vardığımızda Emre Abi'yle karşılaştık ve iş sahasına girmemi engelledi.

Ağlamama bile müsaade etmeyen bir acı yüreğimi kavurup içimi yakıyordu. Aslı ise benden beter olmuştu. Birkaç kez gördüğü ve çok az tanıdığı abim için içli içli ağlarken rengi kül gibiydi. Kollarımı, Emre Abi'nin elinden kurtarmaya çalışıyordum ama içimdeki boşluğun yorgunluğundan takatimin kalmamıştı. "Abi bırak gideyim." diye yalvardım.

Omuzlarımdan tutup sarsarak, "Polis şerit çekti, girmek yasak," dedi.

"Abim, abimi bulmam lazım."

"Tamam gelir birazdan, sakin ol. Tutanak için polise yardım ediyor."

"Ne? Abim iyi mi?"

"Tabii iyi, az evvel konuştuk biz."

Abimin sağ olduğunu duyunca akmayan gözyaşlarım çözüldü. Aslı'yla sıkı sıkı sarıldık ve bu kez beraber ağladık. Biz sarılmış ağlarken bekleyen kalabalığın içinden, "Kadir!" diye feryat ederek annem çıkageldi. Hemen peşine de babam ve Aslı'nın annesiyle babası. Annem de babam da ağlamışlardı ama şimdi nemli gözlerinde mutluluk vardı sadece. Aslı'nın annesi de sarıldı bana ve babası, ondan hiç duymadığım yumuşak bir ses tonuyla, "Korkuttun bizi evlat," dedi.

Annesi, "Niye o telefonun kaç saattir kapalı!" diyerek Aslı'yı paylayınca, "Sinemaydık biz," dedim Aslı'nın yerine. Emre Abi, anneme, "Bak Nadide Teyze, Kadir'i sağ görmeden inanmam size diyordun. İçin rahat etsin, iki oğlun da sapasağlam karşında," dedi.

"Kadem'i aradık ulaşılamıyor diyordu, Kadir'i aradık açmıyordu. Ben de dedim, oğullarım canlı canlı toprağa gömüldü."

Aslı, kendini konuşabilecek kadar toplayınca benim de merak ettiğim soruyu sordu. "Sahi Kadem Abi nerede?"

Babam, "Buralarda polise ifade mi verecekmiş, bir şey mi anlatacakmış ne... O yüzden gitti az evvel," dedi.

"Telefonu niye kapalı?" diye sorduğumda Emre Abi, "Biz de bilmiyoruz, anlatacağım," dedi ama sonra gitmek zorunda kaldı.

Güvenlik şeridinin arkasında abimi aramak için göz gezdirirken bir şey fark ettim. İş sahasında hiç ambulans yoktu,

kazı çalışması için telaş da. Şeridin önünde bekleyen kalabalıkta ağlayıp ağıt yakan kimse de yoktu. Birileri göçük altında kalmış olsa mahşer yeri gibi olurdu burası.

"Göçükte ölen yok sanırım," dediğimde babam, "Çok şükür, kimseye bir şey olmamış," dedi.

Sonunda abim yanında bir polis memuruyla gözükünce dikkatini çekmek için ıslık öttürdüm. Abim bana el sallayıp memura bir şeyler daha dedi ve yanımıza geldi. Sıkı sıkı sarıldım önce. Kendini benden kurtarmaya çalışarak, "Üstün başın kirlenecek, sarılma şimdi," dedi.

Umurumda değildi kıyafetler, Aslı da benimle aynı fikri paylaşıyor olacak ki benden sonra da o sarıldı abime ve, "Geçmiş olsun," dedi.

Abim yaşlı gözlerimize bakıp, "Siz de annemlerden daha sulugözlü çıktınız," deyince, "Telefonun kapalı olmasaydı, korkmazdık bu kadar!" diyerek sitem ettim.

"Telefonum sizlere ömür."

"O ne demek?"

"Patronla kavga ederken yere düşüp paramparça oldu."

"Niye kavga ettiniz ki?"

"Yeni girdiğimiz galeri var ya, oradaki direkleri yetersiz buldum ve tahkimat yapalım, dedim patronlara. Asım Bey, nasıl biliyorsan öyle yap dedi, zaten işi mi ne varmış gitti hemen. Ama Yılmaz Bey, kudurdu. Kalası bol buldun, hatıra ormanına ağaç diker gibi direk dikiyorsun, dedi. Ben de gerekli olmasa söylemem deyince masraf çıkarma diye bağırıp çağırdı. İş güvenliği yoksa ocağa işçimi indirmem, diyerek resti çektim. Sonra da işçilerin hepsine izinlisiniz deyip dışarı çıkardım herkesi. Yılmaz Bey, işçileri giderken görünce yazıhaneden dışarı fırladı ve girdik birbirimize. O hırgürde elimdeki telefon yere düştü,

bizi ayırmak için aramıza giren işçiler de üstüne basınca telefon paramparça olmuş. Zaten daha biz sakinleşemeden bir gürültü koptu ve tahkimat yapalım dediğim galeride göçük oldu."

"Kimseye bir şey olmadı yani?" dedim gülümseyerek.

"Olmaz olur mu? Yılmaz Bey'i içeri aldılar. İhmalkârlıktan hapis bile yatar diyor polis," dedi abim sırıtarak. "Hepimiz polise anlattık olan biteni. Ocağı da mühürlediler tabii."

Hak yerini bulduğu için ben de mutlu olmuştum ama birden işsiz kaldığımızı fark edince sevincim kursağımda kaldı. "Aynı zamanda biz de işsiz kaldık," diyerek yüksek sesle dile getirdiğimde abimin yüzündeki gülümseme hüzünlü bir hal alsa da, "Bizim de yiyecek bir ekmeğimiz vardır elbet," dedi. "Hâlâ hayattayız ve elimiz ayağımız tutuyor çok şükür. Gerekirse taşı sıkar suyunu çıkarırız. Zaten önceki işimiz toprağın kalbinden taşı söküp çıkarmaktı."

Abimin sözleri herkesin takdirini kazanmıştı. Bir kaza sırasında can kaybı yaşanmasını engellemişti ve bu, esas önemli olandı. Bu olay Aslı'nın hayli ilgisini çekmişti ve onu bariz şekilde sinirlendirmişti. Abim konuşurken yüzü şekilden şekle girerek öfke ve hayretini sunmuştu. Telefonunu çıkarıp abime, "Kadem Abi, rica etsem bir de ben video çekerken olayı anlatabilir misin?" dedi. Abim ve Aslı, mini bir röportaj yaparken biz, biraz daha arkada beklemeye başladık. Emre Abi, "Bahar geldi sayılır," diyerek lafa girdi. "Biliyorsun, bizim işler baharda ve yazda yoğun oluyor. Eğer dönmek istersen kapım sana hep açık."

"Teşekkür ederim." Minnetle diyebileceğim tek kelimeyi söyledim çünkü başka ne desem boş olacaktı. Şimdi borcumuz yoktu ve evde belli bir düzenimiz vardı. Bu da mobilyacıdan alacağım parayla rahat rahat geçinebiliriz demek oluyordu. İşsiz kalmamış olmanın verdiği rahatlamayla annemlere döndü-

gümde babam, "Bizim üst kattaki kiracı bu ay çıkıyor," dedi. "İstersen oraya geçersiniz, kira ödememiş olursunuz."

Babamın bu teklifinin bendeki yeri bambaşkaydı. Aforoz edildiğim eve geri dönebileceğim müjdeleniyordu çünkü. Annemle Aslı'nın o kadar dip dibe olmaya henüz hazır olmadıklarını bildiğim için çok az kira ödediğimiz evimizde kalmak en mantıklısıydı. "Çok sağ ol baba ama biz kira ödemiyor sayılırız."

"Ev sahibine öpücük mü veriyorsun oğlum? Nasıl kira ödemiyorsun?"

"Evin içinde tadilat yaptık, onun parasına karşılık kira yok denecek bir miktara düştü."

"Ne zaman bitiyor peki bu anlaşmanız?"

"Beş ayı daha kaldı."

"O zaman beş ay sonra çıkıyorsun o evden ve bizim üst kata geliyorsun." Babamın sesi itiraz kabul etmeyen cinstendi. Annem, "Hem yemeği de bizde yersiniz," diyerek atıldı ama babamın yan bakışı ile başka bir şey demeden sustu. Ayşe Hanım, "Zaten Kadir de sınavı kazanırsa öylesi daha iyi olur," dedi. "Aslı, senden çok ümitli. Hep anlatıyor bana çok çalıştığını, Kadir başaracak diyor."

İbrahim Bey, herkesi şaşırtarak, "İnşallah kazanırsan biz de elimizden gelen desteği sağlarız," dedi. "Siz yeter ki okuyun."

Babam da onu onaylayarak, "Tabii efendim, apar topar evlendiler ama bunlar öğrenci olacak yaşta," dediğinde İbrahim Bey, "Benim esas kızgınlığım zaten bu erken evliliğeydi," dedi. Annemle Ayşe Hanım da ayrı bir köşede sohbet ediyorlardı. Bizim göçen ocaktaki taşlar, ailelerimizin başına düşmüştü anlaşılan. Kavga etmeden ve laf sokmadan medeni şekilde konuşmaları ümit vaat ediyordu. Emre Abi, kafamdan geçenleri

az çok tahmin edip kulağıma bir açıklama yaptı. "Göçük oldu-ğu duyulunca Hüseyin Amca, sizinkileri arabasına alıp buraya getirmiş hemen. İki taraf da çok endişeliydi ve annenle Ayşe Teyze sarılarak ağlıyorlardı."

"Desene bu şer de böyle bir hayra vesile oldu."

"Aman Allah bozmasın de! Sizinkiler kavga edince çok fena oluyor. Birleşmiş Milletler gelse orta yolu bulamaz, o de-rece vahim."

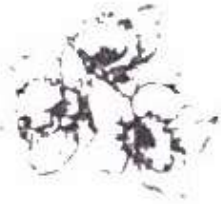
Emre Abi'nin sözüne gülümserken Aslı yanımıza geldi. Yüzünde filmlerdeki hafiyelere özgü bir ifade vardı. "Göçük olurken bir işçi video çekmiş, onu da aldım," dedi.

"Ne yapacaksın ki tüm bunları? Polis burada zaten, gereke-ni yapıyorlar. Ocak mühürlendi bile."

"Öyle ama yetmez. Bu kazalar nedense burada, kanıksanır olmuş durumda. Bu tarz bir göçükte bir-iki işçi ölünce bölge halkı dışında kimsenin ruhu bile duymuyor. Oysa yıl içinde birikerek, Türkiye genelinde bu tarz iş kazalarında, ölü sayısı ortalama 1200 işçiye ulaşıyor. Bu konu daha da derinlemesine araştırılabilir ve okulda tanıdığım bir arkadaşım bu konuda çok hevesli. Üstelik Youtube kanalı da bayağı popüler. Göçüğün şiddetini gözler önüne seren videoyu ve işverenin vurdumduy-mazlığını ispat eden Kadem Abi'nin röportajını ona vereceğim. Şansımız varsa basının da ilgisini çekeriz ve belki kamu-oyu oluşturulabilir bu konuda."

Emre Abi, dikkatle dinlediği Aslı'ya, "Aferin," dedi. "Bir-kaç yıl evvel de Elif'in babası bu tarz bir kaza geçirdi ve gen-cecik iki çocuk öldü, o madende. Ama değişen hiçbir şey olma-dı. Özel maden ocaklarında denetim sıfır, tabii iş güvenliği de. Şimdi devir internet devri, en azından oradan da olsa sesimizi duyurabilirsek güzel olur. Niyeyse ölü sayısı iki-üç haneli ol-madan basının ilgisini çekmiyor olaylar."

Aslı'nın sevdiğim bir yönü de buydu. Kendini değil, tüm gezegeni düşünüyordu hep. Ona göre tüm hayvanlar insanlarla eşit haklara sahipti dünya üzerinde. Çevre kirliliğine tepkisi bu yüzdendi zaten. Dünyayı paylaştığımız diğer canlılara karşı sorumlu olduğumuz için doğal dengeyi korumalıyız, demişti bir keresinde. Şimdi de işçilerin haklarını savunmak için sıvamıştı kolları. Aslı, yaşadığı travma olmasa da benim sırf cesaretinden ötürü deli diyeceğim bir kızdı. Kimse hem bu kadar ufak tefek olup da hem de aslan gibi kükreyerek düzene hesap sorma cesaretini gösteremezdi ondan başka...

Eve döndüğümüzde, "Ne gündü ama..." dedik aynı anda. Benim için günün en önemli gelişmesini dile getirdim hemen. "Ailelerimiz barıştı, fark ettin mi?"

"Annen bana sarılınca bir gariplik olduğunu anlamıştım," diyerek güldü.

"Bence bu olay vesile olmuş olsa da senin sayende oldu sakinleşmeleri. Beni babanın karşısında korudun ve onunla aranı benim için bozdun. Eğer senin için zor olan doğruları itiraf etmeseydin baban ölümüme sevinirdi sadece."

"Babam ne kadar inatçı olursa olsun, kimsenin evladının ölümüne sevinmez. Çünkü bilir evlat acısını. Bugün en çok neden korktum biliyor musun? Benim gibi kardeş acısını tatmandan..."

Niye o kadar üzüldüğünü ancak şimdi idrak edebilmiştim. Hüzünle dolan gözlerini öptüğümde gülümseyerek, "Dünya ne garip değil mi?" dedi. "Vazgeçtiğin toprak senindir, sözü de bu garip hayatın özü gibi."

"Kusura bakma ama yine benim anlayabileceğimden daha sofistike konuşmaya başladın."

"Aman boş ver, saçmalıyorum ben! Sen, yat dinlen bence. Malum yarın sınav var."

"Tüm bu olanlar beni çok gerdi," diyerek Aslı'nın beline sarıldım. "Sınav stresini ve bugünün yorgunluğunu uyuyarak üzerimden atabileceğimi sanmıyorum."

Kulağına üfleyerek söylediğim her kelimeyle hem irkiliyor hem de bana daha çok sokuluyordu. Nefesini boynumda hissedip dudakları yanan tenimde ferah bir ıslaklık bırakınca derdime derman olmuştu yine bedeni. Ama bu kez ilgilendiğim hep kapattığı gözlerinin ardında sakladığı ruhuydu. Dua gibi "seni seviyorum..." diye mırıldanarak kaç kez söylediğimi bilmeden yekpare vücut olduk bugün...

Koynumda yatarken ağladığını fark edince telaşa kapıldım. "Aslı iyi misin?"

"Evet, yok bir şey."

"Birlikte olurken seni kıracak bir şey mi yaptım?"

"Hayır, hayır! Aksine beni sevdiğini hiç bu kadar hissetmemiştim."

"O zaman niye ağlıyorsun?"

"Çünkü inanamıyorum; vazgeçtiğim toprak artık benim."

Az evvel anlamadığım sözü şimdi çözmüştüm. Benden vazgeçmişti ve sadece bedenimle değil ruhumla da ona aittim artık...

Ertesi gün bizi sınav yerine, büyük bir incelik gösterip Aslı'nın babası bıraktı. Sabah babamın arayıp, "Başarılar," dilemesi ise benim için gurur vericiydi. Sınava dünkü göçük olmasa bu kadar özgüvenli giremezdim. Dün, Aslı'nın yaptığı gibi düzene kafa tutabilecek güce sahip olmak istiyordum artık ben de. Bunun için cesaretin yanında bana gerekli olan eğitimi

de almalıydım. Hayallerimi gerçekleştirecek ve hep ezikliğini çektiğim eksikliği bertaraf edecektim. Sorularla, bir savaşa girermiş gibi coşkulu olan iç dünyamda cebelleştim ve süre bittiğinde sonucu bilmesem de ümitliydim. Sanırım bu kez şeytanın bacağını kırmıştım.

Sınavdan sonra mobilyacıda çalışmaya geri dönüşüm her açıdan daha iyi olmuştu. Hem madenden daha kolaydı hem de çalışma saatleri çok daha insaniydi. İkinci sınav için Aslı, hiç ara vermeden ve disiplinimi bozmadan ders çalışmam için beni sürekli uyarıyordu. Oysa şimdi ders çalışmak için daha çok vaktim vardı ve zaten alanım olan sayısal derslerin konularına çok daha hâkimdim. Benim için zor olan ilk tümsekti ve onu atlatmışsam ikincisi çantada keklikti. Biyoloji dersinde biraz sıkıntı çekiyordum sadece ve Aslı, bu yüzden ders videosu izlemem gerektiğini söyleyip duruyordu.

Sıkıcı videolardan birini daha izlediğim bir akşam, elim yine Aslı'nın günlüklerine gitti. Aniden aklıma gelenle, "Vazgeçtiğin toprak senindir," yazarak denemeye başladım. En çok merak ettiğim beşinci yani son günlük açılmadı ama şansım iki numaralı günlükte yaver gidince mutfakta olan Aslı'nın salona dönmemesi için dua ederek dosyayı kopyalayıp mailime attım. Sonra da yakalanma korkusuyla mutfaktan gelen her takırtıyla irkilip soğuk terler dökerek izleri sildim. En çok merak ettiğim olmasa da yeni bir günlüğe sahiptim artık. Hem suçlu hem mutlu hem de heyecanlı hissediyordum. Ama en çok da sabırsız...

Bu akşam Aslı'nın yanında okumaya başlamam mümkün değildi. Yine de dosyayı açıp hızla göz gezdirdiğimde ilk dikkatimi çeken bu günlüğün daha kısa olduğuydu. Bu bile başlı

başına beni meraklandıran bir detaydı. Aslı'ya yakalanmadan dosyayı kapattığımda kayıtlı olmayan bir numaradan bir mesaj geldi.

"Sınavın nasıldı?"

Numarayı dikkatli incelesem de hiç tanıdık gelmiyordu. Numarasını kaydetmeyi unuttuğum eski bir iş arkadaşım olduğunu düşünüp, *"İyi ama sonuç açıklanmadan ne olur bilemiyorum,"* yazdım.

"Bence bu kez kazanacaksın. Bu arada kazayı duyunca çok korktum, geçmiş olsun."

Kimdi bu? İş arkadaşım olsa kaza için böyle yazmazdı. Liseden eski bir arkadaş diyeceğim ama o zaman, sınav hakkındaki detayları nereden biliyor?

"Sağ ol ama kimsin? Numaran bende yok."

"Ben Pınar ama bu benim numaram değil. Bana cevap vermeyeceğini bildiğim için bir arkadaşımın telefonundan yazıyorum sana. Kadir, kazayı duyduğumdan beri senden başka şey düşünemez oldum. Gecenin bu saatinde sana yazma sebebim de bu. Seni tamamen kaybetme düşüncesi bir kez aklıma düşünce biz niye böyle olduk diye sorgular oldum. Seni çok özlüyorum ve biliyorum ki bu duygunun bu kadar güçlü olmasının tek sebebi, karşılıklı olması... Sen de beni özlüyorsun ve biz resmen birbirimizden koparılıp zorla ayrı düşürülürdük. Bunca yılın hatırına öfkeni ve gururunu bir kenara bırakıp lütfen bana cevap ver."

Ekrandaki mesaja, yaşadığım ironinin şaşkınlığı ve hayatın tuhaf espri anlayışı için alaycılıkla sırıtarak bakarken Aslı geldi yanıma. "Neye gülüyorsun?"

"Gelen bir mesaja."

"Ne yazıyor ki?"

"Al kendin oku," diyerek telefonu ona uzattığımda az önceki sevecen havası birden yok oldu. "Ne cevap vereceksin?" diye tereddütle sorduğunda abartılı bir şekilde düşünüyormuş gibi yaparak biraz bekledikten sonra, "Hiç," dedim. Anlamayan bakışlarına cevaben de açıkladım. "En son Pınar olduğunu söyleyip bana mesaj atan numaraya cevap verdiğimde neredeyse hapse giriyordum. O yüzden aynı tuzağa ikinci kez düşmemek için cevap vermeyeceğim."

Aslı, hâlâ bana inanmamış olacaktı ki zoraki bir şekilde gülümsemekle yetindi. Bir kez daha mesaj sesi geldiğinde aynı numara, "Telefonu oda arkadaşıma geri veriyorum, uyuyacakmış. Cevabını bana gönder," yazmıştı.

"Ben de yedim," diye mırıldandığımda Aslı sıkkın bir şekilde, "Gerçekten Pınar'sa?" diye sordu.

"Bence Zafer bunları yazan. Pınar çok gururludur, burnu yere düşse eğilip almaz. Ama gerçekten Pınar'sa da çok akıllı. Kendi numarasından mesaj atmayarak, kıçını sağlama almış."

"Anlamadım, nasıl yapmış bunu?"

"Ben onu reddedip bu mesajı Zafer'e yollarsam, mesajı atan ben değilim, Kadir iftira ediyor deyip işin içinden kolaylıkla sıyrılacak. Ama zaten bunların hiçbiriyle ilgilenmiyorum."

Birden telefonum çalmaya başladığında Aslı'nın haklı olduğunu gördüm. Arayan Pınar'ın numarasıydı ve hayli ısrarcıydı. Aslı, dudağının bir köşesini ısırıp, "Açmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden? Hep onun sana geri dönmesini istiyordun."

"Başta öyleydi, evet ama artık değil. Vazgeçtiğin toprak senindir, demiştin ya hani bana. İşte Pınar da benim vazgeçtiğim hatta artık asla dönmeyeceğim toprak."

Telefonun son melodisi de kaybolunca derin bir sessizlik oldu aramızda. Aslında çok şey konuşuyorduk ama gözler kendini ifade ederken kelimelerin hükmü yoktu.

Pınar'ı tamamen yok saymış olmama inanamıyordu Aslı. Ben de onun kendini bu kadar küçük görmesine inanamıyordum. Başkaları için bu kadar uğraşıp çırpınırken, durup kendisine bakmayı unutmuş gibiydi. Önce sınav konusunda bana yardım etmişti ve sonuçlar açıklandığında çığlık çığlığa bağırarak, benden çok daha fazla sevinmişti. Sayısalım hep iyi olmuştu ama önceki sınavlarda neredeyse sıfır çektiğim Türkçe, tarih ve coğrafyadan netlerim bu kez benim için inanılmaz derecede yüksek çıkmıştı. Bir sözel ya da eşit ağırlık öğrencisi için bu sonuçlar vasatın üstünde sayılırdı fakat benim, bu sonuçlarla kat ettiğim yol inanılmazdı.

Aslı, beni tebrik edip duruyordu ama asıl başarı ona aitti. Ailem –özellikle babam– benimle gurur duyuyordu ve bunun pek sık olduğu görülmezdi. Aslı'nın ailesi de –babası bile– benimkiler kadar mutluydu. Sonucun açıklandığı akşam herkes bizde toplandı ve kavga etmek şöyle dursun, edilen muhabbet göstermelik değil, gönüldendi. Babamlar tavla oynarken Ayşe Hanım ve annem dedikodunun dibine vurmuşlardı. Aslı, abim ve ben de ikinci sınavı ve kazanırsam sonrasında ne yapacağımı konuşuyorduk. Abim istediğim bölümü sorunca hiç düşünmeden, "Puanım dört yıllık neye yeterse yazacağım," dedim.

Aklına ne geldiyse Aslı'nın yüzü düştü. Ona baktığımı görünce hemen toparlanıp, "Tabii o kadar çalıştın, kariyerin için en iyi olan üniversiteye gitmek de en doğal hakkın," dedi. Böylece derdini anlamış oldum.

"Hangi üniversite olursa çeker giderim demedim, hangi bölüme puanım yeterse girerim dedim."

Abim şaşkınlıkla, "Fark ne?" diye sorunca, "Yani Bülent Ecevit Üniversitesi dışında bir üniversitede tercih yapmayacağım," diyerek açıkladım. Bizi duyan annem, "Evlisin, gitmek yakışık almaz zaten," dedi hemen. "Böyle güzel karın varken bir başına başka şehre gidilmez."

Annemin sözleri üzerine, bu sözlere inanamayan bakışlarımız Aslı'yla buluştu. Annem, başlamışken şaşkınlıktan açılan ağzımızın kapanmasına fırsat vermeyerek "Aslı kızıma ne kadar teşekkür etsek az," dedi. "İki evladımın da sayesinde hayatları değişti. Allah sizlerden razı olsun Ayşe Hanım, çok güzel evlat yetiştirmişsiniz."

Ayşe Hanım mahcup bir şekilde, "Kadir azim göstermese Aslı'nın yardımı fayda etmezdi Nadide Hanımcığım," diyerek yapılan komplimanları aynı incelikle geri yolladı. Fakat aklına takılanla bir an durup düşündükten sonra, "Kadem'in hayatına Aslı'nın etkisi ne oldu?" diye sordu.

Abim gülümseyerek bize baktı ve, "İşe girdim," dedi. Durumu zaten bilen annem ve babam hariç hepimiz sevindik ve abimi tebrik ettik. Teşekkür ederken, "En çok da sana teşekkür ediyorum Aslı," dedi.

"Ben ne yaptım Kadem Abi? Hiç anlamadım ama..."

"Hani kazayı internette haber yaptınız ya... Benim röportajımı da koymuştun."

"Biliyorum, hatta beklediğimizden hızlı etki yarattı. Neredeyse tüm haber bültenlerinde yayınlandı."

Abime takılmak için Aslı'nın sözleri üzerine, "Fenomen oldu abim," dedim gülerek. "Ahlak timsali işçi şefi diye ödül verecekler biraderime."

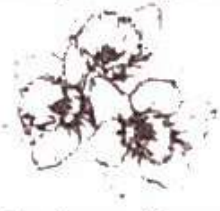
"Sen gül. Ama haklısın, bana ödül verdiler. Devlet, beni Türkiye Taşkömürü Kurumu'na, kadrolu işçi olarak aldı. İş güvenliğinden sorumlu şef olarak hem de."

Biz hâlâ inanamayarak abime bakarken annem, gururla omuzlarını dikleştirip başını sağa sola sallayarak, "Devlet işinde kadrolu işçi oldu, kamu personeli artık benim oğlum," dedi.

Bize sürpriz yapıkları bu gelişme, kamuoyunun abimi çok sevmesi üzerine gerçekleşmişti ve abimin ahlaklı davranışının, geniş kitleler tarafından duyulmasını sağladığı için Aslı'nın da yardımı büyüktü. Annemin birdenbire Aslı'yı sevmesinin birçok nedeni vardı kısacası.

Aslı'nın yanımda olmadığı her boş zamanımı günlüğü okumak için ayırmıştım. Aslı bu kadar azimliyken nasıl olup da lisede onu hiç fark etmemiş olduğuma aklım ermiyordu. Soru işaretleriyle dolu aklım, merakım tatmin olmadan başka şeye odaklanmayı reddediyordu. Bu yüzden günlüğü okuyup sınava odaklanmak en mantıklısı diye düşünerek başladım okumaya.

"Bugün dönemin ilk günü ve Pınar'la birlikte okul bahçesinden girer girmez Kadir yanımıza geldi. Daha doğrusu Pınar'ın yanına. Ben sanırım bir görünmezlik pelerininin ardındaydım ya da Kadir'in gözleri Pınar'dan başkasını görmüyor. Hemen Pınar'a onu yaz boyu görmediği için özlediğini ima etti ve güzelliğine de bir ton iltifat. Ama Pınar hepsinin önünü, büyük bir ustalıkla verdiği arkadaşça cevaplarla kesti. Kadir ne dese Pınar

başka türlü anlıyormuş gibi yaparak hem Kadir'i kırmadan karşılık veriyor hem de kur yapmasına müsaade etmiyordu. Bunun yegâne sebebi amcamdı.

Geçen yılın sonunda Pınar'ın Kadir ve Zafer'le sinemaya gideceğini söylediğim için amcam öyle katı kurallar koymuştu ki Pınar üniversiteye gidip eğitim hayatına devam etmek istiyorsa hiçbir erkekle ilişkisi olmamalıydı. Zaten Pınar'la yazın barışmamıza vesile olan da bu olaydı. Pınar, bu yıl sınava girecekti ve yazın sonunda başlayacak kursa gidebilmesi için amcamı ben ikna etmiştim. Çünkü onun kurstan alınması tamamen benim yüzümdendi. Pınar, her şeyden önce üniversiteye gitmek istiyordu. O yüzden Kadir'den vazgeçmesi kolay olmuştu. Amcam çok baskıcıydı ve Pınar, yıllardır üzerinde kurulan baskıdan kurtulmak için tek çıkış kapısı olarak üniversiteyi görüyordu. 'Sınavı kazanıp buradan başka şehre bir gideyim, gönlümce gezeceğim,' derdi hep.

Kadir'in aklını çelmek için uğraşmayacağına göre benim ona düşman olmama da gerek yoktu. Geçen yıl olanların tamamı zaten ikimiz için de çocukluktu. Pınar, artık Kadir'e de Zafer'e davrandığı gibi davranıyordu. Bugün olmasa da yakında Kadir'in de Pınar'dan vazgeçip etrafa bakması muhtemeldi. Ve o gün geldiğinde ben tam Kadir'in önünde gözlerine bakıyor olacağım..."

"Bir ay... Koskoca bir ay geçti ama ne Kadir, Pınar'dan vazgeçti ne de fark edilmek için çırpınıp duran ben, Kadir'le tanışma fırsatına erişebildim. İşin en acı verici yanı Pınar, gerçekten de Kadir'le arasına duvar gibi bir

mesafe koymuştu. Kadir'le aynı sırada oturmayıp bir kız arkadaşıyla sırasını paylaşıyordu ve kendini derslerine vermişti. Pınar, görmemek için elinden geleni yapsa da Zafer tekrar Pınar için pervane olmuştu. Geçen gün, okuldan eve dönerken Pınar'a bunu söylediğimde, 'Şu sınavı kazanana kadar mümkünse tüm erkekler uzak dursun benden,' dedi.

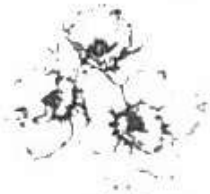
Pınar, münzevi bir şekilde sınava odaklanmışken Kadir'le aramdaki engelin o olmadığını da anlamış oldum. Bu çok ama çok gurur kırıcıydı. Eğer Pınar, geçen yılki gibi onu benden uzaklaştırmaya çalışsa, en azından her şey için aramıza giren kara kedi Pınar'ı suçlayabilirdim. Ama hiçbir engel yoktu artık ve yine de ben görünmezdim.

Kadir'le aynı kulüpte olmamıza rağmen, her teneffüste önünden ısrarla geçmeme hatta kantinde hep karşısındaki masada oturmama rağmen beni görmüyordu. Bu hafta, müzik kulübünün toplantısında, dönem sonu yapılacak eğlence için koro oluşturduk. Kadir, son sınıf olduğu için derslerini bahane edip koroya girmedi. Ama en azından beni görmesi için mükemmel bir fırsat yakalamış oldum. Arkadaşım Zeynep, müzik hocamıza koronun solistliğine beni önerdi. Hoca da bana 'Beyaz giyme toz olur' türküsünü söyletti.

Herkes beni dinlerken benim tek heyecan sebebim Kadir'di. Sonuçta tahtaya çıkıp tek başıma türkü söyleyecek olmam onun bile ilgisini çekecek bir detaydı. Herkesin ilgisi ve gözleri üzerimdeyken ben, Kadir'e diktim bakışlarımı ve türküye başladım. Kadir ise başını sağ eline yaslamış vaziyette kafası öne eğik oturuyordu tepkisiz. Türkü bittiğinde tüm kulüp arkadaşlarım kuvvetli bir alkış kopardığında Kadir de kafasını kaldırıp sağa sola baktı ama yine bana bakmadı bile. Hoca, koronun önünde solist olduğumu söyleyip toplantıyı bitirdiğinde

ağlamaya başladım. Zeynep, bana teselli vermek için, 'Her erkek gibi işte,' dedi. 'Telefonundan maç izliyordu öküz, kulaklıklar olduğu için seni türkü söylerken duymadı bile. Duysa eminim etkilenirdi senden çünkü dinleyen herkesi büyüledin.'

Umarım Zeynep'in dediği gibi sadece talih yüzüme gülmediği içindir Kadir'in beni görmeyişi..."

"Geçen yılın sonunda mutluluğuma engel olduğu için Pınar'ı suçlamıştım. O, elbisemi parçalamasaydı, Kadir'le Cindirella ile prensin baloda ettikleri danslar kadar masalsı sahneler yaşayacağıma emindim. Ama bu yıl anladım ki hepsi benim çocuksu dünyamda, hayallerimin abartılı birer parçasıymış. Bu seneki dönem sonu eğlencesine Pınar gelmeye niyetlenmedi bile. Ben de geçen yılkinden çok çok daha güzel bir elbise giyindim. Saçım, makyajım hatta ayakkabımdan çantama kadar her şey mükemmeldi. Yıl sonu eğlencesine gelen tüm öğretmenlerimiz ve arkadaşlarım bana, ne kadar güzel olduğumu söyleyip iltifat ediyorlardı. Başka sınıflardan tanımadığım pek çok çocuğun bakışları da üzerimdeydi.

Koronun solisti olarak sahneye çıktığımda ise resmen parlıyordum. Bunu ben bile anlamıştım. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar ilgi çekici olmamıştım çünkü. Ve bu çok farklı hissettiren bir duyguydu. Özgüvenimi yerine getiren, beni mutlu ve daha umutlu yapan bir akım gibiydi.

Gösterimiz bittiğinde –birçoğu benim gibi ikinci sınıf olan– pek çok çocuk dansa kaldırmak istedi beni. Hepsini kibarca reddederken gözlerim Kadir'i arıyordu. So-

nunda onu Zafer ve tanımadığım birkaç son sınıf öğrencisi çocukla aynı masada otururken gördüm. Zeynep, ne yapıp edip tam yan masalarına oturmamızı sağladı. Zafer beni görünce selam verip sahnedeki performansım için tebrik bile etti. Ama yine de Kadir, bizim masaya boş bakışlarla şöyle bir bakıp geçmekten başka şey yapmadı.

Gecenin sonuna kadar o masanın önünden sekiz kez geçtik ama yine de beni fark ettiğine dair bir tek bakışı bile olmadı. Gece biterken ağlayıp rezil olmamak için kendimi kastım. Zeynep de moralimi yükseltmek için espriler yapıp duruyordu sürekli. Bir yere kadar Zeynep'in çabası işe yaramıştı aslında.

Eğlencenin bitmesine yarım saat kala hava almak için dışarı çıktığımızda korodan Hasan diye bir çocuk yanımıza gelip benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi. Gitmesin diye kaş göz yaptığım Zeynep de bana göz kırparak ve gülümseyerek kaçıp gitti. Ben de ömrümde ilk çıkma teklifimi Hasan'dan almış oldum. Hasan, dönem başından beri, beni nasıl sevdiğini anlatırken içimden bir şey kopup gitti. Benim Hasan'ı hiç fark etmediğim gibi Kadir de beni fark etmiyordu. Acı gerçek buydu işte. Ve eğer tüm cesaretimi toplayıp Kadir'in karşısına dikilecek olsam, Hasan'ı reddettiğim gibi kibarca reddedilecektim ben de...

Ve bu gerçek bu gece sabaha kadar ağlayıp bana bu satırları yazdıran şey oldu."

"Bugün, yine bahçede Kadir'in hemen çaprazındaki banka oturmuş, asla benim olmayacak güzelliğine bakarken Zafer'le bir sohbetlerine kulak misafiri oldum. Kadir, artık ona yüz vermeyen Pınar için üzüntüsünü öyle büyük

bir aşkla dile getiriyordu ki Zafer'in yüzündeki ifadenin farkında bile değildi. Benim bir zamanlar Pınar'ı kara kedi ilan ettiğim gibi o da Kadir'i Pınar'la arasındaki engel olarak görüyordu ama aslında öyle değildi.

Geçen yıl, Pınar'ın yüzüme vurduğu acı gerçekti tüm mesele. Onlar birbirinin dengiydi. Biz sadece, onların birer hayranı ya da platonik aşkla, saplantılı şekilde peşlerinde dolaşan gölgeleri olabilirdik.

Kadir iç çekip, 'Mezuniyet balosuna Pınar da gelecek,' dedi.

Zafer, yeni öğrendiği bu bilgi yüzünden hayretle, 'Nerden biliyorsun?' diye sordu.

'Pınar'ı balo bileti alırken gördüm.'

'Babasından izin alabilmesine şaşırdım doğrusu.'

'Ben de... Babasından korkusuna resmen bizimle arasına mesafe koydu.'

'Kadir, sadece babası değil bence sebep. Sınavı gerçekten önemsiyor ve haklı da. Bu yıl gönül eğlendirip heba edebileceğimiz zamanımız yok.'

'Sence ben Pınar'la gönül eğlendirmek mi istiyorum. Ben, bir gün onunla evlenmek istiyorum.'

'Üniversiteye gidince başka bir şehirde olacak ve muhtemelen okulundan bir çocukla çıkıp, mezun olunca da onunla evlenecektir. Senin sınavı kazanamayacağın ortada çünkü.'

Kadir, kıpkırmızı oldu sinirden ama Zafer'e öfkelenmek yerine sesi hiç ummadığım kadar sakin, 'Aslında haklısın,' dedi. 'Acele etmezsem onu tamamen kaybedeceğim. Ama bir türlü ona açılmam için fırsat vermiyor.'

'Hedefleri farklı çünkü.'

'Zafer, kimden yanasın sen kardeşim?'

'Sadece dost acı söyler diyorum.'

'Biliyorum kötü bir niyetinin olmadığını. Siz benden de önce kardeş gibiydiniz hep Pınar'la. Onu çok iyi tanıyorsun ama benim aşkım çok büyük, bunu göremiyorsun. Pınar da görmüyor tabii... Ama bir gün anladığında herkesin gıpta ettiği bir çift olacağız onunla.'

'Çok eminsin kendinden. O zaman açılsana.'

'Cepte üç kuruş para olsa haftaya doğum gününde bir mektup ve hediyeyle hiç beklemez açılırdım.'

'Ne hediye almayı düşünüyorsun ki parayı bahane ediyorsun?'

'Kızlarla konuşurken duydum Pınar'ı. Babası bu yıl dersleri ve ilk sınavın sonucu çok iyi olduğu için baloya gitmesine izin vermiş. Hatta elbise alması için para bile vermiş ve çok güzel bir elbise almış ama parası beğendiği ayakkabıları almaya yetmemiş. Bir dergiden ayakkabıları gösteriyordu kızlara. Ben de onlar gidince fotoğrafını çektim hemen derginin. Bak, ayakkabılar bunlar.' Kadir, telefonunu Zafer'e verirken Zafer bir ıslık öttürüp, "Fiyatı da yanında yazan mı?" diye sordu.

'Evet maalesef...'

Kadir'in hayıflanması üzerine Zafer, 'Takma be oğlum,' dedi dostça. Gözünün Pınar'da olduğunu bilmesem ben bile Zafer'in samimiyetine ikna olabilirdim. 'Zaten babası kıza baskı yapıyor. Bir de senin yüzünden eğitim hayatından olur kız, daha çok üzülürsün sonra.'

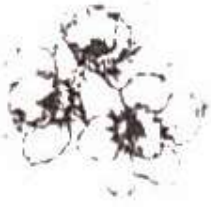
Kadir, kabullenmiş bir şekilde başını önüne eğerken, 'Olmayacak olsa da ona duygularımı anlatacağım okul bitince,' dedi. 'Reddetse bile anlatacağım. Çünkü acaba

açılsaydım nasıl olurdu diye ömür boyu düşünüp durmak istemiyorum. Böyle sessiz kalmak reddedilmekten bile daha ezikçe.'

Kadir'in bu sözleri, fark etmediği beni de Zafer'i de etkilemişti. Zafer, 'Haklısın,' diye mırıldanırken ben de tüm kalbimle Kadir'e hak verdim.

Bir çılgınlık yapıp Kadir'in karşısına dikilebilecek cesaretin zerresi bende yoktu. Ama yazabilirdim. Ben duygularım beni aştığında hep kâğıtlara taşmıştım. Sözler boğazıma düğümlendiğinde kelimeler yazıda hayat bulmuştu. Şimdi de kararımı vermiştim, ona tüm duygularımı anlatan bir mektup yazacaktım. Mektubu ona nasıl vereceğimi bilmiyordum ama bunu daha sonra düşüneceğim.

Artık ondan vazgeçiyorum çünkü ancak bu şekilde mutlu olabilirim. Duygularımı kâğıda dökme sebebim ona kavuşma ümidi değil, ona olan duygularıma son verebilmek. Vazgeçtiğin toprak senindir, derler ya hani... İşte ben bugün her şeyden vazgeçiyorum."

Günlük burada bitiyordu. Yazdığı mektubu bana verecek cesareti asla bulamamıştı sanırım. Belki de hiç yazamamıştı çünkü bu günlüğün yazıldığı tarihe baktığımda içim burkuldu. Aslı'nın kardeşinin vefatından bir hafta önce yazılmıştı son satırlar. Bir keresinde bana, "Kardeşimin vefatından sonra içim öyle büyük bir acıyla doldu ki gözüm başka hiçbir şeyi görmez oldu," demişti.

Aslında benden asıl vazgeçtiği an kardeş acısı yaşadığı gündü. Bir sonraki günlükte ne yazdığını az çok tahmin edebiliyorum ve şifresini bulsam da okumaya yüreğim dayanabilecek mi hiç bilmiyorum...

16

Sınav gününe kadar, ısınan havaların da etkisiyle Aslı'yla her günümüz ayrı güzel geçiyordu. Birlikte gezip tozmak, sinemaya ya da yemeğe gitmek hafta sonlarını değerlendirme şeklimiz olmuştu.

Günler geçtikçe daha çok tanıdığım ve tanıdıkça daha fazla sevdiğim Aslı'nın deli dolu yanları, hayattaki ufak şeylerden büyük mutluluklar elde etmeyi öğretiyordu bana. Parkta gezdiğimiz bir gün, bir karahindiba tohumunu koparıp üfledi ve, "Bak kar yağdırdım," dedi çocuksu bir şekilde. Tohumlar hafif rüzgârda uçuşup yükselirken büyülenmiş gibi onları izledi bir müddet. Ben de pür dikkat onu izliyordum. Gözleri gökyüzünde bir noktada sabitlenip çok uzaklara gittiğinde yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Öyle usul usul gözyaşları süzülüyordu ki neyin var diye sormak anlamsız geldi. Sadece zaman durmuş gibi sarıldık.

Çimenlere uzanmış bulutları izlerken, "Berke'nin sözüydü," dedi. "Kardeşim ne zaman bir karahindiba tohumunu üfleyip uçmasına sebep olsa kar yağdırdığını zannederdi. Bir de hiç susmadan bulutların şekillerinden bahsederdi. Haftaya ölüm yıldönümü pofuduğumun..."

"Pofuduk?"

"Saçları kıvır kıvır ve yumuşacık olduğu için pofuduğum derdim ona. Ben, çok kötü bir ablayım Kadir. Korkudan bayılıp onu savunmasız bıraktım. Ablası olarak onu korumak için cehennem zebanisi bile olsa savaşmam gerekirdi."

"Saçmalama, gördüğünüz her neyse çok korkunç olmalı ki ikinizi de şok etmiş. Elinden ne gelebilirdi ki?"

"Bayılmasaydım, belki ben yanında olduğum için o kadar korkmazdı. Ya da kalbi durduğunda birilerine haber verebilseydim hastaneye yetiştirebilirdik onu."

"Evde ikinizden başkası yok muydu?"

"Evde değildik. Pınarların evinden bizim kata inerken sahanlıkta çıktı karşımıza. Gerçi çığlığımıza küçük yengem koşup gelmiş."

"Yengen birisini görmüş mü peki?"

"Hayır."

"Yanlış anlamazsan sana bir şey soracağım."

"Sor tabii."

"Gördüğünüz şeyin ruhani bir varlık olduğunu düşündüren ne?"

"İnsan şeklindeydi ama hiçbir insanın yüzü öyle olamaz."

"Nasıl yani?"

"Yüzü... Yüzü sanki yoktu. Gözleri vardı, ağzı da... Burnu yok gibiydi ve derisi de..."

Güneş tepemizde ışıldadığı halde Aslı'nın kolları buz gibi olmuştu. Onun için bunları anlatmak tekrar yaşamak gibiydi. Daha fazla zorlanmasını istemiyordum ama ona yardım edebilmek için küçücük bir ipucunun bile faydası olabilirdi ve her detayı duymak istiyordum bu yüzden de. "Hatırladığın başka detay var mı?"

"Saçları da yoktu."

"Kıyafeti var mıydı peki?"

"Bilmiyorum, o kadar göremedim. Telefonun ışığında yüzünü görmemizle ikimizin de korkudan çığlık atıp kendinden geçmesi bir oldu."

"Işık niye yoktu, o akşam."

"Işıklar vardı. Apartmanın o dönemecinde otomat lamba yoktu sadece. Orası her daim karanlık olurdu yani. Oraya gelince telefonlarımızın ekranındaki ışıktan yararlanırdık."

"Birinci katta deden ve babaannen oturuyor, ikinci katta siz ve küçük amcan, üçüncü katta Pınarlar ve Pınar'ın abisiyle eşi, dördüncü katta da halan ve en büyük amcanlar oturuyor."

"Evet."

"Aile apartmanı orası. Toplam yedi daire var ve hepiniz yakın akrabasınız. Böyleyken binaya bir yabancı girdiğinde fark edilmemesi normal mi?"

"Giriş katındaki tek dairede babaannemler oturuyor ve erkenden uyurlar. Zaten çok yaşlılar ikisi de ve kapıda bomba patlasa duymaları zor. O gece, nerdeyse herkes Pınarlarda toplanmıştık. Bizi bulan yengem, çocukları mızmızlanınca kendi evine gitmek zorunda kaldı, onları yatırmak için. Bizi de annem, Berke korktu diye eve yolladı."

"Neden korktu ki?"

"Pınar, üniversiteyi kazanınca tebrik etmek için tüm apartman amcamlara gittik. Pınar'ın da benim de hatta o dönem lise okuyan hemen her ergenin merak ettiği bir korku filmi vardı. Hani şu–"

"Cinlerin olduğu film," diyerek onu tamamladım.

"Evet. O gece tüm gençler Pınar'ın odasında toplanıp onu izlemeye başladık. Küçükleri almadık ama. Berke'ye hiç hayır diyemezdim, ben de izleyeceğim diye ısrar edince annemden gizli onu da yanımıza aldık. Ama daha filmin ilk yarısına gel-

meden çığlık atıp ağlamaya başladı. Annem, durumu fark edince ikimize de azarı çekip bizi eve yolladı."

"Yani aslında zaten film yüzünden ikiniz de yeterince korkmuştunuz."

"Evet ama ne ima ettiğini anladım. Gördüğüm hayal ürünü değildi Kadir. Tam karşımda canlı bir şeydi."

"Belki de maske takmış bir insandır."

"Hiç o kadar gerçekçi bir maske olduğunu görmedim. Gözleri yüzünden dışarı doğruydu hafif, maske olsaydı gözlerinin daha içeride olması gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum ama bence gördüğün şey zannettiğin gibi bir canavar değil."

"Kardeşim öldü onun yüzünden!"

"Canavar değildi demedim, senin sandığın gibi bir canavar değil dedim."

"Farkı ne?"

"Cin ya da başka herhangi bir ruhani varlık değil de insandı demek istiyorum. Fark bu işte."

"İnsansa niye ağzını açıp tek kelime etmedi, niye kardeşimi öldürdü?"

"Aslında kardeşini o değil, kendi korkusu öldürmüş."

"Yani o filmi izlemesine izin veren ben..."

"Hayır öyle demek istemedim. Hem böyle şeyler de illa bir sebep aramak zorunda değilsin. Kaderinde varsa feci bir kazadan sağ kurtulursun da sonra ayağın kayar düz yolda düşüp ölebilirsin. Bunu biz değiştiremeyiz."

"Sana tüm benliğimle inanmak istiyorum Kadir ama içimden bir ses hep, sen büyük olandın, o yaşamalı sen ölmeliydin, diyor."

"O ses, kafanın, yaşadığın üzüntü ve travma nedeniyle tırla-
tan kısmından geliyor. Bence onu asla dinleme."

"Ama bazen o tarafımın çılgın fikirleri işe yarıyor. Beni ha-
yalini kurduğum mutluluğa kavuşturuyor."

"Bence sahte mutluluklar için makul kararlar vermekten
vazgeçmemelisin."

"Hayat ne makul ne de adil, hayatın içindeki insanlar ise
adi. İyilik, doğruluk keşke hep kazansa..."

"Keşke..."

O gün Aslı'yla yaptığımız uzun konuşmanın ardından hem onu ve takıntılarını daha iyi anlamış hem de üçüncü günlüğün şifresini bulmuştum; *"Pofuduğum."*

Günlüğü telefonuma mail olarak atsam da sınavdan önce okumak içimden gelmedi. Hatta itiraf etmek gerekirse çekindim, korktum bu kadar acıya ortak olmaktan. En doğrusu başarmak için çok uğraştığım sınavı atlattıktan sonra okumaktı. Ve bu kez meraktan ziyade Aslı'yı ve acısını anlayıp derdine çare olabilmeyi umuyordum. Abimin göçük altında kaldığını sandığımız zaman hem ailesi hem de Aslı, kendi yaşadıkları acıdan pay biçerek bize empatiyle yaklaşmışlardı. Şimdi ben de az buçuk aynı empatiyi kurarak, Aslı'yı geçmişte sıkışıp kaldığı, o suçluluk duygusu ve vicdan azabının arasından çekip çıkartmak istiyordum.

Aslı, kardeşinin ölüm yıldönümüne dek her gün daha da düşünceli bir ruh haline büründü. O gün gelip çattığında ise harap haldeydi. Ailesiyle birlikte mezarlığa gittiğimizde insanın yüreğinin parçalanmaması mümkün değildi.

Eve döndüğümüzde, döktüğü gözyaşlarının ardından yorgun düşüp erkenden uyudu. Ertesi sabah daha az dertli gözü-

küyordu. Sanki ağlayarak içindeki sıkıntının bir kısmından kurtulmuştu. Günler geçtikçe de daha iyi olup yine eski haline dönmeyi başardı. Bu öyle zor bir şeydi ki bence, onun yaşama tutunan bu tarafını gördüğümde azmine hayran oluyordum.

Kim vücudunda hâlâ kanayan, sızlayan bir yara varken hayatına hiç sızlanmadan devam edebilirdi ki? Acı aklınızdaki tek şey olacağı için dünyevi dertleri gözünüz görmezdi elbette. Fakat Aslı, bedendeki acılardan çok daha kuvvetli etkisi olan ruhundaki yaraları görmezden gelebiliyordu. Bu yüzden onda sevdiğim şeyler Pınar'daki gibi gözü saçı değil de güçlü kalbi ve yaralı ruhunun güzelliği gibi ebediyen eskiyip yaşlanmayacak olan şeylerdi.

O iyiydi, beyazdı ve masum olandı, Pınar gibi kötü, bencil ve karanlık değildi. Hırs yaptığı gururu ve doyurulmaya aç egosuyla değil, bana olan temiz duygularıyla yanımdaydı. Ona biraz olsun iyi gelip tekrar yüzünü güldürebilmek için de ne gerekiyorsa yapmaya uğraşıyordum.

Sınav günü gelip çattığında ise rolleri değişmiştik. Yine kendi derdini gömmüş benim için yüzünde güller açıyordu. Sınava gireceğim okulun bahçesinde tavsiyeler verip –artık arasının iyi olduğu– annemden aldığı okunmuş pirinci, yine okunmuş su yardımıyla bana yuttururken, "Biz bilimsel ya da manevi her önlemi alalım da sıkıntı çıkmasın sonra," diyerek kendi fıtratına tamamen aykırı bir role bürünmüştü. Aslı, metafiziğe bir yere kadar inanıyordu ama başarı duası okumazsam sınavda bir aksilik yaşayacağımı düşünmesi, hiç onun tarzı değildi. Taşıdığı endişe, onu annemin bir alt modeli gibi görmeme sebep oluyordu. Bu da sınava girmeden neşelenmemi ve tüm stresimin attığım kahkahayla havaya karışmasına vesile oldu.

Zaten alanım olan sınavlara, art arda girdiğim her gün, daha hafiflemiş hissediyordum. Çünkü sorular daha basit ve süre

daha uzunmuş gibi geliyordu. Sonuçlardan öyle ümitliydim ki açıklanmaları için gün sayar olmuştum adeta. Günler de aksi gibi geçmek bilmiyordu.

Sadece Aslı'nın dönem sonu partisini öğrendiğimde sınav sonucundan daha çok kafamı meşgul edecek bir şey bulmuş oldum. Aramızdaki tüm sevgi ve bağlılığa rağmen, Aslı gelmek istemeyeceğimi düşündüğü için partiden bana hiç bahsetmemişti. Simay arayıp söylemese asla haberim olamazdı. Her zamanki havasıyla, "Danalık etme de kızı partiye götürmek için bilet al," diye buyurdu.

Sürpriz olarak aldığım biletleri, Aslı'nın son final sınavına gireceği sabah kahvaltı tabağının altına bıraktım. Alelacele kahvaltısını ederken bir yandan da notlarına göz gezdiriyordu. Tabağındakileri bitirince, daima yaptığı gibi boş tabağı alıp mutfağa götürmek için ayaklandı. Ama bir yandan da elindeki kâğıtlardan kafasını kaldırmadığı için tabağın altından çıkan biletleri fark edemedi. Mutfağa gitmeden, "Aslı," diye seslendim.

Gözleri okuduğu notlarda, "Efendim," dedi.

"Sanırım, notların arasından bir şey düşürdün."

Birden dikkatini çekmeyi başarmıştım. Kafasını kaldırıp, "Nerede?" dedi.

"Masanın üstünde, bak."

Masaya dönüp biletleri eline aldı ve ne olduklarını anladığı zaman sandalyemle birlikte yere düşmeme sebep olarak üstüme atladı. Yerde yuvarlanıp gülerken masum gülüşünü görebilmenin her şeye değer olduğunu düşünebiliyordum sadece.

Partiye gitmek için önümüzde sadece iki gün vardı ve Aslı, yazlık elbisesi olmadığı için ertesi gün Simay'la alışverişe gitti.

Mobilya atölyesinde çalışırken telefonuma gelen mesajla şaşırdım. Simay bana, beyaz kısa bir elbisenin resmini atmıştı. Ne olduğunu pek anlayamadığım ve mesai saatleri içinde olduğumuz için cevap yazmayı erteledim. Öğlen yemeği için mola verdiğimizde cevap vermek için telefonumu elime aldım ve Simay'a, "Aslı bunu mu aldı?" diye sordum.

Gök mavisi başka bir elbisenin fotoğrafını yollayıp, "Hayır, bunu aldı yazdı. Diğer beyaz elbiseyi düğününde giymek istediğini söyledi," yazdı.

Simay'ın ne demeye çalıştığını anlayabilmek için mesajı bir kez daha okurken arkamdan bir ses, "Güzel elbiseymiş," dedi. Döndüğümde, bize öğlen yemeği getirmek için gelmiş olan Elif Abla'yı telefonuma pür dikkat bakarken gördüm.

"Bence de güzelmiş ama mesajda ne demek istendiğini anlamadım."

Elif Abla telefonu elimden alıp mesajı bir kez okudu ve inanamayan bakışlarla, "Bunda anlaşılamayacak ne var?" diye sordu.

"Biz zaten evliyiz Aslı'yla, nasıl bunu düğününde giymek isteyebilir ki? Acaba başkasının düğününden bahsedecekti de yanlış mı yazdı ki Simay?"

"Simay, şu önce esmer bombayken sonra kızıl afet olan değil miydi? Hani sonradan kötü bir kız olmadığı anlaşılan."

"Sen Simay'ı nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, karıştırma orayı."

"O zaman bu yazıda tam olarak ne demek istediğini de söyler misin sevabına?"

"Tabii. Aslı'yla nikâhlısınız ama düğün hiç yapmadınız. Kız, düğünüm olsaydı bunu giymek isterdim, demiş."

"Şu saatten sonra düğün yapmak çok komik olmaz mı? Kaç aydır birlikte yaşıyoruz."

"Büyük çaplı bir düğün yaparsanız, burası küçük yer ve dedikodunuzu yapan çok olur. Mutlu olacağınıza canınız daha çok sıkılır. Ama aile arasında küçük bir kutlama yapmaktan zarar gelmez. Hem eğlenmiş oluruz hep birlikte."

"Ciddi ciddi düğün yap, diyorsun yani bana. Düğün masrafının altından kalkabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Kadir, patronun gibi kömüşlük yapmadan önce bir dinle beni. Küçük bir eğlence yapman da Aslı için yeterli olur. Hem masrafı az olur hem de daha samimi bir ortamda oluruz. Hatta bence sürpriz yapmalısın Aslı'ya."

"İyi hoş da her kadın hayalindeki düğünü istemez mi? Sürpriz ters tepmesin sonra..."

"Gelinliği öğrendik. Düğün konsepti için de Aslı'nın ağzını ben ararım çaktırmadan. Sizin şu önce kötü sonra iyi kız olan Simay'ın da yardımıyla hallederiz bu işi."

"Elif Abla Simay hakkındaki her detayı nasıl biliyorsun diye sormayacağım. Pes ediyorum! Eminim, Aslı'nın hayalindeki düğünü de öğrenirsin çünkü KGB ajanlarından daha hızlı bilgi ediniyorsun."

Emre Abi sohbetimize dahil olup, "Tabii oğlum, ne sandın? Türk kadınları ajan olup gizli servislere sızsa dünyadaki tüm dengeler değişir," dedi.

Elif Abla, bir elini beline koyup, "Zamanında hafiye gibi geçmişin tozlu sayfaları arasındaki sırları da çözmüşlüğüm var evel Allah! Sen, dalga geçiyorsun ama... Türk kadının zekâsından şüphe eden asıl alay edilecek duruma düşer Emre Bey!" dedi böbürlenerek.

Emre Abi, iki elini havaya kaldırıp teslim olurmuş gibi yaparak, "Tövbe!" dedi. "Ne dalga geçmesi, ben ciddi ciddi senin kafanın içinde gezen tilki sürüsünden korkuyorum hayatım."

Elif Abla, Emre Abi'nin hâlâ havada tuttuğu ellerine vurup, "Aman zevzek!" dedikten sonra bana dönüp, "Düğün organizasyonu bende. Sen çaktırma Aslı'ya hiçbir şeyi, yeter," dedi.

Aslı'yla gelinlik ve damatlık giyinmiş, davetlilerin arasında yürürken kendimi hayal ettiğimde tuhaf bir strese giriyordum. Pınar, kuzeni olarak düğünümüze gelirse gerilmemek elde olmazdı. Hâlâ arada, başka numaralardan mesaj atıp, "kavuşmak için geç değil" tarzında saçmalıklar yazıyordu. Canımız sıkılmasın diye mesajları okumadan silmeye başlamıştım. İşin ilginç yanı Zafer'le ilişkisini de sürdürmeye devam ediyor olmasıydı. Bana duyduğu nasıl bir aşksa, bir dala ayağını koymadan diğerinden ayağını çekmiyordu.

Düğün dernek olayını Simay'a çıtlattığımda sanki kendisi evleniyormuş gibi sevindi. Elif Abla'yla Simay'ın arasında köprü olmanın bayağı yıpratıcı olacağını fark edince karşılıklı telefon numaralarını verip aradan çekildim en baştan. Şimdi endişelenmem gereken tek şey bu geceki partiydi.

Aslı, mavi elbisesi içinde peri kızı gibi olmuşken Çağla itinin ona bakmasına bile tahammülümün olmaması dışında bir problem yoktu aslında. Partide eğlenip dans ederken onun günlüğündeki hayallerinden birinin kusursuz şekilde gerçekleşmesi için elimden geleni yapıyordum. Aslı da her ânın tadına vararak benimle dans ediyordu. Öyle ki bize dik dik bakan Çağla'nın varlığından bile haberi olmamıştı. Parti bitip mekândan dışarı çıktığımızda kaldırımda dikilen Çağla'yı görüp hayretle, "Aaa! Sen partiye gelmiş miydin?" dedi.

Bozulduğu, boza çalan suratından okunan Çağla kuru bir, "Evet," dedi.

"Seni içeride hiç fark etmedim. Kadir, sen gördün mü Çağla'yı?"

"Gözlerinden başka yere bakamadığım için ben de fark etmemişim tatlım."

"Senin kara gözlerin de benim aklımı esir almış ki ben de etrafta kim var kim yok, hiç anlamamışım."

Birbirimize karşılıklı olarak kur yapmaya devam ederken çağırdığım taksi gelince beş karış asık suratla bize bakan Çağla'yı geride bırakıp evimize döndük. Aynı yere gidiyor olmamıza rağmen Çağla'ya aynı taksiye binmeyi teklif dahi etmedim. Aslı, her şeye rağmen bu yaptığımızın ayıp olduğunu söyleyip dursa da bence bir başına biraz daha beklemek, ona yapmak istediklerimin çok altında bir cezaydı.

Boşta bulunup organizasyonunu Elif Abla'ya verdiğim düğün ise başıma bela olmuştu. Bir akşam Aslı'dan kaçıp Kilimli sahilindeki bir kafede buluşmak zorunda kaldığım Elif Abla, Emre Abi ve Simay'la oturmuş konuşuyorduk . Elif Abla, ilk kez karşılaştığı Simay'a karşı mesafeli bir duruş takınmıştı. Bunun en büyük sebebi, Simay'ın Emre Abi'yi gördüğünde verdiği ilk tepkiydi.

"O mobilyacıda ne yiyip ne içiyorsunuz? Patronun senden de yakışıklı mübarek!"

Simay'ı kolumla dürtüp susmasını sağlasam da geç kalmıştım. Emre Abi, oğlunu ve bebek arabasındaki kızını alıp, "Ben çocukları sahilde gezdirirken siz rahat rahat konuşun," diyerek kaçınca, iki kadın arasındaki yüksek gerilimi yüklenmek de bir başıma bana kaldı.

Ortak amaçları olan düğüne lafı getirdiğimde gerilim gözle görülür şekilde azaldı. Elif Abla resmî bir havada, "Aslı'nın ağzını arayıp nasıl bir düğün istediğini az çok öğrendim," dedi. "Kır düğünü istiyor ama öyle paralar saçılıp yapılan büyük lüks organizasyonlardan değil. Aile içinde yapılacak küçük bir kutlama istiyor sadece. Bir de gün ışığında evlenmek istiyor."

"İyi de Elif Abla, biz zaten evliyiz."

"Evet ama zaten bahsettiğim nikâh değil. Aslı, evlilik yemini etmeyi çok romantik buluyor. Nikâh töreniniz olamayacağı için temsili bir tören yapıp karşılıklı yemin edebilirsiniz."

"Nasıl yani? Böyle Allah çarpsın ki falan deyip Kur'an'a mı el basacağız?"

Simay, öyle bir yan bakış attı ki Elif Abla'nın, "Hayır, tabii ki!" diye bağırmasından daha rencide ediciydi.

Simay, "Hiç mi romantik filmlerde görmedin? Gelinle damat birbirlerine kendi yazdıkları, şiir gibi güzel sözlerle evlilik ve bağlılık yemini ediyorlar," diyerek açıkladı.

Beni çiğ çiğ yemelerinden korktuğum için cevap vermeme hakkımı kullandım. Elif Abla oluşan sessizliği önüne açtığı küçük not defterine tükenmezkalemle birkaç kez vurarak bozdu. "Evet, şimdi geldik asıl meseleye... Bunları nasıl gerçekleştirebiliriz?"

Simay, biraz düşünüp, "Zonguldak'ta kır düğünü yapan bir organizasyon şirketi ya da düğün salonu yok. O yüzden bir mesire yerinde organizasyonu biz yapabiliriz."

Safça, "Nasıl?" diye sorduğumda yine aynı küçümseyici bakışların hedefi oldum. Elif Abla, "Masa sandalye ayarlayıp mesire yerini süslemek yeterli olur," dedi.

"Hatta masaya bile gerek yok. Atatürk Orman Çiftliği'nde yaparsak bu kutlamayı, oradaki çardakları kullanabiliriz," dedi Simay hevesle.

Elif Abla, Simay'dan pek hoşlanmasa da fikirlerini sevmişti belli ki. Simay'ın her söylediğini onaylayıp not alıyordu çünkü. "Davetliler zaten sadece çok yakın çevre olacak. O yüzden herkesten kek, pasta börek... ikramlık bir şeyler hazırlayıp getirmelerini isteyebiliriz. Dışarıdan sadece içecek ve düğün pastasını alırız."

"Güzel fikir," diyerek Elif Abla onayladığında aralarındaki buzların da erimiş olduğunu anladım. İki kadın konuşurken susup emme basma tulumba gibi kafa sallamanın en güvenli yol olduğunu keşfettim.

"Aslı'nın istediği gelinlik de tam o kır konseptinin parçası. Ağaçları ve çardakları süsleriz. Davetlilere, düğünün Aslı'ya sürpriz olduğunu tembihleriz, böylece hepsi işbirlikçimiz olurlar."

"Aslı'yı da hep birlikte pikniğe gidiyoruz diyerek kandırabiliriz."

"Ama gelinliği nasıl giymesini sağlayacağız?" diye Simay sorunca, "O pek de gelinlik gibi duran bir şey değil. Yazlık bir elbise, ben o gün onu giymesini sağlayabilirim," dedim.

Elif Abla, "Aferin damat, gözlerimi yaşarttın," diyerek alayla karışık beni tebrik ettikten sonra sıradaki detaylara geçildi. Müzik ve fotoğrafçı ayarlamalıydık. Bir de bana ödev olarak verilmiş romantik bir evlilik yemini vardı tabii...

Yaz geldiğinden bu yana, –sözde küçük olan– düğün kutlaması için Aslı'dan gizli gizli program yaparken sınav sonucumu unutmuştum bile. Bir sabah Aslı'nın çığlığıyla uyandığımda deprem, sel, yangın gibi doğal afetin başımıza geldiğini sanarak yataktan fırladım. Aslı'nın yanına gittiğimde, salondaki kanepenin üzerinde zıplıyordu. Ruh sağlığından endişe ettiğim için yanına yaklaştığımda da kucağıma atladı. Beni, dudağımdan sıkı sıkı öptükten sonra, "Kazandın! Başardın!" diye bağırdı.

"Sınav sonucu mu açıklandı?"

"Evet ve sonucun çok çok ama çoook iyi aşkım!"

Bu kez bağırıp kucağımdaki Aslı'yı döndürerek çıldırma sırası bana gelmişti. Biraz sakinleşip ekrana baktığımda puanıma hâlâ inanamıyordum. Bülent Ecevit Üniversitesi'ndeki tüm mühendislik bölümlerini yazabilirdim ve illa ki birine yerle-

şirdim. En büyük hayalim gerçek oluyordu, lisans öğrenimini tamamlamak rüya değildi benim için.

Düşlerimi gerçeğe çeviren Aslı'nın hayallerini de gerçekleştirmek için uğraşmak az bile gelirdi. Fırsatını bulmuşken, "Bunu kutlamak için ailelerimiz ve sevdiğimiz insanlarla piknige gidelim mi?" diye sordum. "Olur," diyerek mutlulukla kabul ettiğinde bir hafta kalan düğün kutlaması için geriye kalan tek şey; bir yemin yazmaktı.

Ben kendi yeminim için pek çok kitap karıştırıp dursam da bir sonuç elde edebilmiş değildim. Aslı'nın bir evlilik yemini hazırlamasını sağlamak ise Simay'ın göreviydi. Nasıl yapacaktı hiç bilmiyordum ama Aslı'nın ruhu duymadan bu kadar hazırlığı yapan iki kadın için bu, çocuk oyuncağı olsa gerekti.

Arama motoruna, evlilik yemini, yazıp arattığımda ise beylik laflardan oluşan bir sürü zırvalık çıktı karşıma. Oysa bu yeminin kişiye özel olması gerekiyordu. Simay arayınca bilgisayarın ekranını indirip telefonu açtım.

"Efendim Simay."

"Yazdın mı yemini?"

"Ben iyiyim, teşekkürler sorduğun için! Sen nasılsın?"

"Araya laf karıştırıp kaçma sorumdan. Yazdın mı yazmadın mı?"

"Yazamadım daha."

"Allah tependen baksın e mi? Bugün yazdırdım ben Aslı'ya."

"Hadi ya! Aslı, nerde peki şimdi. Duymasın seni."

"Oturduğumuz kafede, içeride o. Birkaç kız oturuyoruz, ben sigara içmeye diye dışarı sıvıştım. Duymaz yani ama Kadir, bu kadar uğraşımızı boşa çıkarırsan çıkaracağım çıngarı yedi cihan duyar!"

"Ya bir üstüme gelmeyin! Kabiliyetim yok edebiyata, napayım yani? Elif Abla bir yandan sen bir yandan!"

"Sahi ne yapıyor o bastıbacak?"

"Elif Abla mı?"

"Evet. Gerçi bendeki de soru, kocasının keyfini sürüyordur hatun. Bak, o Emre var ya... İşte ona ne yeminler yazılır be..."

"Kızım manyak mısın? Evli adam."

"Hatırlatmasan olmaz mı? İki dakika hayal kuruyoruz şurada. Elif, o götten bacak boyuyla nasıl kafalamış acaba onu?"

"Görücü usulüyle evlenmişler. Emre Abi'nin rahmetli hacı babası, uygun görüp almış oğluna."

"Ay benim en baştan hiç şansım yokmuş desene."

"Emre Abi de bakmaz sana zaten."

"Ay o kadar mı çirkinim, aşk olsun."

"Yok, o yüzden değil. Gözü karısından başkasını görmüyor ve zina yapacak son kişidir bu dünyada."

"Niye, ne farkı var diğer erkeklerden?"

"Beş vakit namazında niyazındadır."

"Hacca gidip tövbe edilir o herif için. Allah'ım onlar nasıl maviş gözlerdi öyle..."

"Simay, Elif Abla bu dediklerini bir duysa var ya seni oyar içine de bade koyar."

"Aman anladık! Aynı şeyi bugün Aslı da dedi. Bir kadın varmış kocasına bulaşan, Elif karnı burnundayken şemsiyeyle dövmüş kızı, sonra da doğuma gitmiş. Zaten bizimkisi öyle bir hayranlık. Allah sınıyor bence beni."

"Neyle?"

"Yakışıklı ama evli olan erkeklerle."

Kahkaha attığımda o da gülüp, "Neyse yeter bu kadar zevzeklik," dedi. "Bastıbacak Elif ile bir ortak noktamız var; o da senin şu yemini yazmanı sağlamak."

"Tamam, anlaşıldı mesaj."

"İyi, hadi bakalım. Kolay gelsin, bol ilhamlar."

"İyi günler."

Telefonu kapattığımda daha çok stres olmuştum. Aslı ne yazmıştı acaba? Kesin günlüklerindeki gibi döktürmüştür yine. Birden aklıma günlükler gelince okumadığım üçüncü günlüğü açıp okumak geldi. Belki bir fikir verirdi belli mi olur?

Dosya boyutu diğerlerinden hayli büyük gözükse de içinde sadece tek bir mektup vardı. Gerisi kardeşiyle olan bir sürü fotoğraftı. Fotoğraflara bakarken bile insanın içi sızlıyordu. Yazıyı okumak cesaret isteyecekti anlaşılan. Derin bir nefes alıp Aslı'nın kardeşine olan özleminin satırlardan benliğime geçmesine izin verdim.

"Pofuduğuma;

Seni kara toprağın altında bir başına bırakmamızın birinci yılı oldu bugün. Annemin dediği gibi sen üşürsün orada... Karanlıktan, dar yerlerden de korkarsın. O minik bedenin kundaktan çıkalı kaç yıl olmuştu ki kefene sardılar seni?

Allah'a tek isyanım sensin ablacım. Adının yazdığı soğuk bir mermer taşının olmasını hak edecek ne yaptın? Böyle dediğimde herkes, o cennetin çocuklarından biri artık diyor ama yetmiyor. Teselli olmuyor içimizdeki boşluğa. Seni bazen rüyamda görüyorum. Oynuyoruz bahçede en sevdiğin oyun olan kör ebeyi, sonra sarılıp öpüyorum seni. Pofuduk saçlarını kokluyorum doyası-

ya. Ama birden aklıma geliyor ve, 'Sen öldün,' diyorum. 'Hayır, ölmedim ablacım. Ne zaman istersen ben yanındayım,' diyorsun.

Ama uyandığımda yoksun yanımda. Hiç tanımadığım bir kızın yatağı var hemen yatağımın dibinde. Artık ben de senin gibi yalnız uyuyamıyorum çünkü. Hele bu korkunç hastane odasında daha çok yüz yüze geliyor insan korkularıyla.

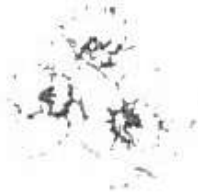
Rüyamda seni böyle gördüğüm gecelerin sabahı çok ama çok mutlu uyanıyorum. Sürekli şarkılar söyleyip bana yanımda olduğunu söylediğin için göremesem de seninle konuşuyorum. Ama bazı geceler rüyamda sadece seni görmüyorum.

Canını alan o karanlık şeyi de görüyorum. Sana sımsıkı sarılıp seni ona vermemek için elimden geleni yapıyorum rüyamda ama sonuç farklı olmuyor. Yine seni koruyamıyorum ve seni alıp gidiyor. İşte o sabahlar çok mutsuz uyanıyorum. Hiç konuşmuyor ve yataktan çıkmıyorum. Sana kavuşabilmek için ölmeyi düşünüyorum sık sık ama bırakmıyorlar beni. Doktorum, vicdan azabı gibi sürekli, 'Annenle babanı düşün,' diyor. Bilmiyor ki annemin yüzüne bakacak cesaretim yok. O, bana seni emanet etti ve ben koruyamadım seni o canavardan. Şimdi beni izliyor, biliyorum. Benim de ölmem gerekiyordu ve beni alamadan gittiği için kızgın. Onu daha hiç görmedim ama hissediyorum. Karanlığın içinde yüzü olmayan canavar beni de almak için bekliyor. Ölmeyi istiyorum ama onunla tekrar karşılaşmaktan öyle çok korkuyorum ki ölüm yanında basit bir eylem gibi kalıyor.

Bu arada ben süslendiğimde babama, 'Baba, ablamın sevgilisi var bence,' deyip dururdun ya hani. Sevgilim yoktu ama kalbimde büyüttüğüm bir sevgim vardı. İşte o

da Pınar'la mutluymuş şimdi. Belki de iki sevenin arasına girdiğim için Allah, seni benden ayırdı. Oysa benim bu dünyada en çok sevdiğim erkek, senmişsin pofuduğum...

Seni özlemediğim tek bir an bile yok kardeşim. Yanımdaysan sarıl lütfen bana, yokluğunla üşüyorum çünkü..."

Okuduklarım üzerine içimden geçenleri bir kâğıda karaladım. Pek uzun olmamıştı ama hepsi en samimi duygularımla yazdığım ve gönülden verdiğim sözlerdi. Umarım onu mutlu edebilir ve yaşama sevincini geri kazanabilmesi için umut olabilirdim. Çünkü çok derinlerde bir yerlerde asla kapanmayan bir yarası vardı.

Büyük gün gelip çattığında en büyük iş bana düşüyordu. Sabah erken saatte uyandığımızda, "Biz niye piknik sepeti yapmıyoruz?" diye sordu.

"Annemler çok şey hazırlamışlar, sonra mangal da olacak."

"Olsun biz de bir şeyler hazırlayabilirdik."

"Boş ver yemek sepeti hazırlamayı, bence sen hazırlan."

"Alt tarafı pikniğe gidiyoruz. Eşofman giyeceğim sadece, beş dakikamı almaz."

"Bence yazlık bir elbise giymelisin."

"Öyle mi?" diye düşünceli bir tavırla sorup gardırobun önüne geçti. "Hangisini giysem ki?"

"Buna ne dersin?" deyip yatağın altında sakladığım paketi çıkardım.

Merakla bekliyordu; elbiseyi içinden çıkardığında, "İnanamıyorum!" dedi. "Alışverişte beğendiğim elbise bu. Ama piknik için çok süslü değil mi?"

"Bence değil. Hem bunu giyince peri kızı gibi olursun ve perilerin ormanda yaşadığı düşünülürse gideceğimiz yere de gayet uygun olur."

Aslı, beni dinlerken çok tatlı bir tebessüm yüzünü aydınlatıyordu. Sonunda, "Tamam, bunu giyiyorum," diyerek önü dizlerinden birkaç santim yukarıda biten, arkası ise yere kadar uzanan beyaz elbiseyi giyindi. Altına Elif Abla'nın özel olarak süslettiği, beyaz, bez ayakkabıları verdiğimde, "Çok şeker," diyerek iç çekti.

"Saçlarımı nasıl yapsam?" diye ayna karşında daha çok kendiyle konuşur gibi sorduğunda, "İstersen örebilirim," dedim.

"Bugünkü kutlama benim için mi senin için mi belli değil. Beni şımartıyorsun."

"Sen mutlu olunca ben de mutlu oluyorum da o yüzden."

Dudağına bir buse kondurup saçlarını başının etrafında taç gibi dönecek şekilde ördüm. Örgünün arasına kurutulmuş kır çiçekleri sıkıştırmayı da ihmal etmedim. Kendim de saçlarıma fön çekip beyaz keten gömlek ve pantolondan oluşan Aslı'yla uyumlu kıyafetlerimi giyindim. Ayağıma onunkilerin eşi –sadece süslenmemiş olan– bez ayakkabıları giydiğimde, "Çok uyumlu bir çift olduk," dedi sevinçle.

Emre Abi bizi arabasıyla alıp piknik alanına getirene dek Aslı, tam da planlandığı gibi hiçbir şeyden şüphelenmedi. Orman Çiftliği'nin ormanlık alandan oluşan tepesine çıktığımızda Aslı hayretle, "Aaa!" dedi. "Birisi burada düğün yapıyor sanırım. Aşağıdaki düzlüğe mi gitseydik acaba?"

Elif Abla, ön koltuktan arkaya dönerek, elindeki torbadan Aslı'nın saçındaki çiçeklerle uyumlu bir buket kır çiçeği çıkarıp, "Olmaz tatlım çünkü gelin bize lazım. Aşağıdaki düzlüğe gidersen biz ne yaparız?"dedi.

Aslı hayretle bana baktığında hiçbir şey demeden elinden tutup onu arabadan çıkardım. Simay, çiçekli yazlık elbisesinin eteklerinin uçuşmasına sebep olacak bir hızla yanımıza geldi ve elindeki küçük duvağı Aslı'nın saçının arkasına takarken, "Saçın çok güzel olmuş ama makyajını beğenmedim. Dur şunu takayım, makyajını da iki dakika tazeleyelim," diye söylendi. Sonra da Aslı'yı çeke çeke tuvaletlerin olduğu tarafa götürdü.

Etrafımızdaki her ağaç gövdesi tüller, inciler ve kurdelelerle süslenmişti. Oval şekilde konumlandırılmış on kadar çardakta aynı şekilde çok sevimli gözüküyorlardı. Çardakların oluşturduğu halkayı çiçekli minik bir tak tamamlıyordu. çardaklardaki bütün misafirlerin görebileceği takın altında birbirimize yemin edecektik. Aslı'nın en çok sevdiği müzik türü cazdı ve bu sebeple nedimesi Simay ve Zeynep'le yanıma gelirken en sevdiği şarkı ormandaki ağaçların da yapraklarıyla eşlik ettiği bir melodi olarak etrafımızı sarıyordu. El ele takın altına doğru yürürken hemen önümüzde Emre Abi'nin oğlu Emin "Gelin ve Damat Geliyor" yazan bir tabela tutarak yürüyordu. Aslı'nın kız arkadaşları ve benim ya da Aslı'nın pek çok kız kuzeni de başımızdan aşağı çiçek yaprakları serpiyordu. Takın altında bizi bekleyen abim çok yakışıklı gözüküyordu. Spor şık haliyle, bu kadar bekâr kızdan birinin kalbini çalacağına emindim.

Müziğin sesi arka fonu dolduracak kadar kısıldığında abim mikrofonu alıp konuşmasına başladı. "Bugün kardeşim Kadir ve ailemize yeni katılan Aslı'nın birbirlerine edecekleri evlilik yeminlerini dinlemek üzere bir araya geldik. Öncelikle bu tören için emeğini esirgemeyen ve bizleri kırmayıp buraya gelen herkese teşekkür ediyorum. Ve sözü, ilk yemini etmesi için Aslı'ya bırakıyorum."

Ona uzatılan mikrofona bir an şaşkınca baksa da kendini hemen toplayıp Simay'ın uzattığı kâğıdı aldı ve okumaya başladı.

"Gözlerime bakıp beni gördüğün ilk günü asla unutmayacağıma,

Ellerimin avuçlarında kaybolup gittiği o günkü heyecanı her daim kalbimde taşıyacağıma,

Gökyüzündeki yıldızlar sönse de gözlerindeki parıltıyla seni bulacağıma,

Kış ortasındaki güneş gibi içimi ısıtan gülüşüne bakmaktan asla sıkılmayacağıma,

Sana ayırdığım her ânın, seni benim için paha biçilmez yaptığının farkında olacağıma,

Kendinde kaybolup gitmemen için ellerinden tutacağıma,

Beni bırakıp gitsen de senden vazgeçmeyeceğime,

Ruhumun seni, hangi gerçeklikte olursa olsun arayıp bulacağına,

Seni ölene dek değil sonsuza dek seveceğime,

Tüm benliğimle yemin ederim..."

Herkes alkışlarken biliyordum ki ben onun ezelî ve ebedî aşkıydım. Onun beni, ben farkında bile değilken sevdiğini ve çekip gitsem yine aynı aşkla seveceğine emin olarak bana uzatılan mikrofona cebimden çıkardığım yeminimi okumaya başladım.

"Çağrını sessiz, seni bensiz bırakmayacağıma,

Karanlıkta sana sarılıp korkularını bertaraf edeceğime,

Masumiyetine yakışabilmek için sana karşı hep dürüst olacağıma,

Yaşlandığımızda huysuzluk ederek bazen sana bazen de kapalı Karadeniz havasına sataşacağıma,

Çocuklarımızın aramızdaki sevgi ve muhabbeti kıskanacak kadar seni seveceğime,

Saf ve çocuksu sevgine layık olabilmek için çabalayacağıma,

Aramıza ne şeytanların ne de kara kedilerin girmesine müsaade etmeyeceğime,

Saçlarındaki ışıltıdan daha parlak bir gün ışığı bile görmediğime,

Yemin ederim orman perisi..."

Aslı nemli gözlerle bana bakarken bir an yanlış ne söylediğimi düşündüm. Herkes alkışlayıp Aslı'yı öpmem için tezahürat ederken onun gözlerinde bir şeyin tedirginliği gizliydi. Annemin önerisiyle aldığım minik, taşlı kolyeyi boynuna takıp duvağını açtım ve onu alnından öptüm. Dans ederken kendini toplamış etrafa gülücükler saçıyordu yine ama bir derdi vardı gözlerinde saklı. Acaba istediği bir şey mi eksikti?

Dansımız bitmeden pek çok çift de bize katılmıştı. Aslı'nın anne ve babası bile vardı dans edenler içinde. Aslı'nın en çok sevdiği caz şarkıları yavaş yavaş hareketlenince dans edip eğlenenler sadece gençler olarak kaldı. Sıra pastayı kesmeye geldiğinde iyice düğün havasına girilmişti. Caz müzik yerini çiftetelliye bırakmıştı bile.

Öyle çok eğleniyorduk ki Aslı, beklediğimin tam aksine bu durumdan mutlu olmuştu ve etrafa yine gülücükler saçıyordu. Birbirimize pasta uzatırken bana oyun yapıp benim payımı da yediğinde herkes kahkahalara boğulmuştu. İşte o an, çardaklardan birinde gülmeyen bir kişiyle göz göze geldim.

Pınar da çardaklardan birinde, ailesinin yanında oturuyordu. Belki de Aslı, yemin ederken onu gördüğü için rahatsız olmuştu. Aklı sıra vicdan azabı gibi önümüzde dikiliyordu ama artık acı çekmesiyle bile ilgilenmiyordum. Aslı'yı en mutlu gününde huzursuz etmesine de müsaade edecek değildim.

Pasta önümüzden alınınca birçok kişi gelip bizi tebrik etmeye ve hediyelerini vermeye başladığı için Aslı'yı bir köşeye

çekip konuşma fırsatı bulamadım. Sonrasında bizim için süslenmiş çardağa oturup aile ve arkadaşlarımızın tebrik konuşmalarını dinlemeye başladık. Babam bile uzatılan mikrofona birkaç güzel söz söyleyip bizi tebrik etmişti. Annemse bizi tebrik ettikten sonra abimi de evlendirmek niyetinde olduğunu, "Darısı abisinin başına inşallah," diyerek araya sıkıştırmıştı. Aslı'nın babası, kızını dansa kaldırıp herkesi ağlattı.

Her şey dört dörtlük ilerlerken fotoğrafçımız da her anımızı ölümsüzleştiriyordu. Bir ara kalabalıktan uzaklaşıp tuvalete gittim, çıktığımda az ileride bir ağaca yaslanmış olarak Pınar beni bekliyordu. Görmezden gelip geçip gitmek istedim ama sahte bir alkış tutturunca sinir olup döndüm.

"Tebrikler," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Ne istiyorsun? Niye geldin?"

"Ben de meraklı değilim seni sümsük Aslı'nın kolunda görmeye. Babam, seninle olan mazimizi bilmediği için gelmiyorum, diyemedim. Ne istediğime gelince, mutlu olmanı istiyorum."

"Sağ ol ama sen yokken mutluyum ben sadece."

"En başta seni dinlemediğim için gurur yapıyorsun, haklısın da. Ama aşkta gururun yeri yokmuş Kadir. Ben anladım ve sen de çok geç olmadan anla ki–"

"Pınar, Zafer ne diyor bu duruma?"

"Zafer'i gerçekten sevmediğimi biliyorsun. Başta Aslı'ya inanıp sana öyle çok kızdım ki intikam almak için çıkma teklifini kabul ettim."

"Aslı'nın her söylediği gerçek, inanmaya devam etsen iyi olur."

"Aaa... Doğru... Sen Aslı'nın gerçek yüzünü hâlâ göremedin, değil mi? O ezik kız ayaklarıyla kanatsız melek sanıyorsun onu. Ne demiştin az önce yemin ederken; masumiyetine yakışabilmek için sana karşı hep dürüst olacağıma..."

İçten bir kahkaha atıp, "Şeytana pabucunu ters giydirir o, zamanla sen de anlayacaksın," dedi.

"Ben Aslı'yı tanıyorum ama zamanında seni tanıyamamışım."

Arkamı dönmüş giderken, "Ne yaptı da kalbine girmeyi başardı?" diye sordu. Cevap vermeyip yürümeye devam ettiğimde, "Önce koynuna girdi tabii... Sonra gönlüne girmek, kolay zaten," dedi. "İlk sen vazgeçtin bizden Kadir, ben değil! Yine de affediyorum seni çünkü Aslı'nın söz konusu sen olunca nasıl saplantılı davranabileceğini biliyorum."

Durdum ve geri dönüp koluna yapıştım. "Ben de ne biliyorum, biliyor musun? Aslı'nın bana olan duygularını bildiğin halde, bana kur yapmaktan çekinmeyecek kadar kötü birisi olduğunu."

"O dedi diye sen de inandın mı?"

"Aslı bana hiçbir şey söylemedi. Bence artık daha fazla bu konuyu uzatmayıp bazen kaderin sen ne yaparsan yap tecelli edeceğini kabul et."

"Aslı mı senin kaderin? İnanıyor musun buna gerçekten? Unutabilecek misin eski günlerimizi?"

Dibime kadar girip ellerini yüzüme koydu, geri çekilmeme fırsat kalmadan arkadan Aslı, "Kadir!" dedi.

Aslı şaşkın vaziyette bize bakarken hemen geri çekildim. Pınar, tekrar o sahte alkışı tutturarak, "Tebrik ederim, sevgili kuzenim," dedi. "Sonunda ne yapıp edip elde ettin Kadir'i. Seninkine azmin zaferi denilir sadece. Lisedeki platonik aşkınla evlendin, hem de sürekli anlatıp durduğun, masallarda okuduğun kır düğünüyle. Ama sana bir şey diyeyim mi kuzen? Bu masalda kötü kalpli kraliçe sensin, ben değilim ve er geç bu ortaya çıkacak! Bu masal daha bitmedi, gün gelecek Kadir de senin gerçek yüzünü görecek! İşte o zaman ben kazanmış olacağım ve mutlu son işte o zaman olacak."

Pınar çekip giderken Aslı'nın yüzü kireç gibi olmuştu. Aslı'ya sarılıp, "Canımızı sıkmak için yapıyor, gelme oyununa," dedim.

Bana sımsıkı sarılıp, "Sana söylemediğim için özür dilerim," dedi.

"Neyi?"

"Lisedeyken sana âşık olduğumu..."

Bilmediğim bir şey değildi ama günlükleri okuduğum anlaşılmasın diye, "Demek ki kaderimiz birmiş ve sen bunu daha önce görmüşsün," dedim. "Pınar'la kıyaslanamayacak kadar dürüst ve masum olduğunu biliyorum. Senin, bana önceden âşık olduğunu söylemesinin tek nedeni, seni küçük düşürmeye çalışmaktı."

Aslı, altdudağını ısırıp, "Aramızda sırlar olmasın istiyorum Kadir," dedi sıkıntıyla. Bir şey daha diyecek gibi olduysa da Simay, "Çifte kumrular!" diye uzaktan seslenince vazgeçti. "Neredesiniz? Orman fantezisi mi yapıyorsunuz?" deyip şuh bir kahkaha attı. Simay'ın bizi utandırmasının ardından tekrar kutlama yaptığımız alana döndük. Pınar da ailesiyle oturduğu çardakta hasetle bizi izliyordu. Aslı'nın gözleri de benim gibi ona takılmıştı. Kulağına eğilip, "En mutlu günümüzü mahvetmesine izin verme," diye fısıldadım.

Göz kırpıp gülümsediğimde o da bana gülümsedi ve morali tekrar yerine gelmiş oldu. Pınar'a rağmen sorunsuz şekilde biten kutlamanın ardından tüm dost ve akrabalarımızla fotoğraf çekilip günü sonlandırdık. Pınar bile zoraki şekilde ailesiyle yanımızda durup poz verdi. Ağlamamak için kendini sıktığı her halinden belliydi ama bu umurumda değildi. Güven üzerine kurulu olmayan her ilişki ve sonrasındaki duygular sahteydi. Hayatımda, yalan ve sahtekârlığa artık tahammülüm kalmamıştı.

17

Geçen yaz nasıl hayatımın en berbat günlerini geçirdiğimi düşünerek kahrolduysam, bu yaz da tam tersine mutluluk üstüne mutluluk yaşıyordum. Bülent Ecevit Üniversitesi'ndeki neredeyse tüm mühendislik bölümlerini tercihlerime yazdım. Şansıma –ya da Aslı'nın dediği gibi emeğimin karşılığı olduğu için– ilk tercihim olan Elektrik Elektronik Mühendisliği Bölümü'ne yerleştim. Başta ailem olmak üzere herkes çok sevinmişti. Aslı'nın babasının takdirini öyle bir kazanmıştım ki adam her gördüğüne, "Bizim damat da en zor mühendisliği kazandı," diyerek övünüyordu. Babamla ikisi, dönem başladığında işi bırakmam gerektiği için bana bir şirketten tüm eğitim masraflarımı karşılayacak burs bulmuşlardı. Babam ve İbrahim Amca'yla burs için görüşmeye gittik. Şehirdeki termik santralin özelleştirilen kısmını işleten holding, okul bittiğinde santralde mühendis olarak işe başlamam şartıyla, dört yıl boyunca rahat rahat okuyabileceğim bursu vermeyi kabul ettiklerinde, sırtımı bir babam bir İbrahim Amca sıvazlıyordu.

İbrahim Amca, "Okul bitmeden iş buldu, çok iyi bölüm kazandı maşallah," diyerek hep birlikte çıktığımız akşam yemeğinde beni övüyordu. İçten içe gururlansam da birisi bu şekilde

yüksek sesle dile getirince utanıp kafamı, tabağımdaki balık ızgaraya çeviriyordum.

Annem, iki oğlunun da iş sahibi oluşunu Aslı'nın çabalarına bağladığı için tavrı çok değişmişti. Ayşe Teyze'ye, "Benim kız evladım yoktu," dedi. "Ama artık Aslı kızım var. Bu ay, bizim üst kattaki evde boya badana ve tadilat yapıyoruz. Aslı kızımla sen de gel Ayşecim alışverişe. Her şey gönlünce olsun kızımızın."

"Olur geliriz tabii. Ben sevindim açıkçası sizin apartmana taşınmalarına. Sizin evle bizimkinin arası bir sokak mesafede. Şu an oturdukları ev, hem uzaktaydı hem sobalıydı. Böyle daha rahat edecekler."

"Ben yemeğini, temizliğini de yaparım çocukların, onlar da güzel güzel okullarına giderler."

"Biz de elimizden ne geliyorsa yaparız. Ne de olsa bir varlığımız, kızımız var."

"Bakarsın okul bitince çocukları olur Ayşe Hanım, o zaman da onlar işteyken torunu sever büyütürüz."

"İnşallah."

Aslı, kulağıma eğilip, "Bu ikisinin iyi anlaşması iyi mi oldu kötü mü oldu, karar veremiyorum bir türlü," dedi.

"Niye? Ne güzel anlaşıyorlar işte, birbirlerini yeseler daha mı iyi olurdu? Unuttun sanırım Emre Abilerin salonunda çıkardıkları üçüncü dünya savaşını?"

"Unutmadım ama böyle de çok tehlikeli bir ikili oldular. Baksana, yerimize aile planlaması bile yapıyorlar."

"Niye çocuk istemiyor musun sen?" diye sorduğumda cevap veremeyip elindeki çatalı tabağına düşürdü. Yüzü birden kıpkırmızı kesilmişti utançtan. Onun, çocuk fikrinden utanması beni gülümsetti. Bu konuda en baştan beri önlemimizi almıştık çünkü zaten Aslı'nın kullandığı ilaçlarla hamileliği

tehlikeli olurdu. İlaçları bırakması ise onun psikolojik durumu açısından kötü sonuçlar doğurabilirdi. Ama bir gün ilaçları kullanmasına gerek kalmayacak kadar iyi olursa garip başlayan evliliğimize üç kişi devam edebilirdik.

Bu akşam yemeğe çıkmamızın nedeni de bir yıl evvel belediyenin nikâh salonunda kuru bir nikâhla evlendiğimiz, evlilik yıldönümümüzü kutlamaktı. İkimizin ailesi de biz okurken geçinebilmemiz için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. İlk dönemin başlamasına sadece birkaç hafta vardı ve aklıma geldikçe heyecanlanıyordum. Abimin şakaları olmasa okul başlayana kadar gerginlikten ölecektim.

"Mühendis olunca daha selam vermezsin bize, işçiyiz ya..."

"Ne alakası var abi ya?"

"Öyle tabii, şimdiden hafif tavrın değişti."

"Yok valla..."

Bir anda Aslı'yla ikisi kahkaha atıp gülmeye başlayınca uyandım ben de. "Yemin ediyordu kerizz, gördün mü?" diye gülerek Aslı'ya sordu.

"Aşk olsun abi ya..." dedim sitemle.

"Aç koynunu kuş konsun." Tekrar güldüklerinde bu kez ben de katıldım onlara. Abim beni tanıyordu ve omuzlarımda büyük bir sorumluluk hissetmemem için alay ediyordu benimle. "İyi ki evlisin, yoksa mühendislikte adam başına düşen kız sayısı, kesirle ifade oluyormuş. Hem de basit kesir."

Aslı, bizim çok güldüğümüz bu espriye, "Böylesi daha iyi," diyerek ciddi bir cevap verince abim kulağıma eğilip, "Sen, okulu uzatmadan bitirebilecek miyim diye dert edeceğine, Aslı'nın kıskançlıklarını dert et bence. O okul bitmezse, karının dırdırı yüzünden bitmez," dedi. Aslı duymasın diye aramızda kısık sesle gülerken annem paylaştı bizi.

"Neye gülüyorsunuz öyle kıs kıs? Deyin de biz de gülelim."

Abim, "Karıkoca aynı okulda olacaklar ya onu konuşuyorduk," diye üstünkörü cevap verdi. Annem, abimin cevabını, "Onu güleceğine örnek al!" diyerek payladığında hepimiz şaşırdık.

"Ne yani? Ben de mi üniversiteye gideyim?"

"İşine geldiği gibi anlama Kadem! Onu demiyorum, senin de bir karın olsa diyorum. Evlensen keşke artık."

"Anne of! Yine mi aynı mevzu?"

"Anneye oflama! Kazık kadar oldun, askerlik bitti, işin gücün de var, yaşın geçmeden evlen."

"Anne yaşımda ne varmış? Daha yirmi sekiz yaşındayım."

"İstatistiklere göre otuzundan sonra erkekler evliliğe pek sıcak bakmıyorlarmış. Sana şimdi kız bulsak evlenene kadar bir sene geçer."

"Annem az önce istatistik dedi, değil mi? Ben yanlış duymadım."

"Yok, doğru duydun. Aynen öyle dedi, abicim."

Annem, "Kara cahil miyim ben? Niye bilmeyecekmişim istatistik neymiş?" diyerek havasını attı bize. Artık masada, en ciddi duruşlu olan babam bile kahkahalarla gülüyordu.

Gece evimize döndüğümüzde Aslı, "Çok güzel bir akşamdı," dedi.

"Evet. Herkes çok mutlu üniversiteyi kazandığım için."

"Sanki sen pek de mutlu değilsin ama..."

"Mutluyum ama endişelerim var."

"Ne gibi?"

"Ya okulu bitiremezsem, dersler ağır gelirse?"

"Korktuğun şeye bak. Vizeden düşük alsan final var, finallerden çaksan bütler var, bütlerden kalsan yaz okulu var, yaz

okulunda da geçemezsen alttan ders alma diye bir şey var. İlla ki biter o okul, resmen diplomayı vermek için kurulmuş üniversitedeki sistem."

"Hadi ya? Kalsan da sorun olmaz diyorsun yani?"

"Bir-iki dersten kalsan sorun olmaz, evet. Sen yine de en başta sıkı tut tabii ama olur da kalırsan dünyanın sonu değil. Başlamamış okulu, bitiremeyeceğim diye strese girmenin âlemi yok."

"Haklısın. Ben pek bilmediğim için gerildim."

"Evlilik yıldönümümüzün şerefine seni o gerginlikten kurtarabilirim," dediğinde Aslı'yı omzuma atıp yatak odasına gittim. Bu evdeki son günlerimizdi ve iyi kötü pek çok anımızın olduğu bu eve veda etmeden tadını çıkarıyorduk günlerin.

İlk başta geçmek bilmeyen günler, annemlerin üst katına taşınma işi başlayınca bir anda geçiverdi. Boyası, tadilatı, eşya yerleştirmesi derken günler ne ara geçti anlamamıştım bile. Eve tamamen yerleştiğimiz akşam, annemlerde yemek yemiş üstüne çay içiyorken Aslı, "Başka içme," dedi.

"Niye?"

"Sabah erken kalkacağız, yarın kayıtlar başlıyor."

Annem bunu duyar duymaz, "Ee hadi oğlum, daha oturma," diyerek kibarca kovdu beni. "Kalk evine, yatın uyuyun erkenden. Yatmadan her şeyinizi de ayarlayın ki yarın sabah bir aksilik çıkmasın."

"Çocuk muyum anne ben?"

"Kadir! Aslı kızım al kocanı gidin evinize. Hadi iyi geceler."

Eve çıktığımızda Aslı, "Annen senden de heyecanlı," dedi. "Bir aksilik olacak diye çok korkuyor."

"Panik onun göbek adıdır."

"Ama aslında şeker kadınmış. Tabii tersi çok fena, orası ayrı. Ama huyuna gidince eğlenceli, kafa dengi birisi."

"Senin de baban beni şaşırttı. Adam, ocaktaki göçükten sonra 180 derece değişti."

"Babam yufka yüreklidir ama söz konusu ben olduğumda çok korumacı oluyor. Bir de en başta seninle evlenmemi hiç istemedi. Tacizciye kızımı vermem diyordu."

"Bir de o var, doğru ya... Neyse ki insanlar balık hafızalı, geçen yaz ilçe benim olayımla çalkalanıyordu, bu yaz kimse bir şey hatırlamıyor."

"İyi işte, kapandı gitti konu."

"Ben kapanmasını istemiyorum ama."

"Neden?"

"Bu tuzağı bana kuranı bilmek istiyorum."

"Öğrenip ne yapacaksın ki? Sonuçta o vesileyle evlendik ve şimdi mutluyuz."

"Öyle ama en başta, birisi benim hapse girmem için tezgâhladı bunu, biz evlenelim diye değil. Evlilik Emre Abi'nin, ben hapse girmeyeyim diye bulduğu çözümdü sadece."

"Sana tuzak kuranı merak etmekte haklısın tabii ama geçmişe takılı kalmak bence iyi bir şey değil. Pek çok takıntım var, biliyorsun. Takıntılar hayatı daha da zorlaştırıyor sadece. O yüzden boş vermek, bazen en iyisi."

"Zafer'in yaptığına eminim aslında ama kanıtım yok."

"O zaman aslında merak etmiyor, intikam almak istiyorsun sadece. Neden, Pınar için mi?"

"Saçmalama!"

"Eee? Öyleyse ispat etsen ne olacak? Ben sana inanıyorum zaten ve kanıta da gerek yok. Ailelerimiz de biliyor işin aslını, geriye kimse yok ispat etmen gereken. Millet zaten dediğin gibi her şeyi unuttu gitti."

"Haklısın, sanırım en başta Zafer'in ağzını burnunu kıramadığım için hırs yaptım."

"Gereksiz bir öfke."

"Değil aslında. Bir onu bir de Çağla'yı dövemedim ya içimde kaldı."

"Çağla'yı dövdün!"

"Ona dövmek mi diyorsun? Bir yumruk çaktım gözüne sadece. Onu, kum torbası yapmayı hayal ediyordum oysa."

"Kadir lütfen okul başlayınca da böyle saçma şeyler düşünme."

"Taşındık, artık aynı sokakta karşımıza çıkmayacak diye seviniyordum. Sen şimdi söyleyince hatırladım, o optik senin sınıf arkadaşın bir de değil mi?"

"Öyle ama biz konuşmuyoruz onunla."

"Siz?"

"Öğlen yemeklerinde, yemekhanede Simay'la buluşuyoruz. Dolayısıyla Çağla, yanımıza bile yaklaşamıyor."

"İyi, isabet olmuş," diyerek ilk başta sevindiğim bu olaya, kaydıydı kitaplarıydı derken dönemin başlamasıyla sinir olmaya başlamıştım. Simay, özünde çok iyi bir insandı, hatta bize pek çok iyiliği dokunmuş bir arkadaştı ama okuldaki erkek nüfusundan azımsanamayacak bir rakamla mazisi vardı. Kimiyle çıkmış kimiyle birlikte olmuştu, gerisi de dedikodu yoluyla Simay'ı öğrenmişti. Okulda rektörün adını sorsam yarısı cevap veremezdi bile ama Simay'ı tanımayan –özellikle erkek öğrenci– yok gibi bir şeydi. Bu durum yemekhane ya da kantinde Aslı'yla aynı masada oturduğunda Aslı'nın da dikkat çekmesine sebep oluyordu. Simay'a diyemesem de sonunda Aslı'ya söyledim. Hatta kantinde yaşadığım bir olay nedeniyle akşam okuldan eve döndüğümüzde patladım desek daha doğru olur.

"Bir daha o kızla aynı masaya oturmuyorsun!"

"Hangi kızla?"

"Simay'la."

"Kadir, ne saçmalıyorsun sen? Bugün yanımıza geldiğinde de bir gariptin zaten."

"Aslı, dediğimi yapıyorsun o kadar!"

"Yeter ama! Bu ne böyle? Ne kabahati oldu da Simay'la arkadaşlığımı kesiyorum?"

"Bugün kantinde çocuğun birini çatalla şişliyordum az kalsın!"

"Ay inanmıyorum! Niye?"

"Simay yüzünden! Siz bahçede otururken, içeri kahve almaya geçtim ya..."

"Evet, döndüğünde bir tuhaftın zaten."

"İşte sırada beklerken yanıma bir lavuk geldi. Bana masadaki kızları yani sizi tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Simay'ı sormuştur kesin."

"Ben de şimdi saçını kızıla boyattı diye iyice dikkat çeken Simay'ı soracak sandım ama ne dedi biliyor musun? 'Yok kızıl olan değil, yanındaki kumralın numarası varsa versene?' dedi!"

"Terbiyesiz şey, kimmiş ki o?"

"Sarı çizmeli Mehmet Ağa! Ne bileyim kim? Yakasına yapıştım, elime de kantinin tezgâhından bir çatal geçti. Çocuğa saplamak için hayli uğraştım ama araya bir sürü kişi girip ayırdı bizi."

"Ya saldırına kadar açıklama yapsaydın sakince, karım deseydin."

"Dedim, karım lan o benim ne diyorsun sen diyerek yakasına yapıştım zaten."

"Eee?"

"O da karına sahip çık o zaman, dedi. Bana bağıracağına git karına söyle de okulun kaşarıyla dolaşmasın diye de akıl verdi."

"Sen de o şerefsizin aklıyla geldin bana ciddi ciddi Simay'la konuşma diyorsun öyle mi? Kadir, gerçekten çok çirkin bu dediğin!"

"Aslı, dönem başladığından beri Simay'ı bana zaten pek çok çocuk gelip soruyor. Pezevenk olmadığım için hepsine siktiri çekip durdum ama seni sordu bugün birisi! SENİ!"

"Kadir, bunun Simay'la ne alakası var? Simay olmasa da birileri bana bakabilirdi pekâlâ."

"Evet ama kimse yanında oturan adama, yani bana, gelip de senin numaranı soramazdı! Bu cüreti Simay'ın rahatlığından alıyorlar."

"Sırf sen istiyorsun diye Simay'la arkadaşlığımı bitirecek falan değilim."

"Arkadaşlığını bitir demiyorum. Okulda ve çevresindeki kafelerde birlikte takılmayalım diyorum sadece."

"Simay'ın okulda benden başka hiç kız arkadaşı yok."

"Ama maşallah tanımadığı erkek yok."

"Kesme sözümü!Çok yalnız kız ve ben de onu yüzüstü bırakmayacağım. Simay, başka bir ülkede yaşıyor olsa gayet normal olurdu hayatı."

"Doğru, Amerika, İngiltere ya da ne bileyim Hollanda'da falan hiç göze batmazdı ama burası Türkiye. Dikkat etmesi gerek."

"Ona yiyecekmiş gibi bakan erkekler dikkat etsin, Simay niye kendini kafese kapatıyormuş?"

"Aslı normal bir durumda senin eşitlik, özgürlük nutkunu dinlerdim ama bugün yaşadıklarımdan sonra olmaz! Sen, beni dinleyeceksin; Simay, bizim sınıftaki erkeklerin milli olma umudu ve biz daha birinci sınıfız. Yani okulda hepi topu üç haftadır varız, buna rağmen Simay'ı üst sınıflardan duymayan kalmamış. Kız, merkez kampüsteki İİBF'de ama iki tünel geç-

tikten sonra ebesinin dağındaki tıp fakültesi öğrencileri bile Simay'ın namını duymuş."

"Kadir çok çirkin bu söylediklerin! İkiyüzlülük yaptığın şey! Ben, Simay'a bu konuda tek söz edecek değilim."

"Bir şey demek zorunda değilsin ki bahane uydur. Yemekhanede, kantinde buluşma onunla."

"Kadir çok istiyorsan, bana dediklerini ona da de! Tabii arkasından atıp tuttuğun gibi yüzüne söyleyebilecek adamlık varsa sen de!"

"Yüzüne demek ayıp olur."

"Arkasından atıp tutmak çok normal, öyle mi?"

"Atıp tutmuyorum, doğrusu bu."

"İşte o dedikodu oluyor! Bir de yalan söylesen iftira olurdu! Çağla'dan gram farkın yok!"

"O zibidiyle eş tutma beni!"

"Niye? İkiniz de aynı zihniyettesiniz."

"Ben Simay'la yatmadım, o fırsatını bulduğu an yaptı ama."

"Biliyor musun ilk başta ben de bu konuda iradeli olanın sen olduğunu sanmıştım ama Simay'ı tanıdıkça farkına vardım ki seninle yatmayan aslında Simay'dı. Aranızda bir şey olmamış olması, senin değil, onun ahlaklı duruşundan ötürü! Şimdi soruyorum sana; sen mi Simay'ı yargılıyorsun? Önce aynaya bak Kadir! O kız, ona çeşitli lakaplar, terbiyesiz sıfatlar yakıştıran tüm erkeklerden daha masum!"

Yatak odasının kapısını yüzüme çarpıp odaya girdi. Birkaç dakika sonra da yüzüme yastık ve battaniye fırlatarak, bu gece bana yan odanın yolunun gözüktüğünü söylemiş oldu.

Bir şekilde Simay'ı kırmadan ve Aslı'yı kızdırmadan bu duruma bir çözüm bulmalıydım ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ertesi hafta okulda Simay, yanımıza geldiğinde resmen köşe kapmaca oynar gibi Aslı'yı da yanıma alarak kaçıyordum. Ama Aslı her seferinde mesaj atıp yerimizi ona söylüyordu. Aynı masaya her oturduğumuzda, artık masada olan bitenle değil de etraftaki insanlarla ilgileniyordum. Daha doğrusu, kaşlarımı çatıp çevremizdeki erkeklere "kızlara bakarsanız yumruğu gözünüze yersiniz" mesajı yollamaya çalışıyordum. Mesajımı Simay da almış olacak ki, "Ne demeye kırmızı görmüş boğa gibi bakıyorsun etrafa be?" dedi.

"Yok öyle bir şey nerden çıkardın?"

"Ay olmaz olur mu? Senin yüzünden etrafta kesişecek yakışıklı kalmadı, kime baksam senden korkusuna kafasını önünc indiriyor."

"İyi işte, az edebinle otur sen de. Beş dakika fingirdemesen ölmezsin!"

"O ne demek?" diye buz gibi bir sesle sorduğu an söylediğime pişman oldum ama laf ağızdan çıkmıştı bir kez.

Aslı hemen, "Öyle demek istemedi," diyerek mahcup bir şekilde durumu toparlamak istedi ama nafile...

"Yok, ben ne demek istediğini bal gibi anladım Aslıcım."

"Seni kardeşi gibi gördüğü için kıskanıyor, korumaya çalışıyor. İfade ediş tarzı çok çirkindi evet ama–"

Simay masadan kalkıp, "Aslıcım hiç yorma kendini," diyerek lafını kesti. "Beni değil seni kıskanıyor. Ben fingirdek olduğum için normal ama sen karısısın ve benimle arkadaşlık yaptığın için adın çıksın istemiyor."

"Simay gerçekten çok özür dilerim. Öyle şey olur mu?"

"Sen niye özür diliyorsun Aslı? Hem ben, ilk kez karşılaşmıyorum ki bu durumla."

"Çok üzgünüm."

"Aslı, sen beni gerçekten görebilen tek kişisin. Asla üzülme, aslında bunca zaman benimle arkadaşlık ettiğin için teşekkür ederim."

"O ne demek öyle Simay, veda eder gibi?"

"Karıkoca arasına girilmez, ben girmem en azından. Size mutluluklar gençler..."

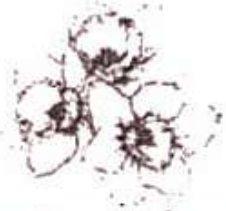
Simay çekip giderken Aslı kolumdan tutup beni sarstı. "Git, geri getir kızı! Çok ayıp oldu Kadir!"

"Kötü oldu evet ama bir yandan da bunun olması gerekiyordu."

"Ne demek olması gerekiyordu?"

"Kırılmasını ben de istemezdim ama onunla arkadaşlık etmene de daha fazla müsaade edemezdim Aslı. Yanlış yoldan da olsa isabet oldu böylesi."

"Öküzsün!" Aslı, bir hışımla masadan kalkıp kendi bölümünün binasına doğru yaşlı gözlerle yürümeye başladı. Bir değil iki kadını aynı anda ağlatmıştım. Bir başka tarafa doğru, Simay'ın da gözleri yaşlı bir şekilde yürüdüğünü tahmin etmek çok zor değildi.

Simay yüzünden Aslı bana tavır almıştı ve annemlere yemeğe indiğimiz zamanlar hariç bana hep kızgındı. Sadece annemlerin yanında rol yapıp aramızın bozuk olduğunu saklama inceliğini gösteriyordu. Yoksa eve çıktığımız an, en ufak soruma ima dolu sert cevaplarla karşılık veriyordu.

"Aslı, yeşil oduncu gömleğim nerde biliyor musun?"

"Bilmiyorum Sayın Narkissos, göldeki yansımanıza bir danışın isterseniz. Belki o biliyordur! Ne de olsa kendini beğenmişlikte vücut bulmuş olan size sadece o erişebilir!"

"Aslı yeter artık! Daha ne kadar devam edecek bu küslük? Ondur aynı terane!"

"Simay'dan özür dileyip gönlünü aldığın zaman! Kız, senin yüzünden telefonlarıma bile cevap vermiyor!"

"O bile farkında, ikinizin arkadaşlığının doğru olmadığının. Sen niye ısrar ediyorsun?"

"Öküz! Narsist öküz hem de!"

Yatak odasının kapısı bir kez daha yüzüme kapanırken annemlerin alt katta oturuyor olmasına bir kez daha şükrettim. Aslı, önceki evimize nazaran burada kapılara çok daha kibar davranıyordu. Ya da kavga ederken asla bir şeyler fırlatmıyor ve sesini belli bir volümün üstüne çıkarmıyordu. Çünkü ailemin kavga ettiğimizi duymasının ayıp olacağını düşünüyor ve rezil olmak istemiyordu. Bu da benim işime geliyordu tabii, zira uğradığım psikolojik zulmün şiddetini azaltıyordu.

Artık evde adımın Narkissos olması dışında Aslı'nın kinayeli sözlerine ve asık suratına alışmıştım diyebilirim. Ama bana sürekli o şekilde seslenmesi gitgide daha çok sinirime dokunuyordu. O da bunu fark etmişti ve sürekli beni bu şekilde tahrik ediyordu. Yanlış anlaşılmasın asla cinsel anlamda değil! Çünkü yatak odası bana memleketinden sürgün edilenler gibi yasaklı topraklar olmuştu ve günlerdir sıla özlemiyle yanıyordum. Aklımı dağıtmak için tek yapabildiğim şey ders çalışmaktı.

Üniversite de ayrı dertti zaten. Kazanana kadar ayrı dert, kazandıktan sonra bin türlü başka dert! Giriş derslerinin çoğu yabancısı olduğum şeylerdi ve hiç de öyle çalışmadan geçilebilecek derslerimiz yoktu. Lise hayatım boyunca öğrendiğim tüm matematik, tek bir kitapta toplanmış ve adına da "Matematiğe Giriş" denilmişti. Tek dönemde bitecek olan bu kitap sadece girizgâhsa ilerleyen yıllarda matematiğin hangi gelişmiş evrelerini görecektik acaba?

Bölümümün tek avantajı, mühendislik bölümüyle ilgili yapılan esprilerin tamamının gerçek oluşuydu. Sınıfta sadece dört kız vardı ve ben hepsinden güzeldim, şaka yapmıyorum. Sınıf arkadaşlarımın dezavantajı, Aslı'nın kıskançlık edebileceği bir ortam oluşturmadığı için bana yaramıştı. Bir de, "O kız kim? Niye baktın, o sana niye bakıyor?" gibi sorularla muhatap olmak zorunda kalmıyordum. Zaten daha ilk hafta tanışırken her hocanın dersinde, evli olduğumu dile getirmiştim. Gerçi şu aralar beni kıskansa belki aramız düzelirdi.

Okulda bile, "Sayın Narkissos, siz nasıl oldu da masamıza teşrif ettiniz? Göl yok ama az ileride deniz var, gidin yansımanıza bakın, özlemiştir sizi!" diyerek alay ediyordu. Ama o gün benimle alay edip masadan kalkıp gittiğinde birden kafamda bir ışık çaktı! Bir günlüğün daha şifresini bulmuş olabilirdim; Narkissos!

Akşam evde ödev yapacağım ayağına bilgisayarı aldım ve kalan iki günlükte şansımı denedim. Dört numaraları günlükte şifre işe yaramayınca boşa umutlandığımı düşündüm önce ama beşinci günlük Narkissos yazınca açıldı ve hayli uzun olan günlüğe hiç bakmadan kopyalayıp mailime attım. Tüm izleri de sildikten sonra keyfime diyecek yoktu. Bu, en çok merak ettiğim son günlüktü yani şu anki zamanlarımız içinde yazıyor olabilirdi. Dahası nasıl gönlünü alıp barışabileceğimizin formülü de tabii... Ertesi gün okulda fırsatını bulduğum en ufak arada günlüğü okumaya başladım. Aslı'nın okulda da küslüğü devam ettirip kız arkadaşlarıyla oturması işime gelmişti şimdi. Öğlen arası bir kek yiyip soluğu kütüphanede aldım ve başladım heyecanla okumaya...

"Dün gece hastane odasında bir başıma kaldığım için hiç uyuyamamıştım ve uykusuzluğun beynimde yarattığı ap-

tallıkla çok saçma bir karar vermiştim. Kadir'in yanına taşınmak!

Bunun pek çok sebebi vardı aslında ama içlerinde elle tutulur bir tane var mı, bilmiyorum. İlk sebep, doktorum Selçuk Bey izinde ve yerine bakan kadının umursadığı tek şey, her şeyin kâğıt üzerinde muhteşem gözükmesi. Yanımda yatan kız, dün taburcu olunca ona yalnız kalamayacağımı anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi bile!

İkinci sebep annemle babamdı. Onlar, doğum günümü kutlamadılar bu kez ve hayatımdaki en yalnız en berbat doğum günümü o soğuk hastane odasında geçerken tek düşünebildiğim buradan kurtulmaktı. Sanırım ailem bile artık bana katlanamıyor. Onlara çıkmak istediğimi söylediğimde hemen, 'Doktorun uygun görmüyor,' diyerek kestirip attılar.

Üçüncü olarak Kadir'le resmen evliydim ve artık beni görmezden gelmesi söz konusu bile değildi. Onun yanında yaşamak için hiçbir engel yoktu. Zaten aslında her şeye bu yüzden katlanmamış mıydım?

Dört; Pınar haininin de içinde olduğu ve kardeşimin mezarı olan o apartmana geri dönmek istemiyorum. Artık her santimini ışıklandırdıkları sahanlıkta hep birisi beni izliyormuş gibi hissetmekten, akrabalarımın misafirlerine fısıltıyla beni, 'Bu da eltimin deli kızı,' diye fısıltıyla takdim edişlerinden ve bahçede her gölgede o suratı görecegimi zannederek ürpererek yürümekten bıktım! Biraz nefes almak ve her şeyin yaşandığı o binadan uzak kalmak bana çok iyi gelecekti.

Son olarak, yepyeni bir başlangıç yapmak ve artık mutlu olmak için kıyıda köşede saklanmak yerine Kadir'e kendimi göstermek istemem.

Gece sabaha kadar ağlayıp bunları düşünmüş ve sabah gün açar açmaz telefon etmek istediğimi söylemiştim hasta bakıcıya. Ezbere bildiğim numarayı arayıp Kadir'in sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Çok küçük düşürücü olduğunu bildiğim halde ona beni bu kör kuyudan çıkarması için yalvardım. Ummadığım kadar çabuk ikna oldu. Eşyalarımı toplarken elim ayağım sürekli birbirine karışıyordu. Beni almaya geleceği düşüncesi beynimi karıncalandırıyordu.

Birlikte taksiye bindiğimizde ilk başta yüzüne bile bakamadım ama beni babamlara bırakmak isteyince itiraz ettim hemen. Çünkü ben artık, karısı olarak onun yanında olmak istiyorum. Bunu ona söyleyemezdim ama başka bir sürü bahane uydurdum.

Sonunda, onun evine gittik. Ev eski, bakımsız ve pek de içinde eşya olmayan soğuk bir yerdi ama Kadir'in her an yanında olacağım düşünülürse kömürlükte bile kalabilirdim. Hakkında bildiğim her şeyi sanki Pınar'dan duymuşum gibi söylemek acı verse de yanındaydım sonuçta. Bir de Pınar'ın adı geçince hemen yüzü değişiyordu. Hâlâ onu sevdiğini anlamamak aptallık olurdu. Bu konuda vicdan azabı duyabilirdim belki ama Pınar'ın yaptığı hainlikten sonra hiç sanmıyorum...

Kendime verdiğim sözü tutup şapşal bir âşık gibi davranmak yerine olduğum gibi davranıyordum. Dolayısıyla atışmamız ve laf dalaşına girmemiz de kaçınılmaz olmuştu.

Annemler gelene kadar gayet mutluydum ama gelip beni eve götürmek istediklerinde işler sarpa sardı. Her şeyden önce babam Kadir'i, bağımlı bir sapık sanıyordu. Durumu nasıl toparlayacağımı bilemediğim için ilk aklıma gelen ve gerçekten kırıldığım doğum günümü unuttuklarını dile getirdim.

Meğer unutmamışlar... Berke, yirminci yaş günümde elime ulaşması için bir doğum günü kartı yollamış ölmeden. Kartı görünce öyle üzülmüşler ki beni de üzmeden kartı nasıl vereceklerini bilememişler sadece. Kartı aldığımda hepten yıkıldım ve toparlanmak için annemlerden uzak kalmalıydım. Bir müddet yaşananlardan kaçıp normal bir yaşam sürmek istemem bence hakkımdı ama bunu sağlamak için yaptıklarım; kabul ediyorum, çok çok yanlıştı.

Daha önce kocasıyla terapi grubundan tanıştığımız, Elif Abla beni köşeye çekip, 'Niye dönmek istemiyorsun?' diye sorduğunda ilk önce dürüstçe içimden geçen duyguları söyledim.

'Ailemden biraz uzak kalıp kendimi toplamak istiyorum.'

'Ama onlar sensiz toparlanamaz, bunu görmüyor musun? Yazık değil mi onlara da. Seni ne kadar çok sevdikleri her hallerinden belli.'

Elif Abla'nın sözleriyle köşeye sıkışınca, düşündükçe vicdan azabı veren yalanı söyleyiverdim. 'Ben onlara layık mıyım peki?'

'O ne demek tatlım?'

'Ben... yani biz... şey... Kadir'le birlikte olduk. Artık annemle babamın yüzüne bakamayacak kadar utanıyorum.'

'Sen hastaneden daha bu sabah çıkmadın mı? Çocuk tüm gün işteydi, ne ara oldu böyle bir şey.'

'Şey... sabah oldu. Zaten... eee... Kadir, beni hastaneden çıkarmak için gerekli imzayı o şartla attı.'

'Tövbe estağfurullah! Ne şartı kız?'

'İşte dedi ki o gece aklından çıkmıyormuş, onunla birlikte olursam beni çıkarmak için imzayı atarmış.'

'Bak sen fırsatçı pisliğe! Sen de kuzu kuzu kabul mü ettin?'

'Hı hı...'

'Ay inanmıyorum!'

'Elif Abla, sen anneme bunu söylesen... Ben böyle bir şeyi söyleyemem çünkü.'

'Tamam canım sen merak etme,' dediği an gerisi çorap söküğü gibi geldi.

Planım işe yaramış ve annem, irtibatta olabilmek için hastaneye sokulmayan cep telefonumu bana verip gitmişti. Ama babam, hak etmediği bir tokadı Kadir'in yüzüne geçirdiğinde içim sızladı. İyice şeytanın askeri olmuştum. Kendimden başkasını düşünmeden yalanlar söyleyip duruyordum ama artık birazcık huzur ve mutluluk için yapmayacağım şey yoktu.

Öyle ki gece de aynı yatakta uyumak için kırk takla attım. Bunun ilk sebebi, işin doğrusu olan yalnız uyuyamıyor oluşumdu ama altta yatan diğer sebep, binlerce kez hayalini kurduğum şekilde Kadir'e sarılabilmekti. Ama beni fırsatçı olarak görüp sadece yatacağı çekyatı yakınıma çekti. Alacakaranlıkta yüzünü izlemek çok güzel olsa da geceden korkuyor oluşum her şeye limon sıkıyordu.

Zaten Pınar'ın arayışıyla her şey bir anda değişti. Sonunda ondan intikam almak için elime fırsat geçmişti ve hiç düşünmeden, acımasızca bu fırsatı kullandım. Çektiğim aşk acısının binde birini bile yaşasa yeterliydi. Ama ondan aldığım intikam Kadir'in benden daha çok uzaklaşmasına sebep olmuştu. Aileme söylediğim yalan yüzünden zaten bana kızgındı ve aynı yalanı abartarak Pınar'a da söylediğimi kulaklarıyla duyunca bana etmediği hakaret kalmadı.

Olsun, en azından artık varlığımdan haberdardı, bana karşı –öfke de olsa– duyguları vardı. Hem bana bağırıp çağırması ya da kötü sözler söylemesi bir bakıma iyiydi. Böylece hemen karşısında çözülmedim. Aksine içimdeki feminist damarı kabarttığı için onunla inatlaşıp benliğimi ortaya koyabiliyordum. Hem bu şekilde benden şüphe de edemezdi.

Zaten hastanedeyken yapamadığım pek çok şeyi yapmak istiyordum. Bu şekilde kendime vakit ayırarak Kadir'e olan saplantımı da biraz törpüleyip daha normal gözükebilirdim hem. En başta hastaneyken kaçırdığım yabancı dizilerin, biriken bölümlerini izlemek istiyorum. Annem bugün gelip eşyalarımı ve laptopumu bırakınca ilk iş yaşadıklarımı yazmak istedim. Hem de yeni bir günlüğe; çünkü artık hayatımın yeni bir evresine geçtim. Umarım sonunda tüm bu yaptıklarıma değer ve artık mutlu olabilirim."

"Bu akşam Emre Abilere gittik. Çok tuhaf bir şekilde imam nikâhı kıydılar bize. İlk başta çok garipsesem de Kadir'in boşandığımızda bana beş bin lira vermek zorunda olacağını öğrenince sevindim. Tabii ki alacağım paraya değil, o para Kadir'de olmadığı için boşanamayacak olmasına... Çünkü sürekli evden gitmemin gerekli olduğunu söylüyordu. Bunun en büyük sebebi evini motel gibi kullanıyor olmamdı sanırım. Canımın istediklerini yapma kısmını biraz abartmıştım galiba.

Elif Abla bir ara beni köşeye çekip, 'Erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer,' diye beylik laflarla başladığı cümlesine, 'Aranızda bir şey olmadığını da düşünürsek...' diye hayli ilgi çekici şekilde devam ettirince kulak kabarttım. 'Kadir, aranızda bir şey olmadığına dair yemin ediyor.'

'O gün annemlerle dönmemek için yalan söyledim. Yalnız kalıp toparlanmaya ihtiyacım vardı çünkü.'

'Ne zamandır Kadir'in yanındasın?'

'Birkaç hafta oluyor.'

'Ve sağlıklı bir erkek olarak Kadir sana hiç yaklaşmadı, öyle mi?'

'Öyle ama...'

'Aması yok. Boşanmak istemiyorsan kendine biraz çeki-düzen ver. Giyimine kuşamına dikkat et evin içinde. Başta benim evliliğim de seninki gibiydi, tabii Emre'nin rahatsızlığını biliyorsun terapi grubundan. Düşün, o hastalığı bile yenebildik birlikte.'

'Nasıl yaptın?'

'Çok sevdim onu.'

'Ben de çok seviyorum ama o beni sevmiyor.'

'Sevdir o zaman kendini. Huyuna git, eve gelince huzur bulabileceği bir yuva sun ona. Sonra arada beklenmedik hareketler yap.'

'Ne gibi?'

'Mesela ben bir keresinde Emre'yi yanağından öpüp iyi geceler demiştim. İlk başta çok yadırgamıştı ama sonra beni kendi öper olmuştu her akşam.'

'Öylece durduk yere mi öptün?'

'Yani bir bahane uyduruver. Annenlere söylediğin yalanı düşünürsek bu konuda yaratıcı olduğunu söyleyebiliriz.'

Elif Abla'dan aldığım taktiklerle ilişkimizde bir ilerleme kaydetmeyi umarak evden ayrıldığımızda bahçedeki tatlı mı tatlı köpeği gördüm. Köpeği severken vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Kadir, kolumu tutup, 'Gidiyoruz,'

deyince anladım. İlk kez kolumdan tutmuş ve bana dokunmuştu. Dahası beni kendine çekince bedenlerimiz öyle yakınlaşmıştı ki adeta nefesim kesildi. İçimdeki fırtınalara inat, bana söylenmesine ters bir şekilde karşılık verdim. Oysa kolumu kavrayan parmakları hiç çözülmesin istiyordum. Ama her güzel şey gibi bu da hemen sona ermişti.

Gece bana, 'Sana özel bir şey sorabilir miyim?' dediğinde de etkisinde kaldığım o yakınlaşma yüzünden kıpkırmızı kesildim. Çünkü bana, 'Öpüşelim mi?' diye soracağını düşünmüştüm. Ama kardeşimden gelen kartı sordu sadece. Biraz hayal kırıklığına uğrasam da benimle ilgili bir detayı merak etmiş olması güzeldi. Ertesi gün hastaneye kontrole giderken ona kartı gösterdim. Acıdığı için mi bilmiyorum ama kartı okuduktan sonra daha kibar birisi olmuştu. Berke'm, benim biricik pofuduğum öldükten sonra bile ablasına umut ışığı olup yardım ediyordu.

Doktor Selçuk Bey'le görüşmemiz ise her zamankinden biraz farklıydı. Çünkü bu zamana dek hep kardeşime duyduğum özlem ve bogifobim yüzünden oluşturduğum takıntılarımı konuşmuştuk. Oysa bugün ilk kez konu Kadir ile farklı bir noktaya geldi. Tabii önce yine kardeşimden gelen kart ve bununla ilgili hislerimi sordu. Ben anlattıkça o, 'Çok doğal, normal, kim olsa böyle hissederdi,' gibi şeyler söyleyerek duygularımı ifade etmemi destekledi.

Ama birdenbire, 'Kocanla aran nasıl?' diye sorunca öylece kaldım. 'Meslektaşımın dediğine göre seni kocan çıkarmış hastaneden ve ziyaret saatinde gelen baban, bu duruma çok kızmış. Hastaneyi ayağa kaldırmış desek yeri olur.'

'Şey... Çok bunaldım ve hastane artık bana kendimi iyi değil de daha kötü hissettirdiği için gitmek istedim.'

'Onu anlayabiliyorum ama niye kocanı aradın da ailenden yardım istemedin?'

'Aileme söyledim ama onlar doktorun önermiyor diyerek kestirip attılar.'

'Aslı, niye bana asıl sebebi söylemiyorsun? Ben senin doktorunum ve bu zamana kadar sana ait hangi bilgiyi başka birisiyle paylaştım?'

'Biliyorum öyle bir şey yapmayacağınızı ama...'

'Neden kocanı aradın?'

'Kadir'i seviyorum çünkü ve artık onunla yaşayıp yeni bir hayat kurmak istiyorum.'

'Peki onun bundan haberi var mı?'

'Henüz yok, açıkçası söylemeye cesaretim de yok ama yavaş yavaş anlıyor sanırım.'

'Bir erkeğe bağlanmak için bu süre çok kısa değil mi? Yani onunla aynı evde yaşaman çok yeni bir durum. Belki de bu da yeni geliştirdiğin bir obsesyondur.'

'Hayır, değil!'

'Nasıl bu kadar eminsin?'

'Çünkü kardeşimin vefatından çok daha önce Kadir'i seviyordum. O, benim lisedeki platonik aşkım.'

'Bunu da bilmiyor değil mi?'

'Evet ve mümkünse asla öğrenmesin. Aksi halde benim için çok küçük düşürücü olur.'

'Sana karşı tavırları nasıl?'

'Soğuk. Önceden kuzenimle çıkıyordu ve hâlâ da onu unutabilmiş değil. Bu yüzden bana karşı hep mesafeli.'

'Seni sevmeyen biriyle mutlu olmaya çalışmak zor bir durum. Kendini zora sokmak yerine biraz daha rahatlatacak aktivitelere yönelsen...'

'Beni sevmesine gerek yok ki yanında zaten hayallerimin ötesinde bir mutluluk yaşıyorum.'

'İlaçlarını alıyor musun?'

'Alıyorum ama gün boyu sarhoş gibi dolaşmaktan ya da uyumaktan sıkıldım.'

'Korkularının seni esir almasını önlemek ve kaygı düzeyini düşürmek için o ilaçları alman gerek.'

'Haklısınız ama artık çok da kaygılı değilim. Sonuçta annemlerin evinde değilim, hatta yeni evime hiç annemlerin oradan da gitmedim. Bence o şey, beni takip edememiştir. Zaten artık geceleri ışık kapalı uyumayı da öğrendim.'

'Bak bunlar gerçekten de iyi gelişmeler.'

'Onunla mı uyuyorsun?'

'Hem evet hem de hayır. Tıpkı hastanedeki düzen gibi yan yana iki farklı yatakta yatıyoruz.'

'Bu sınırı sen mi koydun?'

'Hayır...'

'Ne olursa olsun, travma yaşadığın yerden uzaklaşmak sana iyi gelmiş. İlaçlarının dozajını düşürüyorum. Şimdi iznin olursa kocanla da görüşmek isterim.'

'Peki ama ona lisedeyken âşık olduğumu söylemek yok. Söz mü?'

'Söz.'

Odadan çıkıp Kadir'e doktorumun onu çağırdığını söylediğimde çok şaşırdı. Bana iyi davranması gerektiğini söyleyeceğine emin olduğum için aynı merakı taşımıyordum. Ve doktorumla konuşurken onun gerçekten bana iyi gelmiş olduğunu fark ettim. Ne kadar didişirsek didişelim, varlığı mutluluk kaynağımdı."

"BEN BİR APTALIM! Elif Abla'nın verdiği akla uyup ef. ten püften bir sebeple onu yanağından öptüm ve beni itip samimiyetimden rahatsız olduğunu açıkça dile getirdi. Emre Abi'yle Kadir'i aynı kefeye koyarken aklım nere. deydi acaba? Bir kere Emre Abi'nin kalbi boştu. Boş bir kaleyi fethetmekle Pınar'ın hüküm sürdüğü kalbi ele geçirmek arasında çok ama çok ciddi bir fark vardı. Hafif kirli sakallarının dudaklarıma batışını ve beni itişinin ardından göğsüme batan iğneyi hâlâ hissedebiliyorum..."

"Yine de biraz düşününce Elif Abla'ya bazı konularda hak verdim. Sonuçta öylece oturup beni sevmesini beklemek aptallık olur. O yüzden harekete geçmem gerekti. Bunun için de ona sevebileceği kızların nasıl olmasını istersin diye sordum.

Sormaz olaydım! Bu kadar yüzeysel bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Pınar'ın erkek versiyonu gibiydi. Varsa yoksa kızların nasıl göründüğüydü tek derdi. Bir de benim –deli olarak yedi mahallede adımın çıkmasını saymazsak– asla sahip olamadığım popülerlik takıntısı vardı. İğrenç bir şekilde, resmen, 'Bir kızda üç G ararım,' dedi.

Ben de safça teknolojiyle ilgili olduğunu düşündüm ama beni aydınlattı. Birinci G; göz –bu gayet masum olanı–, ikinci G; göğüs ve üçüncü G; göt –işte bu gerçekten iğrenç olanı–.

Kara kaşı kara gözünden başka sevilecek yan yoktu Kadir'de kısacası. Bu da benim de onu aynı yüzeysel ba-

kış açısıyla onu beğenip sevdiğimi gösteriyordu. Beynim ve kalbim harbe girmiş durumda. Aklım, azıcık mantıklı ve gururlu olup Kadir'den uzak durmamı söylerken kalbim, onun istediği gibi görünüp havalı olmanın yollarına Google'dan bakmak istiyordu.

Ama kalbim saçmalıyordu. Çünkü gözlerden lensle kurtarsak da göğüs ve çanak için cerrahi operasyon lazımdı bana. Ya da destekli sutyen ve Jeniffer Lopez poposu diye satılan külotlardan almam gerekti. İkinci seçenek hem daha acısız hem de daha ucuzdu. Tabii işin aslı, her ikisi de birbirinden salakça idi. En iyisi bin yıl süreceğini bilsem de karakterimden etkilenmesini beklemekti."

"Uzun süredir yazamadım çünkü bu köhne evi adam etmekle uğraştık. Emre Abi ve Elif Abla'nın da yardımlarıyla ev çok şirin oldu. Sobanın arkasında bir okuma köşem bile var: Hatta kitaplık ve çalışma masam bile oldu. Belki de Kadir sandığım kadar da yüzeysel birisi değildi. Öyle olsaydı, beni rahat ettirmek için bu kadar uğraşmazdı.

O, benim için bu kadar çabalayıp uğraşırken ben de onun için elimden geleni yapmaya başladım. Sırf benimle birlikte yaşarken daha rahat geçinebilmek için mobilyacıdaki işinden ayrılıp madende çalışmaya başlamıştı sonuçta. Ben de evi derli toplu tutup internetten bakarak bir-iki yemek pişirsem ne feministliğim zarar görürdü ne de incilerim dökülürdü. Aramızda aşktan önce bir dostluk oluşması daha sağlıklıydı hem.

Neyse asıl konuya gelecek olursak evin yeni düzeninde çift kişilik bir yatağın olduğu yatak odamız ve salonda pek

de rahat olmayan bir koltuğumuz oldu. Kadir, yeni işinden çok yorgun döndüğü için yatağa geçip erkenden uyumuştu. Ben de bir süre ne yapacağımı bilemesem de sonunda cesaretimi topladım ve yanına yattım. Ama yorganın altındaki sıcak bedeni tenime değdikçe utançtan yanmaya başladım. Çok güzel kokuyor olması da cabasıydı. Pınar'la akraba olduğumuz su götürmezdi çünkü şu an Kadir'in yüzeyselliği umurumda bile değildi. Tek istediğim ona sarılmak ve kokusunu içime çekerek kollarının arasında uyumaktı. Ama içten içe rahatsızlık duyuyordum. Sonunda yedek yastığı aramıza koyarak bir barikat oluşturdum ve tekrar yanına yattım. Defalarca hayal ettiğim şeyi yapıp kafamı göğsüne koydum ve bir müddet kalbini dinledikten sonra hayatımdaki en mutlu uykuya daldım.

Sabah olunca akşamki rüya da sona ermişti. Kadir araya koyduğum yastıkla alay edip beni utandırdı. Yastığı koymasam kim bilir neler diyecekti? Her mutluluğun ardından bir hüzün gelmek zorunda mıydı şu hayatta?"

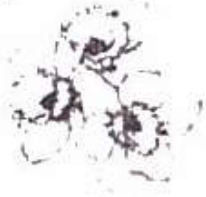
"Kendimi rezil etme konusunda bir kitap yazmayı düşünüyorum. Ne de olsa kaynak sıkıntısı çekmem. Bugün yine, yine ve yeniden kendimi küçük düşürmenin bir yolunu buldum.

Kadir'e sabah benimle alay ettiği için kızgındım ve kurduğum sofraya bir türlü banyodan çıkıp da gelmediği için kapısını yumrukladım. Havluyla yarı çıplak dışarı çıktığında Kadir'in beyni hatta iç organları olmasa da ona âşık kalacağım gerçeği yüzüme vuruldu. Sular saçından aşağı, önce boynunda bir yol oluşturuyordu ve oradan da tüm bedeninde

gezerek adonislerinde birleşip havlunun içindeki kasıklarında yok oluyordu. Bu zamana dek Kadir'e karşı hep duygu dolu hislerim olmuştu. Şimdi bir de hiç bilmediğim bir duygu bedenimi yakıp kavurmuş, daima abartı dediğim roman kahramanı olan kadınlar gibi arzuyla dolup taşmıştım.

Ve ben edepsiz düşünceler arasında yüzerken Kadir'e yakalandım! Bir sürü alay yüklü sözle beni utandırdı. Tekini bile buraya yazmayacağım çünkü o anı bir daha yaşamak istemiyorum. Korkunç derecede utanç vericiydi!

Dahası ona karşı olan tüm his ve niyetlerimi biliyordu. Sandığım kadar da boş değildi anlaşılan. Gururumu kırarak benimle uyumayacağını söylediğinde öfkeyle yatak odasına gittim. Şu anda korkudan uyuyamadığım için bu satırları yazıyorum. Bu zamana dek ne yaptımsa işe yaramadı ve daha da kötüsü artık niyetimi anladığı için benden köşe bucak kaçıyor..."

"Daha ne kadar gursuz olabilirim bilmiyorum ve kendimi tanıyamıyorum. Kadir'in benimle uyumaması, hatta kâbus görmeme ve uykusuzluktan ruh gibi dolaşıyor olmama tepkisizliği beni çaresiz bırakmıştı. Sonunda Pınar'ı kullanarak ona yaklaşmaya çalışıyorum. Bunun ilk nedeni, uykusuz kalmaktan bitap düşmüş olmam. Sağlıklı düşünemiyorum bile.

İlk başta gurur yapsam hatta bazı geceler yalnız uyumayı başarsam da sık sık gördüğüm kâbuslar uykuyu haram ediyordu bana. Kadir'e olan aşkım artık ikinci plandaydı. Tek istediğim huzur dolu bir uykuydu, o kadar. Ama ona ulaşmam hiç de sandığım kadar kolay değildi. Hem birisi benimle uyusun istiyordum hem de artık Kadir'in

karşısında gurursuz gözükmek istemiyordum. Ama uykusuzluk ağır basınca başımda, oturup uykuya dalmamı beklemesine karşılık onu Pınar'la konuşturacağıma söz verdim. Ne olursa olsun sonunda rahat rahat uyuduğum bir gece geçirmiştim. Bu da her şeye değerdi bence."

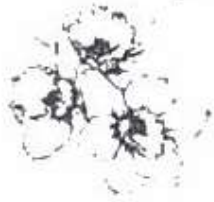
"Sözümü geri alıyorum! Elif Abla'nın doğacak kızı için yaptığı babyshowerda Kadir'in beni zırt pırt arayıp Pınar'ı sormasını bir hafta daha uykusuz kalmaya yeğlerdim. Ben, onu bu kadar severken ve artık o bunu biliyorken hâlâ bana Pınar'la ilgili haberimin olup olmadığını sorması çok insafsızcaydı. Yine de verdiğim sözü tutup yengesine Pınar'ı sordum. Onunla konuşmak istediğimi iletmesini rica ettim.

Elif Abla asık yüzümü fark edip beni mutfakta sıkıştırdı ve evliliğimizin ne âlemde olduğunu sordu. Hiç lafı dolandırmadan berbat olduğunu söyledim. Hâlâ süslenip püslenmem gerektiğini düşünüyordu ve bana çok ilginç bir anısını anlatarak beni de bu konuda ikna etti. Bir keresinde pazardan aldığı on liralık bir elbiseyle Emre Abi'nin ilgisini çekmiş hatta neredeyse halıya takılıp yere düşüyormuş adam.

Yeşil elbiseyi bana gösterdiğinde ilk önce aşırı dekolteleri, 'Ben bunu giyemem,' dememe neden oldu ama Elif Abla işe yarayacağından öyle emindi ki denemekten zarar gelmez diye düşünüp akşam evde, Kadir gelmeden giyindim. Sonuç; hiç etkilenmediği gibi elbiseyi de beğenmedi. Sürekli Pınar'ı sorup beni çıldırtması da cabası oldu.

Bugün Elif Abla arayıp büyük ümitlerle, 'Dün aranızda ne oldu?' diye sorunca, 'Hiç,' dedim. O da evin için-

de bile olsam saçımı başımı tarayıp yaşıma ve kendime uygun spor kıyafetler giymemi tembihledi. Bu kadındaki azim beni şaşırtıyordu. Asla vazgeçmediği gibi beni rahat bırakmıyordu ki ben de vazgeçeyim... Kendimi eski günlerdeki gibi hayallerle mutlu kılayım..."

"Yeni arkadaşlarım var artık. Çağla, Onur ve Fatih. İki yan binada oturuyorlar ve hepsi dondurduğum okulda okuyor. Hatta okula bu yıl devam etsem Çağla ile sınıf arkadaşı oluyoruz. Sanırım gelecek dönem olacak da. Çünkü aynı bölümü okuduğumuzu öğrenir öğrenmez okula devam etmem konusunda ısrar ederek beni ikna etti.

Sadece birkaç haftadır tanışıyoruz ama çok iyi anlaştık. Zevklerimiz ortak, ilgi alanlarımız ve kültür seviyelerimiz de tabii. Keşke beyin nakli mümkün olsa da kapıma pul biber istemek için gelen Çağla'nın beynini Kadir'in kusursuz vücuduna nakledebilsek. O zaman harika erkek tanımı benim için gerçek olurdu.

Çağla, konuşurken yanında hiç sıkılmadığım biriydi ve edebiyattan aşk hakkındaki düşüncelerimize geçiş hızlı olmuştu. Evli olduğumu duyunca şaşırdı ama mutsuz bir evliliğim olduğunu duyunca daha da şaşırdı ve kızdı. Özel hayatımın hiçbir detayını ona anlatmadım ama yine de benim muhteşem olduğumu düşündüğü için Kadir'i suçluyordu ve boşanmam gerektiğini söylüyordu.

Acaba inat etmemi söyleyen Elif Abla mı yoksa asıl mutluluğun benliğimizde yattığını söyleyen Çağla mı haklıydı? Zamanla yaşayıp görecektik."

"Sonunda Kadir'in merakla beklediği haber Pınar'dan geldi. Bugün Pınar beni aradı ve Zafer'le çıkmaya başladığı için artık Kadir'le evli olmamı sorun etmediğini söyledi. Hatta bana Kadir'in işe yaramaz olduğunu söyleyip ondan bir an önce boşanmam gerektiğini öğütledi.

Oysa ben, bunu bir fırsat olarak görüyordum hem de harika bir fırsat. Çağla ve Pınar'ın söylediklerinin aksine, benim içimde hep bir ümit vardı. Kadir de bir gün beni sevebilirdi. Üstelik şimdi Pınar aradan çekilmişken bu çok daha kolay olacaktı. Bu şansı geri tepmeyecek ve artık hararetlenen aşk savaşım için gerekeni yapacaktım. Bunun için de en uygun ortam yeni yıl partisiydi.

Hem lisede hayalini kurup da bir türlü dans edemediğim Kadir'le ilgili bir hayalimi daha gerçekleştirmiş olurdum. Belli mi olur, belki o da benim ondan etkilendiğim gibi yakın mesafede benden etkilenirdi..."

Sonunda en çok merak ettiğim yere gelmiştim işte; yeni yıl partisi... Ama öğlen arası da bitmişti aksi gibi. Günlükte yazanları düşünerek kampüsün bahçesinde yürümeye başladım. Aslı'nın benimle yaşamaya başladığı andan itibaren sergilediği tutarsız davranışlarının sebebi hastalığı olsa gerekti. Çünkü önceki günlüklerde ne istediğini bilen ve karakterinin gereği olarak sınırlarını aşmayan bir Aslı vardı. Oysa bu son günlükteki duygularına bakarak, kafası hayli karışmış diyebilirim.

Yıllarca bana duyduğu platonik aşka rağmen cinsel çekiciliğimi fark etmesinin yeni oluşu da çok komikti. Aslında barışmak için bunu kullanabilirdim. Benim onu özlediğim gibi eminim ki o da beni özlüyordu.

Akşam küçük bir deney yapmak için sabırsızca derslerin bitmesini bekledim. Sonunda otobüse dönüp eve yollandık ve yolda yine Aslı, ben bir yabancıymışım gibi kulaklıklarını takıp müzik dinlemeye başladı. Eve vardığımızda ise annem arayıp yemeğe çağırdı ve mecbur bir saat de orada geçti.

Sonunda evimizde baş başa kaldığımızda, benden en çok etkilendiği sahneyi tekrar oluşturmak için duşa girdim. Kış ortasında ıslak ve yarı çıplak evin içinde beni görsün diye dolanıyordum ama okuduğu kitaba gömülmüştü. Bir-iki dakika daha bakmazsa üşütüp hasta olmamak için mecbur giyinecektim.

Neyse ki gerek kalmadı ve gezinirken sehpaya çarpmam sonucunda çıkan sese kafasını kaldırdı. Birbiriyle buluşan gözlerimiz kenetlendiğinde kazandığımı biliyordum. Tek kelimeye gerek yoktu! Ne kadar kızgın olursa olsun o da beni, onu özlediğim kadar özlemişti işte.

Sözsüz diyaloğumuz gözlerimizde sürerken kafasını çevirip göz temasını kesince hemen, "Yapma ama lütfen, Simay'ın cinsel hayatına kaldığı yerden devam ettiğine eminim," dedim. "Ama biz onun yüzünden bir kısır döngüye takılı kaldık."

"Bizim için yaptığı onca iyilikten sonra yine her şey için Simay'ı mı suçlayacaksın?"

"Şaka yaptım sadece, biliyorsun sen de."

"Ben neyi çok iyi biliyorum, biliyor musun? O kız, çok yaralı bir kalbe sahip. Senin de yaralarına bir yenisini eklemene lüzum yoktu."

"Simay, bir şeyi birkaç dakikadan fazla kafasına takacak birisi değil, abartma."

"Sana öyle geliyor çünkü onu gerçekten tanımak için hiç uğraşmadın. Senin yaptığını bir başkası yapsaydı evet, umursamazdı ama bizi dost bilmişti."

"Aslı, lütfen! Onun yaşam tarzı bu şehre uygun değil, bize uygun değil."

"Kendi adına konuş! Bence istediği gibi özgürce yaşayabilir. Erkekler yapınca çapkın, hovarda gibi uçarı sıfatlar, kadınlar yapınca ağzıma alamayacağım hepsi birbirinden iğrenç sıfatlar!"

"Peki, ne yapayım? Ne istiyorsun, bu aptal küslüğü bitirmek için onu söyle."

"Yarın okula gittiğimizde Simay'dan özür dile, hem de en içten şekilde!"

"Tamam, söz veriyorum. Yapacağım ama sırf evliliğimiz çıkmaza girdiği için."

"O kız, evliliğiniz çıkmaza girmesin diye tek sözünle hayatımızdan çıkıp gitti. Şimdi her şey onun suçuymuş gibi konuşamazsın. Ayrıca Simay bir evliliği bozacak son kadındır. Çünkü onun erkeklere olan güvensizliğinin ve vurdumduymaz tavrının altında, annesiyle babasının yıkılan evliliği var. Simay, ortaokula giderken babası onları terk edip başka bir kadınla yaşamaya başlamış. Annesi bir başına hem Simay'ı hem de kardeşini okutmak için çalışıp didinmiş. Simay, liseye giderken kafaya takıp babasının yaşadığı yeri bulmuş. Önce zile basmaya bile cesaret edemediği için saatlerce yolda öylece beklemiş, soğuktan elleri uyuşana dek. Sonunda Simay'ın kardeşi yaşında küçük bir kızla evden çıkmış babası. Yeni eşini öpüp üvey kızı üşümesin diye beresini düzeltmiş. Simay, 'Aç mısınız, tok musunuz ya da evinizde yakacak var mı diye yıllarca öz kızlarına sormayıp, başka bir adamın kızının kulakları üşümesin diye düşünen babam aklıma geldikçe hâlâ yüreğim üşür,' dedi bir keresinde. Böyle ince ruhlu ve kırgın bir kız. Bir kızın ilk aşkı babasıdır ve eğer onun ihanetine uğramışsa bir kez, başka bir erkeğe güvenmesi çok zor olur. Simay'ı yar-

gılamadan önce oturup bir dinleseydin eğer yaptığın kabalığın farkına varabilirdin sen de."

Gerçekten pişman olmuştum ve bu yüzden diyecek söz bulamadım ilk önce. Aslı'nın ince ruhu yine insanların yüreklerindeki iyiliğe odaklanmıştı. Kendi masumluğunu etrafa yansıtıp tüm kötülükleri perdeliyordu adeta. Yanına yaklaşıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve, "Birinin kalbini kırmadan önce artık senin sözünü dinleyeceğim, peri kızı," diye fısıldadım.

"İyi edersiniz Sayın Narkissos!"

"Ama hâlâ mı bana Narkissos diyorsun?"

"Öylesin."

"Şimdi de sen, benim kalbimi kırıyorsun."

"Ne yapayım, doğrusu bu. Çevremde yansımasına âşık olunacak kadar nefes kesici ve bir o kadar da kendini beğenmiş sadece sen varsın."

"Cümle nasıl başladı nasıl bitti?"

Aslı incecik sesiyle gülüp kahkaha atınca aramızdaki buzlar da parçalanıp yok oldu. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda birbirimizin ciğerinden kış ortasında baharı soluyorduk. Yatakta üzerine eğildiğimde yine gözlerini kapayınca, "Aç gözlerini, seni görmek istiyorum," dedim.

"Yüzüm yok yüzüne bakmaya..."

"Saçmalama, evliyiz biz. Utanacak bir şey yok."

"..."

Cevap vermeyip gözlerini de açmadı. Naif kişiliğine yordum ben de bu gereksiz çekingenliğini. En mutlu geçirdiğimiz akşamlardan biriydi bu akşam ve nerden bilebilirdim ki yarın okuduklarımla dünyamın tersine döneceğini?

"Sonunda hak ettiğimi buldum. Kişinin kötülük sebebi ne olursa olsun en çok kendisine zarar veriyordu ve ben, ellerimle kendi mezarımı kazıp canlı canlı kendimi oraya gömmüştüm.

Yeni yıl akşamı yıllardır hayalini kurduğum mutluluğa erişebilmek için kendimi feda ettim. Bedenim gözden çıkarılabilecek en basit parçamdı ama ona âşık kalbim, masum hayallerim, yıllardır Araf'ta bekleyen ruhum ve beni bir arada tutan benliğim parçalara ayrılıp hasar almıştı en derinlerinden.

Hep hayalini kurduğum dudaklarına yaklaşarak yaptım ilk hatamı. Yeni yıl, yeni umutlar ve başlangıçlar klişesine öyle inanmıştım ki. Aptalca bir hareketle hiç düşünmeden onu öptüm. Yıllarca hayal ettiğim dans sahnesi gerçeğe dönüşünce gerisinin de geleceğini sanmıştım.

Beni itti ve bu öyle bir itişti ki işte ruhum orada, savaş meydanında yere düşen neferler gibi bedenimden geri düştü. İlk ruhumu kaybettim. O anda da ona sahip olabilme bencilliğiyle beraber gözümü hırs bürüdü. İntikam almak için Pınar'ın, onu nasıl en yakın arkadaşıyla beraber olarak unuttuğunu haykırdım yüzüne. Ayaklar altına aldığı gururumu bile görmedi gözüm. Beni fark edebilsin diye çırpındım sadece.

Yanımda, esmer bir kızla, ben orada yokmuşum sanki ben de bir dişi değilmişim gibi konuşması benliğimin siperlerini yıkan darbe oldu. Önce duymamak için kaçmak istedim ama sonra... Sonra görünmez olmaktan bıkıp usandığımı anladım. Pınar'ın acısını unutmak, felekten

bir gece çalmak için o esmer kızla gideceğini söyleyince iyice dönen nevrim son kozunu ortaya koydu. 'Boşanırız istediğin zaman ama gitme,' dedim.

Yarım kalan hayalime kaldığım yerden devam edebilmek için parti bitene dek dans etmek istedim. Ben kötüydüm belki ama bu hayalim 15 yaşımdaki kadar masumdu. Onunla dans edip gözlerine yakın mesafeden bakabilmek, kokusunu içime çekip parfümüyle sarhoş olmak, belimdeki elinin varlığının artık hayal değil de gerçek oluşu... Hepsi inanılmaz, gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Onun yıllardır Pınar'la çıktığı için hayatında cinsel olarak birlikte olduğu bir kadın yoktu, bunu çok iyi biliyordum. Ve eğer o kızla gitseydi, asla eskisi gibi olamazdım. Alelade birinin benim yıllardır özlemini duyduğum dudaklara sanki hep sahibiymiş gibi kolay ulaşması, katlanılmazdı. Madem Kadir için kim olduğu önemli değildi, bu ben de olabilirdim. Sevgi ya da aşk olmayacak olsa da beni sarhoş eden hayallerim nihayete erecekti.

Eğer ona dokunup sarılabilmek için gönlümde büyüttüğüm aşkı ezip geçmem gerekiyorsa onu da yapacaktım. Eve dönene dek taksinin camından karanlığı izledim. Sanki dışarıda bir şeyin bana ışık olup yol göstermesini umuyordum ama olmadı. Eve döndüğümüzde ise her şeyden ama en başta kendimden vazgeçip yanına gittim. Elbisemin fermuarını ona açtırıp içimdeki korkunun esiri olarak soyundum. Korkumun sebebi ise kendimden nefret etmeme sebep olacak kadar yüzeysel, içler acısı ve onursuzca idi. Ya vücudumu beğenmeyip beni yine reddederse... Evet, en büyük endişem buydu.

Neyse ki alelade erkek tanımına uyan herkes gibi davranıp nezaketen bir kez emin olup olmadığımı sorduktan

sonra ellerini belimde hissettim. Sıcak avuçları buz gibi terleyen bedenimi ısıtarak ilerledi tenimde. Dudaklarımız birleşince her şeyi boş verip hayallerimin gerçek oluşunun mutluluğunu yaşadım. Sonunda onunla öpüşüyordum...

Öpüşürken elleri kopçamı bulup açtığında bir anda tüm cesaretim kayboldu. Hem boynumu öpüyor hem de geri geri yatak odasına doğru yürümem için üzerime geliyordu. Sonunda yatağa ulaştığımızda ilk önce üstündeki kazağı çıkardı. Vücudunu seviyordum ve göğsüne sarılıp uyumak başka bir pembe rüyamdı ama eli kemerine gidince gözlerimi kapattım. İçimde fırtınalar kopuyordu. Bu anı daha önce hiç hayal etmemiştim ama olması gerekenin bu olmadığını çok iyi biliyordum. Herkes fikrinde özgürdü elbette ama benim için aşk yokken cinsellik çok yavan bir seçimdi. Onu güzel ve anlamlı kılan, çiftlerin arasındaki duygusal bağ olmalıydı. Benim ona olan hislerim karşısında onun cinsel tutkuları vardı.

Dudakları bedenimi arsızca dolaşıp tenimde minik ürpertiler, gönlümde ise derin yaralar bıraktı. Üstümdeki son parçayı da çıkarıp atınca bambaşka bir endişeyle boğazım yandı. Ruhuma ve kalbime duymadığı saygıyı, bedenime duyup çok nazik ve düşünceli davrandı. Ama bu daha iyi değil daha kötü hissetmeme neden oldu. Çünkü belki bedenim acı çekseydi ruhumdaki yük de hafifleyebildi. Oysa şimdi bir de bu durumdan hoşnut kalmış olmanın verdiği vicdan azabı sıkıyordu boğazımı. Onunla birlikte ben de yaşadığım hazzın esiri olmuştum.

Sonlanan yükselişimiz bittiğinde bir uykudan uyanmış gibi ne yaptığımın farkına vardım. En kötüsü de pişman değildim. Ona dokunabilmemin tek yolu buydu ve beni terk edip gitmeden bunu yapmasaydım asla onsuz bir hayat kuramazdım. Yine de yanımdan kalkıp gidince içim öyle yan-

dı ki ben uyumadan gitmemesini söylemek zorunda kaldım. Duşa gidiyormuş meğer. O dönene kadar hemen giyindim çünkü bu gece daha fazlasını ruhum kaldıramazdı. Sonra da rahatça ağlayabilmek için ben banyoya kaçtım. Suyun altında tüm azaplarımdan arınmak için yalvarırken anladım ki tüm bunlar yaptıklarımın kefaletiydi.

Ödenmesi gereken ağır diyetimin bir parçasını ödemiştim. Kadir'e yaptığımız fenalığın hak ettiğim karşılığını layığıyla buluyordum. Yataktan başka ilgi göstermeyeceği bir kadın olmuştum onun için. Hiçbir anlamı olmayan, duygu yerine içgüdülere dayanan bir birliktelikle onun olmuştum. Tıpkı gerçekleşmesi için çevirmediğimiz dolap kalmayan nikâhımda olduğu gibi... Hem amacıma ulaşmış hem de tek bir sahnesi bile hayalimdeki gibi olmadığı için çok ama çok mutsuz olmuştum.

Banyodan odaya döner dönmez boşanmak istediğini dile getirdi hemen. Hiç itiraz etmedim hatta hemen onayladım. Kadir'i ne kadar seversem seveyim artık beni istemezken yanında kalacak kadar gurursuz olamazdım. Tek tesellim ben, ilk birlikte olduğu kişiydim ve kimse böyle bir şeyi kolay kolay unutmazdı. Bir daha hiç karşılaşmayacak bile olsak benimle ilgili daima hatırlayacağı bir anısı vardı. Gece uyumadan önce ayrılma konusunda anlaşmıştık ama sabah birden fikir değiştirdi.

Uyandığımda yanımda yoktu ama buna hiç şaşırmadım. Sadece bilgisayarımı kurcaladığını görünce çok korktum. Ayrı düşecek olsak bile ne ona olan zaafımı ne de yaptığım kötülüğü bilmesini istiyordum. Bu yüzden buraya yazdıklarımı okuduğunu zannedip gereksiz bir öfkeye kapıldım. Film izliyormuş sadece bilgisayarda ama içime kurt düşmüştü bir kez. Masa üstündeki yazılarımı bir köşeye saklayıp bilgisayarıma da şifre koydum hemen.

Bana açıkça, yatak arkadaşlığımız devam edecekse evliliğimiz de devam edebilir, dediğinde kuzu kuzu kabul ettim. En başta onunla bir şansım olabilmesi için soyunmuştum önünde ama bugün kendimi cezalandırmak, diyetimi en ağır şekilde ödemek için kabul ettim kalmayı. Yılın ilk günü olan tatil gününü yatakta geçirmek istediğini çapkın bir sırıtışla hiç çekinmeden söylediğinde parmaklarım beynimden kopuk bir şekilde pijamamın düğmelerini çözmeye başladılar. Bu yeni ilişkimiz, benim için hem Kadir'e doyabildiğim güzel anları içeren bir ödül hem de beni bir et parçasından öte görmeyen adamın oyuncağı olduğum bir cezaydı.

Bu ceza azdı bile! Her birlikte oluşumuzda bedenim ona daha çok uyum sağlasa da asla gözlerimi açıp yüzüne bakamıyordum çünkü cesaretim yoktu. İşte tek pişmanlığımın ve niye bu kadar yorgun düştüğümün farkına varmıştım sonunda. Ben Zafer'le bir olup Kadir'e kumpas kurduktan sonra onunla mutlu olabileceğimi düşünecek kadar aptaldım!

Dün geceki cesur hamlemin bir sebebi de ortağımın hedefine çoktan ulaşmış olmasıydı. Zafer, hep istediği Pınar'la çıkıyordu sonunda ya ben? Ben, o kadar katakulliyi boşa çevirmiş olacaktım çünkü az daha bekleseydim başka bir kadınla gidiyordu Kadir. Pınar'ın, 'Okul bitince Kadir'le evleneceğim,' dediği akşam olduğu gibi nevrim dönmüş, gözüm hiçbir şey görmez olmuştu. Nasıl o akşam Zafer'i arayıp ne gerekiyorsa yapalım dediysem dün gece de aynısı olmuştu.

Ama şimdi Zafer'le birlikte Kadir'e yaptığımız kötülükten ötürü, nefeslerimiz birbirimizin yüzünde esecek kadar yakınken Kadir'in gözlerine bakamıyordum. Yalancı olduğumu görmesinden, çevirdiğim dolapları öğrenmesinden çekiniyordum. Onu gerçekten seviyor olsaydım

zaten mutlu olduğu Pınar'dan ayıramazdım, kıyamazdım üzülmesine. Ben öyle bencil biriydim ki Pınar'ı mutsuz etmek için çok sevdiğim Kadir'i de bu oyuna alet etmiştim.

Onu depoya çekebilmek için hastalığımı da bahane ederek çevirmediğimiz oyun kalmamışken bir de polise bana tecavüz etmeye kalktığını iddia etmiştim. İşte bu kadar adiydim... Bu kadar ucuzken benliğim, onun kaltağı olabilirdi sadece bedenim...

Okuduklarımı yanlış anlamış olmayı umarak son satırları tekrar tekrar okudum. Her şey şimdi yerine oturmuştu işte! Zafer'den emindim ama Aslı'nın bu yaptığını aklım almıyordu. Son derslere girmeyip eve döndüm. Sinirden ziyade aptal yerine konulmuş olmanın verdiği his beynimi karıncalandırıyordu. Aslı, okuldan dönene kadar günlüğün gerisine de göz gezdirdim ama bu olaydan bahsettiği bir yer yoktu. Beni tam bir salak gibi adım adım ele geçirdiği mutlu anları yazmıştı. Hepsini sahte bulduğum duyguların hiçbirini okumak istemiyordum artık. Zaten ne yaşadığımızı biliyordum; kocaman bir YALAN! Günlüğün bir-iki yerinde bana söylemeye niyetlenip vazgeçtiğini yazmıştı ama bunların teki bile umurumda değildi. Bana böylesine büyük bir kötülüğü yaptıktan sonra itiraf edip özür dilese ne fark ederdi ki?

"Aşkım?" diyerek şen şakrak eve girdiğinde önce hiç renk vermedim. Yanıma oturup, "Okuldan erken çıkmışsın, niye haber vermeden apar topar gittin?" diye sordu.

"Başım ağrıyordu, ben de eve döndüm."

"Çıkışta mesaj attım sana, ona da cevap vermedin. Bir sınıf arkadaşını gördüm de ona sordum seni. Öyle öğrendim eve döndüğünü. Neyse iyi misin şimdi? Başın ağrıyor mu hâlâ?"

"İyiyim şimdi, yok bir şeyim."

"Kadir, yüzünden düşen bin parça, hayırdır?"

Birden aklıma gelenle küçük bir oyun da ben oynamak istedim. "Bursumu iptal ettiler," diyerek yalan söyledim.

"Neden?"

"Bursum için istenen belgelerin içinde adli sicil kaydı da vardı. Ancak belgelerimi inceleyebilmişler ve tacizden hakkında dosya açılmış biriyle ilerde çalışmak istemediklerini söylediler. Zaten bursun amacı, holding için mühendis okutmaktı ve bursu da kestiler dolayısıyla."

"Ama... Ama biz şikâyetimizi geri almıştık."

"Olabilir sonuçta işlediğim suç silinmiş olmuyor sadece ceza siliniyor."

"İyi de senin bir suçun yoktu ki..."

"Gerçekten mi? Öyleyse niye polise ifade verirken bana tecavüz etmeye kalktı dedin?"

"Hepsi benim suçum... Her şey..."

Gözleri nemlenmeye başlayınca önümde ağlayıp zırlamasına katlanamayacağım için, "Neyse olan oldu. Moralimi düzeltmek için senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Tabii aşkım, ne istersen?"

"Soyunsana..."

Hiç sorgulamadan kıyafetlerini çıkardı ve iç çamaşırlarıyla kaldı karşımda. Bana doğru eğilip öpmek istediğinde geri çekilip bileklerinden tuttum ve ayağa kalktım. "Sana bir şey göstermek istiyorum," deyip onu yatak odasındaki boy aynasının önüne götürdüm.

"Buraya bakınca ne görüyorsun?"

"Bizi."

"Ben ne görüyorum biliyor musun? Önümde yarı çıplak duran adi bir fahişe!"

Birden gözleri yerinden çıkacak şekilde bana dönerek, "Ne diyorsun sen Kadir?" dedi.

"Yalan mı? Hadi yalan desene! Pınar'ın ormanda dedikleri yalandı, seni kandırmak için baştan çıkarmadım, sonra da istediğimi elde etmedim desene!"

"Pınar ne söyledi sana bilmiyor–"

"Pınar ya da başkası bir şey demedi. Ben, senin Zafer'le bir olup bana kurduğun komployu öğrendim! Nasıl yaptın böyle bir şeyi? Aileme, tanıdık tanımadık cümle âleme rezil ettin beni!"

"Kadir ben..."

"Sen ne? Üzgün müsün? Böyle olsun istemedin mi? Yoksa çok çok pişman mı oldun? Sakın yalan söylemeye devam etme Aslı! Az önce sana bursumu ve bana tanınan iş imkânını kaybettim dediğimde bile doğruyu söylemedin! Çünkü asıl bencil olan sensin!"

"Kadir lütfen..."

"Lütfen... Ne boş bir kelime bu durum için! Ama benim de senden bir ricam var; lütfen evimden siktir olup gider misin?"

Yüzüme dokunmaya kalkınca onu belinden yatağa ittim ve, "Pılını pırtını toplayıp, defol!" dedim. "Döndüğümde burada olma yoksa ben kolundan tutup seni kapıya atarım!"

Yatak odasının kapısını sert bir şekilde çektiğimde yataktan yaşlı gözlerle bana bakıyordu. Ama umurumda bile değildi!

Bir hışımla montumu alıp evden çıktım ve Kilimli sahili boyunca yürümeye başladım. Çok kızgındım ve bu kızgınlığın Pınar'la ayrılmamıza sebep olmuş olmasıyla zerre ilgisi yoktu. Aslı'yı sevmiş, ona güvenmiştim ve tüm bunların yalan

olduğunu öğrenmekti beni kızdıran. Ailemden aylarca uzak kalmıştım, babam neredeyse beni evlatlıktan reddediyordu. Adım tacizci, tecavüzcüye çıkmıştı... Ve Aslı bunların hepsini yaşamama müsaade etmişti. Beni sevdiği için bunları yaptığını iddia edecekse çok daha komik olurdu. Nasıl olur da bir insan sevdiği kişinin acı çekip üzülmesine göz yumabilirdi?

Aslı'nınki hastalıklı bir takıntı, Pınar'a karşı geliştirdiği korkunç bir hırstı sadece. Aşk ya da sevgi sandığı şey bu değildi. Hele evlilikte, aşktan ziyade güven lazımdı ki bizimki yalanlar üstüne kurulmuş zaten. Düşünceler beynimde girdap gibi dönerken avare avare nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. Duyduğum bir köpek sesiyle kafamı çevirince Emre Abi'nin evinin önünden geçtiğimi fark ettim. Bacaklarım kafamdaki düşüncelerin yorgunluğuyla durdu.

Bahçe içindeki, kırmızı, iki katlı bu şirin evi incelemeye başladım. Elif Abla'nın, Emre Abi'nin iyileşmesi için gösterdiği çabayı düşününce Aslı'nın bana yaptıkları gözüme daha da kötü göründü. Bir kadın kocası için elinde küçücük bebekle uğraşıp yuvasını ayakta tutmaya uğraşırken, bir diğer kadın –sözde– sevdiği erkekle birlikte olabilmek için ona en adi suçun iftirasını atıyordu. Vefakâr eş olmayı geçtim, sadece eş olmaya bile Aslı'nın uymadığı kesindi. Katil olsan sicilinde tacizci olmak kadar adi ve aşağılık durmazdı.

Hatta Emre Abi olmasa Aslı'nın babası yüzünden neredeyse hapse bile girecektim. O zaman da susup attığı iftira yüzünden gençliğimin dört duvar arasında geçmesine izin mi verecekti? Aslı'nın hastalıklı beyninin nasıl işlediği düşünülürse, onunla birlikte olamıyorsam başkasıyla da olmamam için hapiste çürümemde sakınca yoktu. Bana hissettikleri de bu durumda sadece başka bir obsesyon oluyordu. İki kez sevmiştim ömrümde ve ikisinde de sırtımdan bıçaklanmıştım. Göktürk ailesinin kızları belki de böyleydi sadece ya da tüm kadınlar...

18

Gece geç vakitte eve döndüğümde Aslı evde yoktu. Sözümü dinleyip tüm kıyafetlerini ve kitaplarının sınırın taşıyabildiği kadarını alıp gitmişti. Ama bilgisayarını almamıştı. Bilgisayardaki yarım ödevlerimi tamamlayıp zamanında teslim edebilmem için sözde beni düşünerek bırakmıştı muhtemelen. Ama beni gerçekten düşünüyor olsaydı en başta bu kadar çorabı başıma örmezdi. Şimdi yaptığı bu incelik sadece komik duruyordu. Birinin kolunu kasten kesip sonra da akan kanı durdurmak için havlu uzatmak gibiydi bu yaptığı.

Kıyafetlerimi bile çıkarmadan kendimi yatağın üstüne attım ve bunları hak edecek kadar ne kötülük ettiğimi düşünürken huzursuz bir uykuya daldım.

Sabah kapının zil sesine uyandım ve kazan gibi olmuş kafamı tutarak kapıyı açtım. Abim, "Günaydın küçük paşa!" dedi her zamanki alaycı tavrıyla. "Valide sultan, seni ve zevceni kahvaltıya bekliyor."

"Tamam, geliyorum," deyip zaten üstüm giyinik olduğu için kapının arkasındaki anahtarı çıkarıp cebime attıktan sonra ayakkabılarımı giyindim. Kapıyı çektiğim an abim, "Mecnun musun oğlum, Aslı'ya seslenmeyi unuttun," dedi.

"Aslı yok."

"Nerde? Cumartesi günü de okula mı gitti?"

"Yok."

"O zaman ailesini ziyarete gitti."

"Abi, Aslı'yla ayrıldık biz."

"Ne diyorsun oğlum? Adam gibi anlat şunu."

"Aşağı inelim anlatırım, annemle babam da soracak çünkü aynı şeyi."

Annemlerde kahvaltı sofrasına oturduğumuzda ilk babam sordu. "Aslı nerde?"

"Ailesinin yanına döndü."

"Hayırdır, ailesinden biri mi rahatsızlanmış?"

"Yok baba öyle değil, biz... Ayrıldık."

"Ne?" diye feryat etti annem. "Ne oldu dünden bu yana da ayrıldınız?"

Aileme doğrusunu söylemeye dilim varmadı. Bu iş ilk başıma geldiğinde öğrenseydim her şeyi, hemen babamın karşısına dikilir göğsümü gere gere masum olduğumu ispat ederdim. Ama şu saatten sonra anlamı yoktu bunun. Ne Aslı'yı bana yaptığı gibi başkalarının gözünde küçük düşürmeye ne de ailemi ona karşı düşmen etmeye... Bulabileceğim en genel geçer ayrılık sebebine tutunup, "Çok kıskanç," dedim. "Uzun süredir zaten hayatı bana dar ediyordu. Okulda yanımdan yürüyüp geçen kızlardan bile kıskanıp kavga çıkarıyordu hep. Dün de iyice saçmalayınca kavga ettik, çekti gitti."

Annem, "Kıskanmak sevginin dikenidir be oğlum!" dedi hemen.

Babam tok bir sesle, "Git karını al, gel hemen," dedi.

"Baba, biraz ayrı kalmamız ikimiz içinde daha hayırlı olacak."

"Ne olacak diye sormadım! Dediğimi yap!"

"Baba, kusura bakma ama olmaz. Aslı'nın saplantıları ve kuruntuları var. Hasta zaten ve aynı çatı altında olduğumuz zaman bu tarz davranışları artıyor. Biraz uzak kalıp ailesi ve doktoruyla görüşsün, aklını başına aldığında zaten o dönecektir."

Babam öfkeyle bağırıp çağırmaya başladığında annem de, "Şimdikiler evliliği evcilik sanıyor," diyerek babama destek çıktı. "Neyse bey, sinirlenme sonra tansiyonun çıkıyor. Biz büyükler olarak bugün bir konuşalım Ayşe Hanımlarla tatlıya bağlarız bu işi."

"Anne, hiçbir yere gitmeyeceksiniz!"

"Niyeymiş?"

"Var bir bildiğim ki gitmeyin diyorum! Bir kez de adam yerine koyup dinleyin beni!"

"Millete ne diyeceğiz peki? Ayrı gayrı olmaz oğlum."

"Milletin ne dediği niye önemli bu kadar? Ben oğlunuzum ama benim dediklerimin komşularınki kadar önemi yok sizin için! Anne, baba; bu zamana dek saygımdan ne istediniz yaptım! Hatta babam haksız yere evden kovdu, ona bile gönül koymadım ama eğer Aslıların kapısına gidecek ya da Aslı'yı arayacak olursanız bu kez ben çekip giderim!"

Masadan kalkıp evime geri çıktım ve kafamı dağıtıp oyalanmak için dün kapattığım telefonumu açtım. Arayan soran yoktu, Aslı en azından işlediği hatanın farkındaydı demek ki. Ne sesini duymaya ne de yüzünü görmeye tahammülüm vardı ama aynı zamanda boşanmayla uğraşacak enerjim de yoktu. Pınar'la ayrıldığımız zaman hissettiklerim bunun yanında bir hiçmiş. Pınar'la mutlu bir geleceği hayal etmiştim ve olmayınca üzülmüştüm ama Aslı'yla o geleceği yaşarken bir anda hepsinin yalan olduğunu öğrenip derin bir boşluğa düşmüştüm.

Düştüğüm o boşlukta yitip gitmemek için kendimi derslerime verdim. En azından yoğunlaşıp ders çalışırken diğer can sıkıcı şeyleri unutabiliyordum. Kokusu, yere düşmüş tokası, kitapları, banyoda kalmış kremi, kirli sepetindeki iç çamaşırları... Evde Aslı'yı hatırlatacak birçok eşya ve o eşyaların çağrıştırdığı tonla anı vardı. O anıların altında ezilip kalmamak için evi olduğu gibi kapatıp annemlerin evine döndüm. Abim, karşısındaki yatağa yerleştiğim akşam, "Ulan kurtuluş yok mu senden?" diyerek moralimi düzeltmek için bana takıldı. Ama bu kez onun esprileri bile yüzümü gülümsetmeye yetmiyordu.

Annemle babam da sessiz ve içe kapanık halimin farkına varmış artık üstüme gelmiyorlardı. Sadece okula gidip geliyor ve yemek yedikten sonra ders çalışmak için odaya kapanıyordum. Aslı'dan bahsedilmesine tahammülüm olmadığı için evde adı geçince olduğum yerden kalkıp gidiyordum. Yine de ondan haber almaktan bir türlü kurtulamamıştım. Evde duymamak için direndiğim bilgi, okulda bir kızın yanıma gelip, "Aslı'nın kocasıydınız değil mi? Aslı haftalardır okula gelmiyor, iyi mi?" diye sormasıyla aklıma girmiş oldu. Kıza, "Bazı ailevi problemleri var," diyerek kestirip attıktan sonra okulu mu dondurdu yine diye düşünmeye başladım. Ve hemen kendime kızdım, bana neydi onun yaptıklarından!

Vize haftası, okul bahçesinde onu uzaktan görünce hemen durumu kavradım. Aslında hayatına kaldığı yerden devam ediyordu, tek amacı ilgimi çekebilmekti. Belki de arkadaşını yanıma o yollamıştı. Önceden yaptıkları düşünülürse ondan her şey beklenirdi .

Çalkantılı hayatıma rağmen vizelerim çok başarılı geçmişti. İlk başta okulu bitirebileceğimden bile endişeliyken şimdi sınıfta en yüksek notlar bana aitti. Bunda yaşımın da etkisi vardı. Sınıf arkadaşlarımın çoğu 18-19 yaşında aklı bir karış havada gençlerdi. En büyük dertleri bir kız bulup manita yapmaktı.

Bense mezun öğrenciler gibi 22 yaşındaydım ve kadınlar söz konusu olunca aklıma ilk gelen; aman benden uzak olsunlar, oluyordu.

Kadınlardan ve hırslarından tevekkeli korkmuyordum. Aslı'nın evden ayrılışının üstünden bir buçuk ay geçince Pınar aradı.

Yine tanımadığım bir numaradan aradığı için, "Alo, kimsiniz?" diyerek açtım.

"Benim, Pınar. Nasılsın?"

"Ne istiyorsun?"

"Aslı'nın dediğim gibi birisi olduğunu anlamışsın sonunda ama seni uyardığım için bana teşekkür edeceğin yerde bu şekilde davranıyorsun."

"Ne sen ne de Aslı, ikiniz de umurumda bile değilsiniz."

"Kadir, lütfen önce bir dinle beni. Niye ayrıldığınızı bilmiyorum ama Aslı'nın nasıl çirkef olduğunu biliyorum. Seni benden soğutmak için ne gerekiyorsa yapmış! Şimdi düşman sanıyorsun beni de."

"Pınar, düşmanım bile olamayacak kadar umurumda değilsin."

"Madem düşman değiliz, bir yerde buluşup konuşalım. Bence ikimiz de ikinci bir şansı hak ediyoruz."

"Zafer'e selamlarımı ilet, iyi günler."

"Dur! Kapatma lütfen! Zafer umurumda bile değil, biliyorsun sen de. Niye beni özlediğini saklıyorsun, Aslı da yok artık hayatında."

"Aslı'yla boşanmadım hâlâ, nasıl bu kadar eminsin?"

"Kaç hafta geçti aradan, hiç konuşmadınız. Eminim ayrıldınız tamamen, boşanmak teferruat sadece."

"Pınar, dersin falan yok mu senin bunlarla uğraşacağına onlarla uğraşsan ya."

"Kadir, geçen sene benim son yılımdı, mezun oldum artık. Bu kadar mı bihabersin benden?"

"Hayatımdan sildiğim kişilerin ne yaptıkları umurumda değil."

"Beni silemezsin, ben senin yeşil gözlü güzelinim. Hiç kendini naza çekme artık, yarın Neslişah'ta buluşalım."

Neredeyse tıp fakültesinin dibinde olan et restoranı bizim yaşadığımız ilçeye de Zonguldak merkeze de hayli uzaktı. Amacı kimseye yakalanmadan, görünmeden benimle buluşmaktı. Alayla, "Niye orası, canın et mi çekti?" diye sordum.

"Yakalanmayalım diye tabii ki."

"Kime yakalanmaktan korkuyorsun?"

"Aileme, kime olacak?"

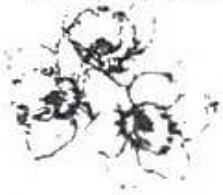
Bu da başka türlü bir yalandı. Ailesi ya da tanıdık birisi bizi, oturmuş konuşurken görse pekâlâ Aslı'yla aramızı düzeltmek için konuştuğumuz yalanını söyleyebilirdi. Pınar bunu akıl edip düşünebilecek kadar cin bir kızdı. Ama Zafer görürse bu bahaneyi yemezdi. Pınar, bir dala atlamadan diğerinden ayağını çekmiyordu. Önce benden emin olmalıydı ki Zafer'i terk edebilsin. Pınar için Zafer'in çevirdiği dolapları düşününce her şey daha da komik gözüküyordu. Sırf Zafer'e, bana yaptıklarının hepsinin boşuna olduğunu gösterebilmek için, "Tamam, yarın akşam sekizde Neslişah'ta buluşalım," dedim.

"Tamam, öptüm seni. Şimdi kapatmam gerek, yengemden aradım da seni. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp, "Elbet görüşecektik bir gün Zafer'le ama yarına nasipmiş," diye söylendim kendi kendime. Zafer, bu yaşanılanlar içinde en suçlu bulduğum kişiydi. Lisede tanıştığı-

mız gün yani en başta, Pınar'a önceden çıkma teklifi ettiğini ya da gönlünün Pınar'da olduğunu söyleseydi zaten saygı duyup ikisinden de uzak dururdum. Ama kendi kalleş olduğu için beni de kendisi gibi sanmıştı belli ki.

Ertesi akşam Pınar süslenip püslenip restoranda beni bekliyordu. Restorana gelmeden yirmi dakika önce Zafer'e burada buluşmak istediğimi anlatan çok ikna edici bir mesaj yazmıştım; *"Çevirdiğin dolapları haberim var. Hemen Neslişah'a gel yoksa Pınar'a her şeyi anlatırım."*

Hiç bekletmeden, tamam demişti. Ben Pınar'ın oturduğu masaya yaklaşırken hemen, "Aşkım!" diyerek ayaklandı. Ne itici geliyordu şimdi Pınar'ın ağzından bu kelimeyi duymak. Aslı'nın yaptıklarının bende affı yoktu ama en azından o, bana böyle hitap ettiğinde saplantısından ötürü de olsa bir tutarlılık sergiliyordu. Bir başka erkekle ilişkisi varken eski sevgilisine aşkım demiyordu.

Boynuma sarılıp sıkı sıkı sarılmasına müsaade ettim hatta işkillenmesin diye ben de kibarca ona sarıldım. Bundan yüz bulunca eskiden yaptığı gibi iki yanağımı sıkı sıkı öptü. Karşısına oturmak için bir sandalye çekince, "Yanıma gel, lütfen," dedi. Yanına oturduğumda kedi gibi sırnaşıp bir koluma girdi ve başını omzuma yasladı. Samimi hareketlerinden rahatsız oluyordum ve içimde Aslı'yı aldatıyormuşum gibi bir hisle telaşlanmıştım. Kolumu aniden çekince şaşkın bir vaziyette bana baktı. Ne saçmalıyordum ben? Aslı, beni en baştan kandırıp aldatmıştı! Onunla yollarımız ayrılmıştı artık ve suçluluk duymak için sebep yoktu.

Durumu toparlamak için, "Ne konuşmak istiyordun benimle?" diye sordum merakla.

"Aslı ile neden ayrıldınız?"

"Önemli mi?"

"Yani değil tabii... Ben, en başta sana bunun olacağını söylemiştim ama geceleri ağlama krizine girip bütün apartmanı sallamasına sebep olacak ne yaptı merak ettim."

"Bana yalan söyledi."

"Bu mu sadece?"

"Evet, sence basit bir sebep mi bu?"

"Yani hangi konuda yalan söylediğine bağlı."

"Orası şimdilik bana kalsın. Sen neler yapıyorsun?"

"Şimdi stajyer doktorum ve buradaki tıp fakültesinin diş hekimliğinde çalışıyorum."

"Hayırlı olsun o yüzden mi burada buluşmak istedin. Senin işyerine çok yakın burası. Ne yalan söyleyeyim ben Zafer görmesin diye burayı seçtiğini sandım. Sahi Zafer ne yapıyor? Sabah da onu mu şapur şupur öpüp yanıma geldin?"

"Çirkinleşme!"

"Zafer'den ayrıldın da benim mi haberim yok?"

"Kıskanmanı anlıyorum ama nasıl sen, Aslı'yı geride bıraktıysan ben de Zafer'i geride bırakabilirim."

"Niye sana inanayım?"

Bu soru ve Pınar'ın cevabı tam zamanında olmuştu. Zafer restoranın büyük salonuna girmiş yanımıza doğru ilerlerken Pınar yine koluma girmiş gözlerime bakarak beni nasıl sevdiğini anlatıyordu. "Çünkü seni en çok ben sevebilirim. Aramıza giren iki kara kediydi Aslı ve Zafer. Şimdi sen Aslı'dan kurtulduğuna göre ben de Zafer'i sepetleyebilirim ve kaldığımız yerden devam ederiz. Hem artık mühendis de oluyorsun..." Yanağıma bir öpücük daha kondururken ben de bizi sadece

iki metre öteden donmuş vaziyette izleyen Zafer'e sırıtarak el salladım. Pınar, ileri baktığımı görünce döndü ve Zafer'le yüz yüze geldi. İkisinin düştüğü bu durumdan öyle çok keyif almıştım ki surat ifadelerinin fotoğrafını çekip saklamak istiyordum. Pınar ayağa kalkıp patron edasıyla, "Zafer, senin burada ne işin var?"diyerek hesap sordu.

Oturduğum yerde kaykılıp, "Evet, Zafer ne işin var burada? Sevgilin seni boynuzlarken niye rahatsız ediyorsun? Çok ayıp!" diyerek güldüm.

Pınar, öfkeyle bana dönüp, "Kes sesini sen de! Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı.

"Bana bak, ben senin sümsük sevgilin Zafer'e benzemem! Zeytinyağı gibi üste çıkma çabalarını da yemem!"

Zafer ilk kez konuşup, "Pınar ne oluyor burada?" dedi.

"Bir şey olduğu yok aşkım. Gidelim şu sinir şeyin yanından!"

"Aaa! Aşk olsun ama Pınar, darılıyorum! Beş dakika önce aşkın bendim şimdi Zafer mi oldu? Sen de hoş geldin eski dostum. Pınar benimle buluşmak isteyince yeni sevgilisini çağırmamak kabalık olur diye düşündüm. Ha bir de uğruna çevirmediğin dolap kalmayan Pınar'ın ne mal olduğunu gör istedim!"

"Doğru konuş Pınar hakkında!" deyip hemen Pınar'ın elini tuttu.

Okkalı bir kahkaha atıp, "Ulan otel odasında buluşmak istesem de koşa koşa gelecekti bu kız? Neyin havası bu?" dedim ayağa kalkıp. "Ama ikiniz tam layığınızı bulmuşsunuz! Koluna çanta misali çok para eden, gösterişli bir koca arayan Pınar'la, arkadaşına kumpas kurup iftira atan sen tam birbirinize göresiniz."

Pınar, Zafer'e dönüp, "Ne diyor bu?" dedi.

"Sen bilmiyorsun tabii..." dedim yapmacık bir edayla. "Zafer'le Aslı bir olup bana kumpas kurmuşlar. Aslı'yı kaçırdım süsü vererek hapse girmem için gerekenleri Zafer yapmış. Sonrasında Aslı da tecavüz ediyordu bana diye ifade verip mağdur ayağına yatınca ikisi de amacına ulaştı. Ben Aslı'nın şikâyetini geri çekmesine karşılık onunla evlenirken Zafer de seni teselli etmek için yanında bitti."

Pınar, iki eliyle ağzını kapatıp bir hayret nidası çıkardı. "O yüzden Aslı'yı terk ettin."

"Evet. Ama sandığın gibi seni istiyor da değilim. En az Aslı kadar midemi bulandırıyorsun!"

"Sen, kimsin be? Ben sanki sana bayılıyorum!"

"Ne yanardönersin var ya Pınar... Benden ışık göremeyince hemen tornistan. İstikamet dalavereci Zafer!"

Pınar, Zafer'in elini sıkı sıkı tutup, "Az evvel söylediklerim büyük hataymış. Seninle zaten Zafer olsa da olmasa da olmazmış! Zafer'in de geçmişte hataları olmuş olabilir ama affediyorum onu! Çünkü bana gerçek seni tanımam için bir şans verdi!" dedi.

"İyi işte, ikinize yalancı hayatınızda mutluluklar."

Masadan telefonumu ve montumu alırken garson yanımıza gelip, "Sipariş için geciktiğimiz için özür dileriz," diyerek menüyü uzattı. Zavallı çocuk menüyü beklerken sıkılıp kalkığımızı sanmıştı. "Çok sağ olun," dedim. "Kaşarlı pide alacaktım ama ziyadesiyle doydum."

İkisini ardımda bırakırken anlamakta güçlük çekiyordum. Böylesine büyük yalanları birbirlerine söyleyip nasıl hâlâ yalan olduğunu bile bile mutluymuş gibi ilişkilerini devam ettiriyorlardı? Pınar, Aslı'dan bile daha tehlikeli bir yılandı. Hiçbirini artık hayatımda istemiyordum, ne olursa olsun!

19

Hayatın garip bir espri anlayışı vardı doğrusu. Ne zaman yeni bir düzen kurup ona devam etmeye çalışsam yoluma bir engel koyarak akışın yönünü değiştiriyordu. Ama nehirde salınan kuru yaprak olmaktan sıkılmıştım. Akışın aksi yönünde giden balıklar gibi olmayı istiyorum ve bunun için de ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Artık tek hayat gailem, okulumdu. Derslere odaklanmış, finallere çalışmak için odaya kapandığım bir gün annem yanıma gelip, "Eski patronun Emre geldi," dedi.

"Hayırdır inşallah," deyip yanına gittiğimde salondaki bir koltukta düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. "Hoş geldin, Emre Abi."

"Hoş bulduk."

"Bir isteğin mi vardı? Buyur."

"Geç otur şöyle karşıma, sana diyeceklerim var."

Karşısındaki koltuğa oturduğumda "Aslı..." diyerek söze girince lafını kestim.

"Ben aylardır onun adını duymamak için uğraşırken hiç uğraşma Emre Abi. Şu finaller bitsin, dönem arasına girer girmez de boşanma davası açacağım zaten."

"Bir sakin ol, daha ne diyeceğimi bile duymadın."

"Aslı'yla ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmediği için duymak da istemiyorum."

"Bu kadar insafsız olma, karın en nihayetinde."

"Çok yakında eski karım olacak."

"Kız hasta, bir de sen boşanma davasıyla hepten üstüne gitme istersen."

"Nesi varmış? Aşkından ince hastalığa mı yakalanmış yoksa!"

"Tekrar cin dediği şeyi gördüğünü söylüyor. Hastaneye kaldırılmış ama öncekine nazaran durumu daha iyiymiş."

"Eminim iyidir, sonuçta numara yapıyor."

"Hastalığın numarası mı olur Kadir? Hem doktor aptal mı? Anlamaz mıydı sanıyorsun?"

"Geçen sefer anlamamışlardı."

"Neyi?"

"Aslı'nın yalan yaptığını. Emre Abi, bilmediğin çok şey var ama özet geçeyim sana; Aslı, cin sandığı şeyi sadece bir kez gördü. O da kardeşinin öldüğü gece. İkinci seferde, yani onu kaçırıp depoya getirdiğini iddia ettiği zaman, yalan söyledi. Arkadaşım Zafer vardı ya, onunla birlikte bana kumpas kurmuşlar. Pınar'ın adına mesaj atıp kafam güzelken karanlıkta Aslı'ya yaklaşmamı sağladılar. Bu yalanı öğrendiğim için Aslı'yı evden kovdum. Şimdi de ilgimi çekip benimle görüşebilmek için aynı yalana başvuruyor sadece."

Beni hayretler içinde dinleyen Emre Abi, kafası karışmış bir şekilde, "İyi de niye sana tuzak kurmuşlar? Yani hapse girmeni mi istemişler?" diye sordu.

"Hayır. Pınar'la beni ayırmak içinmiş tüm o tiyatro."

"Sebep?"

"Aslı, lisede yıllarca platonik olarak bana âşıkmış, Zafer de Pınar'a. Aslı'yla evlenmek zorunda kaldığımı düşünürsek başarılı da olmuşlardı aslında."

"Biliyor musun? Olaydan sonra Selçuk'a Aslı'nın durumunu sorduğumda, 'Tek derdi, adının çıkması,' demişti. Ağlarken kimsenin yüzüne bakamam artık, ortada kaldım diyerek söyleniyormuş. Babası, Aslı gibi düşünmüyordu ama adam, kızımı sapığın birine vermem diyordu. Babasına evliliği ilk teklif ettiğimde çıldırdı. Sonrasında Selçuk'u arayıp Aslı'ya teklifimi iletmesini istedim. Aslı kabul etti ve babasını da ben ikna etmedim, o ikna etti aslında. Yani şimdi sen söylemeseydin asla bu kadar iyi planlanmış bir tezgâh olduğunu anlayamazdım."

Sinirle gülüp, "Aslı'yı tanısaydın zaten evlilik gibi ciddi bir konu söz konusuyken mahalle baskısını umursamayacağını da bilirdin," dedim.

"Ben yaktım yani başını..."

"Lütfen Emre Abi, onu demek istemedim. Seni de kandırmış sadece, bunun için de sakın suçlu hissetme çünkü doktoru bile kandırmış."

"Hem de Selçuk gibi bir doktoru."

"Durum bu, şimdi sen olsan boşanmaz mıydın? Ya da inanır mıydın?"

"Haklısın sen de ama gerçekten hasta, bunu da biliyoruz. Belki bogifobisi için yalan söylüyor ama tam olarak iyi olsaydı daha mantıklı davranırdı. Boşanacak olmanıza ailen ne diyor bu arada?"

"Henüz haberleri yok. Aslı'nın çevirdiği dolapları da anlatmadım, kıskançlık etti diye ayrıldık, dedim. Sen de kimseye söylemezsen sevinirim."

"Doktoruna söylemek gerek ama."

"Ona söyle tabii ama benim ailemin bilmesine gerek yok."

"Bence sen boşanmak falan istemiyorsun. Açık kapı bırakmak için ailenden, Aslı'nın kötü davranışını gizlemişsin."

"Hiç ilgisi yok."

"Farkında değilsin ama kendine yalan söylüyorsun. Aslı'ya kızgınsın ve bu konuda da haklısın ama o kadar. Onu hâlâ seviyorsun ve affetmek için de öfkenin geçmesini bekliyorsun sadece. O yüzden sonradan pişman olmadan Aslı'yı görmeye git. Hem gözlerinle görünce numara mı yapıyor yoksa gerçekten mi rahatsızlanmış anlamış olursun."

"Emre Abi, iyi niyetini anlıyorum ama bir kez kurduğu tuzağa kılıf olsun diye bunu kullandı. İşe yaradı diye şimdi de ajitasyon yapmak için kullanıyor."

"Herkesin gözü önünde küt diye düşüp bayılmış. Elif gözleriyle görmüş, vücudu kilitlenmiş çenesi kasılıp gözleri kaymış. Tüm bunları yalandan yapamazsın. Belki sebebi başka şeydir fakat rahatsızlandığı kesin. Hatta anlattıklarına bakılırsa Pınar ve Zafer'i kıskandığı için bayılmış bile olabilir."

"Pınar'la Zafer'i niye kıskansın ki? Onun derdi benimle."

"Pınar, Zafer'le nişanlandı geçen hafta, Aslı da orada rahatsızlandı zaten. Nişanı, zemin kattaki dedelerinin evinde yapmışlar ve Aslı'nın Selçuk'a dediğine göre camdan içeriye Aslı'yı izleyen bir şey görmüş."

"Bilmiyorum neyi niçin uydurduğunu ya da gerçekten ne kadarına inanmak gerektiğini ama umurumda bile değil artık."

"Öyle deme Kadir, psikiyatri kliniğinde yatmak ne demek bilemezsin. İnsan bir tanıdık yüz görmeye hasret oluyor ama aynı zamanda kimse seni perişan görüp üzülmesin diye bir çekingenlik sarıyor her yanını. Kimse orada keyfine yatmaz."

"Yatmış işte! Geçen sene cin beni kaçırdı deyip nerdeyse iki ay hastanede yattı."

"Sorun konusunda yalan söylemiş olabilir ama bu, sorunu olmadığı anlamına gelmez. Ben de anlam veremediğim olaylar yaşadım ve insan, mantığına uymayan bir şey gördüğünde sağlıklı düşünemiyor. Hele ilk gördüğünde sende travma etkisi yaratmış bir olayın tekrarını yaşıyorsan kafayı yememek elde değil. Benim en büyük destekçim karımdı, şimdi senin de Aslı'ya destek olman gerekir."

"Kusura bakma ama ona istediğini vermeyeceğim."

"Bence bu kadar keskin konuşma ve bir düşün," diyerek kalktı. Ben de onu yolcu etmek için peşinden gittim. Kapıdan çıkarken aklıma takılanla, "Pınarların evi aynı apartmandayken niye dedesinin evinde yapmışlar nişanı?" diye sordum.

"Apartmandaki en büyük daire orasıymış. Niye sordun?"

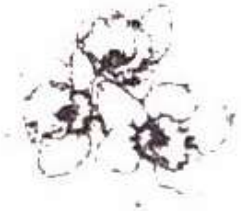
"Bu da bir çeşit oyun olabileceği için her mantığıma uymayan detayı sorguluyorum."

"Sorgula, düşün, taşın ve biraz olsun doğruluk payı olduğunu düşünürsen karını görmeye git."

"Söz veremem ama hatrına düşüneceğim bunu."

"Aferin, hadi bakalım iyi günler."

"İyi günler."

Emre Abi bana bir sürü karışık duygu ve sorularla dolu bir bilmece bırakıp gitmişti. Vicdanım ne zaman konuşacak olsa beynim olaya müdahale edip onu susturuyordu. Annemle babam da Aslı'nın hastaneye kaldırıldığını öğrenince, onlar da baskı yapmaya başladılar. Hatta annem, en sevdiği kekten yapıp Aslı'yı ziyarete bile gitmişti. Döndüğünde artık küslüğümüzün nedeninin kıskançlık olmadığını biliyordu.

Bana hak verse de Aslı'nın gerçekten hasta olduğu konusunda diretiyordu ve ziyarete gitmem için ısrara devam ediyordu. Finalleri bahane edip hepsine kulak tıkadım.

Finallerin son günü, kütüphanede, bir masada tek başına oturan Simay'ı görünce birden donakaldım. Kendisine dik dik bakıldığını fark edip kafasını kaldırınca göz göze geldik ve yüzünde kırgınlık ya da düşmanlık benzeri bir ifade olmadığını fark edince karşısına oturdum.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Çok da iyi bir durumda olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Biliyorum olanları."

"Kim anlattı?"

"Aslı."

"Görüşüyorsunuz demek?"

"Evet, senin aksine ben defalarca onu ziyarete gittim."

"Simay, herkes gibi sen de başlama lütfen."

"Bu kadar mı düşman oldun Aslı'ya? Ne yaptıysa seni sevdiği için yapmış. Keşke benim de uğruna her şeyi yapabilecek kadar çok sevebileceğim biri olsaydı. İnan, o zaman ben de o adama sahip olabilmek için elimden geleni yapardım."

"Hapse giriyordum neredeyse. Aslı, beni cidden sevse buna göz yumar mıydı sence?"

"Bilemeyiz çünkü hapse hiç girmedin, hemen kabul ettin evlenmeyi ve o da şikâyetini geri geçti."

"Bence Pınar'dan vazgeçmeyip evlenmeyi reddetseydim, Aslı hapiste çürümeme göz yumardı. Onun hastalıklı beynine göre, onun olamayacaksam ölmemde bile sakınca yok."

"Kadir, yuh! Abartma, kızcağız seni canından çok seviyor."

"Simay bu konuyu kapatsak, nasıl olur? Ben senin yanına senden özür dilemek için geldim sadece. Aslı'dan bahsedip tadını kaçırmak istemiyorum."

"Bence diğer mevzu daha da tatsız. Konuşmaya bile lüzum yok."

"Hayır, lütfen dinle beni. Ben gerçekten çok çok özür dilerim. Kıskançlıktan çok çirkin bir tavır sergiledim. Kalbini kırdığım için beni affet."

"Samimi misin bu dediklerinde?"

"Elbette."

"Yani ciddi ciddi af diliyorsun? Öyleyse seni bir şartla affederim; Aslı'yı bir kez olsun ziyarete gideceksin."

"Simay–"

"Hiç boşa nefesini tüketme. Ya dediğimi yaparsın ya da bana fingirdek dediğin için seni affetmem ölene kadar."

Söylediğim çirkin sözü hatırlatınca bir kez daha utanıp mahcup oldum. Simay şart şurt koşmadan, benimle hiç konuşmayabilirdi de ama o, hâlâ beni ve Aslı'yı düşüyordu. Sırf onun hatrı ve özrümde samimi olduğumu ispat etmek için, "Tamam, finaller bitince gideceğim onu görmeye," dedim. "Peki, ben affedildim mi?"

"Aferin. Affettim gitti, zaten çok duyduğum için benzeri sıfatları, çok da takmadım açıkçası."

"Hiçbirini hak etmiyorsun denilenlerin. Benim gibi dallamalardan herhangi birinin sana hakaret etmesine müsaade etme asla."

"Okulda son senem bu yıl ve mezun olabilmek için yırtınıyorum resmen. O yüzden şu sıralar, not istemek için güler yüz gösterip kur yaptığım inekleri saymazsak kimseyle kısa ya da

uzun vadeli bir ilişkim yok. Gece hayatıma bile ara verdim o derece. Niye bu kadar uğraşıyorum, biliyor musun?"

"Niye?"

"Bu ülkedeki tüm dallamalardan çok sıkıldım ve bunu anlamımı sen sağladın. Eğer o gün o sözleri demeseydin, aynı tas aynı hamam devam edebilirdim. Fakat o gün anladım ki benim hayatta bulunmak istediğim yer burası değil. Daha mutlu olabileceğim daha iyi bir yerde yaşamak istiyorum."

"Bir yere mi gideceksin?"

"İstiyorum gitmeyi ama öncelikle diplomamı almalıyım."

"Nereye gideceksin peki?"

"Londra'ya."

"Londra mı? Diplomanı alınca hemen oraya gidip iş bulabilmenin sandığın kadar kolay olduğunu sanmıyorum."

"Aslında bağlantılarım var ve iş tecrübem de tabii."

"Dil bilmek gerekmez mi?"

"Bilmediğimi kim söyledi. Tek derdi ruju gibi duran bir kız olduğumun farkındayım ama işin aslı, ben hep kendi paramı kendim kazanmak zorundayım. İngilizcem iyidir ve üniversitenin ilk yıllarından bu yana, her yaz memleketim Nevşehir'de sezonluk olarak otellerde çalışıyorum. İlk yıllar basit işlerdi ama sonraları misafir ilişkileri departmanına kadar yükseldim. Son çalıştığım otel vasıtasıyla bir turizm şirketiyle bağlantım da oldu. Mezun olunca beni Londra'daki acentede, Kapadokya tatili satmam için işe almak istiyorlar."

"Vay be! Peki İngilizceyi nasıl öğrendin?"

"Babam bizi terk edince kız kardeşimle, çok küçük yaştan itibaren annemin yanında çalışmaya başladık. Annemle birlikte Kapadokya'da çok meşhur olan alçıdan hediyelik eşyalar yapar ve yer tezgâhlarında, onları turistlere satardık. Annem hâlâ

aynı işi yapar hatta. Turistlerle pazarlık edip konuşabilmek önemli olduğu için dil önemli tabii. Daha çok kendi çabamla, biraz da bir lise hocamın yardımıyla öğrenmeye başladım. Tonla turistin geldiği bir ortamda pratik yapmak çok basit. Annem bile biraz İngilizce bilir. Çok da zor olmadı anlayacağın."

"Biliyor musun, birini dışarıdan bakarak yargıladığım için kendimi tam bir öküz gibi hissediyorum."

Her zamanki o şuh kahkahasını atıp, "Üzülme," dedi. "Ahırda gibiyim zaten, her yanım öküz dolu. Hatta tanıdığım onca insan arasından bana insan gibi davranan tek kişi Aslı'ydı. Ne dersen de, Aslı'nın iyi bir insan olduğu gerçeğini değiştiremezsin."

"Kapatmıştık bu konuyu hani."

"Söz verdin, onu görmeye gideceksin!"

"Tamam, sözüm söz. Bu dönem bir bitsin, şu sınavlardan bir kurtulayım."

"Sınav demişken ben kalkıyorum, yirmi dakika kaldı bir sonraki sınavıma."

"Başarılar dilerim."

"Ben de sana mühendisçiğim!"

Kitaplarını toplayıp masadan kalktı ve eliyle bana bir öpücük atıp gitti. Simay'a söz verdiğim için Aslı'yı görmem gerekiyordu. Ama şimdi bunu kafayı takamazdım, öncelikle finaller vardı. Hatta Aslı konusunu düşünmeyi ertelemek için harika bir fırsattı final haftası. Ziyarete gittiğimde olacakları düşünmemek için bir haftam vardı.

Sınavların zorluğu yüzünden olsa gerek beklediğimden hızlı geçip gitti bir haftam. Bir dersten kaldım ve bütünlemeye

girmem gerekti. Bu yüzden Aslı'nın yanına gitmemek için bir hafta daha mazeretim oldu. Kaldığım derse çalışıp bütünleme sınavına girmem gerekiyordu ne de olsa. Beni arayıp hâlâ ziyarete gitmediğim için kızan Simay'ı bile ikna eden bir sebepti.

Yine de ne kadar ertelersem erteleyeyim, kaldığım dersi de verince eninde sonunda kendimi hastane yolunda buldum. Kafam çok karışıktı ve hastane koridorunda ziyaret saatinin gelmesini beklerken Aslı'ya duyduğum öfke artıyordu. Nasıl bir hırs ve inattı bu böyle? Sırf bana kendini acındırıp geri dönebilmek için haftalardır bu korkunç yerde kapalı kalıyordu. Kimse göremese de ben, onun numara yaptığını görebiliyordum. Biraz olsun gururlu davranıp istenmediğini olgunca kabul etse, ikimiz için de hayat daha kolay olurdu.

Demir kapı açılıp ziyaretçiler içeri alınmaya başlandığında görevliye, "Aslı Göktürk, kaç numaralı odada?" diye sordum.

"Aslı Göktürk diye bir hastamız yok."

Hâlâ evliydik ve bu detayı unutmuştum. Belki de onunla olan her türlü ilişkimi kafamda sonlandırdığımın göstergesiydi bu. Yanlışımı düzeltip, "Aslı Kuzey, diyecektim," dedim.

Sonunda odasını öğrenip kapısını tıkladığımda yüzleşmeye hazır olmadığım ihanetler silsilesi üstüme çöktü adeta. İçeri girdiğimde, ilk dikkatimi çeken odanın tek kişilik oluşuydu. Sözde asla yalnız uyuyamıyordu! Yatakta oturan Aslı, beni gördüğünde gözlerine yaşlar doldu ve o timsah gözyaşları beni daha çok kızdırdı.

"Hoş geldin," diyerek yataktan kalkıp pijamasının koluna gözyaşlarını sildi. Karşılıklı öylece dikilirken benden cevap gelmeyeceğini anlayıp eliyle yatağı işaret ederek, "Otursana," dedi.

Yatağın bir ucuna o, diğer ucuna da ben ilişince derin bir sessizlik oldu önce. Ellerine bakıp kafasını hiç kaldırmadan,

"Bana çok kızgınsın, biliyorum," dedi. "Haklısın da... Ne söylesem boş olacak çünkü seni Pınar'dan ayırdığım için–"

Olayı başka yere çekmeye çalışmasını engellemek için sözünü kesip, "Pınar'la alakası yok," dedim. "Bunu sen de biliyorsun. Şimdi bana mağdur edebiyatı yapma hiç. Ben, eski Kadir değilim o yüzden artık Pınar, birlikteyken mutlu olacağım kişi değil. Onunla biten ilişkim zerre umurumda değil. Derdim ne biliyor musun? Seninle mutluydum ben ve öğrendim ki hepsi yalanmış!"

"Nerden öğrendin?"

"Ne önemi var?"

"Günlüklerimi okudun değil mi?" dedi alınmış bir şekilde.

"Hiç zeytinyağı gibi üste çıkma! Birinin günlüğünü okumakla ona tuzak kurmak arasında dağ gibi fark var."

"Hepsini okudun mu peki?"

"Hemen hemen."

"O zaman niye yaptığımı da biliyorsundur."

"Hasta ruhlu manyağın teki olduğun için, niçin olacak başka!"

Sözlerime alınmadı ya da alındıysa da belli etmedi. "Pınar'ın son yaptığını hazmedemedim ve çok büyük tepki verdim. Biraz da Zafer'in aklına uyduğum için tabii... Ama biliyorum bunların hiçbiri mazeret olamaz."

"Sorun ne Pınar ne de Zafer. Sorun, sadece senin hastalıklı kafanın içinde! Beni saplantı haline getirmişsin ve elde edebilmek için her yolu deneyen bir manyaksın. Kardeşini kaybettiğin travmatik bir olay yaşamışsın, hayatındaki tek nokta bu. Yoksa bir buçuk yıl önce kaçırıldığını iddia ederken ya da şimdi, 'Bahçede bir şey gördüm,' derken, tek amacın beni elde edebilmek. Bir kez işe yaradı ama ikinci kez oltaya gelmem! Sen, bu tımarhanede tam layığını bulmuşsun! Sana burada

ömür boyu keyifli çürümeler dilerim! Buraya da sadece bunları söylemeye geldim. Öcü gördüm çok korktum Kadir, demen beni zerre ilgilendirmiyor."

"Gerçekten gördüm! Bahçedeydi, camdan içeriyi izliyordu."

"Yeter artık gerçekten sıktın!"

Kalkıp gitmeye kalkınca elimi tutup, "İnanmayacaksın ama doğruyu söylüyorum. Zafer'le sana tuzak kurduğumuzda, beni kaçıranı görmediğimi söylemek için deliliğe vurup yalan söyledim, haklısın. Ama bu kez yalan değil! Öyle ki sen, beni affetsen de buradan çıkamam."

"Eminim öyledir! Bir yıl sonra da altı numaralı günlüğünün şifresi, 'yine nasıl kandırdım kerizi' olur artık."

"Şifreleri kendin mi buldun? Bir programla çözmedin, öyle mi?"

"Öyle ya da böyle, çok mu önemli?"

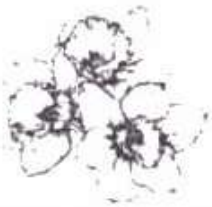
"Önemli. Madem okudun, yarım bırakma. Tüm hikâyeyi bil. Şifresini bulamadığın varsa–"

"İlgilenmiyorum! Artık böcek kadar değerin yok gözümde!"

Elimi hızla çektim, arkamı dönmüş giderken arkamdan seslendi. "Gülü önemli kılan onun için harcadığın zamandır. Vazgeçtiğin toprak senindir. Pofuduğum. Dişe diş. Narkissos. Şifreler sırasıyla bunlar, içinde okumadığın varsa onları da oku. Lütfen... Bilgisayarı sana bırakmıştım zaten, yeni bir şey eklemem imkânsız. Bana kızmanı anlıyorum ama her şeyi sırf ruh hastasıyım diye yapmadığımı bil. Kim olsa benim yerimde intikam isterdi."

Cevap verip uzatmak yerine çekip gittim hastaneden. Aslı'yı görmek bana hiç ama hiç yaramamıştı. Hem öfkem daha çok artmış hem de onu özlediğimi fark edip kendime de kızmaya başladım. Aptaldım ben! Tabii beni enayi yerine koyup parmağında oynatırdı. Ne de olsa masum kedi gibi yaşlı gözlerle bana baktığında hemen merhamet duygum kabaracaktı. As-

lında dürüst olsa onu affedebilirdim. Fakat hâlâ pişkince aynı yalana devam etmesi aramızda güvenilir bir ilişkinin mümkün olmadığının ispatıydı. Bir yanım Aslı'yla tüm bağları koparıp atmak isterken diğer yanım ona daha çok bağlanıp eve dönmesini istiyordu. Öyle yaman bir ikilemdi ki bu, kesin kararlı olduğum boşanma konusunu bir süreliğine rafa kaldırdım.

Uzun bir süre kafamı toplamak ve objektif olarak olaylara bakabilmek için günlüklerden hâlâ okumadığım olan dördüncüsüne bakmadım. Zaten dönem başlayınca dersler vizeler derken sonunda gelip çatan bahar dönemi finalleri ile ilk yılı zayıfsız tamamlama telaşı sardı beni. Aslı, asla aklımdan tamamen çıkmış değildi ama içimde bir yerde onu bir türlü affedemiyordum. Ta ki dördüncü günlüğü de okuyana dek...

Final haftası, hocanın derste yaptığı bir sunumu tekrar okumak için bilgisayarı açtığımda ekranda her zamanki gibi düğünümüzden bir fotoğraf karşıladı beni. Bu fotoğrafı görmeye daha doğrusu görmezden gelmeye alışıktım. Fakat kör talih yine bana oyun oynadı ve flaş belleği bilgisayara taktığım an, ana ekranda donup kaldı alet. Sinirle olabilecek her yolu deneyip vazgeçtikten sonra klavye ve fareyle uğraşmayı bıraktım. Bataryayı çıkarmak son çareydi ve bir o yol kalmıştı artık.

Tekrar bilgisayara yaklaştığımda resimdeki Aslı'nın gözleri dikkatimi çekti. Ben fotoğrafçının objektifine bakarken Aslı bana bakmıştı ve gözlerinde öyle güzel bir parıltı vardı ki her şey ama her şey hatta tüm hayatı bile yalan olsa bana duyduğu sevgi gerçekti. Beni bu kadar severken nasıl olmuştu da gözünü intikam bürüyüp böylesine çirkin oyunlara kalkışmıştı, ilk kez gerçekten merak ettim? Önceden sebepten çok yaptıkları

umurumdaydı, birden sebebi öğrenmek için yanıp tutuşur olmuştum.

Bataryayı çıkarıp bilgisayara geri taktım ve bu kez sorunsuz açıldı. Elim direkt günlüklere gitse de yarın gireceğim son finalden evvel kafamı bulandırmamak için vazgeçtim. Yarın finallerim bitince rahat rahat okuyup bir karar verebilirdim Aslı hakkında. Çünkü bana kalırsa yaklaşık altı aydır hastanede yatan Aslı, esasında kendini cezalandırmak için orada kalıyordu. Beni geri kazanmak için yattığı hastane odasına, amacına ulaşamayınca kendini hapsetmişti resmen. Ve bu kadar cezanın onun için yeterli olduğunu düşünüyordum artık. Üst kattaki evimize girmeye bir türlü cesaret edemeyişimde bu yüzdendi ya...

Son finalden çıktığımızda sınıf arkadaşlarım, hayli gürültülü şekilde eğlenmek için nereye gideceklerini tartışıyorlardı. Bir kısmı ise sınava bavullarıyla gelmiş, şimdi onları çeke çeke kampüse çok yakın olan otogara yollanmıştı. Final sonrası, şehir dışından gelenler için memleketlerine dönüş bileti bulmak en zor şeydi. Hızlı davranıp biletini erken alanlar akıllılık etmiş oluyorlardı. Eğlenmeyi düşünen grubu es geçip güzel havada otobüse binmek yerine, sınıftan bir kız arkadaşımın bavuluna yardım ederek yürümeye başladım. Otogara gelince, "Hayırlı yolculuklar," dileyip gitmek için yeltenince, "Çok teşekkürler. Bavula yardım ettiğin için ayrıca sağ ol," diyerek önüme atladı. Bu fazla heyecanlı teşekkürüne, "Önemli değil," deyip yine gitmek için adım atınca, "Ya sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

İlanı aşk etmemesi için içimden dua edip, "Tabii," dedim.

"Karınla ayrıldınız mı?"

"Anlamadım?"

Soruyu öyle damdan düşer gibi ve öyle büyük bir cüretle sormuştu ki apışıp kaldım.

"Çok densizce oldu farkındayım ama..."

"Aynen!"

"Ama kafamız çok karıştı, lütfen söyle; ayrıldınız mı ayrılmadınız mı?"

"Mız derken?"

"Sınıftaki küçük kız grubu ve diğer mühendisliklerden birkaç kız daha."

"Özel hayatım kimseyi ilgilendirmez."

"Tabii ki aslında haklısın ama aramızda iddiaya bile girdik. Geçen dönemin başında hep karının yanındaydın ama sonraları o yok oldu sanki. Kızların çoğu ayrıldığınızı düşünüyor hatta umuyor ama ben ayrılmadığınıza iki yüz lira yatırdım. Çünkü alyansını hiç çıkarmadın. Haklıyım değil mi?"

Konuşmasının başında, üzerime bahis oynanmasına kızmışken son cümlesi ile gözüm elimdeki alyansa kaydı ve ağzım, beynimin onayını beklemeden, "Haklısın," deyiverdi.

Kız nerdeyse sevinçten zıplayarak, "Biliyordum!" dedikten sonra iyice arsızlaşıp, "Aslı'yla ayrılmadık, sağlık problemleri olduğu için okula devam edemiyor," dediğim bir videoyu ispat olarak çektikten sonra bin kez daha teşekkür edip sonunda beni azat etti.

Çarşıya doğru yürürken gözüm hep alyansımdaydı. Asla çıkarmayı düşünmemiştim. Kendime bunun bir alışkanlık olduğuna dair yalan söylemek istesem de bal gibi biliyordum işin iç yüzünü. Ben aylardır Aslı'yı affetmek için bir sebep arıyordum. Eve gider gitmez de odama çekilip o bahaneyi bulmak için bilgisayarı açtım. Dördüncü günlüğün şifresi olan "dişe diş" şifresini yazıp okumaya başladım.

"Berke'nin ölümüyle hayattaki diğer her şey anlamsız geldiği için Kadir'i hayatımdan çıkarıp atmıştım. Yaklaşık üç yıldır Pınar'la çıkıyor olmasını kuzu kuzu kabul etmiştim. En nihayetinde ben, Kadir'e tüm duygularımı en içten şekilde yazdığım bir mektup bırakmıştım ama o, Pınar'ı seçmişti, demiştim.

Bugün, mektubumu zarfı dahi açılmamış şekilde bir Pınar'a ait bir kitabın içinde bulana dek! Pınar, babasından korkusuna askerden yeni dönen Kadir'le bir türlü buluşamamış olmaktan yakınıp dururken bir yandan da kitaplarını istiflediği bir dolabı temizliyordu.

'Babam, turşumu kuracak herhalde! Çok şanslısın, amcam gibi bir baban olduğu için. İkisi sözde kardeşler ama aralarında dağlar var! Adam, tüm yaz eve hapsetti beni resmen. Annemle ya da yengemle olursa sadece dışarı çıkabiliyorum.'

İma ettiği şey; 'Babamdan ikimiz dışarı çıkıyormuşuz gibi izin alsan da ben de Kadir'le buluşsam,' demekti. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, Kadir'i hatırlayınca içimde bir sızı oluyordu. Lafı değiştirmek için odanın ortasına istiflediği kitapları gösterip, 'Bunları ne yapacaksın?' diye sordum.

'Atacağım, boşa yer kaplıyorlar.'

'Ama içlerinde felsefe kitaplarıyla klasik romanlar da var.'

'En iç bayıltıcı olanlar da onlar ya zaten. Hepsini lisede zorla aldırtmıştı hocalar. Hele bir kadın vardı ya Sevim diye, Türk Dili hocası hani. Biz, sayısal sınıfta olmamıza rağmen sınavda bu romanlardan sorumlu tutardı bizi.'

'Ama hepsi çok güzel kitaplar. Romanların çoğu bende zaten var ama felsefi içerikli bu kitapların hiçbiri yok.'

'İstediğini al, senin olsun. Benim işime yarayan yok içlerinde.'

'Teşekkürler. Bence diğerlerini de çöpe atma yani kitap çöpe atılmaz.'

'Ne yapayım Aslı peki? Dolapta ders kitaplarıma yer kalmadı. Diş doktoru olacağım ben, o kitapların teki bile alanımla ilgili değil.'

'Kütüphaneye bağışlayalım.'

'Hiç uğraşamam ama sen çok istiyorsan al ne yapacaksan yap.'

'Tamam, olur. Zaten sen dışarı çıkamıyorsun, benim götürmem daha kolay olur,' deyip lafı yapıştırdıktan sonra kitapların hepsini aşağı kata, bizim eve taşıdım. Odamın ortasına yığıp birer birer inceleyerek tasnif ettiğim kitapları ayırmaya başladım. Kitaplardan birinin sayfalarını çevirip incelerken kucağıma bir zarf düştü.

Görür görmez zarfı tanısam da emin olamayıp yakından baktım hayretle. Bu, yıllar önce Kadir'in askıdaki ceketinin cebine gizlice koyduğum mektuptu. Hiç açılmamıştı bile. Üzerinde açıkça 'Kadir Kuzey' yazan bir zarfı niye açmadan Pınar'a versin? Bir anda yaşadığım aydınlanmayla intikam tüm benliğim oldu.

Pınar, zarfı Kadir'den önce bulup okumadan almıştı. Madem asla Kadir bana bakmazdı, niye duygularımı öğrenmesinden bu kadar korkmuş ve böyle bir hainlik yapmıştı? Eskiden olsa koşa koşa zarf elimde Pınar'a gider, hesap sorardım ama artık –herkes deli kız dese de– akıllanmıştım.

Öncelikle sakinleşip sağlıklı düşünebilmek için yatağa oturdum ve bir cesaretle yerine hiç ulaşamamış olan mektubumu açtım. Derin bir nefes alıp kısa ama öz olan ilanı aşkımı okumaya başladım. Aynen şunları yazmışım;

Merhaba,

Öncelikle kim bu çağda bana mektup yazan diyebilirsin. Açıklayayım, ben kim miyim?

Ben, umarsızca beni görmen için önünde çırpınan o kelebeğim...

Ben, baktığın her yerde duran ama asla görmediğin kişiyim...

Ben, sana umarsızca âşık olup sonunda beni fark etmeyeceğini kabullenen zavallıyım...

(Bu zavallı kelebek, bir karar aldı ve sen umursamayacak olsan da sana olan duygularını çağlayan misali satırlarla akıtmak istedi. Pınar'la tanıştığın günü, eminim hatırlıyorsundur. İşte o gün, kuzenim Pınar'a ilk kez bir meramımı söyleyip sana olan tek taraflı tutkunluğumdan bahsetmiştim. Adını dahi bilmediğimi söylediğimde seninle tanışmak için yanına gitti. Sonrasında beni, gözün ondan başkasını görmediği için olsa gerek, beni asla fark etmedin.

Bu mektubun tek amacı sana varlığımı bildirmek çünkü yıllar sonra benden haberin olsa ne olurdu, diye düşünmek istemiyorum. Okuduğum hiçbir kitabı yarım bırakmamışken kendi hayatımın ilk aşk hikâyesini nasıl yarım bırakabilirim? Kadir, seni gece duamda her umudumda taşıyacak kadar çok seviyorum.

Bir karşılık beklemiyorum üstelik. Sevmek için sevilmeye lüzum yokmuş, bunu öğrettin bana. Arada ağır gelse

de karşılıksız sevmek... Her daim güzeldi sana uzaktan da olsa bakabilmek. Sen mezun olmadan haberin olsun istedim. Pek çok kızın gönlünü çaldın bu okulda ama benimkini kor ateşler gibi yaktın.

Yolun açık olsun, hayatta en güzel mutluluklar seni bulsun...

Not: Olur da sen de bir gün beni bulmak istersen, adım Aslı. Telefon numaram da aşağıda yazıyor.)

Bu mektubun Kadir'e ulaşmasını engelleyerek benim minicik umut ışığımı bile çalmıştı Pınar. Büyük ihtimal okusa da benimle ilgilenmeyecekti ama zaten yazarken amacım, bir karşılık görmek değil, yarım bırakmamaktı kendi hikâyemi. Bunu bile çekemeyip elimden almıştı.

Bir de okuyup umursamadığını hatta yırtıp attığını zannederek tüm umutlarımı kaybetmiştim. Çünkü Pınar, mektubu Kadir'in cebine koyduktan bir gün sonra şöyle demişti; 'Dün Kadir, cebinde bir mektup buldu. Zarftan çıkarıp aptal bir aşk mektubu diyerek yırtıp attı.'

O zaman öyle büyük pişmanlık duymuştum ki eğer sadece bir hafta sonra kardeşimi kaybetmeseydim, bu sözlere matem tutabilirdim. Ama insan gerçek acılar yaşayınca yalancı mutsuzluklar önemini yitiriyor.

Şimdi kardeşimin acısı dinmese de alıştığım bir gerçekti. Ben de daha olgun ve güçlüyüm artık. İntikam almak için ne gerekiyorsa yapacağım ve ilk işim de müttefik kazanıp sayısal üstünlük sağlamak olacak. Hiç beklemeden Zafer'i arayıp yarın çarşıda buluşmak üzere onunla sözleştim. Bundan sonrası dişe diş, kana kan!

Kitapların fazlasını kütüphaneye götürmeyi bahane edip Pınar'ın peşime takılmasını engelleyerek evden çıktım. Babası, öyle bir ablukaya almıştı ki onu, kapıdan çıkan sineğe bile, 'Ben de seninle geleyim mi?' diyordu. Kitap taşıyacağımızı söylediğimde, otobüse elinde büyük naylon poşetlerle binerse havasının bozulacağını söyleyip vazgeçti. Böylece onu atlatmış oldum.

Kitapları teslim ettikten sonra sahilde bir kafede oturmuş beni bekleyen Zafer'in yanına gittim. Selam sabah ve ne içeceğimiz sorusunu geçtikten sonra pat diye konuya girdim.

'Hâlâ Pınar'la beraber olmak istiyor musun?'

'Ne demek bu?'

'Çok açık bir soru Zafer ama senin gönlün Pınar'dan geçmiş sanırım.'

'HAYIR! Asla değil ama bunun arkasından ne gelecek anlamadım.'

'Yıllar evvel çok demiştin bana, ikisini ayırmak için bir olalım diye ama aptallığımdan seni hiç dinlemedim. Şimdi geç de olsa müttefik olmak istiyorum.'

'Geç olsun da güç olmasın demişler. Aklında bir plan var mı?'

'Henüz yok ama kafa kafaya verirsek buluruz bence.'

'Pınar, Kadir'i sadece ona ihanet ederse terk eder. O yüzden Kadir'in birisiyle yakalanmasını sağlamalıyız.'

'Olmaz başka bir kız! Ben, Pınar'dan ayırmaya çalışırken başkasının kollarına atamam Kadir'i.'

'Tamam, sakin ol. Sen ol o zaman o kız.'

'Yıllardır beni fark bile etmedi. Hele şimdi adım deli kıza çıkmışken tövbe dönüp bakmaz. Pınar'ın kafasıyla

benimkini değiştirsek çok küçük bir ihtimal ilgisini çekebilirim.'

'Bak bu işe yarar bence de.'

'Zafer, dalga geçmek için çağırmadım seni.'

'Ben ciddiyim. Kafalarınızı değiştirmeye lüzum yok, seni Pınar sanmasını sağlasak yeter.'

'Nasıl olacak o iş?'

'Karanlık bir yerde Pınar'ın ağzıyla yazılmış mesajdan Kadir'e randevu vereceğiz. Zaten askerden döndüğünden beri Pınar diyor, başka şey demiyor.'

'Pınar da Kadir'le buluşabilmek için evden tek başına çıkabilmenin kırk türlü yolunu arıyor.'

'Ne güzel işte. Pınar'ın telefonunu bir şekilde ele geçirip Kadir'e yazarsan bu iş tamam.'

'Yok ya? Pınar da salaktı ya kendi yazmadığı mesajı Kadir'in telefonunda görünce benim yaptığımı anlamayacak! Bu iş, Pınar'a ait telefonla olursa olmaz. Pınar, Kadir'e inanmamalı.'

'Ona bakarsan Kadir, nereden yazarsak yazalım Pınar'ı aradığında gerçek ortaya çıkar.'

'Buldum! İkisinin arasındaki irtibatı kopartacağız. Ve yeni ama sahte bir numarayla Kadir'le konuşacağız. Sen Kadir'in telefonundan Pınar'ın tüm sosyal medya hesaplarını ve numarasını engelle. Pınar, Kadir onu durduk yere engellerse zaten çok sinirlenecektir. Çok gururludur, burnu yere düşse almaz. Kadir'in onu engellediğini görse asla sebebini sormaz, hemen trip atmaya başlar.'

'Burası tamam ama buluştuğunuzda Pınar'ın sizi görmesini de sağlamak zorundayız.'

'Beni mağdur gibi de göstermeliyiz ki kimse bizden şüphelenmesin. Biz, Pınar'ın ayrılmasını sağlasak bile ben Kadir'in ilgisini nasıl çekeceğim? Pınar'la sen yakınsınız, Kadir gidince onu teselli ederken aklına girmen kolay olur. Ben ne yapacağım.'

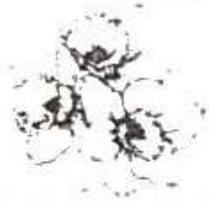
'Bir şeyler aklıma geliyor ama kabul edersen...'

'Anlat, dinliyorum.'

'Kadir sana tecavüz etmeye kalksa ve polis gelip seni kurtarsa, sonra sen de Kadir'den şikâyetçi olsan. Hatta desen ki sadece evlenirsek şikâyetçi olmam. Nasıl olur?'

Kadir'le evlenme fikrini duyunca bende ne mantık ne de akıl kaldı tabii. Zafer anlatırken nakış işler gibi planın her bir detayını ilmek ilmek örüyorduk zihinlerimizde. Evvela mekân olarak Kadir'in işyerinin deposunu kullanma kararı aldık. Anahtarları Zafer çalacaktı. Ben de rahmetli anneannemin eski hattından Kadir'e, Pınar'mışım gibi mesaj atıp buluşmak istediğimi yazacaktım. Pınar, Filyos'ta yaşayıp vefat eden anneannemi hiç tanımazdı bile. Numara çok eskiydi zaten, annem bile hatırlayamazdı. Numara sorgulamadan arattığımda bu numaranın kayıtlı olmadığını öğrenince sıra diğer detaylara geldi. Bana sorulduğunda, kaçıranları görmediğimi hatta başıma musallat olan cinin yaptığını söyleyecektim. O cin, yıllardır hayatımı kâbusa çevirmişti, kırk yılın başında hayrıma yarayacaktı. Zafer de Kadir'i zılzurna içirecekti ki karanlıkta benim Pınar olmadığımı anlayamasın. İnandırıcı olması için beni bağlayacaktı. Zaten niktofobim yüzünden karanlıkta yeterince korkup panik olacaktım, bu da benim mağdur olduğuma polisin inanmasına yetecektir.

Küçük detayları da ayarladıktan sonra tek yapmamız gereken o günün gelmesini beklemekti. İki gün sonra Kadir ve Pınar'ın birlikte olmaları imkânsız olacaktı. Çünkü benimle yakalandıktan sonra amcam, Kadir'le evlenmesine asla izin vermezdi. İkisini ayırdıktan sonra herkes kendi başının çaresine bakacaktı. Ne de olsa ayrılmalarını sağlamak bize âşık olmalarını sağlamazdı. Yine de yıllar önce kaybettiğim umudumu geri kazanmıştım.

Planımız tıkır tıkır işledi demeyi çok isterdim ama neredeyse yüzümüzde patlıyordu. Öncelikle Zafer, beni bağlayıp gittikten sonra gerçekten çok korkmuştum. Ne Kadir ne de başka şey umurumda değildi. Tek istediğim ışığın açılıp birinin beni çözmesiydi. Kadir, yanıma geldiğinde çırpınarak ona bunu anlatmaya çalıştım ama ağzım bağlı olduğu için anlamadı beni. Dahası elleri vücudumda dolaşmaya başladığı an, neye uğradığımı şaşırdım. Ben, Kadir yanıma gelir gelmez polis gelecek diye düşünmüştüm hep. Ama öyle olmadı, gerçekten bana tecavüz etmesine ramak kalmışken polis geldi. Zaten çok da sağlam olmayan sinirlerim o gece hepten harap oldu.

İşin en ama en kötü tarafı, Zafer'in Kadir'e verdiği haptı. Kadir'in o gece boyunca kafası yerinde değildi ve planın ikinci kısmını uygulamaya geçirmezsek bizim yüzümüzden hapse girecekti. Babam bir türlü ikna olmuyordu evlilik için.

Zafer'i arayıp durumu anlattığımda açıkça hiç umursamadığını söyledi. Ben de gereken cevabı verdim. 'Eğer Kadir'in hapse girmemesi için başka bir yol bulmazsan,

her şeyi polise olduğu gibi anlatırım! Benim aklı melekelerim zaten yerinde değil yani herkes öyle diyor. Eminim tüm suç senin üstüne kalır!"

'Aslı, ne yapayım istiyorsun?'

'Onu da sen düşün.'

'En fazla olayın duyulmasını sağlayabilirim. Biraz abartıp tecavüze uğradığını yayarız, sen de babanı ikna etmek için bunu öne sürebilirsin.'

'Tamam, öyle yap o zaman. Bu arada hap niye verdin Kadir'e? Planımızda yoktu öyle bir şey!'

'Doğaçlama yapmak istedim.'

'Zafer, şansını zorlama yoksa sen Kadir'in ipini çekmeden ben seninkini çekerim!'

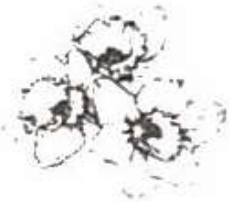
'Tamam be Allah'ın delisi!'

Birkaç yıl önceki terapi grubundan tanıdığım Emre Abi aracılığıyla ve ilçenin çenesi düşük halkının da yardımıyla babam ikna oldu. Ama ben, hiç iyi hissetmiyordum kendimi. Kadir'i hapisten kurtarmıştım ama kendimi, içine düştüğüm cehennem hapsinden kurtaramıyordum bir türlü. Suçluluk tüm benliğimi yakıp yıkıyordu.

Doktor Selçuk Bey, bu hallerimi kaçırılmama yorup beni tekrar hastaneye yatırdı. Sebebi yanlış bilse de neticeleri doğru olarak görüyordu doktorum. Ben tedavi edilmesi gereken takıntılı biriydim. Kendi hayallerimi bir avuç intikam uğruna yakıp kül etmiştim.

Kadir'le kurduğum romantik hayallerdekinin tersine , suçluluk ve korkunun beni esir aldığı bir havada, belediyenin nikâh salonunda evlenmiştik. Gözyaşlarıma bir türlü engel olamıyordum. Beni ilk kez gerçekten görmüştü ve bakışlarında, görmeyi en son dilediği şeye

bakıyormuş gibi bir anlam yüklüydü. Evet deyip imza atmadan önce haykırarak gerçeği itiraf etmek istedim ama o cesareti bulamadım derinlerde. Neyse ki hastaneye yatacaktım ve Kadir'in hayatını daha fazla berbat edemeyecektim.

Hastanede geçen her günümde hem biraz daha iyi oluyor hem de için için kendimi kemirip duruyordum. Zafer, Pınar'la henüz çıkmıyor olsa da ona yakın olmanın yolunu bulmuştu. Oysa ben, Selçuk Bey tatilde olduğu için yerine bakan ve işini sadece para için yapan bir kadınla uğraşıyordum. Anne ve babamın, eve dönme isteğimi reddetmeleri üzerine kesin kararımı aldım. Kadir'in yanına taşınacaktım. Hem böylece o kadar uğraşım belki bir işe yarardı ve sonunda beni affetmesini bile sağlayabilirdim. Hayatımın yeni perdesini aralarken bilinmezlikler beni bekliyordu. Anne ve babamın kutlamaya dahi tenezzül etmedikleri yeni yaşımda, yeni bir hayata merhaba diyebilirdim umarım...

Günlük sona erdiğinde en büyük öfkem Zafer'eydi. Adi komplocu! Hapiste kalmamı istemişti. Aslı'ya olan kızgınlığımsa büyük ölçüde dinmişti çünkü bu günlükle, yüzüme edemediği itirafını dile getirmiş oluyordu. Keşke Aslı, şimdi de doğruyu söyleyip, bir şey görmediğini ve ilgimi çekebilmek için yaptığını itiraf etseydi. O zaman onu gerçekten gönül rahatlığıyla affedebilirdim. Ama Zafer'i değil affetmek, öldürmek istiyordum!

Beni aileme karşı en çok küçük düşüren o hap olmuştu ve tek sorumlusu Zafer'di. Kanımda öfke kaynayıp kabarırken Zafer'in ağzını burnunu kırıp, yüzünü Çarşamba pazarına çevirmek için evden bir hışımla çıktım. Evimize iki gün önce, Pınar'la ikisinin düğün davetiyeleri gelmişti. Davetiyeyi Ayşe Teyze, dünür oldukları için anneme de vermişti. Ama biliyorum ki Ayşe Teyze olmasa da Pınar, bir şekilde bana o davetiyeyi yollardı. Bana kurduğu tuzağı gerçekleştirmek için yaptıklarını öğrenince düğününden bir hafta önce Zafer'in yamuk suratını düzeltmek farz olmuştu.

Akşam vakti, hızlı hızlı Zaferlerin evine doğru yürürken kafamda ona söyleyeceklerimi toparlıyordum. Muhtemelen ailesi de duyacaktı yaptığı şerefsizliği ve o da beni düşürdüğü durumu yaşayacaktı.

Beş katlı bir binanın birinci katında oturuyordu Zaferler ve evde olup olmadıklarını anlamak için kafamı kaldırıp camlarına baktığımda, "Bismillahirrahmanirrahim!" diyerek bir adım geri sıçradım. Salonlarının ışığı yanıyordu ve camda, tam da Aslı'nın tarif ettiği gibi yüzü olmayan birisi vardı. Gözlerimi sıkıca kapayıp açtığımda camda kimse yoktu ama görmüştüm bir kez. Oradaydı ve Aslı yalan söylemiyordu.

Koşar adım apartmana girip Zaferlerin ziline bastım. Artık Zafer'in şerefsizliği benim için ikinci planda kalmıştı. Öncelik Aslı'yı korkutup kardeşinin ölümüne sebep olan manyağın Zafer olup olmadığını öğrenmekti. Kapıyı Zafer açınca destur bile istemeden ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp eve daldım. Salonda oturan anne ve babasını şaşkınca bana bakarken görünce biraz mahcup olsam da özür dileme gereği duymadan konuya girdim. "Az önce evinizde yüzü çok garip biri vardı."

Zafer, kolumdan tutup, "Defol evimizden! Nasıl böyle dalarsın içeri?" dediğinde kolumu sertçe çekip, "Sana dalmaya gelmiştim aslında buraya ama şükret ki o yüzü olmayan şeyi gördüm camda," dedim.

"Ne saçmalıyorsun sen? Yüzü olmayan şey ne demek? Körle yatan şaşı kalkarmış, sen de Aslı'yla dura dura kafayı sıyırmışsın!"

"Bu kez yemezler Zafer! Benim kafam gayet yerinde ve ne gördüğümü çok ama çok iyi biliyorum. Sendin değil mi? Maske mi taktın? Amacın ne? Aslı'dan ve kardeşinden ne istedin lan?"

Zafer'in babası ayaklanıp, "Sakın ol, Kadir," dedi. "Aslı, Zafer'in nişanında bahçede cin gördüm dediğinde Zafer zaten içerideydi. Boşa suçluyorsun Zafer'i!"

"Oğlun çok masum, öyle mi? Senin oğlun, bir buçuk yıl önce, Pınar ve beni ayırabilmek için komplo kurdu ve alkolle birlikte hap almamı sağladı. Hem de zaten ruhsal sağlığı yerinde olmayan Aslı'yı kullandı bunları yaparken."

Annesi, ellerini ağzına kapatıp bir nida çıkarırken babası, "Doğru bu?" diye sordu Zafer'e.

Zafer babasına cevap vermek yerine bana dönüp, "Çocuk musun sen? İçmeseydin hapı," dedi. "Hem o zavallı zannettiğin Aslı, ilk bana geldi. Asıl çıbanbaşı o!"

Babası Zafer'e, "Hani sen yoktun o gece Kadir'in yanında!" diye çıkıştı.

"Vardı hatta hapı bana, o verdi," dedim hemen.

Zafer, sesinin tonunu hemen düşürüp, "Baba, hapı Muzaffer getirdi, ben içmedim ayrıca," dedi.

Muzo'nun adı geçince, "Nişanında maskeyi Muzo mu taktı? Ne istiyorsunuz lan Aslı'dan?" diye bağırdım. Hâlâ benimle oyun oynuyor olması öfkemi perçinliyordu.

"Kadir, siktir git buradan!"

Aslı'yı hasta edip son yıllarını kâbus gibi geçirmesine ve kardeşinin ölümüne sebep olmuş, şimdi karşıma geçmiş bana siktir diyordu. Gözüm döndü ve ailesinin yanımızda olmasını umursamadan Zafer'e yumrukları peş peşe çakmaya başladım.

Annesi çığlık atarken babası oğlunu elimden almaya uğraşıyordu ama nafileydi. Zafer'e göre çok daha iriydim. Bunda daha geçen yıla kadar bedensel kuvvet gerektiren işçi olarak çalışmamın etkisi de büyüktü. Zafer'in yüzünün neresinden kan geldiğini anlamayacak kadar seri vuruyordum yüzüne. "SÖYLE ÇABUK! ASLI VE KARDEŞİNDEN NE İSTEDİN? SÖYLE, YOKSA BURADA ÖLDÜRECEĞİM SENİ!"

Çıkan bağırış çağırış ve curcunanın içinde Zafer'in acı dolu inlemeleri, annesinin oğlunu bırakmam için yalvarışları ve babasının küfürleri vardı. Ama geriden çok da yüksek olmayan, sakin bir ses, "Zafer değil, benim suçumdu hepsi," dedi.

Zafer'in yakasını bıraktığımda yüzü kandan gözükmüyordu ve bilincini kaybetmese de ayakta duracak mecali kalmadığı için yere yığıldı. Anne ve babası, oğullarına yardım için Zafer'in yanına koşarken arkamı döndüm. O şey tam karşımda, bir odanın kapısının önünde dikiliyordu.

Cin ya da canavar falan değildi. İnsandı. Hepimiz salonda büyük bir sessizlik içinde oturuyorduk. Zayıf, çelimsiz bir çocuktu ve sadece kafası değil vücudunda gözüken derinin tamamı hasarlıydı. Sanki balmumundan bir heykeli, biraz eritip sonra donmaya bırakmışlar ve şekilsiz, tuhaf bir biçimde donup kalmıştı cildi de.

Annesi, Zafer'in yüzünü nemli bir havluyla temizleyip şişliklerin üzerine buz torbası koyarken babası tedirgin bir şekilde bana bakıyordu. Bense karşımdaki garip kişiyi inceliyordum. "Kimsin?" diye sordum çocuğa.

"Zafer'in kuzeniyim," dedi sakince. Sonra da daha fazla soru sormama mahal vermeden anlatmaya başladı. "Çocukken Akçakoca'daki evimizin arkasında yangın çıkardım kazara. Kavak ağacı pamukları vardır ya hani, işte onlar bizim evin arkasıyla kömürlüğün arasında bulut gibi birikmişti. Bende de çocuk aklı işte, yedi yaşımdaydım zaten... Kibriti çakıp çakıp içine atıyorum. Birkaç tanesi daha düşmeden söndü ama sonunda biri pamukların üzerine düştü ve çok hızlı bir şekilde yanmaya başladı. Annem, yaz olduğu için arka odanın camını açık bırakmıştı. Odanın tülü rüzgârla dışarı doğru uçuyordu. Sonunda alevler o tüle de sıçradı ve ev yanmaya başladı. Ev yanınca, annemle babamdan korkup kendimi kömürlüğe kilitledim. Sonra yangın, ahşap kömürlüğe de sıçradı ve gri bir dumandan başka şey göremez oldum. Dumandan zehirlenip bayılmışım, herkes yangını söndürmekle uğraşsa da kimsenin aklına benim yokluğum gelmemiş. Zafer dışında... O yaz, bizde misafirdi Zafer. Benden sadece üç yaş büyük olduğu için hep ikimiz oynardık. Kardeşim de yok zaten, en yakınım o. Annemlere beni sormuş hemen. O zaman tamamen yanıp ölmeden beni kömürlükten çıkarmışlar.

Tabii hiçbir şey benim için eskisi gibi olmadı. Nerdeyse bir yıl hastanede yattım. Ciğerlerim büyük hasar almıştı ve hâlâ solunum sıkıntısı yaşıyorum. Cildimin büyük kısmının yandığını zaten görebiliyorsun. Hilkat garibesi olup çıktım. İnsanlar hep ilk bakışta korkup irkilirler ya da iğrenirler beni görünce. Buna dayanamadığım için münzevi bir hayat sürdüm çocukluğumdan beri. Sadece Zafer, beni eskisinden farklı görmeden

normal davranmaya devam etti. O yüzden bendeki değeri büyüktür. Üzülsün istemem asla.

Ama lise çağına geldiğimizde Zafer hep biraz hüzünlüydü. Bir kıza âşık olmuştu, Pınar'a ama Pınar, Zafer'i reddetmişti. Yıllarca Zafer'in bu acısına ortak oldum. Zafer, liseden mezun olacağı yıl, Pınar'a, çok istediği bir çift ayakkabıyı alıp tekrar duygularını açmaya karar verdi ama sonra cesareti kırıldı yine. Sanırım senin yüzünden vazgeçti.

Ben de Zafer'e bir iyilik yapmak için ayakkabı kutusunu aldım. Zafer'in ağzından aşkını ilan eden ve baloda kavalyesi olmak istediğini yazan bir notla Pınar'ın kapısına bırakmak için gece vakti evden çıktım. Niyetim kimseye gözükmeden kutuyu bırakıp geri dönmekti ama daha yukarı çıkamadan, karanlık sahanlıkta birileriyle karşılaştım. Yüzüme telefon ekranın ışının vurduğunu hatırlıyorum, bir de kulaklarımı çınlatan çığlıkları...

Aslı'yı ya da kardeşini tanımıyorum hiç ve yemin ederim kimseye zarar gelsin istemedim ben. Korkup koşa koşa geri döndüm. Ertesi gün çocuğun öldüğünü duyunca hemen Zafer'le Akçakoca'ya bizim eve döndük. Nişana kadar da daha gelmedim buraya. Sonunda Zafer, sevdiğine kavuşunca uzaktan da olsa görmek için geldim ve Aslı, bu kez de bahçede gördü beni. Yine niyetim onu korkutmak değildi, sadece Zafer'in nişanını izlemek istemiştim. Ama sanırım o kömürlükte yanıp gitseydim en hayırlısı olacaktı."

Zafer ilk kez müdahale edip, "Soner, duymayayım bir daha o sözü demedim mi ben sana!" dedi.

"Yalan mı Zafer? Düğünün için geldim şimdi de bak neler geldi başına. Dayak yedin benim yüzümden."

"Dayağı senin yüzünden yemedi," dedim. "Çoktan hak etmişti bu dayağı zaten ama bugüne nasipmiş."

Zafer'in babası ayaklanıp, "Şimdi Zafer'in Aslı'nın ölen kardeşiyle alakası olmadığını öğrendiğine göre gidebilirsin," diyerek beni resmen kovdu.

"Tabii... Ama yarın sabah yine geleceğim ve Soner'i alıp Aslı'nın yanına gideceğiz," deyip çocuğa döndüm. "Bana anlattıklarını ona da anlatacaksın. Senin suçun olmasa da bir şekilde Berke'nin ölümüne neden oldun. Şimdi en azından Aslı'ya işin doğrusunu anlatmayı borçlusun."

Zafer, itiraz edecek olsa da Soner, elini kaldırıp onu susturdu. "Geleceğim ama beni görünce daha kötü hisseder yine."

"Doktoruyla görüşeceğiz ilk önce. O gerekeni yapar, merak etme. Muhakkak gelmen gerek yoksa Aslı, tüm hayatını bir gölgeden korkarak geçirecek. Madem suçlu hissediyorsun kendini, ben sana vicdanını rahatlatmak için bir fırsat sunuyorum."

"Haklısın, en azından bunu yapmalıyım. Ama bir ricam var, arabayla almaya gel beni. Taksi ve toplu taşıma araçları pek bana uygun değiller çünkü."

"Olur, sıkıntı değil."

20

Zaferlerden çıkıp eve döndüğümde yüzümün rengi nasıl beyazlamışsa ilk annem, "Neyin var?" diye sordu. Sonra da abim ve babam. "Anlatacağım ama İbrahim Amca ve Ayşe Teyze'yi de çağırın," dedim. Annem bir sürü soru sorsa da hiçbirini cevaplamadım. Aslı'nın ailesi geldiğinde ise kimsenin soru sormasına fırsat vermeden anlatmaya başladım. İbrahim Amca ve Ayşe Teyze birbirlerine sarılıp ağlarlarken bir yandan da Aslı'nın iyileşecek olmasına seviyorlardı. Herkes benim kadar şaşkındı. Ben, biraz da mahcuptum aslında çünkü Aslı'ya inanmamıştım.

Sabah erken saatte İbrahim Amca'yla Soner'i aldık ve hastaneye gittik. İbrahim Amca, Selçuk Bey'i arayıp önceden durumu anlatmıştı zaten. Bizi hemen odasına aldı ve ilk Soner'i dinledi. Sonra da bana dönüp, "Aslı'ya durumu sen anlatmalısın bence," dedi. "Ben, önden onunla bir konuşma yapıp, duyacağı şeyler karşısında çok sarsılmaması için ilaç vereceğim. Ama çok sevdiği ve güvendiği birinden böylesine büyük bir travmaya sebep olan olayın iç yüzünü öğrenmek ona kendini daha iyi hissettirir."

"Tamam," dediğimde alınmış gözüken İbrahim Amca'ya Selçuk Bey hemen açıklama yaptı. "Babası olarak sizi zaten çok seviyor ama oğlunuzun vefatı, ikinizin ortak acısı. Aslı, bu acı

karşısında sağlam durabilecek biriyle konuşursa daha metanetli olabilir."

İbrahim Amca kafasını sallayıp onaylayınca Selçuk Bey, kalkıp gitti. On dakika sonra bir hemşire gelip beni aldı ve Aslı'nın odasına çıktık. Ben gelince Selçuk Bey, bana gözleriyle her şeyin yolunda olduğunu işaret edip bizi baş başa bırakarak çıktı odadan.

Aslı endişeyle, "Ne oluyor?" diye sorunca, "Bir şey yok, korkma," deyip sarıldım ona. Öyle sıkı sarılarak karşılık verdi ki beni özlediğini anlamamak imkânsızdı. Ben de onu özlemiştim, hem de çok...

Onu yatağa oturtup ellerini tutarak yanına oturduğumda, "Bana bir şey anlatacakmışsın," dedi. "Kardeşimin vefatıyla ilgiliymiş hem de."

"Evet ama o konuya gelmeden önce başka şeyler konuşmak istiyorum. Tüm günlükleri okudum ve Zafer'in yüzünü dağıttım."

"İnanmıyorum! Hepsini okuduysan benim de suçlu olduğumu bilmen gerek."

"Tuhaf ama seni affettim. Çünkü en çok kızdığım iki olayda senin parmağın yoktu. İlki hap ikincisi de hapse düşüyor olmamda."

"Az önce seni affettim mi dedin?"

"Evet, çok özledim seni ve bu saçma ayrılığa artık son vermek istiyorum. Bir de senden özür dilemem gerek."

"Niye?"

"Bu, asıl konuşacağımız konuyla da alakalı. Bana, Pınar'la Zafer'in nişanlandığı gün bahçede cini tekrar gördüm dedin ve ben, inanmadım. Hatta ilgimi çekmek için yalan söylediğini düşünüp sana daha çok kızdım. Şimdi haklı olduğunu öğrendim, bu yüzden özür dilerim senden."

"Cini benden başka biri de mi görmüş yoksa?"

"Evet."

"Kim görmüş?"

"Ben."

"Gerçekten var yani. benim hayal ürünüm değil."

"Aslına bakarsan senin yaşlarında bir erkek sadece. Bir insan, canavar ya da cin değil."

"Ama yüzü..."

"Biliyorum. yüzü yok gibi çünkü küçükken bir yangında yüzünün ve vücudunun büyük bölümünün derisi hasar görmüş."

Aslı ellerini yüzüne kapatıp bir müddet histeri krizi geçirir gibi göğsümde ağladı. Saçlarını okşayıp sakinleşmesini bekledim. Gözyaşları dinmese de nefes alış verişi daha düzenli olunca anlatmaya devam ettim. "Şimdi Soner yani o çocuk, burada ve sana olanları anlatmak istiyor, bir de özür dilemek."

"Kardeşim öldü onun yüzünden! Özür dileyince ne değişecek?"

"Aslı, sakin ol lütfen biraz. Yüzünün yanmış olması onun suçu değil."

"Ama apartmanımıza girmek onun suçu!"

"Aslında apartmana girmesinde de art niyet yok. Zafer'in kuzeni Soner ve Zafer'in Pınar'a alıp da vermeye cesaret edemediği bir hediyeyi kapıya bırakmak istemiş sadece. Sizinle karşılaşması tamamen tesadüf yani."

"Kadir, şu olayı en ince ayrıntısına kadar anlatır mısın lütfen?"

"İstersen Soner'den de dinleyebilirsin."

"Belki onunla karşılaşabilirim ama uzun uzun konuşabileceğimi hiç sanmıyorum o yüzden sen anlat."

"Peki," deyip her şeyi en ince ayrıntısına dek anlattım. Aslı, böylesine basit bir sebeple kardeşinin ölümüne hem isyan ediyor

hem de korku filmini izlememiş olsalardı kardeşinin ölmeyeceğini düşündüğü için kendini daha çok suçluyordu. Aldığı ilacın da etkisini göstermesiyle bir saatin sonunda artık sakinleşmişti. Dizime yatmış nemli gözlerle düşünürken, "Zafer, en başından beri biliyordu yani..." dedi.

"Evet."

"Ve benim deli damgası yememe de hastanelerde sürünmeme de göz yumdu. Bozulan psikolojimi bir an bile umursamadan kuzenini alıp kaçtı. Bir de ziyarete geldiğinde, olay olduğu zaman Akçakoca'daydım demişti. Pınar'la ziyaret etmişlerdi beni. Şimdi anlıyorum, tek derdi, kuzeninin paçasını kurtarmakmış."

"Zafer'den nefret ediyorum, biliyorsun. Bence de çok suçlu, böyle bir şeyi bunca yıl saklamış olmakla ama zaten hayatı cehennem gibi yaşayan kuzenini korumak istemesini de anlıyorum bir yandan. Elinde olmasa da bir çocuğun ölümüne neden oldu ve bu büyük bir yük."

"Şimdi de gelmiş o yükü, bir özürle bizim omuzlarımıza mı bırakacak?"

"Özrünü kabul etmek zorunda değilsin ama bence yine de bir kez olsun, gündüz gözüyle yakından gör onu, tanış. Böylece insan olduğuna emin olursun, seni takip edecek kimse olmadığını bilirsin. Kendin için yap bunu."

"Tamam."

Aslı ve Soner'i karşılaştıracağımız zaman, Aslı güvende hissetsin diye babası ve ben iki yanına oturduk. Doktor Selçuk ve birkaç hemşire de odaya geldi. Ne kadar kalabalık olursa o kadar normal olabilirdi bu buluşma. Selçuk Bey'le odaya giren Soner'i gördüğünde Aslı, korkup çığlık attı. Babasının, kızının kulağına

korkulacak bir şey olmadığını söyleyip onu sakinleştirmesi biraz sürdü. Selçuk Bey, "Cin sandığın bir insan ve hepimiz onu görüyoruz," diyerek Aslı'ya güven verdi.

Sonunda kafasını kaldırma cesareti gösteren Aslı, yaşlı gözlerle ona bakarken Soner, "Özür dilerim," dedi. "Yemin ederim, bilerek ya da isteyerek kimseye zarar vermedim ben."

"Senin yüzünden kaç yıl tıkılı kaldım bu tımarhaneye, biliyor musun? Bu zamanı bana geri verebilir misin? Cevabın hayırsa defol git buradan!"

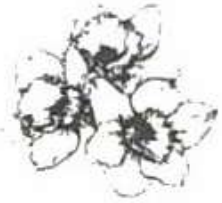
Soner, Selçuk Bey'in nezaretinde odadan giderken Aslı, öylesine yorgun ve üzgündü ki iyi mi yaptık kötü mü, emin olamıyorduk. Aslı'ya etkili bir sakinleştirici iğne yapıldıktan sonra dinlenmesi için odasına, yatmaya gitti. Selçuk Bey, bizi tekrar karşısına alıp, "Böyle bir tepki bekliyordum," dedi.

"Kötü mü yaptık acaba?" dediğimde, "Hayır," dedi hemen. "En azından artık takip edildiğini düşünmeyecek. Onunki sadece bir isyan. Ne olursa olsun hâlâ hassas bir psikolojisi var. Kardeşinin ve hayatının en güzel yıllarının ondan koparılıp haksızca alındığını düşünüyor. Duygusal dengesizlikleri bu yüzden. Bogifobisi tamamen kaybolabilir ama bipolar rahatsızlığı tekrar nüksedebilir. İbrahim Amca biliyor zaten manik dönemde ya da depresif dönemde neler yapabileceğini. Sorumlu tuttuğu kişiye zarar vermek bile isteyebilir. Biraz daha hastanede kalıp tamamen kendine gelmesini beklemek en iyisi olacaktır."

Benim aksime İbrahim Amca, bu cevabı duymayı bekliyordu sanki. Hiç şaşırmamıştı oysa ben, buradan Aslı'yla çıkacağımızı hayal etmiştim. İbrahim Amca, Soner'i Zaferlere bırakmak için hastaneden ayrıldı. Selçuk Bey'den zor da olsa kopardığım izinle Aslı'nın odasına çıktım ve uyurken onu izlemeye başladım.

Artık onu asla ama asla yalnız bırakmayacaktım. Çok zor bir dalgaya denk gelmiş ve ayrı yönlere sürüklenmiştik. Tekrar buluşabilmemiz için engin dalgaları aşmamız gerekmişti. Fakat

gökyüzü bizim için tekrar açıp sular durulduğunda, güneş tepemizde parlarken daha sıkı bağlanmıştık birbirimize...

Aslı, doktorunun dediğine göre yeni bir matem dönemi daha geçirmiş ve tekrar kendini günlük yaşama adapte edebilmek için terapi görmüştü. Bu süreçte onu hiç yalnız bırakmamıştım. Her gün onu ziyaret edip eve dönebilmesi için cesaretlendirdim. Sonunda doktoru, ilaçlarını saati saatine almasını tembihleyerek taburcu olmasına izin verdi. Sürpriz yapmak için kimseye haber vermeden Aslı'yı almaya tek gittim.

Sıkı sıkı sarılıp hastanenin merdivenlerinden sıcak temmuz gününe adım attık. Önce Aslı'yı deniz kenarına götürdüm ve ilk buluşmadaki âşıklar gibi el ele dolaşıp durduk. Eve gitmeden önce ona bir sürpriz daha yapıp kardeşinin mezarını ziyarete gittik. Üzülüp ağlasa da içinin daha rahat olduğu her halinden belliydi. Mezarlıktan çıkıp eve dönmek için taksiye bindiğimizde, "Evlendiler mi?" diye sordu. Zafer ve Pınar'dan bahsettiğini hemen anlamıştım.

"Evet. Ama işin iyi tarafı, artık burada değiller. Zafer Ankara'da bir iş bulunca gittiler."

"İyi, en azından lanet yüzlerini bir daha görmek zorunda değiliz."

"Sen bunları dert etme şimdi. Bak güneş nasıl parlak? Yeni ve mutlu bir gelecek bizi bekliyor. Artık düşünme geçmişte olanları. Okul başlayana kadar tatile çıkalım diyorum hatta."

"Ben okulda yine bir yılımı kaybettim."

"İyi oldu bence."

"Kadir, iyice Pollyanna oldun sen. Okulu bir yıl daha dondurmuş olmanın nesi iyi?"

"Artık Çağla'yla aynı sınıfta olmayacaksın ve ikimiz de ikinci sınıf olacağız. Düşünsene mezuniyetimiz bir olacak."

"Hâlâ Çağla'yı kıskandığına inanamıyorum."

"Herif seni ziyarete gelmiş, benim haberim bile olmamış. Daha ne olsun?"

"Sen, o aralar beni görmek bile istemiyordun. Sınıf arkadaşlarım gelip moral verdi diye kızmaya hakkın yok."

"Arkadaşlarının değil, Simay'ın ince fikridir o. Benim, seni görmeye gelmeme de ilk o vesile oldu."

"Çok özleyeceğim onu. Londra'da ne yapıyordur acaba?"

"Dün konuştuk daha. Acentede bir İngiliz herife takmış kafayı, onu tavlamanın yollarını arıyordu."

"Simay'ı tanıyorsam çok sürmez," dedi Aslı ve gülmeye başladık. Bu kadar içten kahkahalar atarak gülmeyeli kaç ay olmuştu bilmiyorum ama paslanan yanaklarımız yavaş yavaş açılıyor ve gülümsememiz yüzümüze yerleşiyordu.

Akşam ailelerimizle gırgır şamatanın eksik olmadığı bir yemek yedikten sonra evimize geçtik. İçeri girdiğimizde, "Her şey bıraktığım gibi," dedi Aslı.

"Sen yokken giremedim buraya. Sadece annem temizlik için ara sıra girdi."

"Niye yuvamızı terk ettin?"

"Sen yokken burası bir yuva değildi peri kızı, zindan gibi karanlıktı."

Dudaklarına eğilip aylardır özlemini çektiğim teninin kokusunu içime çektim. Onsuz üşüyeceğim için aylardır boş kalan yatağımıza geçtik. Artık bir olurken aramızda ne sırlar ne de korkunç anılar vardı. Sadece umutla baktığımız geleceğin ışıltısı yansıyordu gözlerimize. Aslı'nın artık birlikte olurken korkmadan açtığı gözlerinden, ruhuma yansıyordu aşkı...

Üç yıl sonra...

Zil çalınca ütüyü, ütü masasının ızgarasına bırakıp kapıyı açtım. Kargo gelmişti, son zamanlarda internetten alışveriş yapmamıştık. Kargocunun yanlış geldiğini düşünüp, "Buyurun?" dedim.

"Kadir Kuzey'e kargo var."

"Ben eşiyim."

"Size de teslim edebilirim. Adınız?"

"Aslı Göktürk Kuzey."

Kargocu, teslim alan kişi yerine adımı yazıp, "Şuraya da bir imzanızı alabilir miyim?" dedi. İmzayı atıp, "Teşekkürler," diyerek zarfı aldım ve kapıyı kapattım. Banyoda tıraş olan Kadir'e seslenip, "Sana bir zarf geldi hem de yurt dışından," dedim.

Yüzünün yarısı tıraş köpüğüyle kaplı olarak kapıdan başını uzatıp, "Açsana, bakalım kimdenmiş?" dedi.

Zarftaki gönderici adını okuyunca sevinçle, "Simay'dan," dedim. Zarfı açtığımda ise İngilizce bir düğün davetiyesi kucağıma düştü. Davetiyeyi okuduktan sonra gülüp, "Bizim kız evleniyor!" diye çığlığı bastım. Kadir tıraş olmayı yarıda bırakıp salona geldi ve, "Kiminle?" dedi.

"David'le. Yani üç yıldır beraberler bence geç bile kalmışlardı."

Kadir davetiyeyi elimden alırken yere bir not kâğıdı düştü. Eğilip kâğıdı aldıktan sonra yüksek sesle okudu.

"Merhaba gençler,

Düğüne gelmezseniz küseceğimi biliyorsunuz o yüzden hiç ısrar etmiyorum. Ayrıca Aslı'ya bir nedime elbisesi almış olmam da sizi baskı altına sokmasın! Özetle kesin geliyorsunuz ve gelirken yeğeninize bir hediyede getiriverin yoksa yedi buçuk ay sonra bir de doğum yaptığımda gelmek zorundasınız. EVET! HAMİLEYİM! Öpüyorum sizi..."

Gelen habere hem sevinmiş hem şaşırmıştık. Kadir, gülümseyerek, "İyi tarafından bakarsak sayesinde Londra'yı da görmüş olacağız," dedi. Buna inanamıyordum, Shakespeare'in edebiyat dünyasını sarstığı şehre gidecektik. Kadir'in boynuna sarılıp, "HARİKA!" diye çığlık attığımda dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Eylül ayında sen de ben de işe başlayacağız ve iş hayatına başlamadan önce, böyle bir mezuniyet hediyesi güzel olur," dedi. Mezuniyet deyince birden aklıma ütülediğim cüppeler geldi.

"Ay ütüyü unuttum!" diyerek odaya koştum ve kaldığım yerden ütüye devam etmeye başladım.

Kadir, arkamdan alay ederek, "Bölüm birincisi oluşumu çekemediğin için cüppemi yaktın," dedi.

"Yanmadı hiçbir şey bay ukala! Ütüyü köşeye koymuştum zaten, sadece fiş takılıydı."

"Termik santralde çalışacak olmam, elektrik faturası ödemeyeceğim anlamına gelmiyor. Biliyorsun değil mi?"

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Belki seneye baba da oluruz belli mi olur?"

"Kadir!" diyerek sızlandığımda, "Okul bitti, bugün mezuniyet törenimiz var. Daha niye bekleyelim?" diye itiraz etti hemen.

"Biraz da ekonomik özgürlüğümüzün tadını yaşayalım istiyorum."

"Simay'dan daha özgür ruhlu kimseyi tanımadım, o bile hamile. Abim, geçen yıl evlendi, şimdi çocukları var. Biz, niye bekleyelim?"

"Abinin bebişini seviyoruz işte, yetmiyor mu amcası?"

"Yetmiyor. Kızımız olsun, güzelliği sana benzesin istiyorum," dedi kulağıma. Beni nasıl ikna edeceğini biliyordu daima.

"İşe başladıktan sonra deneriz o zaman."

"Bak bunu söz kabul ediyorum ve hatırlatırım zamanı gelince."

"Tamam, aşkım!" deyip gözlerimi devirdikten sonra ona cübbesini ve kepini uzattım. "Al bakalım, ben kendi cübbe ve kepimi alıp kuaföre geçiyorum. Seni arayınca beni almaya gelirsin."

Odadan çıkıp giderken arkamdan, "Yine fişi çekmeyi unuttun!" diye söylendi.

"Acelem vardı, çekiver sen!"

"Çektim zaten."

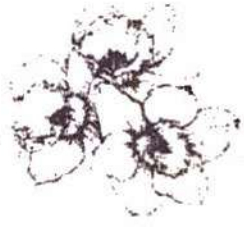
"Beni almaya geç kalma, tamam mı?"

"Sakın sen beni kuaförün kapısında ağaç etme de..."

"Bıdı bıdı... Ne söylendin var ya!" diyerek evden çıktım.

Bugün Kadir için büyük gündü, bölüm birincisi olarak kütüğe adını çakacaktı. Onunla, ailecek gurur duyuyorduk. Akşam beni kuaförden almaya geldiklerinde Nadide Teyze daha arabada ağlamaya başlamıştı. Kadir, kütüğe adını çakıp diplomasını aldığında ise babasının bile gözleri dolmuştu.

Kadirlerin bölümünün kep töreninden sadece iki saat sonra aynı salonda benim de kep törenim oldu ve kafamdan kepi fırlatıp atarken hayatımda bir dönemi daha kapatıyordum. Eylül ayından itibaren, özel bir lisede edebiyat öğretmeni olarak işe başlayacaktım. Gencecik, pırıl pırıl zihinlere edebiyat sevgisi aşılamak için şimdiden heyecanlanıyordum. Ama daha öncelikli heyecanlarım da vardı tabii... Yarın gece yapılacak olan mezuniyet balosu gibi.

Balo salonuna Kadir'in kolunda girdiğimde benim masalım mutlu sonla bitmiyordu. Daima mutlu olarak devam ediyordu ve edecekti de... Okuduğum her masalın sonunda denildiği gibi: *SONSUZA DEK MUTLU YAŞADILAR...*

SON

tg: @serserikitap

Siz hiç kendinizi bir yaprak gibi hissettiniz mi? Gözlerimi kapatıp o gün olanları her hatırladığımda aynı hissi yaşıyorum. Rüzgârda iradem dışında savrulan bir yaprak gibiydim. Uzun süre boyunca sonunu hiç göremeden ve ne olacağını hiç bilemeden, hayatım yön değiştirip durdu. Sonra bir nehre düştüm ve yaşamım, o coşkun akışın yön vermesiyle devam etti. Yine seçimim dışında bir yolculuğa devam ediyordum ama en azından gittiğim yön belliydi. Akıntıya karşı koyma isteğim ise cidden komikti. Bir yaprağın koskoca nehir karşısındaki şansı nedir ki? Belki de benim hayatla ilgili, herkesin kendi hayatında dönüm noktası dediği ilahî mesajım bu zor yolla gelmişti. Mesaj... Evet, her şey bir mesajla başlamıştı zaten. O gün gelen ve aptal bir gençlik heyecanıyla ardını hiç sorgulamadan cevapladığım bir mesaj...

Kadir, kız arkadaşından gelen mesaj üzerine onun istediği yere gider ancak içine çekildiği şey beklediği gibi romantik bir buluşma olmayacaktır. Çünkü gittiği yerde onu bekleyen kişi sevgilisi değil Aslı'dır. Herkesin Deli Kız diye bildiği Aslı...

